

LÊ XUYỀN

Chú TƯ CẦU

1

TIẾN HÓA

Chú Tư Cầu

quyển 1

Lê Xuyên

chú Tư Cầu

Lê Xuyên

Bìa: *M. C. P*

Nguồn: *Thư viện Tiểu Lùn*

chú Tư Cầu

LÊ XUYÊN

TIẾN HÓA
xuất bản * Saigon 1965

Lê Xuyên với *Chú Tư Cầu*, tập truyện dài đầu tiên được đăng trên nhật báo Sài Gòn Mai trong hai năm liền, từ tháng 2/1961 đến tháng 2/1963, xuất bản thành sách vào tháng 3 năm 1963.

Lời tựa

Hiện tượng của truyện dài viết từng đoạn, đăng từng kỳ nơi trang trong các nhật báo, như chúng ta đang thấy lan rộng thành một lan rộng bao trùm toàn diện, đẩy hầu hết những cây bút sáng tác chuyên nghiệp hiện nay tới kiếm tìm một văn thể mới, áp dụng một bút pháp mới. Kỹ thuật được mệnh danh là kỹ thuật viết tiểu thuyết cho báo hàng ngày, ở mỗi người viết, phơi bày thành một phong cách biểu hiện khác nhau, nhưng mục đích muốn tới và dụng

tâm cuối cùng thì giản đơn và sáng rõ là một.

Đó là: tuy đăng từng ngày, mỗi ngày một tiểu đoạn, nhưng cách viết và lối dựng truyện phải là những bí quyết sắc bén giam nhốt không rời thần trí và ham thích người đọc, đã bước chân qua cửa truyện, là không thể trở lui, phải từng số từng ngày đợi chờ đọc tiếp. Người người viết truyện trử tình đăng trên nhật báo bây giờ thấy đều mơ tưởng trở thành một Kim Dung kiếm hiệp. Một mở đầu đã đầy đặc những tình tiết bốc cháy từ những dòng mê đắm thứ nhất. Chuyển đoạn vừa đổ vừa giăng. Chuyện đang vòm trời hiện tại thoát đã chân trời tương lai. Bằng những diễn biến bây giờ, bằng hồi tưởng, đột ngột kéo ngược hết về thì quá khứ. Bất ngờ cắt đứt một sáo trộn đóng khung trong một cảnh trí này, ném bỗng sáo trộn ấy vào một cảnh trí

hoàn toàn khác biệt. Đang thuật đang tả chuyển thành viết thư, nghiêng sang nhật ký. Và thuật tả cũng luôn luôn phải đối thoại len vào. Trăm nghìn sảo thuật hâm nóng cảm giác, làm ngổ ngàng mọi tưởng trước, sai lạc mọi phán đoán ấy, đã được chuyên chở bộn bề vào tiểu thuyết đăng báo chúng ta hiện nay, bằng con đường điện ảnh, bằng vay mượn và phối hợp cách thức viết với cách thức thực hiện phim ảnh. Nói chung, đó là kỹ thuật của loại phim truyện trình thám, nghệt thở, giật gân, bao giờ cũng tạo được tác dụng làm căng thẳng giác quan ta.

Ở ngòi bút Lê Xuyên và tiểu thuyết Lê Xuyên, vì cũng viết ra trước hết cho báo hàng ngày, chúng ta cũng thấy thấp thoáng sự nhập nội vào văn thể những kỹ thuật ấy. Nhưng Lê Xuyên không chỉ giới hạn khả năng trước tác của mình vào sử dụng kỹ thuật tiểu sảo. Và tiểu thuyết Lê

Xuyên thật đông người đọc, tất còn phải chứa đựng, một sắc thái độc đáo nào? Câu trả lời là có. Đó là không khí, cảnh trí, những khuôn mặt điển hình, những cuộc đời đặc biệt những danh từ địa phương, cùng lối miêu tả sự việc bằng đối thoại cực kỳ linh động chỉ thấy ở tiểu thuyết Lê Xuyên.

Không khí, bầu trời của văn truyện Lê Xuyên là một không khí rất nước Việt miền Nam, một bầu trời rất miền Nam thôn dã. Đang nắng lửa chói chang, chợt đã mưa rào đột ngột. Phút trước trời còn ngọc thạch, phút sau đã sẫm tối mây đen. Kinh rạch chằng chịt, ngòi rạch lang thang. Trong ẩm ướt nhiệt đới, lúa mạ tốt tươi trùm lan thành nướm nợp mùa màng. Trời, đất, cỏ, hoa nồng cháy một hiện tượng giao tình thường trực. Không khí có sấm chớp trên kia và đời sống dưới này là rạo rực hình hài, là thần

kinh bốc lửa. Như Cửu Long nước đây, thiên nhiên và địa hình miền Nam đã là những phát hiện tự nhiên chan hòa sức sống. Bằng những liên hệ biện chứng với ngoại giới, người và đời sống của người, bởi vậy cũng đồng dáng với thiên nhiên và đồng tính với địa hình. Người đọc đã hiểu tại sao là nhân vật và những diễn biến tiểu thuyết Lê Xuyên thật hiếm ít những dấu tích và những đặc thù của văn minh phùng phố. Tư Cầu có thể một bữa kia ra tỉnh. Đi coi hát bóng, vào phòng trà. Nhưng nguồn gốc, lẽ phải, hạnh phúc và cái làm nên thế quân bình cho đời sống Tư Cầu và những người đàn bà trở thành đối tượng cho bản năng Tư Cầu bốc cháy là giữa cái lồng lộng phơi phơi đó của trời là màn, chiếu là đất, cỏ cây bằng hữu và trăng sao tình nhân. Thôn dã miền nam trong tiểu thuyết Lê Xuyên không rối rắm những phong tục lâu đời, chông chất những tập quán cố định. Như ta

thấy ở Sơn Nam, Bình Nguyên Lộc hay ở những tiểu thuyết thôn quê, tiểu thuyết phong tục tiền chiến của Nam Cao, Kim Lân, Tô Hoài. Đó là một thôn dã mộc mạc hơn, còn đậm thắm cái đậm thắm ngu ngơ của sơ khai và tiền sử tính. Nước chảy không ngăn giòng. Cỏ mọc trăm bãi bờ. Đó là cái trạng thái tự do của tạo vật. Người sống như tung tăng cá lượn, rất hoang cái hoang của con ngựa hồng không yên cương. Đó là cái trạng thái tự do của con người, mặc dầu là một tự do thấp và vô thức. Nhân vật tiểu thuyết của Lê Xuyên không chạy theo sức xô đẩy của tâm hồn, bởi vì không nâng đời sống tới những rung động tâm hồn, mà ném mình vào những vỡ và tự nhiên của thú tính. Tôi nhắc lại: đó là một phong cách sống tự do, tuy thấp và vô thức, nhưng không phải không lần lên thành những vết đẹp riêng.

Nhiều người cho rằng, truyện Lê Xuyên hay nhất ở những phần đối thoại. Đối thoại có chuyên chở sự việc, có phân tích tâm lý, nghĩa là có thuật có tả ở trong. Nhận xét trên đúng, và cũng dễ hiểu. Ngôn ngữ tiểu thuyết Lê Xuyên là thứ ngôn ngữ nói chuyện không biến hình bằng những chỉnh bút pháp cho chuốt lọc hay văn hoa bay bướm hơn, cho nên cái khó nhất của nghệ thuật viết chuyện là đối thoại thì Lê Xuyên lại thành công tốt đẹp nhất ở đó.

Để tựa Chú Tư Cầu, tôi không bảo đây là một tác phẩm nghệ thuật. Đăng từng kỳ trên báo hằng ngày rồi mới được in thành sách, chưa một sáng tác nào của chúng ta xứng đáng với ý nghĩa và thực chất phải có của một tác phẩm nghệ thuật. Ý Nghĩa sau cùng của tôi về Lê Xuyên: Anh là một cây bút viết truyện có thật nhiều khả năng đáng quý, và rồi Lê

Xuyên sẽ là người nhận thức và phát huy được rực rỡ những khả năng đáng quý ấy của mình trong những sáng tác được cô đọng lại, có một chủ đề nhất định, một bố cục vững vàng và châu đáo hơn.

Thế giới tiểu thuyết chúng ta hiện nay là một căn phòng bùng bít tức thở. Người viết truyện sống tập trung trong thành phố, chỉ viết về thành phố. Hè đường, mặt nhựa, cột điện, phòng trà, vũ trường, bin-đinh, gái điếm, khách chơi, quần ống túm và đợt sống mới xếp chồng lên nhau trong những nội dung tiểu thuyết ngọt ngào đồng dáng. Phải phá vỡ sự giam nhốt choáng váng ấy. Phải đẩy ngòi bút vào những hành trình cần thiết tới những chân trời mới. Phải mở những cánh cửa khác vào đời, cho bắt gặp những hình thái sinh hoạt thiên hình vạn trạng đang diễn ra không chỉ ở nơi có lửa điện và nhà chọc trời, mà

còn ở những vùng có ánh sáng của trăng sao chiếu soi xuống mênh mông ruộng đồng thôn xóm quê hương đất nước chúng ta. Tiểu thuyết ta hiện đang thiếu vắng, nhiều hơn bao giờ, những chủ đề phản chiến và làm sống lại những thực tế phong phú mới lạ khác biệt hẳn với thực tế cảnh trí phường phố.

Thôn dã và đời sống, con người thôn dã cùng những vấn đề, những thực tế, những khát vọng, những vươn tới của con người thôn dã, phải được đặt thành chủ đề sáng tác chính yếu. Tôi nghĩ những người “có thôn quê trong tâm hồn” Lê Xuyên có đủ điều kiện tạo dựng những vòm trời mới bên cạnh vòm trời phường phố đang ngọt ngào phủ trùm lên thế giới tiểu thuyết chúng ta hiện nay.

MAI THẢO

1.

Trời đã chạng vạng tối...

Tư Cầu mới về tới nhà lấy thêm lúa cho vịt ăn. Nói chuyện bá láp một hồi mà trời sụp tối lúc nào không hay! Đến chừng nghe thiếu Hai má của anh ta hồi, anh ta mới hay:

– Ủa Cầu, mày tính ở đây nói chuyện dân lân riết rồi không chịu đem lúa vô trồng hả! Bộ mấy không vô gom ba con vịt lại hả?

– Tui có gởi con Phấn nó coi chừng dùm rồi mà!

– Ủ gởi! Để tía mây về ổng thấy ổng đả cho mây một trận rồi mây kêu trời!

– Thì đi đây nè...

Tư Cầu chẳng nói chẳng rằng gì nữa hết, xốc thúng lúa lên nách bưng đi. Anh ta ghé qua mái nước múc một gáo uống ừng ực. Rồi như để trút nỗi bức tức, anh ta hắt tẹt nước còn dư vào đám rau om, móc gáo vào cây đinh nghe một cái cộp, lấy tay quẹt miệng rồi bưng thúng lúa thẳng ra bờ xẻo trước nhà.

Để thúng lúa xuống xuống vững vàng rồi Tư Cầu vừa nhổ cây sào vừa đưa chơn tống xuống ra và chống sào cho xuống đi vèo vèo trên mặt nước.

Mùa nầy nước trong xẻo Rô cũng cạn.

Đôi lúc lườn xuống, be xuống cộ rào rào vào những đám rau muống, những đám lục bình, những nhánh điên điển.

Trời chỉ còn mờ mờ sáng...

Ra giữa khoảng đồng trống, gió thổi mát rượi. Tư Cầu cũng thấy thơi thới trong lòng chớ không còn bức bối như hồi nãy nữa.

Và như cảm hứng, anh ta vừa chống vừa ca vài câu vọng cổ, cái bài vọng cổ “văng vẳng tiếng chuông chùa...” mà anh ta nghe ở cái máy hát của ông Xã Tám. Có mấy cái đĩa hát đi hát lại hoài anh ta nghe riết rồi cũng thuộc lòng hết. Thuộc lòng rồi anh ta sang qua bắt chước cho đúng cái giọng ngân ừ.. ừ... của Năm Nghĩa, cái giọng mà anh ta cho là “mùi bạt mạng”.

Trong buổi chiều tà, giọng của Tư

Cầu vang lên trên đồng vắng. Tiếng ư ử vượt câu ca của Tư Cầu (theo điệu Năm Nghĩa) đôi lúc bị khựng ngang mỗi lần anh ta phải chống sài xuống để đẩy xuống đi tới.

Càng vô sâu trong ruộng đường nước càng hẹp và trong cảnh nhá nhem những đường nước ấy chỉ còn là những vệt sáng sáng ngoằn ngoèo như những lối đi mòn trên cỏ.

Chống gần tới chòi giữ vịt của Phấn, một cô gái chăn vịt ở gần đó, Tư Cầu dừng sao lại lấy hơi hứ:

– Ì ì... ì ì ì!

Phấn nghe vội chạy ra:

– Sao đợi chừng nầy mới vác mặt ra hả?

– Chừng này chờ chừng nào nữa!

– Nói nghe sướng hông! Gom dùm
bầy vịt của anh một thấy mô!

Tư Cầu cười:

– Nhờ có một chút vậy mà cũng rên!

– Vậy mà còn nói một chút nữa! À
hồi này vịt của tôi có một con bị lươn rút
ngắt ngư, tui làm thịt nấu cháo ở tròng,
một chút anh qua ăn nghen!

– Ủ qua thì qua, nhưng để dì coi sóc
ba con vịt đã.

– Ta nói ta gom về đủ hết rồi mà!

– Gom thì gom chớ cũng phải dì coi
lại cái đã. Còn un muối cho con Sấm nữa
chi!

Con Sấm là tên con trâu cổ mà tía
của Tư Cầu giao cho anh ta đem vô chòi
vị chẵn luôn, vì mấy em nó còn mắc đi

học. Một công hai chuyện như vậy cũng tiện hơn.

Nói xong, Tư Cầu vội vàng chống xuống về chòi mình, nhưng Phấn kêu giựt ngược lại:

– Nhớ qua nghe hông. À mà anh còn chút dầu lửa nào không cho tui mượn đỡ.

– Hết ráo rồi. Còn ba cái rọi mù u để chút nữa tao đem qua.

– Qua mau mau ghen!

– Ủa mà!

Chòi của Tư Cầu cách đó cũng không xa. Hai bên hú qua hú lại vẫn còn nghe tiếng. Chòi dựng đơn sơ sài lợp rơm, vách rơm, không lớn hơn cái miếu Thổ Thần của nhà ông Hội Đồng Hòa ở ngoài vòm sông bao nhiêu. Tất cả giang sơn của Tư

Cầu gồm có bấy nhiêu đó, với hai cái nôi, vào cái chén, và một cái nớp để tối đến là anh ta chui tọt vô đó ngủ.

Căn chòi cất trên một cái giồng nhỏ đủ chứa một bầy vịt vài trăm con và đủ chỗ buộc con Sấm. Tuy lúa má đã làm xong và nhằm mùa khô mà xung quanh giồng nước vẫn còn xâm xấp. Đìa, bàu gần đó cũng nhiều. Dụng ở chỗ có nước đó, gia đình của Tư Cầu cũng như của Phấn nuôi vịt cho có lợi hơn. Con Sấm của Tư Cầu cũng có đủ cỏ ăn cầm chừng với rơm. Và Tư Cầu ở đó vừa chăn vịt vừa giữ trâu kể cũng tiện.

Về tới nơi Tư Cầu tay bưng thúng lúa, tay kéo mũi xuống rườn lên cỏ, hấp tấp xem bầy vịt, coi lại hàng đăng thấp rào nhốt bầy vịt con kéo ban đêm chuột vô tha hết, liệng thêm rơm cho con Sấm, rồi để thúng lúa trên cái giồng.

Xong xả, anh ta đi lại góc chòi quơ vài cây rọi mù u phơi khô, nhảy phóc xuống xuống chống qua chòi của Phấn.

Tuy Trời đã tối hẳn, Tư Cầu không cầm đèn đuốc gì hết, và chống xuống ra đi “thuộc lòng” theo dòng nước giữa những đám rau muống ra dứa, giữa những bụi ô-rô, cóc kèn chen lẫn vài chòm cây điên điển.

Chòi vịt của Phấn cũng gần giống như cái chòi của Tư Cầu, nhưng cách sắp đặt coi bề vén khéo hơn. Dầu sao Phấn cũng là đàn bà con gái, còn nó là đàn ông con trai nên sống xô bồ xô bộn quen rồi.

Phấn mười sáu tuổi, Tư Cầu mười bảy tuổi, vậy mà Phấn có vẻ khôn lanh hơn nhiều. Cách thức anh ta sống thật cũng y như hồi còn sáu bảy tuổi, hồi còn chơi «cát nhà chòi» bằng ống sậy và lá chuối với Phấn...

Tư Cầu chống xuống vừa tới nơi đã nghe tiếng Phấn hỏi vọng từ phía sau chòi:

– Anh Tư hả anh Tư?

– Ủa, thì tao chớ còn ai nữa! Sao đèn đuốc gì mà không có, tối om vậy nè?

– Vậy mà cũng hỏi! Bộ anh quên đem đèn rọi mù u qua rồi hả?

Nhớ lại hồi nãy Phấn có hỏi mượn dầu lửa để đốt đèn. Tư Cầu bắt tức cười vì nó quên lú đi mất để Phấn phải hỏi vạy vẹo như vậy:

– Có chớ sao quên! Mà mấy làm gì lục đục ở đằng sau đó Phấn?

– Tầm chớ làm gì mà hỏi! Đốt rọi lên đi anh Tư... chớ bộ đứng như trời trồng đó hả?

Tư Cầu xách một cây rọi mù u lại bên ba ông tảo mà lửa than còn đỏ ao: phía trên ông tảo bắt một chiếc nồi nhỏ, cháo vệt sôi ọc ạch. Nó kê miệng thổi một hơi vào mớ than cho lửa bùng lên, rồi kê rọi vô đốt.

Ánh sáng của cây rọi mù u không là bao nhưng cũng đủ soi cả căn chòi nhỏ xíu. Vừa lúc đó Phấn ở phía sau đi vào. Nó tắm dưới bầu nước au chòi có thay đồ thay đặc gì đâu mà chiếc quần đang mặc vẫn khô rang.

Cô ta quần trên ngực một chiếc khăn vằn hẹp khổ, một tay giữ chặt hai mối khăn ở sau lưng.

Cảnh tượng đó hơi lạ mắt đối với Tư Cầu. Anh ta nhìn trần trối khuôn ngực vung nhọ dưới tấm khăn vằn nhỏ hẹp còn ướt nước. Mọi khi anh ta đâu thấy có như vậy.

Thật tình anh ta lấy là lạ vì đâu biết mấy đứa con gái mới lớn lên thường ngày hay nịt vú sát rạt.

Thấy Tư Cầu nhìn mình, Phấn đâm ra mắc cỡ, cô ta đứng khựng lại, rồi chạy quơ lấy cái áo túi treo trên móc tre, lúng túng xỏ vào, rồi một tay vừa gài nút một tay vừa rút cái khăn vắn ra đem phơi trên cây sào gác grước chòi. Xong Phấn chạy vô làm tỉnh hối Tư Cầu:

– Thôi vô sắp chén ra ăn cháo đi anh Tư! Khuya rồi nghen! Mơi còn dậy sớm thả vịt đi ăn chớ!

Phấn cho là khuya nhưng chỉ lối tám giờ tối gì đó. Ở vườn, khi gà lên chuồng người ta đã rứt rứt đi ngủ rồi...

Tư Cầu chẳng nói chẳng rằng đi lấy chén đĩa để xuống đất gần chỗ cắm cây rọi mù u. Trong lúc đó Phấn đi nhắc nôi

cháo bùng lại rồi đặt cái tay cầm kho lên, chụm thêm mấy nhánh củi điên điên vào bếp.

Tư Cầu vừa lấy giá mức cháo ra chén vừa hỏi:

– Mấy còn nấu nướng cái gì nữa đó Phấn?

– Kho ba miếng thịt chó nấu cái gì nữa. Bộ anh nói có con vịt đem ra nấu cháo hết tội sao... Kho thịt vịt mà không có gừng tức quá!

– Để mời tao về kiếm đem ra cho... Mà mấy nói không có gừng rồi ba miếng thịt vịt luộc nẩy chấm vô nước mắm gì mà ăn bây giờ hả?

– Có nước mắm ớt đó chấm đỡ chó bộ chết sao! Anh sao khó quá! Nữa rồi con cùi nó lấy anh!

Tư Cầu nổi đóa:

– Còn mây, thằng chổng chết sinh nó lấy mây!

Phần đang chặt thịt vịt nghe vậy bắt tức cười và đổi giọng:

– Hứ nói vậy mà cũng nổi cáu... Thôi nè lại ăn đi!

Hai đứa nó xấp lại bên nồi cháo. Tư Cầu làm một hơi năm chén cháo và gắp hết nửa đĩa thịt vịt luộc. Cháo nóng lại ở trong chòi khuất gió nên mồ hôi mồ kê chảy ròng ròng mặc dầu Tư Cầu ở trần trụi trụi. Anh ta kéo chiếc khăn tắm ở cổ ra lau mặt rồi đứng dậy đi lục lọi bẻ một cọng tre xĩa răng. Anh ta vừa xĩa răng vừa chép miệng coi bộ no đủ lắm.

Phần còn ngồi ăn nán ba miếng thịt vịt cho hết. Trán cô ta lã tã mồ hôi và những sợi tóc lòa xòa xuống dính vào.

Cô dọn dẹp xong chén đĩa thì Tư Cầu đứng hững hờ ở trước chòi cũng trở vô.

Anh ta ngồi bệt xuống đất móc cái túi nhái đựng thuốc lặn trong lưng quần vạy ra. Xé một miếng giấy trong cuộn giấy quyn, bóc một nhúm thuốc giống để lên, lựa bỏ ra vài ba cái mắt thuốc, Tư Cầu chậm rãi vẩn một điệu lớn gần bằng ngón tay trở.

Xong anh ta để lên lòng hai bàn tay xe tròn một vòng rồi đưa lên miệng le lưỡi liếm dán mép giấy, vẩn đầu giấy ló ra ngoài cho xoắn nhỏ lại và kê vào rọi đốt.

Tư Cầu bập bập vài cái cho cháy đỏ đầu thuốc, rồi hít một hơi dài, đoạn từ từ nhả khói thuốc một cách rất khoái trá.

Mới từng tuổi đó mà Tư Cầu đã ghiền

nặng như một số trai tráng khác trong làng. Mấy năm về trước, nó cũng khổ sở rất nhiều về cái nạn ghiền đó. Tía của anh ta đánh lên chưởi xuống cấm cản đủ điều, nhưng thét rồi cũng chịu thua luôn.

Ban đầu anh ta còn ra vườn, ra sau chuồng heo, sau cầu tiêu hút chùn hút lén, riết rồi đâm lì ra hút công khai. Bây giờ tía anh ta cũng phải bấm bụng chịu thêm cái khoản xài về tiền thuốc vắn cho nó. Dầu sao đi nữa Tư Cầu cũng đã lớn rồi và vẫn gánh công kia việc nọ cho gia đình.

Ngồi trên chiếc nóp, Phấn lặng yên nhìn Tư cầu hút thuốc và tùm tùm cười. Với điệu thuốc dính xệ xệ ở môi dưới, Tư Cầu có vẻ người lớn, có vẻ một người đàn ông. Nghĩ đến đó, Phấn cúi đầu lấy tay vân vê cọng đệm ló ra ngoài mép nóp rồi khẽ thở dài.

Trong lúc đó Tư Cầu vẫn như không và tiếp tục phì phèo hút thuốc, Phấn nhì trôn anh ta một hồi và đâm ra bực mình ngang Chợt nhìn thấy cây rọi mù u đã cháy tàn gần mấy miếng chót cô kêu Tư Cầu và nói chọn lớn:

– Cây rọi tắt hết kìa ngồi đó hút thuốc hoài đi!

Tư Cầu ngạc nhiên trước sự tức giận bất thần đó và nhìn lại cô ta một hồi rồi khoan thai lấy cây rọi khác đốt tiếp anh ta không hiểu làm sao hết vì cũng chẳng cần hiểu làm gì. Anh ta cho rằng có lẽ đàn bà con gái khác đàn ông con trai là hay bất thường như vậy cũng nên!

Ngồi nín thinh một hồi, Phấn mới lên tiếng gọi chuyện:

– À anh Tư, anh có biết đến cuối

tháng chạp này con Thắm nó đi lấy chồng không anh?

– Ủ...

– Ủa!... cái gì anh cũng ừ ừ mà không biết cái khỉ khô gì hết!

– Đừng làm bộ tài khôn hoài mấy! Tao nói ừ là ừ. Con Thắm nó lấy thằng Năm Tôn con ông Biện Dưỡng ở trên kinh Bang Chang bộ tao không biết hả?

– Dĩ hông! Chắc trời mưa nên cóc mới mở miệng!

Tư Cầu hú một tiếng rồi quăng mạnh cái tàn thuốc ra trước sân chòi.

Phấn lấy cây rọi mù u gạt bớt tàn để cho thêm ánh sáng và nhích lại gần bên cạnh Tư Cầu. Cô với tay quơ một nhánh củi điên điển vừa dập dập tàn rọi còn lên khói vừa nói:

– Hai vợ chồng con Thắm cũng bằng tuổi tụi mình đó...

Tư Cầu ngược mắt nhìn lại:

– Hứ! Người ta chưa ăn chưa ở gì hết mà mấy đã kêu là hai vợ chồng! Sao mà gấp quá vậy Phấn? Mà tụi nó bằng tuổi tao với mấy rồi có sao hông?

– Còn có sao nữa. Người ta cũng như mình mà... vậy đó! Bộ anh không biết lo sao?

– Lo cái móc xì gì hả? Chùng nào tới rồi hãy hay chớ tao không lo gì ráo.

Phấn ngáp ngừng một lát rồi dăm đui nhìn Tư Cầu và giọng cô ta trầm dịu xuống.

– Bộ anh không... không... nghĩ đến tui hả?

– Thì mây chình ình ra đó chớ còn nghĩ ngợi gì nữa?

Cô nhích lại gần Tư Cầu thêm một chút nữa:

– Anh nầy nói kỳ quá! Bộ anh không nghĩ tụi mình cũng như... vợ chồng con Thắm sao?

Nghe nói vậy, Tư Cầu ngồi thẳng lưng nhìn Phấn từ đầu đến chân: một gương mặt bầu bĩnh với đôi mắt long lanh, với đôi môi hơi đầy một chút, ướm láng bên ánh lửa rọi chập chờn, đôi cánh tay tròn trịa lộ ra khỏi chiếc áo túi cụt tay và một thân mình chắc nịch như thân cây chuối hột...

Tư Cầu như vừa ý và thấy sao dễ chịu trong mình! Anh ta vừa cười vừa nói với Phấn:

– Ủ, mấy coi cũng được!... Ối thôi, tới đâu hay tới đó chớ tao không nghĩ ngiếc gì hết... Còn tí má tao nữa chi?

– Nói như anh vậy hết chuyện rồi! Bộ ai cấm cản tí má anh lo cho anh sao? Còn tụi mình ở đây làm gì hả?

– Coi ba con vịt chớ làm gì nữa!

– Hứ lãng òm! Anh sao vậy hoài... Bộ anh không thấy người ta cũng như mình mà nên vợ, nên chồng, sung sướng tằm thân, bộ anh không... không... muốn, không thềm hả?

– Ý cha thềm! Ủ sung sướng đâu được vài tháng như hai vợ chồng anh Hai tao đó, rồi chưởi bới đập lộn nhau rùm trời, rồi để xòn xọt cả bấy cả lũ để lo chạy gạo cho sói đầu hả?

– Bàn ngang như anh vậy thì nói làm gì cho thêm tổn. Bộ ai cũng vậy hả? Chớ

anh không thấy vợ chồng anh Hai tui sao...

Tư Cầu cười lớn:

– Ổi thôi, vợ chồng anh Hai mấy thì hết chỗ chê... Thiệt như ếch bắt cặp!

Và Tư Cầu thấp giọng hỏi luôn:

– Ê Phấn, bộ hai anh chỉ tối ở nhà bị ai cản mũi cản lái gì hay sao mà tao thấy cứ chạy tọt ra sau vườn chuối xà nẹo với nhau hoài vậy hả?

Phấn nghe hỏi vậy mắc cỡ nhưng thấy thính thích trong lòng vì Tư Cầu đã hưởng ứng câu chuyện của nó. Cô ta làm bộ gạt ngang:

– Bậy nà!... Mà sao anh thấy? Anh dóc tổ!

Tư Cầu hấp tấp trả lời:

– Ủ thì dóc! Tao đi bẫy cò ở mấy cái mường sau vườn chuối nhà mày hoài mà tao lại không thấy!

Phấn chêm thêm::

– Bộ anh thấy họ rồi họ không thấy anh chắc?

– Con nầy ngu quá! Bộ mày nói tao đi ngờ ngờ đó để cho họ thấy hả? Tao còn phải đi rình bẫy cò nữa chứ mày quên sao? Như vậy họ dễ gì thấy tao được?

– Rồi anh rình ếch bắt cặp luôn?

– Đâu có mậy! Thì sẵn tao ngồi núp rình bẫy cò tao cũng nín luôn, chứ chẳng lẽ la làng lên hay sao?

Phấn nghe Tư Cầu nói vậy, cười hăng hắc:

– Anh nầy nói nghe ngộ quá ta!

Tư Cầu cũng bắt cười xòa theo, Phấn vẫn chưa chịu buông lời câu chuyện:

– Bộ anh mà dám ngó họ!

– Tao mà không dám ngó! Thì nó ngờ ngờ trước mắt tao đó mà dám ngó hay không dám ngó gì mậy!

Phấn vẫn chưa chịu tha:

– Vậy anh thấy cái gì anh kể tui nghe coi!

Tư Cầu thấy con này cứ hỏi dần dần một cách nhí nhảnh như vậy mới hiểu ra... Hồi nãy anh ta tưởng con Phấn muốn chọc tức mình nên mới hỏi những câu cắc có như vậy.

Té ra con này nó muốn sanh quỷ mà! Nghĩ tới đó, Tư Cầu bỗng nhiên thấy khoái chí trong bụng. Khoái chí vì anh ta không lù khù như con Phấn tưởng đâu.

Tư Cầu thở khì ra một cái như đã giải quyết được điều gì, rồi dựa lưng ra sau hay tay chống xuống đất, hai chân vắt chéo ngoài và một bàn chân thì nhịp nhịp... Anh ta cười ha hả một mình, rồi liếc nửa mắt nhìn Phấn và bằng một giọng của một người biết “ăn chắc” điều gì, anh ta ồm ồm lên tiếng:

– Thì thôi tao không thấy cái gì hết...

Phấn vừa hơi bức mình vừa hơi thích thích. Cô thoáng cau mày rồi cười lỏn lỏn...

Tư Cầu ngồi lặng thình nhịp nhịp chân. Chưa bao giờ anh ta thấy khoái trong lòng như vậy. Anh ta có cảm tưởng như bây giờ mình mới thiệt lớn hơn Phấn. Lớn như thế nào thì không phân tách nổi, nhưng “lớn”... gọn lỏn vậy thôi.

Sự lặng thình của Tư Cầu làm cho

Phấn hơi luống cuống. Không biết làm gì, cô đưa tay xỏ đầu tóc ra để bới lại.

Tư Cầu đã thấy Phấn xỏ đầu bới tóc kể cả mấy chục bận rồi nhưng lần này mới để ý nhìn kỹ.

Trong ánh sáng lung linh của cây rọi mù u, Phấn đưa đôi cánh tay tròn lẳng lên cào cào mớ tóc cho thêm suông sẻ.

Một mùi dầu bông lài nhẹ thoảng qua mũi Tư Cầu.

Phấn chậm rãi quào tóc, mắt nhìn vào vách chòi như không thèm để ý tới Tư Cầu tuy dư biết Tư Cầu đang liếc nhìn mình. cô ta cứ làm bộ sẫm soi đến mớ tóc như không bao giờ muốn bới lên cho xong hết.

Đôi cánh tay cô đưa lên làm cho vạt chiết áo túi vải hột điều đen đã cụt ngắn càng rướn lên cao...

Cô uốn người ra giờ tay quào chải tóc suông theo xuống dưới lưng. Khuôn ngực đã no tròn càng căng vun lên; hồi chập tối sau khi đi tắm Phấn có bận áo nịt lại đâu...

Tư Cầu không còn liếc lên mà nhìn chăm chăm vào người Phấn. Phấn vẫn làm như không hay biết và dĩnh dáng thêm trong việc chải vuốt mớ tóc...

Tư Cầu bỗng thấy hồi hộp lạ thường. Cái cảnh hai vợ chồng mới của anh Hai của Phấn hú hí với nhau sau vườn chuối thoát đã hiện ra rõ ràng trong trí. Và đầu anh ta nóng hừng hực.

Anh ta bối rối và chân tay như dĩnh chặt dưới đất. Anh ta sức nghĩ đến việc hút một điếu thuốc. Ồ... Phải rồi! Anh ta lúng túng móc túi nhái thuốc lặn ở lưng quần ra...

Nhưng Tư Cầu mới vừa dợm mở túi thuốc ra thì Phấn với tay chụp lấy túi thuốc giấu ra phía sau lưng. Tư Cầu nhoài mình theo giật lại. Tay này, anh ta níu một tay của Phấn, tay kia moi túi thuốc mà bàn tay Phấn giữ chặt cứng.

Hai cánh tay Phấn bị hai tay của Tư Cầu kềm ngoặt ra phía sau lưng. Trong dáng điệu đó, ngực Tư Cầu dựa sát vào một bên hông của con Phấn. Tư Cầu bỗng khựng lại tuy hai tay của mình vẫn giữ chặt lấy hai tay của Phấn. Như con bồ câu bị tréo cánh, ngực của Phấn đập phồng tựa biển sóng. Và Tư Cầu có cảm giác kỳ cục như đang kể sát một cục than hừng hực...

Ban đầu Tư Cầu không dám nhìn thẳng vào mặt của Phấn. Anh ta bối rối vì không biết tấn thối như thế nào, muốn buông tay Phấn và nhích mình ra nhưng

anh ta lại cứ để nguyên như vậy. Anh ta cúi gằm mặt xuống, một hồi rồi đánh bạo từ từ nhìn lên một bên vai của Phấn rồi lên cái ức no căng mà anh ta thấy rõ môn một từng hơi thở dồn dập.

Thấy Phấn chẳng nói chẳng rằng. Tư Cầu làm gan nhìn thẳng vào mặt cô ta để dò xét. Mắt Phấn long lanh nửa cười cợt, nửa như thách thức. Thứ con mắt nhìn kiểu đó...!

Tư Cầu ngừng một giây cắn chặt lấy môi dưới, rồi bỗng buông tay Phấn ra ôm choàng lấy đôi vai của cô ta.

Tư Cầu đưa mũi hôn mạnh vào má Phấn, nhưng Phấn né qua làm nó hôn trật vào cổ... Phấn bị nhột cười hăng hắc. Tư Cầu bực mình xiết mạnh đôi vai và từ từ hôn lại đúng vào má. Phấn ngoan ngoãn ngồi yên như người chịu thua. Và đôi tay của Tư Cầu rời khỏi vai của Phấn

lúc nào không biết để có một cảm giác êm êm thích thú như không có thứ gì sánh được như vậy...

Phấn gục đầu vào vai Tư Cầu một hồi lâu... Rồi cô dang Tư Cầu ra để nằm ngửa lên trên chiếc nóp trái bên cạnh. Cái áo túi nút bóp mở tung tưng tực bao giờ... Phấn si mê nhìn Tư Cầu như chờ đợi... Rồi cô đưa tay nín rị Tư Cầu xuống, chân vói đạp cho cây rọi mù u ngã xuống đất tắt ngúm...

Bóng tối bất thần làm Tư Cầu hoảng sợ. Anh ta lách quính giựt ra khỏi tay của Phấn, đứng chồm dậy, chạy tọt ra ngoài sân chòi..

Phấn kêu anh ta giựt ngược làm cho anh ta hoảng thêm, vì lần đầu tiên anh ta dám mạo hiểm như vậy... kể cũng đã quá lỗ rồi...

Phấn cũng ngồi dậy chạy theo kêu lớn như quát tháo:

– Anh Tư! Anh Tư! Anh làm gì kỳ vậy hả?

Nghe tiếng Phấn kêu, Tư Cầu bước mau ra chỗ để xuống nhảy phóc xuống...

– Anh dìu thiệt sao anh Tư? Ở lại chơi một chút nữa, bộ ai ăn cá ăn thịt gì sao mà sợ.

Tư Cầu vừa chống xuống ra vừa nói với lại:

– Thôi để tao dìu bên, khuya rồi!

– Hứ khuya rồi! Khuya rồi!... Sao hồi nãy anh không giỏi nói khuya một chút coi!... Làm bộ thấy ghét!

Tư Cầu chẳng nói chẳng rằng chống xuống đi thẳng.

Phấn đứng tần ngần, rồi chợt thấy mình còn cầm một cái túi thuốc của Tư Cầu trong tay, cô bèn kêu giục ngược Tư Cầu lại:

– Anh Tư ơi! Còn gói thuốc của anh đây nè, trở lại mà lấy!

Tư Cầu làm bộ không nghe chống riết xuống ra đồng thẳng.

Phấn bực tức vò túi thuốc trong tay, dậm chân quăng mạnh túi thuốc xuống đất, ngoe nguẩy đi vô chòi. Đi được vài bước không biết nghĩ sao, cô trở lộn ra cúi xuống đất mò tìm túi thuốc lượm lên. Cô phúi túi thuốc đoạn nâng niu cầm trong tay đi vô chòi.

Cây rọi mù u ngã xuống đất ban nãy vẫn còn ngún khói với một đốm than đỏ trong bóng tối như một đầu nhang đang cháy. Phấn thở dài sườn sượt, lấy chân

mò tìm chỗ chiếc nóp rồi nằm vạt xuống.

Cô quơ chiếc gối trên đầu nằm ôm riết lên ngực, kê răng cắn nghiến vào mép áo gối nghe ken két. Rồi không hiểu vì sao cô phát khóc tãt tức tưởi.

Trong lúc đó, Tư Cầu chống xuống đi thẳng tuốt về chòi. Gió mát lạnh của khoảng đồng trống về đêm làm cho lòng anh ta trở lại bình tĩnh. Anh ta nhớ lại hồi nãy nhảy phóc xuống xuống, chống vãi cái là chiếc xuống đâm bên bọ xọt bên kia thật cũng... giống y như mình!

Giờ đây Tư Cầu đã lấy lại sự bình tĩnh và chiếc xuống cũng phăng phăng lướt tới như quen đường nước cũ.

Tư Cầu mới thấy mình kỳ cục thiệt, y như lời con Phấn trách móc. Thì việc gì mà phải chạy trốn như vậy chớ? Nếu

mình không muốn tấn tới nữa thì thôi, ai có giết mình sao mà sợ?

Chung qui cũng chỉ tại cây rọi mù u khi không lại rớt ngã tắt ngúm làm anh ta “sực tỉnh” và chạy hoảng! Nghĩ lại cái cảnh Phấn nằm xải tay trên nóp, hai vạt áo túi lật tung qua một bên... Tư Cầu chắc lưỡi liên miệng... rồi anh ta giơ tay cú trên đầu một cái thật nên thân. Anh ta hồi tưởng lại những cảm giác thích thú lạ kỳ mà giờ đây, nghĩ đến, bàn tay của anh ta như hầy còn nóng ran.

Càng nghĩ tới, càng tưởng tượng thêm, Tư cầu càng bực mình bực mảy. Anh ta lấy cây sào quất mạnh vào đám lục bình nghe một cái xạc...

Nhưng bỗng nhiên anh ta cười ha hả như khám phá ra một điều gì mới mẻ và ứng ý lắm! Tư Cầu vừa nhớ trực lại: Con Phấn vẫn còn đó chớ có mất mát, hoa

mòn gì đâu mà tiếc hùi hụi, mà tức anh ách? Và thiếu gì dịp khác.

Nghĩ đến đó Tư Cầu chống xuống đi vo vo về riết đến chòi.

Việc đầu tiên là nó quơ tìn nước đưa lên miệng ừng ực uống ừng ực một hơi, rồi lặn lại góc chòi lấy chiếc nóp mở trải ra nằm lăn ình trên đó.

Anh ta bỗng thềm một điều thuốc và khi rờ tới lưng quần mới nhớ trực lại Phấn còn giữ túi nhái đựng thuốc.

Mặc dầu khá khuya (mọi khi giờ này anh ta đã đánh một giấc lâu rồi) mà Tư Cầu vẫn thấy chưa buồn ngủ.

Căn chòi tối om. Tiếng muỗi bầy kêu vo vo và Tư Cầu lấy tay đập liên hồi trên ngực, trên đùi. Anh ta tính ngồi dậy đốt đèn đi coi qua một lượt bầy vệt con, kéo để sơ sẩy ba con chuột cống vào tha hết.

Nhưng cái hộp quẹt máy của anh ta lại để trong túi thuốc bên chòi của Phấn. Và Tư Cầu mỉm cười nói thầm:

– Ủa để mơi mà mây hồng trả thì biết tay tao. Kỳ này tao cho mây giỏi giấu, ở đâu tao cũng moi hết...

Nhưng khi nghĩ đến mấy con vịt anh ta cũng hơi lo lo. Mới có làng chàng với Phấn một chút xiu đó mà mà Tư Cầu tưởng chừng như đã bỏ bê hết mọi công việc.

Nằm nghe bầu vịt con trong rào đặng coi bộ ngủ yên không rục rịch chuột bọ gì hết, chỉ thỉnh thoảng vài con kêu ki ki nho nhỏ như mớ ngủ, Tư Cầu cũng thấy yên tâm.

Anh ta chui vào trong nóp tính ngủ vui một giấc chứ đêm nay nó thức khuya quá. Nhưng mắt anh ta vẫn mở thao láo.

Anh ta lật chiếc nóp đứng lên, để hai mép nằm đè xuống dưới lưng theo điệu dựng mũi tàu. Hai chân anh ta duỗi thẳng ra, hai tay khoanh ra sau ót gối đầu.

Trong dáng điệu đó, Tư Cầu nằm nghĩ tới Phấn và thấy sung sướng trong lòng. Hai đứa nó từ nào tới giờ ở gần nhau trong giữa đồng vắng mà không ngờ như vậy cho đến tối hôm rồi!

Bây giờ Tư Cầu mới khám phá ra cái chỗ uống đó. Nhưng mà lo gì Phấn vẫn còn đó.

Nằm thao thức một hồi, Tư Cầu ngủ quên đi lúc nào...

Trong đêm đó anh ta nằm chiêm bao lung tung và khi tỉnh dậy thì trời đã sáng bát hồi nào rồi; và anh ta nằm một nơi và cái nóp nằm một nẻo...

Lùa vịt đến chỗ thả cho ăn mọi hôm, Tư Cầu thấy Phấn đã đem bầy vịt của cô ta cho ăn cách đó xa xa.

Phấn cũng thấy nó ra nên quay đầu nhìn lại.

Nhớ chuyện hồi tối Tư Cầu đâm ra xén lén. Anh ta tính lùa bầy vịt đi ngã khác, nhưng khi nghĩ đến Phấn còn giữ túi thuốc hút, anh ta đành chậm rãi đi xâm xâm.

Đi tới nơi gần Phấn. Tư Cầu lên tiếng trước và làm ra bộ tỉnh như không:

– A Phấn, hồi tối tao có... bỏ quên túi thuốc ở bên mày có lượm đem theo đó không?

Tư Cầu làm bộ tỉnh như vậy chớ trong bụng nói cũng thấy hơi đánh lô tô... Thật là kỳ như vậy! Mọi khi anh ta coi Phấn ra gì đâu?

Phần Phấn, cô cũng thấy mắc cỡ khi gặp lại Tư Cầu nhưng bình tĩnh hơn nhiều. Đàn bà con gái nhiều khi hơn đàn ông con trai trong những trường hợp lắc léo như vậy!

Hơn nữa, Phấn vốn tánh nhí nhảnh sẵn nên không xẻn lẻn ra... mặt như Tư Cầu. Qua phút ngỡ ban đầu, Phấn đã kiếm cách ghẹo Tư Cầu chơi:

– Túi thuốc nào mà lượm? Hay hồi tối anh hấp tấp đi về làm rớt ở đâu đó rồi cũng đổ thừa cho người ta sao?

Tư Cầu bực mình quắc mắt nhìn cô ta và trở thành thứ... Tư Cầu như mọi khi:

– Ê, bộ tao ở không đi giỡn với mấy hủ Phấn? Vậy chớ hồi tối con chó nó giật túi thuốc của tao chắc?

Nghe vậy, Phấn không giận mà còn cười ngắt nga ngắt nghèo:

– Ý, người ta nói vậy mà cũng giận. Sao có giỏi hồi nãy không đòi liền mà còn làm bộ nói bỏ quên?

Tư Cầu nghe nói vậy đâm ra lúng túng, Phấn thấy Tư Cầu chịu phép, mới rút túi thuốc đưa ra:

– Đây nè cưng! Hồi tối người ta kêu giựt ngược lại... để trả mà đông tuốt rồi bây giờ lại cự nự Anh sao mà khó quá ai mà ở với anh được!... Tội nghiệp hồi tối tới giờ thèm thuốc lắm phải không cưng?

Tư Cầu ngáp ngừng cầm lấy túi thuốc. Lòng anh ta mát rười rượi. Anh ta ngược mắt lên nhìn Phấn một cách đậm đà rồi chẳng nói chẳng rằng quay lưng đi thẳng.

Phấn con Phấn, cô cũng thấy vừa ý

lắm. Cô đắm đuối nhìn theo Tư Cầu và đợi cho Tư Cầu đi được mười bước cô vừa cười vừa nói với theo:

– Ý lêu lêu... giận lấy xỷ cùi!

Nghe vậy, Tư Cầu đứng lại nhổ liên một gốc rạ khô vặt lại, rồi cầm đầu chạy thẳng đuổi theo bấy vặt...

*

Trời gần đứng bóng, Tư Cầu gom bấy vặt lại để chạy về chòi lo nấu ba hột cơm.

Cơm nước xong xuôi, Tư Cầu quày quả trở ra trông chừng bấy vặt. Anh ta dòm coi Phấn ra chưa, nhưng có lẽ cô này còn dính dằng trong chòi.

Tư Cầu cầm một nhánh cây đuổi gom mấy con vặt tách bấy, rồi đi lên đám chùn bầu mé giống để ngồi nghỉ mát.

Đó là cái giồng khá lớn, cây mọc um tùm. Thường thường bọn trẻ chăn trâu đến tụ tập nơi đây để trũng giốn, phá cây phá cối hay bắn chim bắn chóc.

Mấy tháng trước, ngày nào tụi trẻ chăn trâu cũng gom về đó cười la như họp chợ, nhưng mấy lúc sau này tụi chúng lùa trâu qua bên cồn ngoài sông cho ăn hết nên trên giồng vắng tanh...

Trên chót giồng có cái miếu thờ ông Tà lợp lá, dây giác và dây cút quạ leo phủ sùm sụp trên mái.

Tư Cầu ngồi tựa lưng vào một gốc chùn bầu lớn. Da gốc cây chùn bầu này nhẵn nhụi vì tụi chăn trâu cọ quẹt hà râm.

Trước mặt anh ta, cả một đám ruộng còn lấp xấp nước, mấy chòm cây điên điển trở bông lấm tấm vàng khè.

Gió hiu hiu thổi nên tiếng lá khua chỉ đủ nghe ào ào như những tiếng thì thầm bất tận của đôi nhân tình lén lút.

Hai con chim trao trao đuổi nhau trên cành kêu chí chóc, con trống rượt mà con mái bay lạt xạt trên ngọn cây, con nầy không chịu trốn thẳng đi mà chỉ bay loanh quanh, lộn đi lộn lại để cuối cùng nằm mọp xuống chịu trận mà kêu chiêm chiếp nửa như đau thương nửa như âu yếm...

Từ Cầu tháo cái khăn tắm quấn ở cổ ra che phủ lên mặt, đuổi chân, khoanh tay lên ngực rồi lim dim ngủ. Không mấy khi anh ta ngủ trưa nhưng đêm rồi vì thức quá khuya nên vừa mới ngã lưng dựa vào gốc cây là mắt anh ta nhướng lên hết nổi, lại còn thêm gió thổi hiu hiu mát, lá cây xì xào bên tai nữa.

Từ Cầu vừa mới mơ mơ màng màng

thì có vật gì rớt cái ịch đập bên cạnh làm anh ta giựt mình ngốc đầu dậy. Anh ta ngó quanh ngó quẩn không thấy gì hết nên dựa lưng nằm ngủ lại. Chắc là một cành cây khô rớt đầu đó chớ gì!

Anh ta vừa chợp mắt, định ngủ lại thì lần này một vật gì rớt cái đập lên bụng. Anh ta quơ tay chụp lấy và đó là một cục đất khô.

Anh ta tức khản tâm phủ mặt ra ngồi nhóm dậy và làm bộ tỉnh nói:

– Ê, thằng nào liệng đất đó tao thấy bây rồi ghen! Tao không mắc mớ ông bà ông vải gì bây! Đứa nào còn liệng nữa tao vắn họng đa!

Nói xong anh ta lẩm bẩm chửi vài tiếng rồi quay lưng định dựa lưng vào gốc cây ngủ lại. Nhưng anh ta vừa xoay lưng thì ở phía sau một cục đất ném mạnh tới,

hụt sát bên vai và rớt trước mặt anh.

Tư Cầu quay phắt lại, đoán theo hương liệng chạy phăng lại xục xạo lung tung nhưng... không thấy gì hết. Anh ta nổi nóng chửi rửa om sòm:

– Bà cô hần, thiên lôi đả đũa nào liệng tao đó hả? Tao mà bắt được bây thì Bà cứu bây nhen!

Tư Cầu vừa rửa vừa dón dác chạy đôn chạy đáo xục xạo tìm kiếm... nhưng mất công toi.

Bốn bề vẫn vắng tanh. Không có tiếng động gì ngoài tiếng gió rì rào lùa qua đám chũn bầu, tiếng trao trảo đuổi nhau, tiếng tu hú giành ăn trong bụi đủng đỉnh.

Tức giận, Tư Cầu cúi xuống vớ mấy hòn đất liệng lung tung càn vào các lùm cây, bụi cỏ, đám đế...

Một con cò trâu hoảng sợ kêu ré bay vụt lên một cái sạt làm Tư Cầu giật mình.

Anh ta nghĩ đến việc ma liệng đất mà người ta thường nói đến. Ủ, kể ra cũng có lý vì Tư Cầu nhớ trực lại: tháng nầy tụi chăn trâu lừa trâu qua cồn ngoài sông cho ăn hết, đâu có đứa nào lảng vảng ở đây nữa!

Còn mấy đứa nhỏ trong xóm thì giờ giặc nầy trời nắng chang chang đứa nào thèm bò ra đây mà phá với phách? Mà nó thường nổi tiếng là cộc, đồ đứa nhỏ nào dám cả gan chọc. Chọc như vậy chẳng khác gì đi chọc ổ ong!

Nghĩ như vậy, Tư Cầu cũng ớn ớn trong mình, tuy vốn không ngán ma cỏ gì hết.

Anh ta chậm rãi trở về chỗ cũ định bụng kỳ nầy sẽ rình kỹ xem coi từ phía

nào đất liệng tới.

Đi ngang qua miếu ông Tà, Tư Cầu bỗng dừng liếc mắt nhìn vào trong. Mấy chùm dây giác bò thòng xuống mái miếu, đong đưa theo gió nhẹ. Từ bụi tre mờ um tùm phía sau miếu tiếng kêu kèn kẹt của thân tre cạ vào nhau y như những tiếng nghiền răng kỳ lạ. Con cắc kè bông trong miếu bỗng cất tiếng kêu cắc kè, cắc kè để chấm dứt bằng những tiếng kè kè nhỏ dần.

Tư Cầu lẩm bẩm đếm: cắc kè, một, cắc kè, hai... và con cắc kè kêu đúng sáu tiếng! Một: may, hai rủi, như vậy sáu tiếng tức là rủi rồi! Tư Cầu nổi đóa chửi luôn con cắc kè mắc dịch đó:

– Kêu mô tổ mây vậy chớ kêu! Hôm nào tao xách cổ đập cho chết nhăn răng.

Anh ta cha nói dứt câu thì... một tiếng

“hù” thật lớn ở phía sau lưng làm anh ta nhảy nhồm. Anh ta quay phắt lại thì té ra Phấn. Phấn thấy Tư Cầu giựt mình nên càng thích chí cười giòn và chạy dang ra xa. Cô dư biết thế nào Tư Cầu cũng nổi đóa rượt theo.

Quả đúng như vậy. Tư Cầu vừa đuổi theo cô ta vừa la ó om sòm:

– Ôn dịch vật mây! Hồi nãy tao mà biết mây liệng đất, tao phang cho một cây bỏ mạng!

Phấn càng cười lớn:

– Dóc tổ cha! Hồi nãy sợ xanh mặt mà còn làm bộ bánh tẻ!...

Phấn chạy quanh phía sau miếu hướng về phía bên kia bờ giống chỗ có nước sâu và có đám chuối, đám ổi mọc um tùm.

Chạy đến bờ giếng, cô ngồi bệt xuống gốc chuối bên cạnh chiếc nón lá và cây roi đuổi vịt. Đúng chỗ cô ẩn trốn hồi nãy để liệng đất Tư Cầu.

Các tàu lá chuối xanh om ken nhau che phủ trên đầu như một thứ mát mát rười rượi.

Cách đó vài bước, một đám sậy rậm che khuất phía sau miếu, và muốn đi vô chỗ đó chỉ có một thứ lỗ chó vạch sẵn qua hàng sậy mà hồi nãy Phấn chui tọt vào. Như vậy thảo nào Tư Cầu kiếm không ra người liệng đất!

Vừa lúc đó Tư Cầu rượt theo đến nơi. Anh ta đứng khựng lại khi giáp mặt với Phấn.

Phấn không có vẻ sợ sệt gì hết mà ngồi yên dựa lưng vào gốc chuối nheo mắt nhìn lại anh ta và môi hơi bủ ra.

Thật cũng tương tự như những lúc anh ta xách gà xách vịt theo tía anh ta đem cho nhà ông Hội đồng Hòa, chủ điền. Đứng trước ngôi nhà nền đúc cao tới ngực của ông Hội đồng, anh ta cảm thấy mình nhỏ chút xíu, chớ không như khi vênh chân trên mình con trâu Sấm kình cang anh ta lại thấy mình như là một ông trời con!

Bây giờ đứng trước mặt Phấn, một con Phấn làm chủ tình hình trong cái ổ chó lót lá chuối khô của cô ta, Tư Cầu lúng túng, rồi đầu anh ta như quay mòng mòng. Anh ta đứng như trời trồng cách Phấn mấy bước, một tay nín lấy tàu chuối ghệt mạnh xuống như để gượng cho khỏi ngã gập xuống!

Tư Cầu tần ngần đứng đó một lát. Rồi không biết làm gì anh ta buông tàu lá ra, giựt xuống một miếng lá chuối, tướt ra

từng sợi nhỏ theo điệu là râu hát bộ mà hồi nhỏ anh ta hay chơi. Tước hết miếng lá rồi, anh ta không biết làm gì nữa nên vò tròn lại liệng xuống đất.

Cuối cùng Tư Cầu tăng hắng lấy giọng rồi hỏi:

– Bộ hồi nãy mấy liệng tao đó hả Phấn?

Phấn ưỡn người vênh mặt lên vặn lại:

– Tui liệng đó rồi có sao hông?

Tư Cầu làm bộ nói cứng:

– Tao mà dè mấy liệng thì....

Phấn cắt ngang:

– Thì sao giỏi nó thử coi?

Tư Cầy thấy cái nước làm tới của Phấn sao không đáng ghét như mọi khi. Và anh ta bộc xuôi theo:

– Thì có sao đâu! Nếu tao biết mấy liệng thì tao không tìm kiếm làm gì cho mất công mất linh...

– Hứ!

– Tao buồn ngủ thấy mồ mà mày phá tao chi vậy Phấn?

Thấy Tư Cầu xuống nước như vậy, Phấn cùng hả dạ, nhưng chưa chịu để yên:

– Hồi tối anh dìu bến sớm lắm mà sao còn than buồn ngủ?

Nghe Phấn nhắc lại chuyện hồi tối rồi Tư Cầu thêm lúng túng.

– Ủ... dìu sớm nhưng ngủ không được!

– Sao mà không được?

– Vì tao không buồn ngủ.

– Sao lại không buồn ngủ?

– Con này hỏi dần dần hoài! Tao không buồn ngủ là tại tao chưa ngủ được, chớ có gì đâu mà mấy hỏi thăm hỏi xoi chớ?

Phấn càng hồ tới:

– Ý giỏi quá ta!... Hỏi có bao nhiêu đó mà trả lời lòng vòng nghe phát ghét!

Làm bộ cự nự Tư Cầu xong xuôi đâu đó, Phấn mới hạ giọng cười mơn:

– Chắc hồi tối anh nhớ tui anh ngủ hồng được phải không?

Nghe Phấn dám nói một cách tạt mạng như vậy, Tư Cầu tìm cách chống chế:

– Xí mấy làm gì mà nhớ mấy chớ?... Con này bữa nay ăn nói kỳ cục quá hê!

Phấn đứng rột dậy, hai tay chống

nạnh và quắc mắt nhìn anh ta hỏi gần từng tiếng, và hỏi dồn một hơi:

– Anh bảnh mà! Tôi hỏi thiệt hồi tối anh có nghĩ đến tui hông? ... Anh có thương tui hông?... Vậy chớ hồi tối đưa nào thò tay mặt đặt tay trái với tui bên chòi đó?... Anh giỏi anh trả lời coi?

Tư Cầu như bị dồn vào chỗ bí ấp úng trả lời cho xuôi:

– Thì tao có nói gì đâu mà mấy giận chớ!... Thiệt tình thì tao cũng có nhớ... có nhớ... bỏ quên túi thuốc bên chòi của mây...

Nói đến đó anh ta khẽ liếc nhìn xem con Phấn có dụ mặt chưa, nhưng thấy cô ta cau mày nên vội tiếp luôn:

– Tao với mây, hai đứa ở hủ hỉ nhau giữa đồng này thì tự nhiên đứa này nghĩ đến đứa kia...

Nghe Phấn “hú” lên một tiếng, Tư Cầu vội “hạ” xuống thêm một bậc nữa:

– ...Nói gần nói xa chẳng qua nói thiệt, tao quý mến mày lắm. Mày coi hồi tối đó...

Phấn bật cười cắt ngang:

– Xí, Thứ anh nhất như thỏ đế!

Tư Cầu vội chống chế:

– Thì cái gì cũng phải để... lâu lâu rồi nó mới quen chứ! Tao nói thiệt cho mày biết tội lỗi xóm của mình có đứa nào là chơi bên với tao hồi còn nhỏ đến bây giờ đâu. Rốt cuộc rồi cũng chỉ còn lại tao với mày... Tao nói vậy mày cũng rõ bụng tao chứ!

Nghe Tư Cầu nói một dây như vậy Phấn cũng cảm động. Cô bước lại gần bên Tư Cầu khẽ lấy tay vuốt qua một bên

mớ tóc xù xụ dưới trán anh ta, và bằng một giọng ngọt xởi, cô hỏi:

– Anh thương tui lắm phải không?

Tư Cầu do dự:

– ...Ừ... ừ...

– Ừ cái gì?

– Ừ thì thương mấy!

Phần chỉ chờ đợi có bấy nhiêu đó và làm bộ xụ mặt xuống:

– Thương, thương!... Bộ anh nói vậy chớ anh mà thương với yêu cái khỉ mốc gì?

Tư Cầu quả quyết:

– Thiệt mà, đứa nào nói dối cho cho bà...

Nghe Tư Cầu định thề “Bà bản”, Phấn lấy tay bịt miệng anh ta lại:

– Thôi, thôi đừng thề ầu! Mà thương gì cứ mấy tao hoài hè!

– Chớ mấy biểu tao kêu bằng gì bây giờ?

– Mấy tao nữa? Anh thiệt... Anh kêu tui bằng “em” và anh xưng “anh”, anh khng thấy hai vợ chồng anh Ba tui đó sao?

Tư Cầu ngập ngừng:

– Nhưng... nhưng kỳ cục quá!

– Gì mà kỳ cục? Tui kêu anh bằng anh đó, bộ chết sao?

– Thì mấy kêu quen rồi và mấy kêu vậy từ hồi nào tới bây giờ chớ phải... mới mẻ gì đâu!

- Thì tui nói thí dụ như vậy...
 - Mấy cũng xưng “tui” chứ có xưng “em” với tao đâu?
 - Ờ phải há! Tui... ủa mà không, em quen miệng rồi!
 - Thì tao cũng quen miệng như mấy vậy.
 - Quen thì phải tập kêu lần đi!
 - Ủ, thì cũng phải để thủng thỉnh chớ!
 - Tới nơi rồi mà cứ thủng thỉnh hoài...
 - Mấy kỳ quá!
- Phấn xô Tư Cầu ra:
- Cũng mấy nữa, anh nầy thấy ghét quá!

– Thì em, em, em! Con nầy nó xúi chuyện ác ôn quá!

Nghe Tư Cầu nói vậy, Phấn vỗ nhẹ vào vai anh ta:

– Dĩ hông! Đó anh coi dễ ợt chớ khó khăn gì đâu.

– Ủ cái gì cũng dễ! Người ta giỏi còn tao...

– «Tao» nữa phải không?

– ...Còn tui..

– «Tui» nữa hả?

Tư cầu dậm chân xuống đất, nửa như bực tức, nửa như cố gắng lấy trớn để hét lên:

– Thì anh, anh!

– Hừ, nói "anh, anh" mà như nện vào

lỗ tai người ta thì nói làm gì cho mắc công.

– Cái điệu này chắc không nổi quá!

– Cái gì mà không nổi. Anh sao, em... tức anh quá. Người ta kêu “anh anh, em em” nghe ngọt xớt như mía lùi, còn anh, anh kêu nghe như dùi đục...

Tư Cầu nghe Phấn kể lể như vậy, sốt ruột gạt ngang:

– Thôi, thì, đừng nói nữa!

– Cấm không cho nói hả?

– Ai mà cấm cản gì đâu... Anh... anh biết cách kêu rồi mà... Thôi buồn ngủ lắm để đi dưới hàng chũ bầu ngã lưng một chút. Còn phải coi chừng bây vệt nữa chứ!

– Tội nghiệp không! Buồn ngủ lắm

phải không cưng? Thôi lại đây người ta đèn cho...

Vừa nói Phấn vừa dang nó ra để đi lại ngồi dựa vào gốc chuối. Cô lấy tay sửa sửa mấy tàu lá chuối khô lót sài dưới đất. Xong xuôi cô ta ngoắc Tư Cầu:

– Lại đây anh!

Tư Cầu tự nhiên thụt lui mấy bước và đáp một cách khó khăn:

– Thôi để anh dìu.. Từ nãy giờ bỏ bấy vệt lâu quá rồi.

– Thì để luôn nó ở đó bộ chết sao? Có mất con nào em đèn cho! Lại đây nghĩ một chút cho đỡ buồn ngủ. Hay muốn ngủ ở đây cũng được, để em coi chừng bấy vệt cho... Lại đây mau, anh!

Dứt lời, Phấn vừa vói bút một cây cỏ lông gà đưa cọng lên miệng nhăng

nhăng, vừa vỗ vỗ xuống đất chỗ trái lá chuối khô bên cạnh để chỉ cho Tư Cầu đến ngồi xuống đấy.

Tư Cầu ngần ngừ:

– Thôi...

– Thôi, thôi.. anh này kỳ cục quá! Thì ngồi xuống đây một chút, ai ăn tươi nuốt sống gì mà anh sợ dữ vậy cà?

– Ai mà sợ hổng biết! Nhưng ban ngày ban mặt...

Phấn như bị “chạm nọc” liệng cọng cỏ lông gà ra xa:

– Có lạ hông! Anh này thiệt ăn nói hồ đồ quá mà.. Em biểu anh ngồi xuống đây chớ có biểu anh làm gì đâu mà anh la làng như vậy chớ hả? Anh bỏ ráo hết đi, việc đâu còn có đó hơi sức đâu nghĩ đông, nghĩ tây cho mệt chớ? Như bây giờ

đây, chỉ có tội mình thôi, thì mình cũng chỉ biết có tội mình còn người khác thấy kệ họ..

– Anh.. anh cũng biết như vậy..

– Cái gì mà hể mở miệng là anh, anh như cà lăm vậy. Anh nói tiếng “anh” một cách gọn lỏn coi được hông.. Ai hợp hôn anh sao mà anh sợ vậy!

– Biết rồi mà!

–... Ừ thì biết! Ờ hồi nãy em nói tới đâu rồi kìa.. Ờ, ở đây chỉ có hai đứa mình thôi, người khác thấy kệ họ. Nói là nói vậy chứ anh nghĩ coi ba bốn tháng nay tội mình ở biệt ngoại này có ai dòm ai ngó, ai xăm ai xoi gì đâu... Huống hồ gì bây giờ ba đứa chăn trâu mắc toi đó kéo qua cồn hết... Tội mình ở đây cu ky một mình, anh coi như vậy... anh khỏi lo gì ráo!

Tư Cầu nghe nói vậy cũng xuôi tai một phần nào. Anh ta đứng tần ngần nhì Phấn. Sự bình tĩnh lần lần trở lại, và anh ta nhận thấy tự này giờ mình xử sự một cách vô lý quá. Nếu anh ta không muốn ở lại với Phấn thì cứ việc đi về nằm đánh một giấc cho sướng thân. Đằng này anh ta vẫn đứng lì ra đó mà lại tìm cách chống chế với Phấn!

Đến bây giờ Tư Cầu mới nhận ra rằng mình quyến luyến Phấn một cách khác hẳn mọi khi. Gần Phấn anh ta thấy dễ chịu hơn trước. Có một cái gì dịu dàng, êm ái, vuốt ve... Đó là những xúc động mới mẻ đã làm cho anh ta trở nên ngượng ngập, sượng sùng, vụng về...

Anh ta nhìn trân trối Phấn, và cái hình ảnh của một con Phấn như chưa từng thấy bao giờ dưới ánh sáng của cây rọi mù u làm cho anh ta thấy khô cứng

họng và vụt mừng rỡ như sắp giải quyết được việc gì ghê gớm lắm.

Còn Phấn thấy Tư Cầu đứng ngần ngừ ở đó chẳng nói chẳng rằng thì cô dư biết Tư Cầu đã chịu phép rồi!

Cô giơ tay ngoắt Tư Cầu:

– Lại đây ngồi nghỉ một chút coi chừng!

Giọng nói của cô đúng là một giọng ra lệnh, và mắt cô soi mói nhìn Tư Cầu một cách vừa ranh mãnh, vừa trịch thượng. Thiệt chẳng khác gì cái cảnh con mèo vờn chuột.

Tư Cầu đi lại gần cô ta, ngồi bên mép mấy tàu lá chuối khô và không biết nói gì, anh ta khen bằng quơ:

– Cha ở đây rậm mát quá há!

– Chỗ “động tiên” của ta mà không mát sao được..

Phấn nghiêng mình ra bờ nước để ngó chừng bầy vịt thả gần đó. Cô chỉ thấy thấp thoáng mấy con vịt vì trước mắt cô điền điền mọc đầy ken, nước sâu nên cành lá xanh uu, Đâu nầy có hàng điền điền, đâu kia có đám sậy và ở giữa là chuối ổi, nhứt là chuối che tàn rợp kín. Thật là một chỗ thần tiên cho mọi cuộc hò hẹn của cặp mắt của người thứ ba bao giờ cũng là quá thừa.

Thấy bầy vịt vẫn ăn loanh quanh đó, Phấn yên lòng. Cô lấy tay vẩy vẩy nước bên cạnh bờ giống như có dáng suy nghĩ một điều gì.

Cô vẩy mạnh cho nước văng ra xa rồi bỗng đưa tay ôm lấy mắt, giọng hót hơ hót hải kê Tư Cầu:

– Anh Tư ơi, anh Tư! Lại đây mau mau anh, hồng biết con gì nó bay vô mắt em xót quá trời nè!

Tư Cầu xích lại gần, nghiêng đầu qua, nghiêng đầu lại để tìm kiếm “con gì” trong mắt của Phấn. Thấy bộ điệu anh ta như vậy, Phấn kêu âm lên:

– Cái điệu anh xơ rớ như vậy biết tới năm nào mới lấy ra được? Ý trời ơi, sao bây giờ nó cộm và cay xé con mắt đây nè! Mau mau đi chớ!

Tư Cầu hốt hoảng ngồi xích lại gần sát bên Phấn và hỏi:

– Đâu đây? Bên con mắt nào?

– Quý thần ơi! Bên con mắt người ta bụm lại đây chớ còn bên nào nữa mà hỏi! Có mau mau vạch ra thôi cho em không hả?

– Thì mau đây nè.

Tư Cầu vừa nói vừa lấy tay vạch một

bên mắt Phấn ra, ngó chăm chăm mỗi hồi:

– Đâu tao, ủa anh... có thấy bụi bặm hay con gì ở trong đâu?

– Nó cộm như cục đá mà nói hổng thấy... Thôi anh thôi mạnh một cái đi!

Cô vừa nói vừa xích sát lại và như để giữ cho chắc khi Tư Cầu thôi mạnh vào mắt, hai tay cô vịn dính vào hông Tư Cầu.

Tư Cầu xăng xái vạch mắt Phấn ra. Nhưng khi anh ta mới vừa đưa miệng vô định thổi phù một cái... thì Phấn bỏ tay ôm chầm lấy eo ếch của anh ta ghì mạnh.

Cả hai mắt thẳng bằng ngã lẫn cù lên mớ lá chuối khô.

Tư Cầu lật đật đẩy Phấn ra góc đầu lên. Anh ta nghiêng răng véo mạnh lên

bắp vai của Phấn làm cô la “ái” một tiếng:

– Đồ mắc toi mấy xí gạt tao hả?

Phấn chẳng nói chẳng rằng quơ tay ôm ghịt cổ Tư Cầu xuống ngực mình.

Tư Cầu nhoi đầu lên để bắt gặp đôi mắt vừa có vẻ si ngây vừa có vẻ van lơn của người con gái.

Tim Phấn đập dồn dập bên tai anh ta. Cô thở hổn hển và Tư Cầu nuốt nước miếng ừng ực từng chập như người bị ngộp hơi. Gân cổ Phấn nổi vòng lên thoi thóp nhanh như cổ của một con gà bị vật lông chờ cắt tiết.

Ban đầu Tư Cầu quá hồi hộp. Trán anh ta toát mồ hôi, chân tay lạnh ngắt run lẩy bẩy. Anh ta thở dốc và tưởng chừng như có thể chết hụt hơi được.. Nhưng liền theo đó người anh ta hùng hục. Hai bàn tay anh ta bấu mạnh vào đôi vai của

Phấn. Anh ta cúi đầu xuống vỗ vập hôn như muốn rút má Phấn ra. Rồi anh ta cắn vào cổ, vào vai khiến Phấn kêu ái ái nho nhỏ.

Tư Cầu gục đầu xuống chiếc áo túi hột đèn nút bóp.

Phấn rùng mình nhắm mắt khít mắt lại, ngoẻo đầu qua một bên và tóc cô ta xổ tung tự hồi nào. Một tay cô níu tóc Tư Cầu, một tay cô quơ quàng chụp nhằm một cây chun vẹt mọc bên cạnh và từ từ vò nát cây cỏ tội ấy trong lòng bàn tay...

Bỗng có tiếng răng rắc trong đám sậy y như có người dẫm lên mấy ống sậy khô. Liền theo đó có tiếng cười rộ lên:

– Ê ngộ quá ta!

Tư Cầu đứng vùng dậy nhìn dớn dác.

Phấn cũng vội lấy tay vịn hai vạt áo lại và ngồi lên.

Nhìn trong đám sậy, Tư Cầu thấy thấp thoáng thằng Năm Sún con của bác Tám Tân ở gần nhà anh ta. Thằng Năm Sún vẫn còn đứng chàng ràng ở đó chớ chưa chịu đi.

Tư Cầu nổi đóa định rượt nó nhưng Phấn lẹ tay níu lại và nói nhỏ:

– Thôi đi anh Tư! Anh rượt nó chạy tuốt dìa trông nói bậy bạ thì chết tội mình...

– Ông trời cũng chẳng chạy khỏi tay tao (Tư Cầu nổi nóng nên bỏ quên hết cách xưng hô “anh em”) nữa là thằng chết dầm đó!

– Ờ phải... Nhưng dầu cho anh có bắt được nó, bắt quá anh xáng cho nó vài bạt tai chớ chẳng lẽ anh giết nó được sao?

Mà đánh nó đau nó dìa mét thì càng chết cả chùm nữa!

Tư Cầu nghe Phấn nói vậy nó nghĩ cũng phải, nhưng vẫn ngó thẳng Năm Sún lườm lườm. Còn thằng kia thấy vật cũng biết sơ sơ là nó thắng thế, nên nó không thềm dõm chạy đi đâu hết mà còn vạch sậy lũng thũng đi vào nữa!

Phấn không ngoan và mãnh lới hơn Tư Cầu nên lên tiếng dò dẫm trước:

– Đi đâu đó em Năm? Lợi dây chơi cho vui... ờ mà hồi nãy em nói cái gì ngộ đó hả?

Thằng Năm đi được vài bước cũng đứng lại phòng xa. Bộ điệu của nó càng làm cho Tư Cầu lộn gan. Nó lấy chân đá bên này một cái, vót bên kia một cái. Tay mặt nó quậy quậy cái nạng dàn thung, tay trái nó phẩy phẩy cái nón lá. Mắt nó

làm bộ lão liên nhìn bên đông bên tây nhưng vẫn ghìm cặp Tư Cầu và Phấn.

Phấn hỏi tiếp theo:

– Lợi đây ngồi cho mát em Năm. Em thấy cái gì mà nói ngộ đó?

Thằng Năm Sún cười mũi:

– Giả mù sa mưa hoài! Thấy ếch bắt cặp chớ thấy gì mà hỏi?

– Nói bậy nà! Tao với anh Tư mới lừa vịt qua gần đây nên vô trú nắng chớ có gì đâu...

– Ờ không có thì thôi!

Tư Cầu nổi nóng xốc lại, nhưng Phấn cản ra:

– Thôi đi anh Tư, việc đâu còn có đó, em Năm này tuy vậy mà biết điều lắm.

Tụi mình bồ với nhau hết mà phải không Năm?

Thằng Năm Sún coi vậy chớ nó cũng ngán Tư Cầu. Thấy Tư Cầu có vẻ gằm gừ quá nó vội sụt lui mấy bước.

Tư Cầu lừ lừ nhìn nó và giơ tay ra đá đá:

– Êm Sún, bộ mấy thấy tao không nói rồi mấy lên nước hả mậy? Mấy thấy cái gì thây kệ bà mậy! Đứa nào dìa trống nói hé điều gì tao nghe được tao vắn họng ráo... Thứ đồ chui lỗ quần mà cũng làm tàng.

Phấn thấy Tư Cầu nổi xung như vậy e hư bột hư đường hết nên vội tay nín Tư Cầu:

– Thôi mà anh Tư! Để cho em nói với nó mà.

Rồi cô day qua phía thẳng Năm Sún:

– Lại đây chơi em Năm. Em đem theo nạng dần thung đó chớ bắn được con nào không?

Tư Cầu chen vô:

– Phải nó bắn được thì nói đã xách theo rồi! Thứ nó chỉ để cho bà Cố bà Hồng bắn nó, chớ còn nó mà bắn cái gì!

Phấn tức quá dậm chân xuống đất:

– Anh này sao kỳ cục quá hổng biết! Anh làm ơn tránh qua một bên để «người ta» nói chuyện với nó một chút coi.

Tư Cầu hứ một tiếng đoạn quay lưng đi ra phía đám ổi. Tuy nóng tánh nhưng anh ta cũng biết nghe theo lời của Phấn, vì thật ra anh ta cũng hiểu cái thế «yếu» của Phấn và mình hiện thời.

Đợi Tư Cầu đi xa Phấn ngoắc thẳng

Năm Sún lại. Năm Sún lấm lét nhìn Tư Cầu và thận trọng đi bọc bọc lại gần bên Phấn.

Phấn níu nó ngồi xuống bên cạnh và thủ thủ:

– Ngồi đây chơi để qua nói em nghe.. Anh Tư ảnh tuy nóng nảy vậy mà hiền khô em à. Em còn nhỏ em không biết chớ qua với anh Tư ra ngoài ngày cưới nhau đó.

Phấn tính phủ đầu trước Năm Sún, không dè thằng này cũng quá trời:

– Mới có tính hả?

– Thì nói vậy chớ thế nào hai bác bên anh Tư cũng như bên má của qua lại không chịu... Mà thôi dẹp chuyện đó qua một bên đi. Hồi nãy anh Tư với qua... vật lộn chơi, em có thấy gì thì để bụng đừng nói lung tung, ghen em!

Thằng Năm Sún mỉm cười ranh mãnh.

Thấy vậy con Phấn hăm:

– Em mà dìa trồng em học lại cho người lớn nghe thì em bị đòn nút đít chớ không chơi đâu!

– Sao mà bị đòn kỳ đời vậy?

– Thì em đi rình ngó bậy bạ, người lớn họ không chịu chớ sao!

– Dĩ hông, bây giờ chị mới nói «bậy bạ» chớ nôi nãy chối leo lẻo!

Phấn nghe nó nói hỏi xược vậy tức càn hông nhưng ráng dần xuống và nói ngọt như thường!

– Thôi mà em Năm! Qua nói thiệt tình chớ không phải nói quanh nói co gì đâu. Nếu em mét thì không phải chỉ qua với anh Tư bị mà thôi đâu. Em cũng

không chạy khỏi cảnh ăn bánh tét như mây. Người lớn họ ghét thứ con nít rình mò xem chùn xem lén đó lắm.

Thằng Năm Súng vẫn còn búống:

– Thì bắt quá tui ăn bốn năm roi là cùng chớ còn...

–... thì phải rồi! Nhưng em làm vậy có ích lợi cái gì không hả? Em nghĩ coi tư trước tới giờ qua với em và anh Tư có ai xích mích điều gì với em đâu. Lâu lâu em xin trứng vịt qua cũng cho, còn bữa hôm anh Tư ảnh bắt giùm em ổ chìa vôi đó em quên sao?

Thằng Năm nghe Phấn nói vậy cũng thấm ý:

– Ủ, cái đó thì có!

Thấy thằng Năm Sún dụi dụi, Phấn châm thêm:

– Đó em coi, tội mình là chỗ nhờ cậy qua lại. Em đi mét tội qua rồi có té vàng té bạc gì không, có sướng có ích gì không hay là đứa trầy vi, đứa tróc vảy? Mà hể em đi học chuyện này ra tứ tung ngũ hoành thì chắc mẽm là trời cản anh Tư ảnh cũng không buông tha em... Em biết tánh ảnh cộc lăm, tới đâu tới chớ ảnh cũng mần thiệt em trước đã...

Thấy thằng Năm Sún ngồi lặng thinh ra dáng suy nghĩ, Phấn biết đã «ăn tiền» rồi nên đưa mắt nháy nháy Tư Cầu. Tư Cầu đứng dang ra đó chớ không bỏ sót một lời của Phấn và thằng Năm Sún.

Phấn bồi thêm một đòn cuối cùng:

– Em Năm à, qua nói vậy em nghe coi phải không?

– Ủa...

– Đây, qua còn năm các em cầm lấy lát nữa nước lớn, em ra ngoài rạch đón ghe hàng ngoài vàm vô mua bánh kẹo gì đó ăn chơi.

Vừa nói Phấn vừa móc túi lấy ra một tờ giấy năm các gấp làm tư đưa cho thằng Năm Sún.

Năm Sún thấy có bóng lộc bất ngờ như vậy mừng rơn trong bụng. Nó nhòai mình tới chụp lấy tờ giấy năm các như sợ Phấn thay đổi ý kiến.

Tư Cầu liếc mắt nhìn thấy bộ điệu của nó như vậy nên tính phá chơi:

– Ê không dễ gì nuốt trôi năm các đó nghen ta!

Năm Sún lỏ mắt nhìn lại và Tư Cầu chằm rãi nói tiếp theo:

– Bộ mấy tưởng tao làm hộp mây

sao? Không đâu em!... Tao hỏi mây, mây đem năm các đó về trông mây xài thiên hạ thấy hỏi rồi mây trả lời làm sao cho xuôi nè?... Chẳng lẽ mây nói tiền đó là tiền mây đi vạch lỗ chó rình bậy mà ra!... Mà mây nói ấp ú thiên hạ nghi mây ăn cắp ở đâu đó. Thứ tiền đó đâu phải để nuốt cho trôi mây!

Nghe Tư Cầu nói vậy, Năm Sún xuống tinh thần tay cầm tờ giấy năm các khựng lại, mắt nó hướng về phía Phấn như để hỏi han. Phấn thấy Năm Sún như vậy vừa tức cười vừa thương hại nên vội gỡ rối cho nó:

– Anh Tư nói là nói phòng xa vậy chứ em cứ cầm đi khỏi lo gì ráo. Nếu em xài mà có ai thấy hỏi em nói đại là tiền của qua cho em ăn bánh. Mấy tháng nay em phụ lừa vịt, lượm trứng cho qua nên lâu lâu qua đền ơn chút đỉnh xài chơi vậy

mà... Qua nói sơ sơ vậy em có rõ không?

Nghe Phấn nói vậy. Năm Sún thấy khỏe ru nên lấp bắp trả lời:

– Rõ... rõ lắm rồi! Chị thiệt tài... Còn cái anh Tư kia sao ănn nói đậm ngang quá.

Tư Cầu hừ một tiếng:

– Tao mà không đậm ngang thì mây dìa trông xài ầu năm cắc đó thất hòng cả đám chó bộ giỡn sao?

Phấn thấy cần binh Tư Cầu một chút:

– Anh Tư ảnh lo xa cũng đúng em à, chó không phải ảnh muốn cản mũi cản lái gì đâu. Thôi trưa quá rồi, em về trông đi để qua còn liệu lừa lần ba con vịt về chòi cho sớm... Nhớ ghen em, ai có hỏi em cứ nói như qua dặn thì trót lọt chó không sao đâu!

Thằng Năm Sún phúi quần đứng dậy.

Từ Cầu thấy cần phải an ủi thằng Năm Sún đôi chút, không phải tại mình «nhán» Năm Sún, mà vì muốn tỏ cho Phấn rõ mình cũng biết chịu đựng Phấn lắm. Anh ta kêu Năm Sún lại:

– Ê mấy Năm!

Năm Sún tưởng anh ta còn kiếm chuyện gì nữa nên hỏi vội:

– Cái gì nữa cha nội?

– Thằng này sao kỳ quá! Tao kêu mấy lại dặn mấy chút nữa có đi dìa nhớ ghét tạt qua chòi của tao, tao cho thêm một cái tĩn không đem về đổi bánh bò ăn chơi... Bộ mấy hông chịu hả?

– Sao không! Tưởng cái gì chứ...

– Vậy chứ chưa gì sao mấy lại cự nự tao?

Thằng Năm Sún ừa ào cho xuôi theo:

– Thì nói vậy chớ có sao đâu.. Thôi chút nữa tôi ghé qua chòi lấy cái tìn về... Cám ơn anh nhiều lắm nghen. Tui dìa nghen chị Phấn. Giờ này chắc ghe hàng ngoài vằm thả vô rồi.

Nói xong nó đông tuốt.

Đợi cho thằng Năm Sún đi khỏi, Tư Cầu cười phá lên:

– Thấy chưa Phấn? Đầu dây mối nhợ gì cũng tại em hết nghen em...

Phấn háy nó một cái:

– Hay dữ hông? Cái gì cũng đổ thừa cho người ta hết chứ hồi nãy đứa nào...

Tư Cầu vội chặn ngang:

– Đúng rồi, không biết đứa nào hồi nãy làm bộ bụi vô mắt để xí gạt người ta...

Phấn véo nó một cái đau điếng:

– Ở lãng òm!... Thôi đừng đổ thừa cho ai hết. Nội cái việc thằng Năm Sún nó làm khó làm dễ, cũng đủ biết anh dở ẹt. Không có tay em trị nó thì tụi mình chỉ có nước cuốn gói dông luôn

Tư Cầu cà rớn:

– Cuốn gói thì cuốn chớ sợ cái nỗi gì?

– Bộ anh nói bánh vậy, chớ gặp chuyện anh nhát như thỏ đế... Nhiều lúc thiệt tức anh muốn càn hông!

– Thì thôi người ta dở... Mà biết người như vậy sao không đi kiếm thằng khác đi?

Phấn nghe Tư Cầu nói câu ấy tức quá, nước mắt rơm rớm:

– Coi kìa! Sao anh hỏi câu đó?... Bộ anh không biết em thương anh thiệt sao?

Nghe Phấn nói như vậy, Tư Cầu vừa hồi hận, vừa xót xa và cũng vừa sung sướng trong lòng.

Không biết nói gì để an ủi Phấn, anh ta sực sề cầm lấy tay cô ta mân mê mấy ngón tay rồi cố gắng lắm mới nói ra lời:

– Anh biết bụng em rồi mà... Tánh anh kỳ cục như vậy, nhưng thiệt tình anh không có gì hết.. anh.. anh cũng giống như em vậy, anh cũng thương em vậy.

Phấn cảm động kéo kéo ghệt Tư Cầu ôm vào lòng như ôm một đứa trẻ con bé bỏng rất đáng yêu, mà cũng rất vụng về, rất cần đến sự che chở và vun bồi của mình.

Rúc đầu trên ngực và trong vòng tay êm nóng của Phấn, Tư Cầu có cảm tưởng như được tha thứ, được bao bọc bởi một cái gì rất là đáng yên tâm, rất đáng tin cậy mà cũng rất khôn ngoan, hiểu biết hơn anh ta nhiều...

... Nhìn thấy nắng trở xiên xiên qua mấy tàu lá chuối, Tư Cầu nhè nhẹ đẩy Phấn ra:

– Mới có lây quây một chút mà trời xế rồi. Thôi tội mình cũng liệu lừa vịt về chó!

Phấn vừa bối đầu lại vừa nói:

– Ủ mau quá há!

Tư Cầu nhìn cô ta mỉm cười:

– Cha, cái điệu nầy riết rồi bỏ bê công ăn việc làm hết!

– Anh sao cứ ló bá láp hoài. Có mần

cái gì đâu mà bỏ bê?... Anh nói điếu đó đến khi tụi mình nên vợ nên chồng thì bỏ phứt hết công việc chắc?

– Thì cũng đâu đó!

– Được vậy em cũng lạy!

Tư Cầu làm bộ xụ mặt xuống:

– Chê nữa đi!

Phấn thấy vậy lấy ngón tay bêu bêu vào má anh ta:

– Ý lêu lêu mắc cỡ!... Người ta nói một chút vậy mà cũng chầm bầm... Giận lấy thì có ngày xẩy cùi...

Tư Cầu để yên cho cô ta chọc, rồi bất thần há miệng cắn lấy ngón tay của cô ta.

Phấn kêu «ái» một tiếng, giựt phăng ra, rồi cô đưa ngón tay lên miệng xuyết xoa thổi vừa lẩm bầm:

– Cắn người ta đau thấy mồ! Đồ chó.

Tư Cầu thích chí cười ha hả:

– Chửi nữa đi...

– Chửi nữa rồi có sao hông?

– Thôi thôi... hông có sao đâu, dên dên gì hết liệu mà đi lừa vịt dìa chó bộ tính ở đây nói tầm ruồng hoài hả?

– Không biết ai nói tầm ruồng!

– Thôi lạy bà!... Anh dìa trước nghe cưng!

Phấn gọi nó lại:

– Bộ hông đợi người ta nữa hả?

– Ồi trời ơi, thứ đi dìa đó với đây mà chờ với đợi cái nỗi gì hông biết!

– Ủ, thì thôi anh đi dìa trước đi.

Tư Cầu xây lưng đi, nhưng vừa tới đám sậy anh lại ngoái đầu nhìn lại Phấn.

Phấn cũng đứng yên nhìn anh ta một cách vô cùng mặn nồng.

Tư Cầu bước đi vài bước rồi lẩn khuất đứng lại. Phấn thấy vậy lấy tay khoát khoát ra dáng xua anh ta đi:

– Dìa đi cưng! Bộ em biến mất sao mà sợ? Hồi nãy sao khẳng khẳng đòi dìa mà bây giờ lại hồng đi đi!

Tư Cầu vụt chạy ù lại Phấn, hôn nhanh lên má nó rồi đâm đầu chạy đi.

Phấn kêu giựt ngược nó lại:

– Anh Tư, tối nhớ qua ghen!

– Ủ mà.

– Ủa cho chắc ghen!

– Chắc mà!

Nói xong Tư Cầu lại chạy về phía bờ giồng. Vừa chạy anh ta vừa hí hửng quơ tay ngắt liệng tứ tung mấy cái đọt cây de ra ngoài lối đi.

Trong lúc đó, Phấn mặt mày tươi rói, cúi xuống lượm cái nón lá và cây rọi lên, rồi lững thững đi ra ruộng nước lùa vịt về...

✱

Trời mới xập tối là Tư Cầu đã cơm nước tắm rửa đầu đó xong xuôi.

Anh ta coi bầy vịt con một lượt, rồi đến bỏ rơm thêm và đốt cỏ un muối cho con trâu Sấm. Anh ta làm gấp rút để rồi còn qua bên Phấn.

Nhưng khi nhìn con Sấm nằm nhói cỏ, chốc chốc lại khịt khịt mũi và quơ sừng xua muỗi, Tư Cầu bỗng thấy đôi chút bứt rứt trong lòng.

Anh ta tần ngần đứng nhìn con Sấm, khẽ thở dài, với tay đập đập lên mình con trâu, rồi lăm lủi đi xuống mé nước chống xuống qua bên chòi của Phấn...

... Từ trong chòi, nghe tiếng xào xạc dưới mé ruộng nước, Phấn đã chạy ra, lên tiếng:

– Dĩ hôn, chừng này mới qua tới!

Tư Cầu đầu óc còn nặng chình chịch vì những ý nghĩ ban nãy, nên chẳng nói chẳng rằng nhảy xuống đất kéo mũi xuống rướn lên bờ cỏ.

Xong xuôi anh ta lững thững đi vô trong chòi.

Phấn thấy anh ta lầm lì như vậy cũng ngại lên tiếng và chỉ lẳng lặng đi theo sau.

Trong chòi cây rọi mù u cháy chập chờn.

Vào đến nơi, Tư Cầu phúi chân ngồi xuống mép nóp, lật túi thuốc ra vẩn hút.

Phấn trầm ngâm nhìn anh ta một hồi rồi gọi chuyện:

– Tối nay ít muối quá há!

– Ủ...

Phấn rụt rè hỏi:

– Có chuyện gì vậy anh Tư?

Tư Cầu khẽ lắc đầu:

– Hông!... Hông có chuyện gì hết.

– Hông có sao mặt mày anh bí xì vậy?

Tư Cầu hít vài hơi thuốc rồi nhả khói ra từ từ, anh ta kiếm cách để trả lời sao cho xuôi để Phấn hiểu. Nhưng anh ta lúng túng tìm không ra câu:

– Có mà cũng như... không có gì hết! Thiệt khó nói cho em hiểu quá, Phấn à.

– Anh này sao bữa nay rắc rối quá!

Tư Cầu nghe cô ta nói vậy cũng phải tức cười.

– Cái gì mà rắc rối? Mà có rắc rối thì cũng tại bà hết!

Phấn nghe anh ta nói như vậy vội chạy đến ngồi xít một bên:

– Coi kìa sao lạ vậy! Bộ cái gì anh cũng đổ thừa cho em hết trơn sao?

– Ai mà thèm đổ thừa.

– Vậy chớ sao nói tại em?

Tư Cầu xua tay lắc đầu:

– Thôi, thôi dẹp chuyện đó qua một bên đi... Mà anh nói tại em là tại em thiệt chứ không phải chơi đâu...

– Nữa!

– Thì để người ta nói cho hết, chứ cứ xía ngang vô hoài... Anh nói tại em, mà hổng phải anh đổ thừa cho em đâu... Tại em là ở chỗ em với anh, hai đứa tụi mình thương nhau...

Phấn chồm lên:

– Bộ tụi mình thương nhau rồi chết hả?

Tư Cầu nắm lấy hai vai cô ta giữ lại:

– Hổng phải vậy đâu! Nhưng để rồi em coi, sao anh thấy cái yêu thương nó rắc rối quá em à. Bắt anh cày mấy công ruộng khô, phát mấy công đất cỏ năng

anh không ngán, chớ tội mình mới có lộn xộn với nhau chút đỉnh mà sao anh thấy... mệt quá!

Nghe Tư Cầu nói một cách vòng quanh như vậy, Phấn cũng hiểu được đôi phần tâm trạng của anh ta. Vì vậy Phấn hơi yên tâm để quay ra chọc chơi:

– Anh sao dở ẹt! Chưa gì mà đã kêu trời như bộng. Mà anh nói vậy chớ bộ chỉ có “mệt” không thôi hả?

Tư Cầu sợ phật ý cô ta nên vội trả lời:

– Hồng phải vậy đâu! Anh cũng thấy... vừa ý lắm chớ, nhưng nói thiệt với em hể buông ra rồi anh thấy như cái gì đó nó bứt rứt, cản răn trong bụng mình. Không biết em có vậy hông, chớ sao anh thấy hơi lo lo, mà thiệt tình thì cũng chẳng biết lo cái gì nữa!

– Anh nầy thiệt kỳ cục! Hơi đâu mà

anh đi lo bá vợ chớ?... Mà em hỏi anh chớ anh lo cái gì? Tội mình đã... đã có cái gì chưa mà lo hả. Hứ! Thứ mới chàng ràng một chút mà anh làm như đã ăn năm năm bấy mặt con rồi!... Nhiều lúc thiệt ngán anh quá... ngán như ăn cơm nếp!

Nghe Phấn nói như vậy, Tư Cầu không thấy phật ý mà thấy buồn buồn. Trên con đường tình ái, và trên nhiều mặt khác nữa, anh ta còn thua xa Phấn đủ mọi điều. Và nếu số phận ghép cho anh ta với Phấn phải đi với nhau, thì thế nào anh ta cũng lúc thúc theo sau lưng chớ không sao sánh ngang được với Phấn.

Tư Cầu khẽ thở dài. Anh ta hít một hơi thuốc chót, lấy đuôi thuốc thấm ướt dán lên cột tre, rồi trầm ngâm nhìn ánh lửa chờn vờn của cây rọi mù u.

Phần ngắm nghĩa bộ tịch của anh ta như vậy, khẽ lắc đầu rồi mỉm cười. Một cái mỉm cười rộng lượng.

– Anh Tư à, em nói cái nầy anh đừng giận ghen!

– Ủ.

– Ủ gì mà yếu xiu vậy!

– Thì ừ mạnh! Thiệt là rắc rối...

– Cái gì anh cũng than rắc rối hết. Muốn hồng có rắc rối thì ở yên trong nhà, mắt ngơ, tai điếc, không rọ rậy gì hết...

– Cũng muốn vậy lắm!

– Cái bộ anh thì chỉ có nói phách giỡn thôi. Muốn rúc ở nhà mà cũng không buông ngoài ngõ, đằng nào anh cũng chồn vờn hết!

Thấy Tư Cầu làm tỉnh, Phấn bắt trốn tiếp theo:

– Anh Tư à, em thương anh lắm em mới nói. Anh phải ráng sửa đổi tánh nết làm sao chớ lù khù lù khờ hoài như vậy thì hồng êm đâu anh!

– Vậy chớ phải lanh lợi xảo trá hả?

– Không phải vậy đâu! Nói thiệt với anh, em mến anh một phần lớn cũng vì anh thiệt thà. Nhưng anh Tư à, cái chuyện tụi mình mến thương nhau là đành rồi, tụi mình phải lo đến những chuyện khác nữa chớ những chuyện làm sao cho tụi mình ăn ở đầm thắm, bền bỉ với nhau, những chuyện thiên hạ dòm ngó dị nghị.

– Cha rắc rối quá! Anh thú thiệt với em nhiều lúc anh cũng lo lắm chớ phải không đâu. Nhưng lo là lo khơi khơi vậy chớ anh không biết phải lo làm sao nữa.

Phần cười lớn:

– Thì em biết mà! Anh thì đúng như vậy chứ có sai chạy một ly nào đâu... Thôi dẹp chuyện đó qua một bên đi. Tới đâu hay tới đó.

Tư Cầu như trút được gánh nặng nói liền theo:

– Ừ phải rồi, tới đâu hay tới đó lo trước làm gì cho mệt!

Phần véo má anh ta một cái:

– Anh thì cái gì cũng sợ mệt, mà thấy cái gì thì cũng muốn nhào vô hết!

– Đừng nói bậy mà!

– Ừ thì bậy! Nhưng người ta nói cho mà biết: Anh cứ nhát như thỏ đế vậy rồi có ngày tiếc hùi hụi đa anh Tư!

Tư Cầu cười mũi:

– Tiếc hùi hụi... ý trời, bộ con nầy nó nói đàn bà con gái khác chết tiệt hết rồi sao chứ!

– Ờ giỏi quá há! Chết tiệt hay không hông biết, chứ không dễ gì kiếm một đứa như con nầy nghen anh!... Anh sao cứ nói cái mừng đó hoài. Gặp con khác, cái điệu như anh vậy thì cũng đến nước ngồi một đồng mà nuốt nước miếng chứ làm gì ai được. Hiểu anh quá mà anh Tư! Hổng có con nầy anh cũng co tay chứ bảnh gì!

Thấy Phấn “hang” như vậy Tư Cầu xuống nước:

– Ủ thì giỏi. Thôi dẹp chuyện đó qua một bên đi... Hổng phải rảnh rang, vui sướng gì qua đây để cãi lộn nghen!

– Nói đã rồi hể người ta mở miệng ra thì nói dẹp lại! Khôn quá há!

Tư Cầu làm bộ vái dài nó:

– Thôi, thôi, tui lạy bà, tui chịu thua rồi!

Phấn cũng cười và đưa mắt long lanh nhìn anh ta:

– Chịu thua thì phải thưởng cho người ta cái gì hả?

Tư Cầu ôm cô ta vào lòng:

– Thưởng cái gì thì cũng thưởng ráo hết!

Phấn làm bộ xô Tư Cầu ra:

– Coi chừng thằng Năm Sún nó rình kia kìa!

Tư Cầu càng ôm riết lấy cô ta:

– Mười Sún cũng hông ngán nữa là Năm Sún!

Phần giấy giũa trong đôi cánh tay ghệt cứng của Tư Cầu như muốn vượt ra, nhưng rồi lại gục đầu trên vai anh ta, thân mình né qua tránh lại... rồi cười hăng hắc.

– Buông người ta ra!... Đồ quỷ nà! Làm người ta nhột thấy bà...

Tư Cầu chẳng nói chẳng rằng ghì chặt lấy cô ta, rồi cả hai cùng ngã chồng lên chiếc nóp.

Tư Cầu ngẫu nhiên cắn mạnh vào má, vào cổ, vào vai người yêu...

Phần như ngậy như dại, không kêu đau một tiếng nào mà chỉ gọi Tư Cầu qua hơi thở dồn dập:

– Tắt cây rọi đi anh Tư...

Tư Cầu chống tay nhồm phất dậy, quay nghiêng mình thổi phù vào cây rọi

tắt ngóm... Trong bóng tối, Phấn đưa hai tay đón anh ta ôm ghì riết xuống ngực...

Bên ngoài gió thổi ào ào vào mái chòi tranh. Bầu trời đen sẫm không có đến một vết nhỏ mây, và muôn vàn vì sao lấp lánh như những chấm đen dầu li ti nhấp nháy trong khoảng gió lộng. Một đôi le le lú lú gọi nhau bay về một góc đầm vắng nào.

...Phấn buông xả hai tay lên trên chiếc nóp. Mười đầu ngón tay quào sâu vào làn lát đệm. Cô rên nho nhỏ để rồi sẽ cất tiếng kêu thảm thiết:

– Anh Tư ơi!

Cô cắn nghiến vào một bên vai tê dại của Tư Cầu, rồi thút thít khóc...

Tư Cầu bối rối hỏi:

– Có sao hông em?

Phấn không trả lời mà luồn tay lên ôm lấy lưng nó...

*

Tư Cầu vừa ăn cơm xong đang ngồi vắn thuốc hút thì Phấn chống xuống qua tới.

Tư Cầu vừa đưa điếu thuốc lên môi le lưỡi dán mép giấy vừa hỏi:

– Chùng này qua đây làm gì đó? Bộ tính bỏ luôn bày vịt trong đồng giao cho mấy gốc chun bầu giữ giùm hả?

Phấn mắc lo kéo mũi xuống gác lên bờ cỏ nên chưa kịp trả lời thì Tư Cầu lại hỏi luôn:

– Ủa, bộ tính ở lâu sao? Để tối người ta qua mà...

Phấn nổi xung cự nự:

– Hú! Hồng biết móc xì gì cũng nói càn. Bộ anh tưởng người ta qua đây để mần cái gì chắc! Mà giả tử bây giờ người ta muốn đó anh có giỏi trốn được không. Mại hơi hoài thấy ghét... Làm bộ vậy chớ bây giờ buông ra lại không chụp ngấu chụp nghiền!

Tư Cầu bị Phấn đồn cho một hơi xuống nước cười giả lả:

– Nói vậy nà... Ờ mà qua đây có chuyện gì đó em cưng?

– Sao hồi nãy không làm ơn hỏi dùm một cái cho người ta nhờ, lại bày đặt nói càn nói mạng...

Tư Cầu cười hể hể chạy lại nắm tay cô ta dẫn vào chòi:

– Thôi, thôi người ta chịu thua rồi

mà! Qua đây có chuyện gì không em?

– Có chuyện mới qua chớ bộ ở không qua đây khơi khơi vậy hả?

– Thì người ta biết rồi mà!

Tư Cầu vừa nói vừa choàng một tay ôm ngang lưng cô ta kéo sát vào mình.

Phấn để yên mỗi hồi rồi xô ra, vùng vằng nói:

– Hồi tối thấy ghét anh quá...

Nói tới đó cô đỏ bừng mặt cúi gằm đầu xuống, tay mân mê mấy cái nút bóp trên áo túi.

Tư Cầu nghe cô ta nói vậy hơi hoảng vì không biết cô ta muốn gì, và rụt rè hỏi:

– Sao em? Có sao không em?

Phấn nguýt yêu nó:

– Còn hỏi có sao nữa... kỳ quá! Từ nay sắp lên em..

Cô bỏ lửng ngang câu, ôm ghì lấy Tư Cầu rồi sụt sịt khóc.

Tư Cầu vừa gỡ cô ta ra vừa hỏi:

– Coi kìa, ai làm gì mà khóc?

– Anh không biết anh làm gì hả? Mới có hồi tối đó bây giờ lại giở giọng đó ra rồi...

Tư Cầu chắc lưỡi:

– Khổ quá, ai có giở giọng gì ra đâu! Thì có cái gì nói phứt ra coi được hông! Thiệt đàn bà con gái hể rờ tới là hay rắc rối tổ mẹ!

– Thì ai biểu rờ tới rồi kêu!

Nói tới đó Phấn lấy tay quệt mạnh chùi nước mắt, nhưng rồi lại mếu máo:

– Tui biết mà! Anh làm bộ vậy chớ có thương yêu gì tui đâu... Bây giờ dĩ lỡ ra rồi, có sao đi nữa tui cũng phải ráng chịu.

Tư Câu dặm chân, chắc lười:

– Trời thần ơi! Thì ai có làm gì đâu mà kể lể khóc than hồng biết. Em sao kỳ quá Phấn à!

– Ủ, tui kỳ...

– Em cứ vậy hoài! Có cái gì thì em cứ nói thẳng bạch tuột ra cho anh nghe, chớ em cứ lắt léo quanh co như vậy, bà nội ai cũng không biết đường đâu mà rờ nữa!

– Thì còn chuyện gì nữa! Thằng Năm Sún đó chớ ai!

Tư Câu chồm dậy:

– Sao? Bộ thằng ôn hoàng dịch lệ đó đi mét hả?

Phấn kéo tay nó ngồi xuống lại:

– Hồng phải vậy đâu. Để thùng thỉnh em nói hết đầu đuôi cho anh nghe.

– Chớ nó không đi mét... ờ mà phải, nếu nó đi học lại trong nhà thì tội mình đã có chuyện lôi thôi rồi chớ đâu êm ru bà rù như vậy!... Vậy chớ thằng bà vật đó còn lộn xộn gì nữa đó?

– Thì yên một chút để người ta nói, chớ chưa gì anh hốt hốt vậy rồi làm sao em nói được.

– Ủ phải.

– Thằng Năm Sún đòi tiền nữa đó!

Tư Cầu trợn mắt:

– Em nói thiệt hay nói chơi đó?

– Bộ giờ giấc này người ta ở không sao mà qua đây giỡn chớ?

– Ủ... mà em có đưa tiền thêm hông?

– Hồng có sao được?

Tư Cầu tức mình đập tay mạnh xuống nóp:

– Đưa tiền cho nó chi vậy? Thiệt ngu quá mà!

– Ngu, ngu! Anh cái gì cũng nói giỏi hết! Phải hồi nãy em chỉ nó qua anh để coi anh tính làm sao?

– Nó mà vác mặt qua đây thì bà hú nó!

Phấn cười mỉm:

– Giỏi!... Rồi nó về nó mệt thì bà cứu tụi mình!

Tư Cầu đuối lý xuống nước:

– Vậy chớ em đưa thêm cho nó bao

nhiều nữa? Nó có đòi bao nhiêu hông?

– Đòi thì nó không dám đòi nhưng nó chỉ xin mình cho nó mượn đỡ vậy thôi.

Phần kể lại chuyện làm tiền của thằng Năm Sún cho Tư Cầu nghe hết đầu đuôi rồi nói tiếp:

– Nó nói vậy, tuy mình cũng tức càn hông nhưng cũng đành bóp bụng lòi tiền ra...

Tư Cầu chận hỏi:

– Bộ em cho nó đủ ba cắc hả!

– Chớ bao nhiêu bây giờ?

– Sao không bớt lại đưa cho nó một hai cắc gì đó hổng được sao?

– Cũng nói giỏi nữa! Làm tài khôn hoài...

– Nói vậy thằng ôn dịch đó đòi đủ ba cái hả?

– Hồng đòi móc xì gì hết, nhưng mình phải đưa ra cho vậy đó!

Tư Cầu ngồi yên một hồi rồi hỏi:

– Vậy nó được mọi nó đòi hoài rồi tiền đâu mà đưa cho nó?

Phấn chắc lưỡi:

– Bởi vậy nên người ta mới qua hỏi coi anh tính sao đây?

Tư Cầu lúng túng rồi gất gông:

– Tính, tính cái gì nữa bây giờ?

Phấn thở dài:

– Thiệt qua bàn với anh mà anh nói ăn trét hết như vậy thì kể cũng như không!

Tư Cầu chống chế:

– Thì cũng để thùng thảng rồi tụi mình liệu chớ, hông lẽ để cho thằng trời đánh đó chơi cha vậy hoài sao!

– Hứ! Việc đến bên đít rồi mà cứ thùng thảng hoài... Mới mốt nó ra nẻo tiền nữa rồi mới tính sao?... Anh cái gì cũng không ngờ hết... Cái gì cũng đợi người ta dựng tới miệng hết!

Tư Cầu tìm cách nói lảng ra:

– Ừ cái thằng vạch lỗ chó nhìn bậy một chút đã sưng con mắt mà còn có tiền xài nữa há!

– Nói bậy nà!

Tư Cầu được trớn cười ha hả rồi với tay ôm lấy vai Phấn. Cô ta gạt phăng anh ta ra, cự nự:

– Thôi đi, đồ quỷ nà! Hổng lo tính toán gì hết cứ lo giỡn hoài.

Tư Cầu cụt hứng rút tay lại:

– Ừ thì tính... Mà tính cái gì bây giờ hả?

– Mèn đét ơi! Tự nãy giờ nói muốn rả hơi mà bây giờ lại hỏi tính cái gì! Thì tính cái vụ thằng Năm Sún nợ tiền chớ tính cái gì nữa!

– Ờ phải! Mình phải làm sao cho nó hết đòi tiền nữa...

Phấn gật đầu và nhìn chăm bẵm vào nó:

– Phải! Rồi sao nữa?

Tư Cầu ngồi thù người ra một hồi rồi lẩm bẩm:

– Tính làm sao... không cho tiền thì nó mét, mà cho tiền thì nó đòi... Được rồi (đến đây nó nói lớn) để anh đón đường làm bộ hăm he cho nó ngán, hay đập đại

mẹ nó một trận thì nó tổn đến già chớ gì!

Phấn xua tay:

– Thôi đi ông nội ơi! Ông làm vậy thì chẳng khác nào xúi cho nó đi mệt cho mau để rồi tội mình chết cả đám hả!

Tư Cầu gãi đầu:

– Chà điệu này khó quá ta! Vậy chớ em hông có tính cách nào khác được sao?

– Nếu có cách khác thì người ta chẳng qua đây làm gì cho mệt xác!

– Ờ phải... Mình phải nghĩ cách gì để cho thằng Năm Sún hết dám hé miệng được nữa... Nó nhìn lên mình... rồi nó nọ tiền...

Nói đến đó, Tư Cầu như chợt nghĩ ra điều gì, vỗ tay xuống đệm một cái bốp rồi nói lớn:

– Phen này chết bà thằng Năm Sún rồi!

Phấn ngạc nhiên hỏi:

– Sao mà chết? Nói ầu hoài...

Tư Cầu lên mặt:

– Hồng biết đánh gì hết cũng la người ta nói ầu!

Phấn xích lại gần anh ta ngọt ngào hỏi:

– Vậy chớ anh tính làm sao, anh hồng nói rõ cho em nghe với!

Tư Cầu cười mũi:

– Dễ ợt! Hôi đó nó nhìn lên được tụi mình nên nó mới kiếm chuyện làm khó dễ, bây giờ tụi mình phải kiếm cách làm cho nó nhập phe tụi mình thì nó cam hòng lại liền...

Phấn ngẫm nghĩ một hồi nhưng không hiểu Tư Cầu tính toán cái gì, nên tức hỏi lại:

– Cái gì mà nói nhập phe, nhập bọn lung tung ở trong đó?

Tư Cầu nhìn cô ta với nửa con mắt:

– Con nầy sao nó bư hết chỗ nói! Đây nè, vánh lỗ tai lên nghe người ta nói đây: mình phải dụ khị sao cho thằng Năm Sún làm y như cái cảnh của tụi mình... Mình phải “bắt cặp” cho nó, rồi đợi chừng nào nó “ăn câu” mình nhảy ra bắt tại trận... Như vậy, ông cố nó sống dậy biểu mét nó cũng hết dám hó hé, và tởn đến già không dám đụng chạm gì tới hai đứa mình nữa! Thiệt là khỏe ru.

Phấn vẫn còn hoài nghi:

– Em với anh thì bắt cặp được chớ thằng Năm còn mũi dãi lòng thông mà

bắt cặp cái nổi gì?... Mà bắt cặp nó với ai mới được chứ? Với nó còn con nít trần biết khỉ khô gì?... Như vậy làm sao nó biết “lẹo tẹo” như tụi mình được mà bắt “tại trần”!

Tư Cầu chằm rãi trả lời:

– Ấy, em đừng có lo... Cha, hôm nay không biết Ông gì ứng mà mình nghĩ cái kế này hay quá trời!... Nó không có cặp thì mình kiếm cặp cho nó, thiếu gì!.. Nó không biết lẹo tẹo thì mình chỉ bảo cho nó!.. Ồi cái thằng quý đó mà mấy hồi!

Phấn véo nó một cái lên vai:

– Bậy nà anh!... Mà bộ anh tính làm thiệt sao chứ?

– Ê, em làm ơn coi kỹ cái mặt thằng này có phải nói giỡn không chứ!

Thấy bộ điệu Tư Cầu, Phấn bắt tức cười, nhưng thích chí. Cô ta ghệt đầu Tư Cầu xuống hôn một cái “chót” lên má rồi nói:

– Cha, bảnh quá ta! Mà anh tính bắt cặp nó với ai?... Anh liệu mà làm chớ cái vụ này không phải dễ nghe hông!... Anh để ạch đụi rồi đổ bể tùm lum lên hết thì tội mình chỉ có nước độn thổ đa!

– Biết mà!... Bắt cặp với ai hả? Ôi thiếu gì: con Bông, con Trọn, con Lại.. hăng hà sa số... con nào mà hồng được... Ừ thôi mình lựa con Bông đi! Nó ở gần nhà em đó và cũng thấy thường cặp bè cặp bạn bên thằng Năm Sún lắm. Đúng rồi... Để cho hai đứa chết luôn!..

✱

Phấn vừa lấy cái vá quơ đảo nồi chè vừa hỏi con Bông:

- Ăn thêm một chén nữa đi em!
- Thôi no quá chị à.
- Mới có ba chén mà no cái gì.
- Ủa, hổng mấy no nhưng ngán lắm!

Thằng Năm Sún chen vô:

- Ai ngán để đó tui bao hết cho.

Tư Cầu buông chén xuống cười nói:

- Tao cũng chạy luôn. Thôi mấy rán bao chót đi Năm, chớ còn không mấy chút mà đem đồ tội chết.

Con Bông đứng dậy, lấy cái khăn vắn đội lên đầu:

- Thôi tui đi dìa ghen!

Thằng Năm Sún vội vã húp sột sột cho hết chén chè rồi lúng búng nói:

– Đợi tao với mấy!.. Dìa gì mà mới chùng nầy mà dìa. Ở chơi một chút mát mát trời đi hồng được sao?

Phấn cũng xen vô:

– Ờ, ở ngoài nầy chơi một chút nữa em. Gấp gì mà gấp quá vậy hồng biết!

Tư Cầu cũng nói thêm:

– Tụi bây ở ngoài nầy chơi, chớ trời nắng chang chang như vậy lội xình lội nước về tới trồng mệ hủ họng chết. Ủ, hay tụi bây có đứa nào buồn ngủ lấy chiếc nóp dư kia trải ở bóng mát sau hè mà nằm, rồi chiều sẵn tao chống xuống về nhà lấy thêm lúa, tụi bây có giang luôn.

Năm Sún hấp tấp trả lời:

– Ủ phải. Ở đây chiều về luôn Bông à! Chớ bây giờ quất một bụng chè rồi lội dìa trông giữa cái nắng nầy mệt quá..

Con Bông còn ngần ngừ:

– Ủ thì cũng được. Nhưng còn ba con heo ở nhà ai cho nó ăn?

– Ổi hơi sức nào lo. Em mầy cả đàn cả lũ đó chẳng lẽ tui nó để cho heo chết đói hay sao mà sợ!

– Nhưng tui còn mắc xác chuối để sẵn cho heo ăn nữa...

Năm Sún mau miệng đánh tan sự thắc mắc ấy:

– Để đó tao bao hết! Chiều dìa mầy cứ để nguyên đó cho tao. Hai ba cây chuối gì tao cũng lãnh hết.

Rồi nó day qua Tư Cầu:

– À anh Tư, chút nữa ra thăm hầm coi có được con cá lóc nào bự bự hông. Tui mình đem lên đắp đất nướng trui làm một bữa no nê coi!

Tư Cầu cười:

– Được rồi!... Mà mới ăn chè còn tới cổ họng đó lại đã đòi ăn nữa, bụng dạ đâu mà chứa cho hết hả mậy?

Năm Sún cười hể hể:

– Thì người ta nói một chút nữa chớ bộ liên bây giờ sao! À bữa nào có gà được quố cho tui một con ghen anh Tư!

– Được rồi.. Thiệt tao cũng chạy mây luôn! Thôi tao đi ngã lưng một chút đây. Ăn chè no rồi gập thứ gió hiu hiu này thiệt nhượng mắt hết nổi!

– Tui cũng vậy.

Rồi nó kêu con Bông:

– Ở lại chơi nghen Bông! Chiều mình quá giang anh Tư đây dìa luôn phải khỏe ru hông!

Phấn nghe vậy cũng chêm thêm:

– Lâu lâu ra chơi một bữa thì gấp gì mà dìa vậy!

Con Bông do dự một hồi rồi lột khăn đội trên đầu xuống:

– Ủa... thôi kệ ở đây chơi đợi xế xế trời dìa trồng cũng được... Cha, tui dìa trễ chắc bà già ở nhà chửi tắt bếp!

Thằng Năn Sún chen vô pha trò:

– Ối mình không có trồng bả chửi mình có nghe đâu mà lo! Mà bả chửi mỗi miệng rồi bả cũng nín chờ gì!

Con Bông háy dài một cái:

– Hứ, nói như vậy hết chuyện!

Đến đây Phấn thấy cần phải chen vô:

– Thôi đi hai đứa bây!... Năm à, em đi lấy chiếc đệm dư đó dựng trong góc kia, rồi đem ra trải phía bóng mát sau hè. Hai đứa bay ra trấn ở đó đi.

Thằng Năm Sún vừa dợm đi lấy đệm bỗng đứng sững lại hỏi vặn:

– Đuổi tui tui ra sau hè để chỗ này cho hai ông bà hú hí với nhau chắc?

Phấn chưa kịp mở miệng trả lời thì Tư Cầu đã vọt nói:

– Vậy chớ sao mậy! Cái đó chú em mầy dư biết mà!

Năm Sún gục gặc đầu:

– Cha, nói nghe ngon lành quá ta!

Tư Cầu cười nói tiếp:

– Thì tội tao ở trong này, hai đứa bây ở ngoài: đứa nào cặp nấy còn kêu trời kêu đất gì nữa mậy?

Tư Cầu vừa nói vừa liếc Phấn. Cô này đứng im mồm mỉm cười.

Năm Sún nghe Tư Cầu nói vậy kêu con Bông:

– Ê Bông! Mấy nghe anh Tư nói không? Ảnh bắt cặp tao với mấy đó.

Con Bông mắt cở nạt ngang:

– Đồ quỷ nà! Nói tầm bậy tầm bạ mà nghe được!

Tư Cầu lại xía vô:

– Tầm phải chớ tầm bậy gì! Làm bộ mại hơi hoài! À Bông, năm nay mấy mấy tuổi hả?

– Hồng biết!

Thằng Năm Sún nghe vậy trả lời:

– Tết này nó mười bốn tuổi chớ phải ít ỏi gì sao!

Tư Cầu nhìn con Bông từ đầu đến chân:

– Hèn chi coi lớn xộn!... Cái cỡ này muốn chồng hồi nào hông biết đa!

Con Bông đỏ mặt chạy lại thụi liên hồi vào lưng anh ta:

– Ôn dịch vật anh này!... Lớn đầu mà nói bậy hoài hủy hê!

– Ý con này, bộ nó nói giỡn với nó sao chớ! Đây nè Bông: sang năm tao với chị Phấn cũng tính lấy nhau đó. Mấy với thằng Năm lo trước đi thì vừa.

– Thôi đi anh! Nói bá láp bá xàm hoài!

Anh nói vậy tui không thèm ra với thằng Sún đâu.

Tư Cầu làm bộ xuống nước:

– Thôi mà mắc cỡ gì hông biết: Ra ngoài đi em. Thì cũng như mình chơi cất nhà chòi rồi chia đứa làm vợ đứa làm chồng vậy mà. Nhưng tao với chị Phấn, vợ chồng thiệt còn hai đứa bây vợ chồng giả...

Thằng Năm Sún lại xía vô:

– Cha khôn quá há! Anh thú thiệt còn tui thú giả há!

Tư Cầu nháy nháy nó và cười rộ.

Từ nãy giờ ngồi im trên nóp, Phấn đợi lúc nầy mới lên tiếng.

– Thôi Năm ơi, hơi sức đâu mà nghe anh hông biết... Đem đệm ra hè trái đi em.

Rồi day qua con Bông, Phấn nói xuôi:

– Thằng Năm nó trái sẵn đệm đó, em ra ngoài nghỉ lưng một chút chớ tội tình gì mà cứ đứng như trời trồng hoài vậy... Qua cũng nằm ngủ một chút đây. Ra ngoài đi em.

Thằng Năm Sún vừa xách đệm đi ra sau hè vừa ngoắt con Bông:

– Ra đây Bông! Để hai ông bà ở trông người ta tù ti tú tí với nhau... Bộ mấy tính ở đây phá đám sao chớ?

Con Bông ngần ngừ... rồi bước theo sau:

– Ủa để tui ra ngoài ngồi chơi cho mát, cho có bạn với anh. Xê xể một chút dìa ghen!

– Ủ phải đa.

Đoạn hai đứa nó kéo nhau ra sau hè chòi...

*

... Tư Cầu đến ngồi bên cạnh Phấn:

– Thì xong xuôi y như kể tội mình bàn nhưng chưa biết màn sau thế nào...

Phấn cười nói:

– Thiệt hồi nãy nghe lõm anh nói phách với thằng Năm Sún tức cười muốn bể bụng!

Tư Cầu xẻn lên:

– Ấy, thì người ta cũng học mót ở sách của em đó!

– Học cái khỉ gió chớ học gì kỳ vậy! Anh thiệt còn hơn quỷ chùa...

Tư Cầu xích lại ôm siết lấy cô ta:

– Thôi chớ bộ tính ngồi nói chuyện khan hoài sao!... Tội mình phải đi trước chớ!

Phấn xô anh ta ra:

– Đồ mắc dịch nà! Kỳ quá!

– Đó coi lạ không! Con nầy thiệt rắc rối, sao hôm trước hồng làm ơn “kỳ” dùm một chút cho người ta nhờ!

Phấn véo bắp vế Tư Cầu một cái làm anh ta nhảy nhồm. Anh ta như tức giận chồm tới lấy hai tay xốc nách Phấn kèm ghệt xuống dưới nóp, kê miệng cắn một bên mép áo của cô ta rồi lắc đầu giựt mạnh hàng núp bóp...

Ở phía sau hè chòi thẳng Năm Sún nghe rột rẹt bên trong vội lom khom đi lại bên vách rơm. Một lúc nó lại lom

klom lùì trở ra thì thăm với con Bông đang ngồi dựa ngựa trên đê:

– Ê, hai ổng bả ở trông cụp lạc dữ lắm nghen!

Con Bông nhường mắt:

– Cụp lạc cái gì mà dữ!

– Thì mấy vô trông ngó coi thì biết. Mà đi nhẹ nhẹ cho khéo hông thôi động ổ hết nghen!

Con Bông ngân ngữ một hồi, ngó quanh ngó quất thấy đồng trống quanh hieu, trời mưa nắng đứng gió gây gây nóng, mùi cỏ rơm bốc dậy hơi hăng nồng... Nó lấy tay nắm hai vạt áo quạt quạt vài cái rồi thùng thình đứng lên đi lại chỗ thẳng Năm Sún chỉ ban nãy.

Con Bông nhìn một hồi rồi ngoe nguẩy bỏ chạy ra đến ngôi phịch xuống

đệm và cúi gằm mặt xuống. Nó lại cầm lấy hai vạt áo quạt lia một hồi...

Thằng Năm Sún ngồi xích lại và lấy tay lắc vai nó hỏi:

– Mùi quá Bông há!

Con Bông hắt tay nó xuống:

– Hứ, kỳ thấy mồ!

Nói xong nó lại cúi gằm mặt xuống một tay vói nhổ mấy cọng cỏ cú mọc sát dưới nền đất dẻ khô...

Năm Sún đưa tay chụp lấy bàn tay đó... mấy cọng cỏ từ từ được buông rơi xuống đất...

... Tư Cầu đã lên ra phía sau hè tự bao giờ. Anh ta mồm mĩm cười rồi làm bộ mặt nghiêm tăng hăng lên một tiếng thật to...

Con Bông và Năm Sún vội buông nhau ra...

Tư Cầu đứng chống nạnh cười đắc ý rồi gật gù nói trống:

– Cha, mùi tận mạng há!

Con Bông mắc cỡ đỏ mặt tía tai đứng loay quay một hồi rồi chạy vụt vô phía trong chòi, chỉ còn thằng Năm Sún đứng xớ rớ ở đó.

Nó lên tiếng để đánh trống lảng:

– Thiệt anh làm người ta hết hồn... (rồi rụt rè tiếp theo)... mà anh làm gì ra... còn phá đám tui vậy anh Tư! Thiệt anh hết chỗ chơi rồi, chửi cha tui không giận chớ anh làm mừng đó... kệt quá mà!

Tư Cầu cười mùi:

– Vậy hả? Bây giờ mấy mới biết tức hả? Vậy chớ hôm trước thằng nào đi phá

đám tao đó chứ!

– Thì giỡn chơi một chút chứ phá đám cái gì mà anh nói?

Tư Cầu bước lại gần nó:

– Bây giờ mấy nói nghe ngon ơ hà! Phải bữa hôm mấy làm vang làm phước mở miệng như vậy cho tao nhờ!... Còn bày đặt hăm đi mét, rồi ra nọ tiền con Phấn nữa...

Năm Sún thấy Tư Cầu đi cái nước đó biết anh ta muốn trả đũa, nên bỏ nhỏ:

– Thôi mà, chuyện cũ rích đó nhắc làm gì hổng biết.. Mà ai đi mét chứ... Bà bán thằng nào đi mét đó!.. Còn tui có đi nọ tiền nọ bạc gì đâu mà anh đổ thừa. Chị Phấn chỉ thương tui, chỉ cho chứ tui có đòi hỏi nào đâu!

– Thôi, thôi, mấy có đòi hay không

thì mây biết. Nhưng chuyển nẩy hết rồi nghen bồ... (Nói đến đây Tư Cầu nhìn thẳng vào mặt Năm Sún gần từng tiếng). Từ rày sắp lên mà mây còn làng chàng nữa tao vô trông tao mét vời tía mây thì mây thất họng đa.

Thằng Năm Sún đâm tức:

– Cha. tính khôn quá tổ mẹ người ta há! Xúi biểu đã rồi bây giờ hăm mét người ta hả?.. Mới có một chút xiu đó chớ phải nhiều nhồi gì đâu...

– Một chút đó cũng đủ nút dít rồi em à! Hông phải một mình mày thôi, mà còn con Bông nữa!

Đến đây Tư Cầu thấy cần phải an ủi nó đôi chút:

– Nhưng tao nói vậy chớ cái thú tao đâu có thềm chơi điệu đó mậy! Thôi bây giờ tao với mây có bồ có bặt hết tụi

mình một phe hồng có thằng nào được
lộn xộn xĩa ra thọc vô chuyện của thằng
khác nữa ghen mậy!

Năm Sún trả lời yếu xìu:

– Ủa... vậy cũng được. Mà anh chơi
cái điệu này gác tui quá!

– Thôi bỏ qua hết... trời cũng hơi xế
rồi, mây với con Bông có dĩa trống không
xuống xuống tao đưa dĩa luôn thể.

Thằng Năm Sún “ừa” buông xìu một
tiếng rồi ngoái cổ kêu con Bông:

– Đi dĩa luôn đi Bông!

Con Bông chẳng nói chẳng rằng cúi
đầu đi một mạch xuống mé giếng, bước
xuống xuống ngồi trước.

Phấn chạy theo nói với:

– Búa nào rảnh ra chơi ghen Bông!

– Ờ...

Con Bông trả lời trong họng như vậy rồi không biết làm gì nó lấy tay khuấy khuấy nước lên be xuống.

Tư Cầu và Năm Sún nối bước nhau nhảy xuống, rồi đứa mũi đứa lái cầm sào chống xuống đi...

*

Trời sập tối Tư Cầu ở trong nhà ra tối. Anh ta tấp xuống ghé lại chòi Phấn rồi hồi hả đi lên.

Phấn đang nằm trèo chân trên nóp nghe động ngoài cổ nhìn ra phía cửa chòi:

– Ủa sao ra sớm vậy anh Tư?

Tư Cầu cười đáp:

– Ủ hổng biết sao bây giờ anh muốn ở riết trong này...

– Thôi đừng nói dóc tía non!

Tuy nói vậy chớ Phấn cũng thấy sung sướng trong lòng.

Tư Cầu nhìn ngọn đèn rồi hỏi:.

– Ủa bữa nay có dầu đốt rồi hả?

– Ủ, mới dìu lấy hồi sáng, rồi tiện thể mua đường nấu chè ăn hồi trưa đó mà!

Nhìn cây đèn chun vệt Tư Cầu bắt nhớ đến cây rọi mù u đêm nào, và tự nhiên anh ta mỉm cười...

Phấn chột hỏi:

– Sao cái chuyện hồi trưa có ăn thua gì không?

Tư Cầu cười hả hê:

– Đừng có lo! Từ rày sắp lên mình nắm chắc nó rồi, ông nội nó bây giờ cũng không dám hó hé một lời nữa!

Phấn ngồi suy nghĩ một chập rồi nói:

– Kể như vậy cũng êm một bề rồi, nhưng chuyện của hai đứa mình còn chông chênh quá anh Tư à!

Tư Cầu ngạc nhiên hỏi:

– Sao?... Cái gì nữa đó? Êm rồi mà!

Phấn xì một tiếng:

– Êm, êm! Không có thằng Năm Sún này thì rồi còn Thằng Năm Sún khác. Lâu ngày chầy tháng thế nào mà không có thằng khác, con khác biết được. Anh thiệt không biết lo xa cái gì hết ráo!

Tư Cầu bị Phấn “xạt” một hơi nên

ngồi lặng thinh.

Phấn nói tiếp:

– Mà đâu phải chỉ có cái chuyện Năm Sún, Năm Sún không thôi đâu... Hai đứa mình gần gũi nhau tháng này qua tháng nọ thế nào cũng có bận... có chuyện.

Tư Cầu nhướn mắt hỏi:

– Chuyện gì nữa?... Hồng biết sao hể mở miệng ra là có chuyện, có chuyện hoài hủ vậy hả?

– Hồng biết cái gì hết thì để cho người ta nói. Làm bộ tài khôn xía vô hoài! Còn chuyện gì nữa, tụi mình lẹo tẹo với nhau riết rồi cũng có ngày dính chớ bộ chơi sao!

Tư Cầu quay đầu lại:

– Dính cái gì?

Phấn thở dài chán nản:

– Còn dính cái gì nữa... Người ta nói vậy mà cũng hỏng biết. Thiệt nhiều lúc thấy rầu anh quá! Bộ anh không lo có ngày... không lo em... mang bụng hả?

Tư Cầu nhảy nhồm:

– Mang bụng gì?

– Còn mang bụng gì nữa! Rủi em... có chữa rồi làm sao?

Tư Cầu hỏi dồn:

– Bộ có rồi hả? Bậy nà, mới có chút... mà có gì ngang xương vậy?

Phấn bắt tức cười:

– Còn một chút một xíu gì nữa! Tới chừng nó có, nửa chút bây giờ cũng có chứ đừng nói thứ... làm hà rầm như tụi mình!

Tư Cầu vẫn không yên tâm:

– Sao? Thì nói phứt ra coi có hay không, Chớ cái gì mà lằng nhằng ai hiểu nổi!

Phấn làm bộ xằng giọng:

– Chưa có, chưa có! Cha, như vậy chắc anh chịu lắm à!... Chưa có chớ không phải hỏng có ghen!

Tư Cầu thở “khì” ra một tiếng:

– Vậy mà làm người ta hết hồn hết vía!

– Khoan mừng đã! Em nói chưa có vì hỏng biết... nó đã có hay chưa. Có, tới... kỳ rồi mới biết... Mà em hỏi dò người lớn họ nói em lo quá anh à!

Tư Cầu làm bộ tĩnh:

– Lo cái gì mà lo hỏng biết!

– Nói như anh vậy hết chuyện! Rủi nó có bắt tử rồi thì có nước độn thổ! Về trong xóm nghe nói có gà gáy tối, chắc có đứa chữa hoang quá anh à!

– Ôi hơi sức đâu mà đi tin mấy con gà! Mà nếu gà gáy tối con gái có chữa hoang, thì chắc là đứa nào đó, chứ bộ em sao?

– Hay dữ hôn! Cả xóm chỉ có tội mình lộn xộn đây chứ còn có đứa nào nữa!

Tư Cầu ngồi làm thình một hồi rồi ngập ngừng lên tiếng:

– Ôi hơi sức nào em lo bá vợ vậy! Đâu có chắc gì... dính đâu mà sợ...

Phấn nói lấy:

– Ừ thì hồng lo, hồng lo! Để đến chừng cái bụng thè lè ra rồi mới lo hả?

Tư Cầu chắc lưỡi:.

– Chớ bây giờ tính cái gì nè?

Phấn chỉ cười nhạt.

Tư Cầu nhăn nhó:

– Thì em tính làm sao, em nói cho anh nghe coi!

Phấn ngồi tần mẩn bẻ từ móng tay kêu răng rắc như không có việc gì xảy ra hết.

Tư Cầu bực bội, vò đầu bứt tóc, nện gót chân thành thạch dưới đất rồi đứng dậy bỏ đi về.

Nhưng đi được vài bước, không biết nghĩ sao, anh ta quay trở lại đến ngồi gần bên Phấn năn nỉ:

– Thôi mà, có cái gì thì em nói chớ cứ nín thinh như vậy ai biết đâu mà rờ!

Một hồi lâu Phấn mới hé miệng buông xỏng một câu:

– Sao hồng giỏi đũa đi, còn vác cái mặt trở lại làm gì đó!

– Người ta chịu thua rồi mà cứ làm tới hoài!... Em còn tính gì hả em?

– Anh có thèm nghe đâu mà tính với toán!

Tư Cầu kể lỗi tai nhủi nhủi vào miệng nó, rồi nói:

– Thì nghe, nghe đây! Làm ơn nói dùm một cái coi, bà Cố, bà Hồng!

Phấn hết giận, mỉm cười gạt Tư Cầu ra:

– Giỏi lí lắc hoài!... Đây, anh nghe em nói nè: rui mai một gì đây em có ghen rồi làm sao?

Tuy nãy giờ xấu mình xấu mẩy vì vấn đề “thai ghen” đó, mà nghe Phấn hỏi lại như vậy Tư Cầu cũng đâm bực:

– Thì em định thế nào anh theo thế này mà!

– Coi nói vậy sao được! Cái việc này là cái việc thành vợ thành chồng luôn cả hai đứa mình mà một mình em lo sao được.

Tư Cầu sửng sốt:

– Ủa cái gì mà thành vợ chồng vô đó nữa! Mới nói chuyện bầu bụng đây chưa xong, bây giờ còn xen thêm chuyện vợ chồng nữa! Cha, sao nôn quá vậy Phấn?

Phấn chồm tới nói:

– Cũng cái giọng đó nữa hả? Chớ bộ anh tính hai đứa cứ ôm nhau ngủ đồng ngủ bụi, ngủ lén, ngủ lút như vậy hoài phải không?... Rồi tới chừng tui có bụng, tui kiếm kẹt hốc nào đó để chui vô để như chó như heo vậy phải không? Còn anh, đến chừng đó anh tính phải đi đi

chắc? Thiệt mà, cái thứ đàn ông bạc tình lắm mà!

Nói tới đó Phấn sụt sịt khóc.

Tư Cầu lính quính nắm lấy tay cô ta vỗ về:

– Cái gì đâu mà em khóc! Thì chuyện đâu còn đó, bây giờ em biểu sao anh cũng nghe hết. Thiệt em nghĩ oan cho anh quá mà!

Phấn kéo vạt áo lên lau nước mắt:

– Tánh anh thì cứ vậy hoài! Phải nói hết hơi hết sức rồi anh mới chịu nghe.

Tư Cầu cười mím:

– Thì em cũng biết rõ tánh anh kỳ cục như vậy, hơi sức đâu em giận!... Sao em tính cái việc của tui mình như thế nào?

Phấn sụt mũi xong rồi đáp:

– Bây giờ mình phải phòng xa anh Tư à! Cái việc phá đám của thằng Năm Sún thiệt ra đâu có ăn nhằm gì, ở đời, mình còn gặp bao nhiêu chuyện rắc rối hơn đó nhiều nữa. Bởi vậy mình phải lo trước, và lo gộp luôn một cái cho nó êm hoà đi.

Tư Cầu cũng nói đùa hơi theo:

– Ủ phải đa!

– Vì vậy em tính nói với anh tốt hơn hết là anh về nói với hai bác trong nhà qua hỏi cưới em cho anh đi là xong chuyện.

Tư Cầu nhích người ra lạc giọng hỏi:

– Cưới hả?

– Thì thương yêu nhau rồi đi tới chỗ cưới nhau cho thành vợ thành chồng, chớ bộ anh tính tụi mình cứ mèο chuột bậy bạ với nhau như vậy cả đời được sao?

Tư Cầu gượng chống chế:

– Nhưng để... thủng thỉnh mình cưới hồng được sao em?

Phấn hơi bực trong mình. nhưng cũng ráng nói dịu:

– Nếu hai đứa mình chỉ thương yêu nhau tròn khơi khơi vậy thôi, thì để thủng thỉnh đến năm nào cũng được, đằng này tụi mình đã tăng tụi với nhau rồi, thì để lâu... kẹt lắm anh à.

Tư Câu ngân ngữ:

– Ờ, tính như vậy cũng phải, nhưng ngặt tía anh, ổng khó dàn trời mây, hồng biết ổng có chịu hông!

– Thì có ông nào mà dễ! Nhưng mình cũng phải nói càn đi chớ!... Hay anh sợ bác không cho thì anh cứ nói đại là anh đã... ở với em có bầu rồi...

Tư Câu giã nảy:

– Ý hồng được đâu! Nói điếu đó ổng dám mần thịt lắm chứ không phải chơi đùa!

– Bất quá ổng chửi mắng hay nện sơ sơ vậy, chứ hồng lẽ ổng neo nước sao mà anh sợ!

– Em đừng nói vậy hồng nên! Anh dư biết tánh ổng mà!

Phấn cau mặt:

– Cái gì cũng không được hết, bộ anh tính buông xuôi nữa phải hông?

Tư Cầu chắc lưỡi:

– Hồng phải vậy đâu mà! Thế nào rồi đâu để hướn hướn anh sẽ nói với ổng.

– Chuyện gấp như trời mà anh cứ hướn hướn hoài hủy như vậy rồi tính làm sao cho được đây nè!

Tư Cầu hấp tấp nói:

– Được rồi để anh nói liền với ông.
Còn phần má anh thì dễ lắm...

– Vậy coi phải được hông!

Tư Cầu lắc đầu:

– Được hay không gì để sau này rồi
biết, chớ anh tính hồng êm em à!

– Cái gì đó nữa hả?

– Còn có nhiều cái khó nữa chớ phải
trơn tru như em tưởng sao!

Phấn buông thông:

– Có chuyện hoài! Vậy chớ cái gì đó
nữa?

– Anh Ba anh, ảnh lớn chồng ngồng
đó mà chưa có vợ, còn anh là phận em
của ảnh, anh lấy vợ trước coi sao được?

– Cái gì mà hồng được. Trong làng mình thiếu gì người cưới vợ lấy chồng trước anh, trước chị của họ.

Tư Cầu ngập ngừng nói:

– Đã đành vậy rồi, nhưng... ông già anh ổng khó lắm chứ không phải như người ta đâu?... Cái gì đối với người ta cũng dễ ợt hết, còn đối với mình thì... khó nuốt trôi lắm em à!

Phấn cự nự:

– Cái gì mà dễ với khó! Dễ hay khó gì cũng do mình tuốt hết. Anh mà cứ lòi thòi riết rồi cái gì cũng ăn trót hết. Em nói vậy để rồi coi trúng hết chứ không sai đâu?

Tư Cầu chống chế:

– Thì để rồi anh cũng ráng nói với ông già... Nhưng còn nhiều cái kẹt nữa

chớ phải hết sao...

- Còn cái gì nữa hả?
- Còn cái chuyện tiền bạc nữa.
- Cái gì mà có tiền bạc xen vô nữa đó?
- Khó lắm em à, nhà anh mấy năm nay túng lắm. Ông già ông tính cưới vợ cho anh Ba mà chạy hồng nổi tiền nữa. Đó em coi, như vậy thì tụi mình cũng chịu chết luôn... mà còn cái này nữa cũng kẹt lắm anh nói ra thì em đừng có phiền ghen!

Phấn sốt ruột:

- Thì cái gì anh nói tuốt luốt ra hết coi có được hông!

Tư Cầu do dự:

- Bên anh thì nghèo mặt rệp, còn

bên em thì bề gì cũng khá giả hơn... Bác gái ở bên cũng hơi... kho khó, bác chỉ có em là con gái, thế nào bác hồng làm eo làm xách nầy nọ... Như vậy bên anh chắc theo hồng kịp đâu.

Phấn cúi đầu ngẫm nghĩ một hồi rồi nói:

– Kể ra cái đó cũng hơi khó thiệt. Nhưng anh đừng có lo, em đã có cách lo liệu làm sao yên về mặt đó cho anh thì thôi. Còn anh, anh phải ráng lo phần bên anh đã nhen!

Tư Cầu quả quyết một cách... yếu xìu:

– Thì... ráng lo mà! Nhưng anh cũng nói trước rằng ông già anh ổng khó lắm, anh nhiều lúc xấu mình, xấu mảy với ổng chó phải chơi đâu... Huống hồ gì chuyện “động trời” nầy... chắc ổng làm thiệt anh quá!

Nội cái chuyện “cưới xin” đó, Tư Cầu mất ngủ đến ba ngày, mà vẫn chưa dám đi để thưa rõ đầu đuôi tự sự vớt tía nó...

Buổi chiều hôm đó, về đến nơi, Tư Cầu thấy tía anh ta còn ngồi bên mâm cơm. Anh ta tính đánh liều đến nói lại đầu đuôi câu chuyện của Phấn và mình, rồi đó ra sao thì ra, chớ cứ nhấp như như vậy hoài thật khó chịu.

Anh ta xúc lúa xong đem để dưới xuống rồi cứ cà rà đi lên đi xuống từ dưới bếp lên nhà trên mà mắt cứ lăm lét nhìn về phía tía anh ta như rình cơ hội thuận tiện để thưa chuyện...

Má anh ta thấy vậy hỏi:

– Sao mày lấy đủ lúa thóc gì chưa mà đứng xó rớ ở đó hoài vậy hả?

Tư Cầu trả lời buông thõng:

– Lấy đủ rồi!

– Coi kìa, lấy rồi sao không chịu về sớm trông nom ở trồng, chớ bộ mày tính bỏ phế hết hả?

Tư Cầu ngáp ngừng:

– Bữa nay con lo cho ba con vịt xong xuôi hết rồi nên ở trong này chơi lâu lâu một chút...

Má anh ta gạt ngang:

– Thôi đi mày! Tao chắc mày có chuyện gì đây chớ chẳng không. Chuyện gì đó hả?

Tư Cầu dợm bỏ đi lên nhà trên:

– Đâu, có chuyện gì đâu má!

Má anh ta kêu lại:

– Tao đẻ ra mày mà tao hông biết sao! Tao đi guốc trong bụng mày nữa... Chuyện gì đó mày?

Tư Cầu lúng túng trả lời:

– Hổng có thiệt mà... Mà có thì phần má cũng dễ...

Má anh ta ngạc nhiên hỏi lại:

– Phần tao cái gì mà dễ với khó đó hả?

Tư Cầu thở dài:

– Dạ bị rắc rối đó mà con lo muốn chết đây nè...

– Đó, mầy coi tao nói đâu là có đó, vậy hồi nãy mầy cứ chối leo lẻo... Chuyện gì đó hả?

Tư Cầu do dự một lát rồi nói:

–... Dạ chuyện này là chuyện riêng, con tính nói với tía.

– Ý trời, sao mày dại quá vậy! Mày nói với tao trước để tao coi ra sao, chớ theo cái bộ điệu của mày này giờ tao dư biết là mày... ngán ổng lắm. Vậy mà còn làm bộ giấu quanh hoài!

Tư Cầu gãi đầu gãi tai:

– Dạ, cái chuyện này khó nói quá!

Má anh ta nói lấy:

– Ờ nếu mày cứ nói “khó” thì thôi... Mày giỏi lên nói thẳng với ổng đi!

– Dạ bị nó... kẹt quá má à!

– Quỷ thần thiên địa ơi! Thì mày cứ nói huych tẹt ra cho tao nghe coi có được không! Nếu mày sợ ổng thì để tao còn

liệu mà nói lợi với ổng... Mầy cũng lớn đạ rồi chớ bộ nhỏ nhít gì đâu mà để tao phải năn nỉ hoài với mầy vậy hả?

Rồi thím Hai như nói một mình:

– Cái này thì kỳ quá... Hồng biết thằng này nó muốn cái gì... Ờ, chắc phải rồi... (đến đây thím Hai kêu Tư Cầu)... có phải mầy mè chuột với con nào rồi không? Cái điệu bộ mầy như vậy là đúng y như vậy chớ không sai chạy đi đâu nữa!

Tư Cầu ngạc nhiên hỏi lại:

– Ủa sao má biết tài vậy?

Thím Hai cười mũi:

– Hứ, tao để mầy ra mà tao hồng biết sao chớ! Vậy chớ mầy mè chuột với con nào đó hả?

Tư Cầu do dự một hồi rồi nói:

– Chuyện đã lỡ rồi, má cũng biết vậy má đừng rầy con làm gì cho thêm mệt...

– Mà tao hỏi mấy mèo chuột với ai hả?

– Dạ, phải mèo chuột không thôi thì con hông lo...

Thím Hai hỏi sảng:

– Mà với con nào đó hả?

– Dạ, với con... con này thì má cũng biết rồi...

– Coi kìa, con nào mà tao biết rồi hả thằng chúá ôn kia?

– Dạ... con Phấn bên bác Bảy đó má hông biết sao.

Thím Hai dội ngược người ra:

– Ý trời, bộ mấy hết chuyện chơi rồi

sao chớ? Con nhà người ta như vậy mà sao mày dám rờ tới hả?

– Thì nó cũng như mình chớ bộ con rổng con phụng, con quan con quyền gì mà mình rờ tới hông được má!

– Hứ, đến nước này mà mày còn nói giỏi cái lỗ miệng! Con người ta là con nhà có gia thế, bề gì cũng thóc lúa đầy bồ, quần áo phủ phê, tiền bạc rủng rỉnh, chớ bộ như nhà mình vậy sao?

Tư Cầu Còn ráng cãi bướng:

– Thì nó cũng đi chăn vịt trong đồng như con vậy chớ bộ hơn gì sao?

– Mày sao ngu quá, hông biết thì hỏi tao nói cho mà nghe: con Phấn nó chăn vịt là để kiếm thêm vốn riêng vốn tư của nó... Chớ mày không thấy nó có tiền riêng để cho bạc lúa góp đó sao.

Tư Cầu chưa chịu thua:

– Con cũng biết vậy chứ sao không. Con có nói với nó như vậy rồi chớ! Nhưng đâu có sao má... Tụi con thương nhau thiệt mà!

Nghe con trai nói vậy thím Hai như sực nhớ điều gì, hấp tấp hỏi:

– Mà hai đứa bây có... gì chưa? Tao chắc là chỉ mới... đá bóng đá gió vậy thôi phải không hả Cầu?

Tư Cầu ấp úng:

– Dạ... thì cũng có...

Thím Hai hỏi dồn tới:

– Có, mà có cái gì?

– Dạ tụi con thương nhau thiệt...

Thím Hai nổi dóa:

– Mấy thương hay không, thiệt hay giả thì thầy kệ thằng cha mấy... Tao hỏi tụi bay đã... leo tẹo với nhau chưa? Mấy làm ơn làm phước nói cho tao nghe coi Cầu?

Tư Cầu vắn mình, vắn mấy một hồi rồi trả lời:

– Dạ, thì cũng có... Chút đỉnh...

Thím Hai châm bẩm:

– Chút đỉnh... là làm sao hả?

Tư Cầu trả lời vòng vo:

– Dạ, thì má cũng biết, tụi con thương yêu nhau cũng mới ràng ràng đây nè... Tụi con thương yêu nhau như vợ với chồng thì cái việc... tăng tụi ăn nằm với nhau... má nghĩ lại mà coi... làm sao tránh khỏi. Bởi vậy...

Thím Hai chặn ngang:

– Nghĩ cái thằng tía mày ở trên kia chớ nghĩ!... Mà... có rồi hả?

Tư Cầu thở dài, thú nhận:

– Dạ... Có rồi, dạ thiệt...

Thím Hai “hừ” một tiếng rồi rên rĩ:

– Trời đất, thánh thần ơi ngó xuống mà coi đây nè! Con cái gì nuôi cho nó lớn chần vắn như vậy rồi nó không kể gì đến cha đến mẹ hết nè Trời!... Ờ thì thôi, tao hổng dám nói nữa, mày muốn tự tung tự hoành gì đó thì làm đi!

Tư Cầu năn nỉ:

– Má giận má nói vậy chớ tự nãy giờ con còn nán lợi đây là để cho tía má hay, chớ bộ con dám giấu êm sao...

– Hứ, còn giấu với diêm gì nữa... Mày làm tầy quây ra rồi mày mới cho thằng

cha già với con mẹ già nầy hay hả! Sao mày không đợi...

Nói đến đó, thím Hai như chợt nghĩ đến điều gì, thím nhìn chăm chăm vào mặt Tư Cầu hỏi:

– Bộ nó có ghen rồi hả?

Tư Cầu lắc đầu lia:

– Dạ không, chưa đâu...

– Sao mày biết là không?

– Dạ thì nó nói vậy mình hay vậy... Nhưng nó nói thế nào rồi cũng có.

– Ý trời, sao lại thế nào rồi cũng có?

– Thì nó nói với con vậy con biết vậy, chớ thiệt tình con cũng không rành lắm. Và cũng vì vậy mà nó hối thúc con dìu trong nầy để nói với tía má tính cho rồi cái chuyện vợ chồng của tụi con, chớ sợ

để lâu ngày chầy tháng nó... tùm lum lên
thì nguy lắm má à!

Thím Hai nhổ mạnh bã trầu:

– Đó mây thấy không, ai biểu mây
làm ầu rồi tía mây hay được thế nào ổng
cũng cho mây nát xương!

Tư Cầu đành hạ giọng năn nỉ:

– Thôi bẻ gì cũng lỡ rồi má à! Trời xui
khiến cho con và con Phấn thương nhau
thì bây giờ phải tính sao cho êm thấm...
chắc má coi con Phấn cũng được chớ hả
má?

Thím Hai hơi dịu giọng:

– Ủ, Con nhỏ coi cũng được!

Tư Cầu bọc theo:

– Con biết thế nào má cũng ưng ý
mà!

Thím Hai thở dài:

– Tao thì đối với con cái đứa nào cũng vậy, tao cũng muốn cho tụi bây sớm nên vợ nên chồng hết thấy... Nhưng ngặt nỗi, nhà mình mấy năm nay chật vật lắm nên đành bóp bụng chịu... Đó mấy coi, riêng cho anh Ba mấy, tía mấy với tao cũng chấm sẵn mấy đám rồi nhưng rồi cuộc rồi cũng để trôi luôn... mình không làm sao đủ tiền để cho đồ cho đạc đăng gái và làm đám cưới được... ý là toàn những chỗ quen biết nhiều nên người ta cũng hiểu tình cảnh nhà mình và chỉ đòi cho đủ lễ một chút thôi, vậy mà tao với tía mấy cũng để cho trôi luôn...

Nghe thím Hai nói một thôi một hồi như vậy, Tư Cầu rầu rầu nét mặt:

– Vậy mình còn bày đặt đám cưới, đám hỏi làm gì cho nó thêm rắc rối vậy hả má?

– Cái thằng này nói như vậy mà nó nghe được chớ! Cái gì cũng phải có lẽ có nghi của nó! Chớ bộ mấy nói hể trai gái thương nhau rồi cứ dắt càn dắt đại dìa nhà như chó thàng bầy vậy hả!... Mấy nói cái điệu đó tía mấy ổng nghe được ổng chửi cho thực sinh đa! Với lại tía mấy cũng ngật lắm: đã nghèo mặt rệp mà cái gì ổng cũng không muốn chịu thua ai hết. Bị vậy mà mấy lần hỏi vợ cho anh Ba mấy cũng đều ăn trét hết, bây giờ lại tới chuyện của mấy nữa, thiệt tao hết biết tính làm sao!

Tư Cầu thở than:

– Nếu vậy thì chuyện của con với con Phấn cũng ăn trót luôn sao hả má?

Thím Hai khuyên lơn:

– Thôi Cầu à, mấy cũng còn nhỏ chớ bộ già xòm gì mà phải sợ ế vợ... không

được con này thì để thủng thỉnh má chấm chỗ khác cho... thiếu gì chớ hết đâu mà sợ!

– Nhưng con với con Phấn thương nhau mà má! Nó có nói với con: bên nhà mình đừng lo gì cái khoản đám cưới đám hỏi hết. Chỉ làm cho lấy có vậy thôi...

Thím Hai chặn ngang:

– Nó nói vậy sao mà mấy tin được hổng biết... Mà làm lấy có sao được, tía của mấy ổng đâu có chịu vậy. Còn có bà con bên nội bên ngoại, hàng xóm láng giềng nữa chớ!

– Sao kỳ vậy má? Cưới vợ là cưới vợ cho con chớ bộ cưới cho cô bác, ba con hàng xóm sao mà mình phải lo như vậy!

Thím Hai “xì” một tiếng:

– Nói như vậy thì hết chuyện

rồi... Bộ mấy ở một mình mấy được chớ hồng cần bà con lối xóm gì hết sao?.. Mấy mà nói cái điệu đó thì già đời mấy chần vọt ở giữa đồng đó mấy à!

– Con đâu có ngán cái chuyện dò má! Nhưng kẹt một cái là con lỗ thương con Phấn thiệt rồi...

– Thì nếu “lỗ thương” thì mấy phải ráng lo... Mày bày đặt thương với yêu gì mà hồng biết... Thiệt đời bây giờ con nít thành tinh thành quỷ hết... mấy coi tao với tía mấy hồi đó có thương yêu nhau gì đâu mà cũng ăn ở với nhau hai ba chục năm trời nay...

Nói tới đó, thím Hai có vẻ cảm động. Thấy vậy Tư Cầu “tấn công” thêm:

– Làm sao mà cũng ráng lo dùm con cho sớm chớ để lâu ngày rủi con Phấn có xảy ra điều gì thì khó lòng lắm má à!....

Má lên nói liền bây giờ được hông má!
Chớ con Phấn nó hối thúc con mấy bữa
rày thiếu điều ê mình ê mấy hết!

– Thì mấy muốn gấp, mấy vô tròng
nói đại với nó là mấy đã nói với tía mấy
rồi và ông hồng chịu...

Tư Cầu dầy nầy:

– Ý hồng được đâu, con nầy nó khôn
lắm. Con giấu với nó hồng nổi đâu!

Thím Hai thấy điệu bộ Tư Cầu như
vậy cũng bắt phì cười:

– Cái mừng nầy thì trời cản bây giờ
mấy cũng bị cản xỏ mũi. Để tao nói rồi
mấy coi có hông!

Tư Cầu chống chế:

– Má nói vậy chớ con đâu có nổi tề
quá.

– Thế để rồi coi, tao lớn từng tuổi này mà tao hông biết sao mây! Thôi mây vô trông đi, có cái gì tao kêu em mây nó vô cho hay sau...

Thím Hai khẽ thở dài nhìn Tư Cầu lên đi ra cửa sau để lấy xuống...

... Tư Cầu nhỏ sào chống xuống đi chậm chậm về trong chòi.

Bầy đom đóm nhấp nháy trên hàng bầu dọc theo mé rạch như những chòm sao bị vướng trên cành cây... Ánh sáng của những con đom đóm đó lập loè trong đêm như những tia hy vọng sáng lên rồi lại tắt, và cứ thế mà sáng, tắt trong màn tối đen dày đặc của cuộc đời...

Tư Cầu tăng hắng mấy tiếng định bụng sẽ ca chơi vài câu vọng cổ “ruột” của mình. Nhưng sao hôm nay giọng tiếng gì cũng đậm hơi hết làm anh ta không xuống tới nổi chữ “xê”.

Anh ta nghĩ tới Phấn và bỗng nhiên thấy mất hứng thú không muốn về gấp trong chòi như mọi khi. Anh ta ước gì con rạch này kéo dài vô tận để không bao giờ mình chống xuống vào tới trong ngọn hết!...

Về đến ngang chòi của Phấn, Tư Cầu tính đi êm luôn chớ không dám ghé lại, nhưng vô ích!

Phấn, ý chừng cũng nóng lòng về kết quả chuyến đi ban chiều của Tư Cầu nên khi nghe tiếng xuống cộ rào rào vào mấy đám lục bình khi Tư Cầu chống lướt qua, vội vã chạy khỏi chòi hỏi lớn:

– Anh Tư Cầu mới dìu đó hả?

Biết không thoát được, Tư Cầu đành lên tiếng:

– Ủ.

Phấn hỏi dồn tới:

– Sao câu chuyện mình tính đó ra thế nào?

Tư Cầu do dự một lát rồi đáp:

– Cũng... xập xụi vậy... Thôi để anh dìu bến chờ khuya rồi...

Phấn gắt lớn:

– Anh ghé lại đây nói rõ đầu đuôi câu chuyện lại cho em nghe coi! Chớ cái gì mà lũng khùng như vậy, ông nội ai mà hiểu nổi!

Biết không thể tránh được, Tư Cầu chẳng nói chẳng rằng chống xuống ghé vào.

Đến bờ anh ta nhảy phóc lên rồi lúi thủi đi vào trong chòi, còn Phấn thì lúc thúc theo sau.

Đến nơi Tư Cầu ngồi phịch xuống chiếc nóp thờ dài sườn sượt.

Phấn ngồi xuống theo và hỏi liền:

– Bộ không êm hay sao mà em thấy anh buồn xo vậy?

Tư Cầu uể oải lắc đầu:

– Êm thì cũng chưa êm, mà không thì cũng không phải là không... Thì như anh nói hồi nãy đó, việc gì nó cũng lừng khừng ở đó... Thiệt thấy ghét quá!

– Gì mà ghét hả cưng?

Tư Cầu lại lắc đầu:

– Nội có má anh không thôi mà còn muốn chết đây nè...

Phấn sốt ruột:

– Sao? Anh mới nói với bác gái không thôi hả?

– Ủa.

– Còn bác trai đâu? Sao anh hồng nói luôn một thể coi ra sao?

Tư Cầu đẩy nãy:

– Ý trời, nói luôn với ổng để ổng ăn thịt luôn anh chắc? Anh đoán đâu có đó mà bữa hôm em hồng chịu tin... Ý là anh chưa nói với tía anh đó đa! Má anh cũng ngại bên má em lắm!

Phấn cúi đầu mím môi có vẻ suy nghĩ, đoạn nói:

– Thiệt tình thì cũng hơi khó đó, nhưng để em phải dĩa trong dạ ý bà già xem sao.

– Ủ thì em cũng phải lo... dọn đường bên em đi, để xem coi nó có ăn khớp phần nào bên anh không... Sao anh lo hai bên tréo ngoe với nhau hết em à!

Phấn làm thính. Thấy vậy Tư Cầu nói tiếp theo:

– Đã vậy bên anh còn kẹt cái chuyện anh Ba của anh chưa cưới vợ nữa... Tía anh ổng gắt về cái chuyện này lắm... Thiệt ông già ổng khó dàn trời mây, cái gì ổng cũng bắt phải răng rắc theo ổng hết, mà lại phải theo đúng y bon mới chết một cửa tứ chó!

Phấn nắm lấy tay Tư Cầu kéo để trong lòng mình rồi âu yếm nói:

– Thiệt em làm cho anh lo xằng vằng xéo véo chó phải chơi đâu... Hồng phải em vui sướng gì mà muốn vậy nghen anh!

– Biết rồi mà!

– Nhưng hồng lo như vậy hồng được anh à, anh hiểu bụng em chó?

Tư Cầu cười và ôm lấy Phấn vuốt ve đôi vai tròn lẳn:

– Nếu hồng hiểu làm sao thương mình được! Nhưng em cũng phải ráng dìa nói trước với bác gái đi em... Nếu bác gái mà sẵn lòng đôi chút thì tội mình cũng đỡ khổ lắm, vì chẳng lẽ bên đàn ông người ta dễ mà ba anh ổng đành làm khó sao... Ổng ngán cái chuyện nghèo giàu đó mà, chắc em cũng biết chứ!

– Nghèo giàu cái con khỉ gì hồng biết.

– Đã đành rằng vậy, nhưng bề gì bên em cũng dư dả, còn bên anh mấy năm nay ạch đụi quá em à... Mần ăn thất bại nên ông già ổng hay nổi khùng lắm! Em nhớ về nói với bác gái nghe! (và Tư Cầu cười nói tiếp theo) Bây giờ đến phiên anh hỏi em đó!

Phấn nhong nhánh ngã đầu lên vai anh ta rồi nói:

– Cha, giỏi quá há! Anh hồng hổi bây giờ người ta cũng phải lo, chớ bộ như anh...

– Bộ như anh là sao?

–... Bộ như anh thấy ghét quá!

Vừa nói Phấn vừa cắn vào vai Tư Cầu và ôm riết lấy anh ta... Tư Cầu khẽ xô cô ta dang ra và làm mặt nghiêm:

– Để yên mình còn bàn tính chớ!... Chớ công việc xong xuôi rồi em muốn lu bù gì đó thì anh cũng chịu, chớ bây giờ còn... đặng đặng đê đê như vậy mà vui sướng gì nổi... Em làm cái gì mà nôn quá vậy!

Phấn mắc cở vì lỡ bộ nên nhào xô tới véo nó một cái đau điếng rồi nhieć “yêu”:

– Ôn dịch vật anh!... Đồ quỷ đồ ma gì nói chuyện nghe phát ghét...

Rồi cô lên giọng... hăm he:

– Ờ... anh hồng muốn hén! Được rồi để nữa đứa nào chàng ràng vào tui thì tui đập ra à ghen!

Tư Cầu cười lớn:

– Ờ để coi hồng biết đứa nào đập đứa nào đa!

Phấn ửng ngực ngồi chống hai tay ra phía sau lưng nhìn Tư Cầu bằng một cặp mắt vô cùng khiêu khích, rồi cô gục gặc đầu hỏi Tư Cầu qua kẽ răng:

– Thiệt như vậy hả?

Đoạn không đợi Tư Cầu trả lời, cô ngồi xồm dậy vói tay bưng cây đèn ống khói trứng vịt... và vừa nhìn xéo Tư Cầu vừa kê miệng vào gần đầu ống khói thổi nhè nhẹ...

Ngon đèn nhỏ chao đi chao lại mấy
cái rồi tắt phụt...

*

Sáng hôm sau, sau khi lừa vịt cho ăn
xong xả, Phấn lấy xuống đi về trong nhà.

Phấn về tới nơi thì thấy bác Bảy má
của cô ta nằm trên bộ ván trong, đắp
mền trùm kín mít.

Cô đến gần khẽ giở một bên mép
mền lên và hỏi:

– Bữa nay má có thấy trong mình có
bớt chút nào hông má!

Bác Bảy cựa mình mở mắt ra hỏi:

– Mấy về đó hả Phấn?

– Dạ... Má có uống thêm thuốc của ông thầy Năm hông má?

Bác Bảy thở dài:

– Tự hôm nay uống hà rầm đó mà chẳng thấy ăn thua gì hết... Cả đêm con mắt cứ mở trao tráo... mấy ngày rày tao có nut được miếng cơm miếng cháo nào đâu!

– Sao má hồng nói với chị Hai mua một hộp sữa con chim về uống hả má!

– Nó có mua rồi đó, nhưng tao cũng ráng uống chút chút thôi, mấy coi tự thuở giờ tao có quen uống thứ đó đâu.

– Má cũng ráng uống chứ má bỏ cơm bỏ cháo hết thì chịu sao nổi... Má à, hay con biểu thằng Tư (em của Phấn) ra ngoài coi chừng vịt đờ ít bữa để con ở nhà trong này chăm lo săn sóc cho má, chứ lóng nầy chị Hai mang bầu lớn xộn

rồi, để chỉ nghỉ ngơi chút đỉnh chứ!

Bác Bảy “xì” một tiếng:

– Mầy nói cái đó mới dốt đa! Thú để con so mà không chịu nhúc nhích cục cựa cứ ăn rồi ngủ tới chừng để mới rặn đứt ruột!... Mà mầy coi ở trong này, ngày chí tối nó cũng chỉ lạo xạo ba cái cơm nước chớ có giã gạo, xay lúa gì đâu mà sợ nặng nhọc. Sắn đây tao mới nói luôn, anh Hai của mầy cứ đội nó lên hoài cho nên nó được mọi làm tới, nhong nha nhong nhảnh suốt ngày.

– Má nói vậy chứ con thấy đâu đến nổi quá tệ. Nhà mình cũng có kẻ ăn người làm dăng dăng đê đê ra đó thì chị Hai chỉ cũng... rảnh rang đôi chút thiệt...

– Rảnh rang thì rảnh rang chớ nó cũng phải biết cái gì nó cũng không ngờ hết! Cái gì cũng phải có tao ngó, tao dòm

ráo trời, hể tao xảnh ra một chút thì nó bỏ mứa hết... Còn mây nữa... năm nay mây cũng lớn chồng ngồng đó mà tao coi cũng không ra tích sự gì hết... Chẳng lẽ tao sống đời để lo hoài cho tụi bây sao!

– Chớ má biểu con làm gì nữa bây giờ? Nội cái chuyện theo ba con vịt cũng đủ hựt hơi rồi... má coi những đứa cỡ như con và khá giả như nhà mình, có đứa nào ở biệt suốt tháng ngoài đồng không? Đừng nói gì đến chuyện đang nắng dầm mưa chi cho mắc công, má coi có đứa nào mần cái gì động đến ngón tay hông?

– Vậy nên tụi nó mới hư thói cả lũ!... Mà tao có bắt mày phơi nắng phơi mưa hồi nào không mà mày nói cái giọng đó hả? Mày ham kiếm thêm tiền để riêng thì mầy ráng chịu, chớ tao có dính tới đồng bạc cắc nào không chớ?

Nghe mẹ nói như vậy, Phấn nín thinh.

Một hồi lâu sau, Phấn mới tìm cách nói lảng ra:

– Má à, má để con ở vài ba bữa trong này coi sóc cho má. Thằng Tư vô trong thế con trông nom ba con vịt cũng được chứ hông sao má à!

– Nó mắc đi học chớ có rảnh rang gì đâu?

– Hổng có má à, mai mốt gì đây bãi trường, Tết tới rồi...

– Vậy hả?

– Dạ phải...

Bổng bác Bảy thở dài nhìn con gái:

– Năm nay mấy cũng lớn rồi, tao cũng tính lo kiếm chỗ nào tử tế để cho mấy được yên nơi yên phận... nhưng khổ quá, hồi trong năm tới giờ tao cứ bị đau ốm rề rề hoài... Cứ nằm một chỗ hoài như vậy

có đi tới đâu được mà lo cho mây...

Nghe mẹ nói vậy, Phấn bồn chồn trong lòng, cô tính xen vô nói chuyện của mình và Tư Cầu nhưng lại sợ bị cự nự, nên đành chêm vô một câu để đợi dịp thuận tiện:

– Má đau thì má nằm nghỉ cho khỏe. Còn cái chuyện đó thì để thủng thỉnh rồi má lo sau cũng được...

– Phấn à, má biết rõ trong mình má lắm... Bệnh già này thì dẫu cho có thuốc tiên đi nữa cũng không ăn thua gì. Bởi vậy, hôm trước tao có mời bác Năm mây qua, tao có nói đầu đuôi câu chuyện lại hết cho bác; nếu tao có bề gì thì nhờ bác lo liệu cho mây... Ba mây mất thì còn bác Năm mây là người lớn trong họ trong hàng, mình nhờ bác đứng ra lo thì cũng phải...

– Má sao cứ lo bao đồng hoài, bộ ai đau rồi cũng chết hết sao!

Bác Bảy không thềm chú ý đến câu nói của con mà lại nói tiếp:

– Tao nghĩ thôi chấm đại cái đám dưới Rạch Chiếc, cái thằng Tường con anh Hương Thân ở dưới coi bộ cũng hiền lành, nhà người ta cũng khá giả và lại được cái cũng gần gũi đây nữa... Mấy được chỗ đó thì không phải cực khổ làm dâu làm con gì, mà ở dưới họ đã cho mai mối lên thúc hối liền mấy bận rồi. Bác Năm mấy bác cũng chịu đám đó lắm. Tao để kỳ này họ lên tao nhận lời phút cho rồi.

Phấn sốt ruột nói đại:

– Má để thùng thỉnh rồi tính chớ làm gì gấp vậy... Với lại con hồng chịu cái đám dưới Rạch Chiếc đâu!

Bác Bảy ráng lồm cồm ngồi dậy dựa vào vách:

– Sao mày hồng chịu? Bộ mày chê hả? Mày là bà chúa bà hoàng gì mà chê người ta hả?

Phấn cúi đầu ngập ngừng nói:

– Hồng phải con chê người ta.... nhưng con thấy hồng hợp má à!

Bác Bảy đập mạnh tay lên mặt chiếu:

– Trời thần ơi! Mày biết người ta ra sao hay không mà mày nói hợp hay không hợp?... Mà hợp hay không hợp có ăn nhằm gì hả? Hồi đó tao với ông già mày lấy nhau có ai nói hợp hay hồng hợp gì đâu, sao bây giờ mày lại rắc rối như vậy chứ!

– Nhưng con hồng thương người ta được...

Bác Bảy nhóm người tới:

– Sao mày biết mày hồng thương người ta được? Hồng thương rồi cưới về ăn ở với nhau rồi thương sau chớ gì!... Tụi bây bây giờ bị ba cái tiểu thuyết nó làm cho lậm quá mà!... Nói cho nghe bảnh cái lỗ miệng, chớ về ăn ở với nhau rồi ông nội ai cũng không cạy rút ra được! Mày đừng nói cái điệu đó tao nghe không thông đâu!

Phấn xuống giọng năn nỉ:

– Con nói thiệt mà má! Má làm phước xét dùm con chớ con hồng ở với đám dưới Rạch Chiếc đâu má à...

– Sao lạ vậy cà! Ai cấm ai cản gì mày hả? Mày có thân thì mày rang lo chớ không phải con mẹ già này sống đời mà lo cho mày hoài ghen mậy!

Phấn do dự rồi nói:

– Con cũng biết vậy... nhưng con thừa với má có chỗ này người ta cũng thiết tha làm ăn và ở gần khít bên mình...

– Ý trời bây giờ để cho mày chọn mày lựa hả? Bộ mày nói mày khôn hơn tao, hơn bác Năm mày nữa phải hông?

Rồi bác Bảy lại nói lấy:

– Được, mày muốn tự tung tự hoành gì đó thì mày làm, rồi đừng ngó đến mặt con già này nữa?

Phấn vội bào chữa:

– Con đâu dám nói vậy má... Vì vậy con mới đem... bàn với má để coi má tính ra sao.

– Bàn với tao cái gì mới được chứ! Tao đã lo đã liệu hụi hơi hết sức tìm cho có chỗ ăn ở biết điều để mày được yên thân, mà mới nói ra là mày gạt ngang

rồi... Đó công nuôi dưỡng cho mày nên hình nên vóc rồi mày trả ơn như vậy đó!

Thấy mẹ giận, mệt ngồi thở dốc, Phấn cũng bất nhẫn trong lòng. Cô đi rót một chén nước trà mang lại cho mẹ:

– Má uống một miếng cho khỏe trong mình má!

– Mày đem thuốc độc cho tao uống đó chứ nước nôi gì!

Tuy nói lấy nhu thế, bác Bảy cũng lấy chén nước uống vài hớp. Phấn đỡ lấy chén đặt xuống ván ngựa:

– Thôi má nằm nghỉ cho khỏe chứ hơi sức đâu mà ngồi hoài.

– Phải mày muốn tao nghỉ khỏe thì mày không bắt hiếu bất mục như vậy... Mày muốn tao nghỉ thở sớm thì có!

Phấn kéo gối đặt lại cho ngay ngắn, rồi đỡ bác Bảy nằm xuống:

– Má sao kỳ quá, con đã nói cái gì đâu mà má giận hồng biết!

– Vậy mà nó còn chối leo lẻo nữa chứ!

Phấn lấy mền đắp lại cho mẹ và nói:

– Có cái gì đâu mà con chối! Thì tại con muốn thừa thiệt với má, chứ đáng lẽ con mần thính giầu luôn cũng được chứ phải không sao!

Bác Bảy nhồm đầu dậy:

– Cái gì nữa đó? Mầy nói thiệt là nói cái gì, còn giấu cái gì hủ con kia?

Phấn tìm cách nói quanh:

– Con nói thiệt là hồi nãy con nói với má, con hồng chịu cái đám dưới Rạch Chiếc đó mà...

– Rồi sao nữa?

Phấn ắp ứng nói:

– Thì có sao đâu má!... Con nói với má để má rõ trước vậy mà... Để có cái gì má liệu má nói với người ta.

– Cho tao biết trước hả! Cái điệu này mấy là bà nội tao chứ đâu phải là con!

– Má sao cứ vậy hoài! Thì má để cho con nói hết đầu đuôi, chứ hồi nãy con mới đụng tới là má gạt phứt đi thì làm sao con nói rõ...

Bác Bảy thở hắt ra rồi nói:

– Thì mấy nói đại đi để tao nghe rồi tao chết cho vừa bụng mấy!

– Thôi con hổng nói đâu!

– Mà tao biểu mày nói!

– Nói cái gì mà cứ mở miệng ra má cứ... cản hoài.

Bác Bảy thở dài, hạ thấp giọng:

– Thôi mấy làm ơn làm phước có cái gì nói phứt cho tao nghe đi rồi còn để tao nằm nghỉ một chút, chớ cứ nói cù cựa với mấy hoài thì có lúc đâm chận họng tao chết tốt!

Phấn lấy ngón tay cào cào mấy cọng lát màu xanh đỏ trên chiếc chiếu bông và khẽ lên tiếng:

– Con đã nói với má là con không chịu cái đám dưới Rạch Chiếc... má à, gần mình đây cũng có chỗ người ta thiệt thà làm ăn... mà người ta cũng quý trọng mình lắm! Phải má chịu chỗ đó thì... tiện quá.

– Hừ, lấy chồng là phải lựa cho phải nơi phải lứa chớ cái gì mà tiện với hông

tiện ở trông hả? Mầy có để cho tao lo cho hay không thì nói, chớ đừng làm bộ tài khôn tài khéo với tao!

– Má để con nói hết coi chớ!... Con nói tiện là vì... là vì... thiệt ra... con cũng có... quen biết với người ta.

Bác Bảy ngoái đầu lại:

– Thì đầu trên xóm dưới chỗ nào mà nhà mình hồng quen biết.. Mà mầy nói quen biết làm sao hả?

Phấn cúi gằm mặt xuống ấp úng nói:

– Con nói quen biết là tại... thiệt ra là vì con...

– Mầy làm sao hả?

– Con thương người ta...

Bác Bảy tức mền tung ra, ngồi phất dậy:

– Sao? Mày nói cái gì mày nói lợi coi?

Phấn đáp một hơi:

– Con nói con thương người ta mà người ta cũng thương con nữa... con ứng cái chỗ này đến chết, con hồng lấy con ông Hương Thân dưới Rạch Chiếc đâu!

Bác Bảy rên rĩ:

– Trời cao đất thấp gì ngó xuống đây mà coi nè? (Rồi bác ngó về phía bàn thờ bác Bảy trai) – ông ơi, có giỏi ông có linh thiêng ông dì coi con gái cưng của ông đây nè?... Phấn à ba mày có nghe mày nói như vậy ổng cũng phải đội mồ mà sống dậy nữa... Còn tao, mấy muốn giết tao sao Phấn!... Mày làm ơn xuống bếp lấy con dao phay lên thọc cổ cho tao chết, tao còn mát thân, còn sung sướng hơn Phấn à!... Phải rồi mày lựa lúc tao đang đau ốm rề rề như vậy để mày trù ẻo cho

tao chết sớm để mày rảnh tay muốn lấy ai thì lấy cho vừa ý mày mà!

Nghe bác Bảy nói giận nói hờn như vậy Phấn cũng đâm ra lính quính. Cô vừa tội nghiệp cho mẹ mà cũng vừa lo sợ cho công việc dự tính bất thành.

Nước mắt rưng rưng, Phấn nhìn mẹ van vủ:

– Má có chửi mắng gì con thì con cũng chịu nhưng cái chuyện này của con thì nó đã... dĩ lỡ ra rồi...

Bác Bảy hỏi dồn:

– Mày nói sao?

Phấn vắn vẹo mấy ngón tay rồi ngập ngừng nói:

– Dạ... con đã lỡ thương người ta rồi...

Bác Bảy thở dài dựa lưng vào vách,

nói trống không bằng một giọng vô cùng chán nản:

– Tao biết mà, thứ con gái lớn lên thả cho nó đi lu âm như vậy hèn chi nó hư cũng phải... Chuyện này thiệt tao có chết cũng không nhắm mắt được!

Rồi bác lại hỏi:

– Mà mấy đã lỡ thương thằng nào hả? Xung quanh đây tao thấy có thằng nào sạch nước cản đâu mà mê người ta nhay quá vậy?

– Dạ cũng gần đây má à...! Chắc má biết anh Tư con bác Hai...

– Mấy nói thằng Tư Cầu đó hả? Chèn đét ời, cái thằng lù khù như rần mừng Năm đó mà mấy mê nó sao? Bộ thằng ôn dịch đó có bùa mê thuốc lú gì sao mà!

Phấn sốt sáng bình vực Tư Cầu:

– Má nói vậy chớ ảnh cũng... khôn ngoan lịch thiệp, giỏi lắm chớ? Bề ngoài coi như vậy chớ anh tốt bụng lắm? Con biết rõ lắm má à!

– Hừ, vậy mà mày còn dám mở miệng bình nó nữa?... Thì mày biết rõ lắm! Biết rõ cho nên mới tác tộ như vậy! Tao hỏi mày: mọi khi mày khôn ngoan như bà nội người ta vậy, sao bây giờ mày u mê ám chướng gì mà lại mê cái thằng mắc toi đó hả?

– Má nói vậy chớ ảnh đâu có đến nổi tộ gì...

– Ủ phải nó không tộ! Mày có muốn cho con mẹ già mày lọt tròng té nổ không; thấy nó khôn, nó giỏi... thì mày nói phớt cho rồi!... Mà nếu nó khôn nó ngoan thì nó là một thằng điểm thúï quyền rũ mày mà mày cứ đâm đầu vô... Thử đồ con gái đứng đường!

Phần bị mẹ làm cho một hồi đâm ra tức, nhất là khi nghe má mình kêu Tư Cầu là “thằng điểm thúì”:

– Má nói như vậy là má không biết xét người chút nào! Mới hồi nãy mà má kêu người ta lù khù, bây giờ má nhiech người ta là điểm thúì... Anh Tư, thiệt ảnh... không rủ rê con gì hết, tại con thương ảnh nên ảnh mới... thương lại con chớ bộ ảnh rù quên gì con sao mà má nói oan cho người ta như vậy!

Bác Bảy cười khẩy:

– Ờ mây nói vậy tao mới biết! Bị mây nập nọn quá mà! Cái nầy cũng tại tao hết, tao thả lỏng mây quá... Thứ con cái như mây thiệt là con ranh con lộn gì đầu thai lên báo đời tao. Đẻ mây ra để đẻ trứng gà, trứng vịt gì bán còn có lợi hơn. Tao phải dè như vậy, hồi đó tao bóp mũi mây chết phứt đi cho rảnh! Thứ đồ oan gia

tương báo gì đâu hồng biết.

Phấn làm thính.

Thấy con không trả lời, bác Bảy càng nổi dóa thêm:

– Sao bây giờ mây á khẩu ngồi đó. Mây giỏi binh nó cái gì nữa thì nói đại đi! Mây coi con mẹ già nầy đâu có trượng bằng nó! Mây giỏi thì mây cuốn gói theo nó luôn đi chớ bày đặt nói với tao làm gì cho mắc công.

– Đâu phải con binh ảnh má?... Con chỉ nói thiệt hết ra cho má rõ vậy thôi... Má coi con có dám giấu diếm cái gì đâu! Cái gì con cũng thừa lại với má để coi má tính sao...

– Tao hồng tính cái gì hết trời! Phải mấy kể đến tao thì mây không bêu xấu tao như vậy!

Phần nhỏ nhẹ cự nự:

– Con làm gì mà má nói bêu xấu?

– Hứ, mấy không có làm gì hết! Chớ mấy tính đi theo thằng chết dẫm đó không đủ xấu tông môn họ hàng sao hả?

– Má nói vậy sao được... người ta cũng là người làm ăn chớ bộ ăn trộm ăn cướp hay cùi phong què quặt gì mà má nói xấu!

Bác Bảy cười lạt:

– Đến nước này mà nó còn bình chớ!... Mầy thử coi thằng Tư Cầu đó có tới mắt cá thằng con anh Hương Thân dưới Rạch Chiếc không chớ?

– Má so sánh như vậy sao được! Anh Tư ảnh nghèo thiệt, nhưng chắc má cũng nhận thấy từ trước tới giờ ảnh có tai tiếng gì trong bà con lối xóm đâu! Người ta

nghèo nhưng người ta là người thiệt thà làm ăn, như vậy cũng... quý rồi... Chớ má hạ nhục ảnh như vậy thì cũng tội nghiệp.

– Hừ tội nghiệp! Tội nghiệp thì mấy rước người ta về mà thờ chớ nói với tao làm gì!

– Má cũng nói vậy hoài... Má nói má lo việc cưới hỏi cho con thì sẵn đó con nói luôn... Con lỗ thương anh Tư rồi, vậy má xét lại dùm con...

Bác Bảy nói lấy:

– Sao mấy hồng đội mang cái bụng chè lè ra rồi hăng nói với tao...

Rồi như nhớ sức lại điều gì, bác Bảy vội hỏi, giọng hốt hoảng:

– Mà mấy chỉ mới... thương nó vậy thôi chớ?

Phấn ngơ ngác:

– Dạ, thì con đã nói với má... con thương ảnh.

– Thì tao biết rồi! Nhưng nó có... thương... gì với mấy không?

– Dạ... con thương ảnh, ảnh thương lại con... Hai đứa con thương nhau, nên con mới thưa lại với má...

Bác Bảy chắc lười:

– Hai đứa bây thương nhau gì đó thì thầy kệ tụi bây! Tao hỏi là tao hỏi tụi bây có lộn xộn gì chưa? Thằng mắc ôn đó làm gì mấy chưa? Mấy làm ơn mấy trả lời giùm tao coi!

– Dạ ảnh hiền khô đâu dám bắt ép gì con. Nhưng sở dĩ con nói với má là vì con quá thương ảnh, thương thiệt tình má à!

– Thôi đi bà nội! Mấy đừng có giả mù

sa mưa với tao... Tụi bây đừng tưởng lọt qua mắt con già này? Tao hỏi mấy một lần chót: chớ tụi bây đã có ăn ngủ gì với nhau chưa? Có hay không mấy cứ nói phứt với tao một tiếng.

Nghe mẹ hỏi gắt như vậy, Phấn cúi đầu vâng vâng mép chiếu và ấp úng nói:

– Thì con đã nói với má, tụi con thương nhau cũng đã khá lâu rồi...

– Ý trời, sao mấy hồng đợi vài ba năm nữa rồi mấy hăng nói!... Cái điệu này thì hư hết rồi còn gì đâu! Vậy mà mấy còn ráng vác cái mặt về đây nói bảnh với tao nữa chớ! Thúi đồ hư thân mất nết. Tao có dạy mấy đứng đường như vậy không chớ!

Phấn còn ráng chống chế:

– Phải con hư thì con đâu có dìa nói lại với má đàn ông hoàng như vậy!

– Coi nó nói vậy nghe sướng hông! Bộ mấy nói mấy ngủ với trai đã rồi mấy đi học cho tao hay là mấy nết na lắm hả?... Đàng hoàng cái thằng cha mấy chớ đàng hoàng!... Sao mấy không đợi vác cái bụng như cái trống châu rồi đi đây cho tao hay một thể? Mấy nói như vậy cũng còn sớm lắm con à!

– Thiệt má nói sao kỳ quá... Bộ con đi theo tào kê làm đi làm điểm gì sao mà má kêu là hư là thú! Con mới thương người ta... có chút đỉnh mà thiếu điều má muốn la làng lên! Nói như má hề thương yêu nhau là hư, thì thiên hạ là đồ bỏ hết chắc? Con biết má giận má nói vậy chớ thể nào má hông xét lại...

Bác Bảy cướp lời:

– Thôi mấy đừng có ngựa nữa! Tao biết mấy khôn lắm mà! Thứ đồ đội quần người ta mà hông biết mắc cỡ...

Rồi bác lại than thở:

– Thiệt nó sanh chúng như vậy, tui còn mặt mũi nào nói chuyện với bên đảng trai ở dưới Rạch Chiếc chứ!

Nghe vậy, Phấn lại cự nự:

– Sao má hay lo bá vợ quá hổng biết! Chưa gì hết mà má kêu đảng trai đảng gái rùm beng lên... Người ta hỏi mình hổng chịu thì thôi chứ ăn thịt mình được sao mà má sợ! Bị má cứ lo cái mừng đó hoài mà má đau thêm...

– Bộ bây giờ mấy tính rửa cho tao mau chết để mấy theo trai cho gấp, hả Phấn?

Phấn nhăn nhó:

– Thôi con lạy má! Má có muốn con nằm cúi xuống cho má đánh mấy trăm roi gì đó cho đã nư thì má nói một tiếng,

thiệt con không dám cãi... Chớ má cứ nói hờn nói lẫy, nói xiên nói xéo hoài thì biết đâu mà tính nữa!

– Sướng hông! Bây giờ nó lại dạy khôn tui nữa chớ!... Mày là má tao mới phải! Chắc hồi đó ông Trời ổng sanh lộn mà!... Ai coi nó theo trai cho đã rồi mà hể nói động tới là nó nói lại xoi xói trên đầu trên cổ... Đây tao nói cho mày nghe: mày phải bỏ liền tức khắc cái thằng ôn dịch vật đó, chớ hông thôi thì hông còn mẹ con gì nữa? Tao nói có ông bà làm chứng: mày mà còn đeo theo cái thằng chết đói đó nữa, thì một là tao giết mày, hai là tao cắn lưỡi tao chết để mày muốn theo ông bà ông vải gì mày đó thì theo. Đó, chỉ có như vậy thôi để mày liệu!

Phấn dụ giọng năn nỉ:

– Má nói như vậy thì ngật cho con quá. Con đã lỡ thương người ta rồi má

cũng châm chế phần nào với con chó nếu má cứ thẳng băng như vậy thì con chỉ có nước đâm đầu xuống sông chết phứt cho rồi...

Bác Bảy cười lạt:

– Bộ bây giờ mấy tính dọa tao hay sao thì mấy nói! Tao nói thiệt: cái thứ như mấy có chết nằm xấp đồng đó tao cũng không màng.

Phấn còn ráng van nài:

– Má có giận con thì cũng giận một ngày hay đôi ba bữa gì thôi chó hổng lẽ má giận hoài. Con xin má bằng lòng gả con cho anh Tư đi rồi sau này có cực khổ đói rách gì con cũng cắn răng chịu chó không dám quấy rầy má nữa đâu.

– Phấn à, bộ mấy nói tao còn con nít hay sao mà mấy dễ gạt... tao già từng tuổi này tao đâu có ngu hơn mấy được.

– Con đâu có dám nói như vậy! Cái gì má cũng nói hết...

Bác Bảy ngồi xích lại gần con và hạ giọng vỗ về:

– Con nên nghĩ lại cho chín Phấn à! Con còn nhỏ dại nên con hay hấp tấp – đưa con gái nào lớn lên mà hồng vậy – chớ má đây già rồi má biết con à! Đâu phải hễ thương nhau là bắt buộc phải cưới nhau đâu!... Mà cũng hồng phải hễ cưới nhau trợn, không có tăng tị với nhau trước là không thể sống đời với nhau được!... Thì tao với ba mấy hồi đó chỉ thấy dạng xa xa chớ có nói với nhau một lời, một tiếng nào đâu mà cũng ăn đời ở kiếp với nhau vậy. Tụi bây bây giờ bày đặt theo tân thời, theo tiểu thuyết, chớ ông già bà cả lúc trước cho đến thời của tao với ba mấy đâu có nói cái ngữ đó được!... Mà tao nghĩ: hễ cưới gả nhau

rồi tới chừng đó yêu nhau mấy hồi! Tao nói đây để nữa mấy nghiệm coi có đúng không...

Bác Bảy ngừng lại để thở, rồi lại tiếp:

– Phấn à, má lo đây là lo hậu cho con, chớ má già rồi lại đau yếu biết chết nay, chết mai gì đây! Bởi vậy má muốn lựa chỗ tử tế, gia đình có bề thế một chút để sau này con có chỗ mà nương tựa an nhàn, khỏi phải cực khổ và mở mày mở mặt với họ hàng lối xóm người ta... Má nói ra đây chắc con cũng dư biết: nhà mình tuy không giàu có cho lắm nhưng cũng không phải túng thiếu đồng tiền chén gạo, bởi vậy má đâu còn ham muốn gì nữa mà gả ép con để té vàng té bạc thêm! Má mà chọn cái đám dưới Rạch Chiếc là vì má thấy ở dưới người ta đàng hoàng, ăn ở từ nào tới giờ có âm đức. Hai vợ chồng anh Hương Thân thương

con thì phải quý dâu. Con mà dìu dưới làm dâu thì khỏe ru; trong nhà người ta kẻ ăn người ở đặng đặng đê đê, con khỏi phải làm gì động tới móng tay hết... Má nói thiệt: thiếu gì đám đem con gái gả cho thàng con anh Hương Thân nhưng ở dưới hai vợ chồng ảnh và thêm thằng con trai nữa không chịu đám nào hết. Họ chỉ ưng có nhà mình thôi. Đó con coi, mấy tháng nay họ cho mai mối lên liên liên mà má cũng mới có ừ hủ để đó chớ cũng chưa nhứt quyết gì hết. Má muốn đợi cho hết đau hết ốm rồi hãy tính, với má thấy con cũng còn nhỏ tuổi, mà cũng không xấu xa gì thì đâu có sợ ể chồng má phải hấp tấp! Đó coi, con nghĩ má tính như vậy có phải không hả Phấn?

Phấn miễn cưỡng trả lời:

– Má nói vậy thì cũng phải nếu con... chưa lỡ thương anh Tư...

Bác Bảy hơi bực mình nhưng ráng nói ngọt:

– Cái gì mà... cũng phải? Phải hết ráo trơn ráo trọi chớ hổng có nếu gì hết! Má nói con còn trẻ người non dạ, còn lóc chóc lắm chớ chưa biết nghĩ suy như người trọng tuổi... Con để má nói hết cho mà nghe... Đâu phải má muốn gả ép con để té ra lợi lộc gì đâu? Má đã nói với con: hổng biết má chết nay chết mai gì đây, như vậy má còn ham giàu sang gì nữa! Má lo là lo cho con, cho đời con sau này... Anh Hai con đã yên phận chồng vợ rồi, giờ đến phiên con, má cũng phải ráng lo cho xong rồi mới nhắm mắt buông tay được con à?

Nghe nói đến chuyện vợ chồng của anh Hai mình, Phấn mỉm cười nói chen vô:

– Đó má nói má lo chuyện vợ chồng cho anh Hai, vậy mà má cứ chê chị Hai rậm rề hoài...

– Coi mấy nói vậy sao được! Tao kén chọn chỗ tử tế đảng hoàng cho nó, ai biểu nó hông biết dạy vợ nó thì nó ráng chịu, chớ tao phải làm sao bây giờ? Ối thôi cũng tại anh Hai mấy nó u mê ám chướng quá nên con vợ nó mới sanh tẻ vậy, chớ phải nó biết nghe lời tao thì đâu có đến đổi!

– Má nói cái gì nghe cũng xuôi hết?

Bác Bảy sượng lại rồi nói tiếp:

– Để nữa mấy có con cái lớn lên rồi mấy sẽ biết: phận má là phận làm cha mẹ thì phải lo đầy đủ cho con cái, rồi nó tới đâu hay tới đó, chớ để buông xui hết sao nên! Về phần của con cũng vậy Phấn à!...

Với một giọng tha thiết. bác Bảy tiếp:

– Má nói thiệt với con hông phải má khinh khi chê bai gì thằng Tư đâu! Má cũng biết nó là người thiệt thà chơn chất làm ăn từ nào tới giờ... Nhưng ở đời đâu phải có bấy nhiêu đó là đủ. Má lớn rồi, má từng trải nhiều má biết. Hơn nữa má để con má hông biết rõ tánh của con sao: con thương thằng Tư đó thì con nằng nặc đòi cưới, chớ để tụi bây ở chung vài ngày thì cũng rã đám sớm. Mà con nên nhớ rằng chuyện vợ chồng là chuyện ăn đời ở kiếp chớ đâu phải chuyện một ngày một bữa gì mà mình hấp tấp cho được. Bây giờ còn mới, tụi bây còn ham mê nhau, nhưng đến chừng dìa ở chung nhau rồi, tụi bây hông chửi nhau như mặt trời mặt trăng thì đừng kể tao là con người.

Phấn chen vô:

– Má nói bộ ai cũng như vậy hết sao?

Mà sau này có cái gì thì con cần rằng chịu hết má khỏi lo!

Bác Bảy cười lạt:

– Thì mấy chịu chớ chẳng lẽ tao đưa cái thân già này vô đó mà hứng lấy cho mày!... Con này nó nói sao dễ nghe quá!... Bây giờ thì nói cái gì mà mấy hổng chịu, mấy chịu bừa chịu càn hết để nữa có xảy ra chuyện gì cứ nhè con mẹ già này mà kêu mà réo! Cái sách đó xưa quá mà đừng đem ra xài với tao chi cho mất công!

Phấn quả quyết đáp:

– Không, con nói thiệt mà má! Con... thương anh Tư mà con hổng hiểu tánh nết của anh sao! Nhưng cái gì cũng có qua có lại... con nghĩ con chịu đựng được ảnh mặt này thì anh cũng chịu đựng lại con mặt khác. Con đâu phải vịn toàn gì! Bởi vậy sau này nếu có chuyện gì lộn xộn

thì con xin ráng chịu, chớ hổng dám đổ thừa, đổ bù gì đâu mà má lo.

Nghe con cứ nhắc câu “thương anh Tư” hoài, bác Bảy như thấy gai trước mắt:

– Hú, mấy cứ nói cái giọng như bà nội người ta! Tao biết cái thứ mầy lì lợm lắm mà!

Nhưng rồi bác Bảy lại dụ giọng:

– Phấn à, tao nói đây hổng phải lợi ích gì cho tao hay tao can mây để tao mừng, tao sướng gì! Hổng có đâu con à! Con nên nhớ rằng cái chuyện vợ chồng hổng phải ăn ở với nhau một ngày một bữa gì mà mình tính sao cũng được... Con nói con thương thằng Tư thì má cũng nghe vậy đi. Nhưng đâu phải chỉ mình thằng Tư không thôi. Nó còn ông già bà già nữa. Mà chắc con cũng biết ông già nó

khó dàn trời chứ chẳng phải dễ dàng gì như người ta đâu! Má sống ở đây mấy chục năm nay má hổng biết sao! Ông già của thằng Tư tánh tình hay câu mâu kỳ cục lắm! Tuy ổng không làm gì ai nhưng đầu trên xóm dưới ai ai cũng chạy mặt ổng hết. Để rồi con coi, không dễ gì ổng cho thằng Tư lấy con. Má nói với con không tin thì bữa nào con thử xúi thằng Tư dì nói với ổng coi!

– Dạ con cũng có biểu ảnh rồi...

– Vậy thì mấy giò động trời rồi! Cái điệu nầy thì mấy lo lấy một mình chớ còn bày đặt vô đây nói với tao làm gì nữa...

Thấy con làm thỉnh, bác Bảy lại xuống giọng vỗ về:

– Sao con khờ quá vậy Phấn? Má đã hết lời nói với con: đâu phải thương nhau là lấy nhau được. Còn ông già nó

chi!... Rồi còn công việc mần ăn sau này nữa... Chẳng lẽ ngày tới tối, tụi bay cứ ôm lấy nhau mà sống đời hay cạp đất mà no bụng được! Má thử hỏi con: nếu tụi bây ăn ở với nhau thì vợ chồng bây lấy cái gì mà sống? Cái thằng Tư nó không có miếng đất cắm dùi, từ hồi nào tới giờ nó làm phụ cho gia đình nó vậy mà nó cũng đầu tắt mặt tối quanh năm. Bây giờ còn thêm cái miệng ăn của con vô đó nữa, thì má thử hỏi nó xoay trở bằng cách nào?... Má cũng biết con có chút đỉnh vốn liếng, nhưng bất quá cũng chỉ để xây xài trong đôi ba năm là cùng chớ buôn bán mần ăn gì khác được. Hồng lẽ tụi bây ra ở riêng rồi thiếu cái gì cũng về đây mà net tao! Rồi nữa mấy sanh con đẻ cái cả bây cả lũ, lấy gì mà nuôi tụi nó hả? Hay lại để rách rưới, trần truồng bò lê bò lết như cái đám con của anh Hai thằng Tư đó!... Cái gương sờ sờ trước mắt mây

hổng thấy sao mà còn tính đứt đầu vô đó nữa hả? Tới chừng đó hổng cần rút nhau ra từng miếng thịt, chớ đừng nói chảnh rảnh là thương là yêu nhau! Phấn à, má có qua cái cảnh đó, má có thấy nhiều người qua cái cảnh đó rồi nên má biết rõ lắm con à... con nên nghe má, sau này con yên phần gia thất rồi, con sẽ thấy lời má nói đây là đúng, là má thiệt thương con, thiệt lo cho con nên má mới tính như vậy...

Phấn ngập ngừng đáp:

– Thì con cũng biết má thương, má lo cho con lắm chớ phải không đâu! Nhưng ngặt nỗi con lỡ thương anh Tư rồi...

Bác Bảy nổi nóng đập tay xuống ván ngựa:

– Lỡ thương! Lỡ thương ông bà ông vài mảy chớ lỡ thương hoài à!...

– Tao nói ngon nói ngọt, mấy hồng chịu nghe, thì bây giờ tao biểu mấy: một cũng phải bỏ, hai cũng phải bỏ cái thằng đó. Mấy còn nói “lỡ thương” nữa thì chối chà tao quơ thấy mụ nội mấy đa nghe!

Thấy mẹ nổi giận, Phấn không dám nói xía vô nữa mà chỉ ngồi làm thinh. Bác Bảy phần giận, phần la hét nhiều nên cũng nín lại để nghỉ mệt. Rồi một lát, không biết nghĩ sao hay nhớ trực tới điều gì, bác vội kêu con hỏi ngang:

– Mà mấy làm gì mà nhứt quyết phải lấy cái thằng mắc toi đó chứ hả? Hay là... Cái điệu nầy tao nghi quá! Phấn, tao hỏi mấy: bộ mấy lỡ mang bầu với nó rồi hả?

Bác Bảy hỏi câu đó với một giọng run run và bác nhìn thẳng vào mặt con hồi hộp mong chờ câu trả lời...

Phấn muốn vọt miệng nói là “có” để cho mẹ bắt buộc phải gả gấp cho Tư Cầu hầu che lấp tiếng xấu, nhưng nhớ đến cảnh đau ốm cùng thấy đáng điều thiếu nảo của mẹ, cô dậm ra bất nhẫn và không đành tâm dùng đến chước “sự đã rồi” như đã dự tính trước đây.

Còn bác Bảy thấy con làm thỉnh, lại càng nghi thêm:

– Sao, mấy có cái gì thì nói thiệt để tao lo liền cho mới kịp, nếu không thì tao chỉ có cái nước đội quần người ta chớ tao còn mặt mũi nào dòm ngó ai nữa? Hèn chi, hỏm rày tao thấy mấy cú nhè ba cái chùm ruột, khế chua mấy ních hoài...

Và bằng một giọng cố giữ vẻ thản nhiên, bác Bảy chậm rãi hỏi thòng một câu:

– Có phải vậy không Phấn?

Phần vội chồm tới nắm lấy hai bàn tay gầy gộc của mẹ và hấp tấp đáp:

– Không, không có như vậy đâu má...

Và cô khóc òa lên.

Bác Bảy thở dài một hơi, vừa như trút một mối lo âu và cũng vừa như xót thương ái ngại cho tình cảnh con mình... Một hồi lâu, bác Bảy mới gỡ tay con ra và dịu dàng nói:

– Thôi nín đi, hổng có thì thôi chớ cái gì đâu mà khóc... Đó con coi, đâu phải má ác nghiệt với con cái. Nếu con lỡ dại làm tùm lum lên thì má cũng phải ngậm miệng ráng lo sao cho êm thấm mọi bề. Còn nếu như con chỉ mới có... phải lòng thằng Tư thì... chẳng có sao hết. Hổng phải má chê bai ai, nhưng người nào cũng có phận nấy. Má để con khuây khỏa một thời gian rồi thế nào con cũng

ngĩ lại và con sẽ thấy lời má nói đây là đúng. Má nói cái nầy con chịu khó nghe: thằng Tư nó không lấy được con, nó đâu có chết mà còn mập cùi cùi như thường. Chớ còn con, con rủi làm bậy bạ, con sẽ khổ suốt một đời con à!

Phấn không biết nói gì thêm, chỉ ngồi cúi đầu làm thỉnh, thỉnh thoảng lấy vạt áo chùi nước mắt hoặc xịt mũi.

Bác Bảy lại ôn tồn nói tiếp:

– Hồi nầy, con nói con muốn ở trong nầy thì cũng được... Ờ, con nên ở luôn trong nầy thì tiện hơn, chớ nếu không có gì hết mà con cứ qua lại với thằng Tư hoài thế nào hổng có ngày thiên hạ họ xâm xì bàn tán bậy bạ... Để lát nữa má biểu thằng Năm vô trong coi sóc mọi việc thế cho con. Con có cái gì thì dặn lợi nó. Thôi, con sửa gối lại để má nằm nghỉ một chút... À, con xuống bếp nhắc

chị Hai con canh chừng siêu thuốc chó không thôi nó để cạn khô hết... Thiệt cái con hư hết cỡ, hôm trước nó sắc thuốc làm sao mà để cạn quánh, rồi tổng đại nước thêm vào để cho tao uống ba cái nước giảo! Như vậy có thuốc tiên, thuốc thánh cũng không ăn thua gì chó đừng nói đến cái thứ thuốc mình hốt ở đây...

Phấn thần thờ buông một tiếng “dạ” nho nhỏ rồi vói tay lấy chiếc mền đắp lên cho bác Bảy.

Xong xuôi, cô lững thững đi xuống nhà dưới, lòng buồn chán như chưa từng có như thế bao giờ...

Trời chuyển mây đen kịt và mưa lác đác đổ hột...

✱

Tư Cầu ngạc nhiên vì cơn mưa bất thường ở cuối mùa này, anh ta vội xua bầy vịt về.

Và cũng may khi về tới chòi là cơn mưa lớn đã ào tới. Bầy vịt được thêm nước mưa tha hồ rửa lông rửa cánh, nô giỡn vang rân...

Tư Cầu rút khăn tắm lau lia lịa cùng mình, lấy áo xỏ vào rồi ngồi bệt xuống nóp vắn thuốc hút.

Mưa rơi rào rào trên mái tranh để rồi chảy ton tồn xuống mặt đất càng làm tăng thêm vẻ cô tịch của căn chòi bơ vơ trong đồng trống.

Tư Cầu nhồm lên kéo chiếc nóp xê vô trong để tránh mưa vào. Đoạn anh ta ngồi bó gối trầm ngâm phì phèo hút thuốc...

Bỗng ngoài sân có tiếng bầy vịt kêu dón dác. Tư Cầu ngó ra thì thấy Phấn, tay giữ nón lá, tay xắn hai ống quần hấp tấp chạy vô.

Tư Cầu vội đứng phắt dậy. Anh ta muốn nhảy tung lên reo mừng nhưng lại lựng khựng đứng đó, rồi miệng bập bập điều thuốc vắn đã tắt queo từ hồi nào...

Phấn chạy ào vô trong chòi, đứng lại mỉm cười nhìn anh ta rồi thở khì một cái. Tư Cầu cũng cười cười theo rồi lên tiếng:

- Dữ hông! Sao hôm rày mất biệt vậy?
- Ờ, mất biệt thì anh vừa lòng lắm hả?
- Trời ơi, mình đợi người ta muốn chết mà ra đây nói cái ngữ đó nữa chứ!

Phấn lột nón lá xuống rảy cho ráo

nước rồi dựng bên vách chòi. Đoạn cô vo quần lên đưa chân ra ngoài giọt nước mưa để rửa cho sạch bùn.

Xong xả, cô lột chiếc khăn rằn buộc chéo trên đầu xuống để lau mặt và quết cho quần áo bớt ướt.

Tư Cầu chăm chú nhìn Phấn: cái thân hình tròn trịa, chắc nịch dính sát vào lần quần áo ướt đầm kia, đối với anh ta quá quen thuộc mà cũng quá... mới mẻ sau non một tuần lễ cách biệt.

Phấn liếc lên bắt gặp cái nhìn đó nên đâm ra mắc cỡ và làm bộ hỏi Tư Cầu:

– Hay dữ hông! Người ta lạnh muốn chết mà anh đứng như trời trồng ở đó hả?... Đưa cái khăn tắm đây cho em mượn lau đỡ một chút coi!

Tư Cầu lúng túng rút chiếc khăn tắm đưa ra:

– Thì đây nè, ai biểu hồng hỏi!

– Hứ, có vậy mà cũng phải hỏi!... Mà anh còn bộ quần áo khô nào hông cho em mượn bận đỡ coi!

– Ủa, bộ hông dì liền sao?

– Muốn vậy lắm hả?

Thấy Phấn dợm đi, Tư Cầu hấp tấp kêu lên:

– Hồng... hồng có đâu! Thì anh hỏi chơi vậy mà. Để tạnh rồi hãy dì chớ bây giờ mưa gió âm âm như vậy mà đi đâu! Đây anh còn bộ quần áo máng trên cột kia, em lấy thay đi.

Phấn háy xéo anh ta rồi mới chịu bước lại lấy bộ đồ xuống, đoạn vùng vằng hỏi:

– Cái chòi của anh lớn bằng... cái lỗ mũi của người ta và trống hốc như vậy rồi thay đồ ở chỗ nào bây giờ hả?

Tư Cầu “xì” một tiếng rồi nói:

– Ý trời ơi... thì “bà” thay đại ở đó hổng được sao! Làm như người ta hổng biết... Thôi đây nè, lấy cái xà-rông đó tròng vô thay đồ đi...

Phấn xén lên đáp:

– Ủ thì đưa đây!

Thay xong, Phấn nắm hai vạt áo chéo lại cho bó sát vào người rồi nói:

– Quần áo gì rộng thùng thình, kỳ quá!

Tư Cầu bắt tức cười:

– Áo của người ta chớ phải của mình đâu mà chê hổng biết!... Thôi lại gần đây, anh hỏi một chút coi!

Phấn ngoan ngoãn đến ngồi ép mình bên cạnh anh ta.

Tư Cầu nhìn người yêu, chặm rãi hỏi:

– Sao tự hôm nay mất tằm mất dạng ngoài này vậy?... Bộ chuyện em tính nói với bác Bảy đó hông... êm rồi hả?

Phấn đang tươi rồi nghe hỏi thế xụ mặt xuống. Cô không lên tiếng trả lời mà chỉ sẽ gật đầu rồi thở dài nảo ruột.

Tư Cầu nhăn nhó hỏi thêm:

– Bộ bác Bảy hông chịu hả? Đầu đuôi như thế nào em kể lại cho anh nghe coi!

Phấn xằng giọng đáp:

– Thì hông chịu chớ còn “bộ” gì nữa! Bà già bả hông chịu... là hông chịu chớ anh bắt kể cái gì nữa chớ!

Rồi như thấy mình giận dữ một cách vô lý, Phấn chép miệng nói tiếp:

– Bà già bả nhứt định hồng cho tụi mình lấy nhau anh à! Em cũng đã lựa lời nói vô hết sức, năn nỉ ỉ-ôi hết lời mà cũng ăn trót luôn...

– Sao hôm trước, em nói em có cách gì đó?

Phấn thở dài:

– Thì có chớ chẳng không, em tính bắt non bà già rằng em đã... mang bầu với anh...

Tư cầu dấy nẩy:

– Ý trời em dám nói vậy hả?... Nói vậy hồng nên đa em!

Thấy bộ điệu Tư Cầu như thế, Phấn dẫu buồn thiu cũng nhếch mép cười:

– Anh làm gì nhảy tưng tưng như bị ong vò vẽ chích vậy? Người ta chỉ mới tính nói chớ có nói đâu! Mà chỉ “nói”

thôi chớ bộ có thiệt đâu mà anh hoảng kinh như vậy!

Tư cầu làm mặt bánh:

– Sợ cái gì mà sợ! Anh hỏi cho biết sự thể ra sao vậy mà! Nhưng tại sao em tính nói mà rồi nín êm luôn vậy!

Phấn lại thở ra:

– Thì anh coi má em đau rề rề, em thấy vậy cũng không đành tâm nói tới chuyện đó.

Tư Cầu biết phần mình nói với người nhà cũng không xong như phần của Phấn, nên bực xuôi theo:

– Em nghĩ như vậy là phải lắm rồi. Mấy năm nay, anh thấy bác Bảy đau lên đau xuống hoài... thiệt tội nghiệp quá! Em hổng nói cái chuyện đó ra là... nên lắm!

Phấn làm thính. Tư Cầu dụ dụ một hồi rồi hỏi:

– Bộ... hồng êm rồi bác Bảy giữ riết ở tròng hồng cho ra ngoài nầy nữa hả?

Phấn gật đầu. Tư Cầu cũng thở ra:

– Hèn chi hôm rày em mất tiêu hồng thấy ló dạng ra ngoài nầy nữa!

– Thì bà già bả sợ em xáp lại anh nữa nên bả canh riết lắm, hồng đi đâu được hết. Bữa nay nhờ trời mưa. em làm bộ đi cầu rồi đông luôn ra đây. Trời nầy thì biết sợ ai nom theo mình nên vững bụng lắm!

Rồi Phấn lại hỏi Tư Cầu. giọng hờn mát:

– Còn anh, anh hồng thấy em ra rồi cũng ở biệt luôn ngoài nầy chớ hồng thèm vô thăm nom gì hết hả?

Tư Cầu cự nự:

– Hứ, hông biết cái móc xì gì hết mà cũng nói! Anh có vô trông mấy lần, đi qua đi lại trước nhà em mấy bận mà có thấy em lộ mặt ra để hỏi thăm, hỏi nom!

– Vậy hả?

– Có bữa, anh tính vô đại, nhưng rồi cũng đứng xơ rớ đằng trước một hồi, kể thấy anh Hai của em đi ra, anh hoảng kinh đi luôn một hơi...

– Ủ phải, chớ anh đi vô càn, rủi bà già bả gặp được, bả chửi cho thực sình!

– Bác Bảy có chửi thì mình cũng ráng vánh lỗ tai nghe chớ ngán cái nước bác đem méc tía anh thì thấy bà! Ổng đã mần anh một trận quá xá!

Phấn tò mò hỏi:

– Ủa, bộ bác trai ở bến hay hết công chuyện của mình rồi hả?

– Chớ sao! Má anh có nói chuyện với ông rồi, cho nên bữa hôm, ông kêu anh đi cạo sát ván. Ông nói từ rày sắp lên hể anh mà còn làng chàng với em nữa, ông gặp đâu ông giết đó!

Phấn cười bảo:

– Ôi ông hăm he vậy, chớ hổng lẽ làm thiệt sao mà sợ!

– Ý em hổng biết tánh ông! Ông nhậu vô ba ngừ rồi ông dám “rang” mình thiệt chớ hổng phải chơi đâu!

Phấn khoanh tay gác lên đầu gối, rồi vừa đong đưa thân mình, vừa nhịp nhịp đôi bàn chân, mắt nhìn vào những giọt mưa nối tiếp nhau từ trên mái lá rơi xuống...

Tư Cầu thấy cô có dáng suy nghĩ nên không dám nói thêm nữa. Một hồi lâu Phấn mới lên tiếng:

– Phen nầy tội mình ắt phải tính đến cái kế đã bàn hôm trước...

Tư Cầu ngồi ngay lại:

– Kế gì đó?

– Kế... cuốn gói chớ còn kế nào nữa!

– Bộ em tính trốn thiệt hả?

Phấn nhìn anh ta hỏi lấy:

– Chớ còn thứ nào trốn “chơi” nữa. anh làm ơn nói thử nghe coi!

Tư Cầu ấp úng đáp:

– Thì em nói... thành linh quá nên anh hỏi vậy mà!

– Xí! Bàn tính lại cả trăm, cả ngàn lần rồi mà còn thỉnh linh cái nổi gì nữa!

Tư Cầu không biết trả lời làm sao đành nín thỉnh giờ tay gãi đầu...

Phấn nhìn anh ta không vừa lòng chút nào, rồi bực dọc nói tiếp:

– Cũng vì chuyện đó mà bữa nay em dầm mưa ra cho anh hay để anh sửa soạn trước đó!

Tư Cầu hỏi liền:

– Ủa, bộ tính gấp lắm sao?

– Hồng biết gấp hay trễ gì hết, hễ có dịp thì mình đông liền; bởi vậy nên anh phải lo đâu đó cho sẵn đi, chớ đến chừng đó anh cự nự nầy nọ hay đổ thừa bị tại gì thì hồng được đâu nhen! Cái gì em cũng nói trước hết, anh có ưng thì theo, không thì thôi chớ đừng để lâm chuyện

rồi sanh chương bắt tử cho sọc dưa hết thì đừng trách sao em nầy nợ đa!

Nghe Phấn buộc ngặt như vậy, Tư Cầu không biết nói làm sao đành ừ hử xuôi theo:

Phấn vẫn chưa chịu:

– Cái gì anh cũng ừ càng, ừ mạng hết! Để nữa rồi anh bỏ xuôi lơ hết thì anh biết!

Tư Cầu lớn tiếng:

– Thì người ta nói “ừ” rồi hổng chịu nữa sao? Biết cái gì nữa chớ hả? Có vậy mà cần nhằn cửi chửi hoài nhức bò cạp miếng vùa!

Phấn bĩu môi:

– Cha, giỏi quá há! Muốn biết cái gì thì để nữa rồi hay, chớ bây giờ đừng có giỏi câu mâu...

– Bà xẹt đĩa nào câu mâu tự nấy giờ đó!

Phấn nghe Tư Cầu thể ngang như vậy hết giận, cười xòa:

– Thôi đừng thể ầu!... Bà có xẹt anh thì em ở với ai hả cưng?

Tư Cầu được nư nên vẫn ngồi xụ mặt xuống đó. Phấn nhích lại gần, giờ tay vuốt ngực anh ta và nhõng nhẽo nói:

– Thôi vuốt giận đi cưng!... Để rồi em thưởng cho! Bộ em dầm mưa lội vô đây để ngồi cãi lộn hay nói dần lân khan vậy thôi hả?

Thấy Tư Cầu mặt mày vẫn còn chù ụ, Phấn làm bộ xô nó ra:

– Văng mặt người ta cả tuần nay, bộ anh hồng nhớ, hồng thương, hồng... thèm hả?

Nói đến đó, cô ôm ghì lấy Tư Cầu, mắt long lanh, giọng lảng lơ hỏi dồn thêm:

–... Bộ anh hồng thèm em hay sao, anh Tư?

Một cơn gió lùa qua làm hắt mưa lên rìa nóp. Phấn rùng mình ghì sát vào lưng Tư Cầu:

– Ý lạnh quá anh Tư! Anh ngồi xê vô trong nầy một chút chờ quay mặt ra ngoài ướt hết còn gì!

Tư Cầu giận hết nổi. Đến chừng đó, anh ta mới cảm thấy mưa lạnh ngoài trời và làn da nóng hổi phía sau lưng... Anh ta quay phắt lại, choàng tay ghì lấy cổ Phấn.

Cả tuần nay, Phấn “cắm cung” trong nhà nên nước da mặt, da cổ nhả nắng hết và vì lạnh nên trắng xanh.

Mấy sợi tóc ướt dính sát trên trán, trên má của Phấn. Tư Cầu khẽ lấy đầu ngón tay khều ra và vuốt lại cho xuôi theo mái tóc của người yêu; đến bữa nay anh ta mới để ý tới những sợi lông măng muốt rượt dính sát theo vành tai hồng hồng của Phấn.

Mới cách nhau có một tuần lễ mà sao Tư Cầu thấy Phấn mới mẻ vô cùng: Một con Phấn xinh đẹp hơn, nồng nàn hơn, tình tứ hơn!

Cũng đôi mắt, cũng đôi má, cũng đôi môi, cũng thân hình ấy mà anh ta tưởng chừng như quá quen thuộc, thì bữa nay, bỗng nhiên lại quá khác và như... mới tinh!

Tư Cầu hồi hộp lạ lùng, hồi hộp y như lần đầu tiên đêm nào Phấn đưa chân đạp ngã cây rọi mù u! Hồi hộp nhưng hết còn

nhát sợ nữa! Bên ngoài, trời mưa mỗi lúc một thêm to.

Tư Cầu cúi xuống hôn rất lâu lên má của Phấn... rồi chậm rãi hôn lại một cái nữa. Xong anh ta ngẩng đầu lên, mỉm cười nói:

– Ủ, bữa nay thơm mùi xà bông Cô Ba quá, chớ hết... khét nắng như mọi khi!

Phấn giơ hai tay quàng lấy cổ Tư Cầu rồi buông người nằm ngã xuống kéo anh ta theo. Mở mắt he hé, Phấn hỏi nhỏ lại:

– Như vậy, anh có chịu hông?

Tư Cầu vừa gật đầu. vừa úp mặt xuống vai người yêu... Phấn khúc khích cười rồi lấy tay nâng mặt Tư Cầu lên bảo:

– Anh chịu khó ra xập tẩm cà rèm xuống hông thôi mưa tạt ướt hết... Rồi mau vô đây với em nghen!

Tư Cầu cắn nhằn:

– Thây kệ nó mà! Tạt đâu mà tạt hổng biết nữa!

Phấn xô nhẹ anh ta ra:

– Giỏi đi cưng... Mau đi rồi vô đây em mắc đèn cho!... Bộ mất mát gì sao mà sợ hổng biết..

Tư Cầu vùng vằng đứng lên, bước nhanh lại lấy tay hất cái cây chống tấm cà rèm xập xuống nghe một cái rầm, rồi chạy ào vô.

Phấn nằm trên nóp giờ tay đón anh ta và nói:

– Dĩ hông!... Đó, bây giờ có giỏi làm gì thì làm đi, ai cản...

Không có lần nào hai đứa nó yêu nhau một cách vừa cuồng nhiệt, vừa đậm đà như vậy. Có lẽ một phần để đền

bù cả tuần xa cách và một phần để gần bó nhau trong quyết định “bỏ trốn” mà hai người đã bàn nhau ban nãy...

Phấn sẽ rút tay ra, nâng đầu Tư Cầu đặt xuống đệm và hốt hoảng kêu lên:

– Ý trời, tạnh mưa hồi nào mà hồng ai hay hết!

Tư Cầu nhướn mắt lên:

– Tạnh đâu mà tạnh! Còn mưa lác rắc đó bộ em hồng nghe sao?

Phấn hấp tấp đứng dậy vói tay quơ lấy bộ quần áo bị ướt mưa đem phơi gió đỡ hồi nãy.

Tư Cầu níu cô kéo xuống:

– Làm gì mà gấp dữ vậy? Để cho bộ đồ nó ráo một chút và chờ cho mưa dứt hột rồi hãy đi... Vô đây nằm ủ một chút chớ đứng vậy lạnh chết đa nghen!

Phấn vừa thay quần áo vừa cười ngạo Tư Cầu:

– Cha, tốt bụng quá há!... Bộ bấy nhiêu đó chưa... đã thềm sao hả cưng?

Rồi cô chạy lại lấy ngón tay xĩa vào trán Tư Cầu nhieếc yêu:

– Anh coi vậy mà dữ lắm ghen!

Tư Cầu với tay định nắm giữ Phấn lại, nhưng cô ta đã chạy vọt ra phía cửa quơ lấy cái nón lá rồi xô hé tấm cà rèm để đủ chui lọt người ra ngoài. Tư Cầu lồm cồm ngồi dậy kêu giựt ngược lại:

– Khoan dì đã Phấn!

Phấn ngừng lại:

– Gì nữa đó tía non?

Tư Cầu chạy đến hỏi:

– Bữa nào ra đây nữa hả em?

Phấn cười đáp:

– Anh hỏi vậy, ông nội ai trả lời cũng hổng được! Bà già bả giữ riết lắm, tiện lúc nào em vọt ra lúc nấy chớ có biết đâu mà nói trước được... Mà cũng hổng chắc gì ra thường đâu, em nói trước để anh khỏi mong. Năm thuở mười thì mới có một đám mưa lớn như vậy, chớ bộ ngày nào ông Trời ổng cũng... mưa cho tụi mình một đám như vậy sao?

Tư Cầu sa sầm mặt xuống:

– Cha, lâu quá ai đợi nổi!

Phấn đưa tay quét má anh ta:

– Thì đó, em cũng nghĩ như vậy nên mới tính kỳ này nếu hổng êm thì hai đứa mình... đông luôn. Thôi em dìu ghen! Chớ để trễ quá bà già bả sanh nghi sai

anh Hai ảnh bò ra đây kiếm thì chết dính chùm hết hai đứa.

Đi được vài bước, cô còn đứng lại nói với với Tư Cầu:

– Ở ngoài này, hể anh có nháy mũi tức là em nhắc lằm thăm anh đó nghen!

Tư Cầu mỉm cười gật đầu rồi cũng ráng dặn thêm:

– Nếu có ra được thì ra liền nghen em!

Phấn “ùa” một tiếng lớn rồi phăng phăng chạy đi lội xuống ruộng...

Tư Cầu thở dài nhìn theo.

Một luồng gió tạt qua hắt nước mưa vào thân mình trần trụi của Tư Cầu làm anh ta ớn lạnh.

Anh ta vội so vai rút cổ chạy thụt vào trong. Tư Cầu thờ thần nhìn chiếc nóp xiên xẹo trong góc chòi. Chưa bao giờ anh ta thấy căn chòi trống trải một cách... chán chường như vậy...

*

.. Trưa hôm đó, trong lúc Tư Cầu ngồi vót lạt tre thì thằng Năm em nó hốt hơ hốt hải chạy ra. Chưa tới nơi, nó đã réo hồi một:

– Anh Tư ơi anh Tư! Sửa soạn mau đi rồi đià trông.

Tư Cầu vội bỏ cái mác xuống chạy ra hỏi:

– Chuyện gì đó hả?... Thì cái gì mây nói cho tao nghe coi, chớ chưa chi đã kêu đià là đià làm sao?

Thằng Năm đứng thở dốc một hồi rồi lập cập đáp:

– Má chị Phấn chết rồi...

Tư Cầu sững sốt nắm lấy vai của em nó lắc đi lắc lại và hỏi lại:

– Mầy nói sao? Má con Phấn chết rồi hả?

– Ủ má chỉ chết rồi anh Tư à!

– Mà bác Bảy chết hồi nào mà bây giờ mầy ra cho tao hay vậy?

– Nghe đâu mới hồi tưng bưng sáng này.

Tư Cầu lăm bắm một mình:

– Thiệt mau quá... mới đây con Phấn nó nói bà già đau nặng, mà bây giờ lại chết rồi...

Thằng Năm làm tài khôn:

– Ổi bệnh già như... ngọn đèn trước gió, tắt nay tắt mai gì hổng được!

Tư Cầu lườm nó:

– Mấy biết cái mồi xì gì mà cũng xía vô hổng biết!

Rồi anh ta hỏi luôn thằng Năm:

– Mà ai kêu mấy cho tao hay vậy hả Năm?

– Tía chớ ai!

Tư Cầu thò lò con mắt hỏi:

– Tía hả? Mà sao ổng lại biểu mấy ra đây cho tao hay cà?

– Hổng phải cho anh hay không đâu mà còn kêu anh dìu gấp ở trong nữa!

– Tao dìu làm cái gì mới được chớ?

Mấy có nghe tí nói sao không?

– Thì tí sai tui ra đây mà hồng “nói” sao được! Tía biểu anh dìu để qua phụ giúp dọn dẹp bên đám ma đó!... Ở trông chòm xóm lại phụ rần rần. Mới đây mà họ đã chặt tàu dừa dựng rạp trước nhà rồi đó... Nghe nói đám ma này làm xôm lắm anh Tư à!

Tư Cầu nhăn mặt:

– Làm chi hồng biết! Chết rồi thì không đi chôn phút cho rồi còn bày đặt chi cho rắc rối thêm hồng biết! Mà ai đứng lo cái đám ma này mấy có biết hồng?

– Có ông bác gì của chị Phấn lên lo đó mà!

– Ờ nếu vậy thì phải rồi... Mà người ta đã mần xong đâu đó hết rồi, tao còn vác cái mặt vô đó làm gì nữa.

Thằng Năm nhún vai đáp:

– Ai biết đâu! Tía biểu kêu anh thì tui kêu anh...

Ngẫm nghĩ một hồi, nó nói tiếp:

– Chắc tía kêu anh qua phụ mần gà, mần vịt chớ gì... Người ta đến ì ì ở bên thì cũng phải đãi đằng chớ!

Tư Cầu gật đầu:

– Mấy nói cũng có lý... À, mà từ hồi sáng tới giờ, mấy có thấy con Phấn không hả?

Thằng Năm mau mắn đáp:

– Ý chút nữa tui quên khuấy đi mất!... Ối thôi anh ôi, chị Phấn chỉ khóc bù lu bù loa. Chỉ có biểu kiếm cách nhặn vô cho anh rằng chỉ cũng muốn gặp anh gấp lắm... Hồng biết chuyện gì vậy anh?

Tư Cầu hỏi lắp:

– Sao mày không hỏi nó mà đi hỏi tao? Cái thằng nầy kỳ cục quá!

Thằng Năm sượng lại và tìm cách nói lảng:

– Thôi tui dìa trước nghen! Anh nhớ vô gấp nghe anh Tư! Tía biểu tui nói với anh vậy đó!

Thì mày chờ tao một chút để tao coi sơ qua ba con vịt rồi dìa luôn một lượt hồng được sao!

– Anh mần cái gì thì mần xăng lên đi, tui đợi cũng được... chớ có dìa trước một mình ông già ổng hỏi bắt tử... gãy ngà lắm!

✱

Về đến nhà. Tư Cầu đi thay một bộ đồ bà ba đen vải ú lạnh lặn để sang bên nhà bác Bảy.

Thằng Năm lúc thúc đi theo sau để qua coi như bao đứa trẻ khác trong xóm đã chọn rộn bên ấy từ sáng, nhứt là bọn chúng đã châu chực ở dưới nhà sau để chờ làm heo giành xin bong bóng mang về thổi phơi khô đá banh chơi...

Đến nơi, Tư Cầu ngó quanh quất tìm xem Phấn ở đâu. Anh ta thấy Phấn mắc lo tiếp họ hàng bà con ở nhà trên nên không tiện nói năng chi hết.

Tư Cầu làm bộ đi xớ rớ lên để Phấn trông thấy. Anh ta vừa trở lên là Phấn biết ngay, sẽ gật đầu như... chào khách:

– Anh Tư mới qua...

– Dạ, tui mới hay nên vội vã qua liên đây.

Phấn liếc nhìn anh ta lấy mắt ra hiệu rồi thân nhiên nói:

– Chục chiều nay sau khi phát tang xong, tui sẽ nhờ anh Tư coi dùm cho việc mần thêm gà vịt để đãi bà con tới đi đám...

Tư Cầu khẽ gật đầu:

– Dạ được! Cô Ba để tui lo việc đó cho, có cái gì cần thì cô Ba cứ biểu... đừng ngại gì hết...

– Thiệt cảm ơn anh Tư nhiều lắm.

– Dạ hồng có chi... chòm xóm láng giềng nhau thì chỉ nhờ nhờ trong mấy cái lúc này, bởi vậy người ta thường nói: nhứt cận thân, nhì cận lân... (Tư Cầu nhớ đến câu này trong bài vọng cổ vô dĩa: “Mẹ khuyên con về nhà chồng” nên đem ra xài luôn)

Tư Cầu nói xong là quay đi qua gian nhà bên để cho Phấn còn tiếp khách đến thăm viếng và chạy lên chạy xuống trông nom việc nước nôi trà lá hoặc chi tiền để mua sắm thêm món này món nọ cần thiết trong lúc ma chay.

Vừa quay đi, Tư Cầu suýt bật cười lớn lên khi nó nghĩ rằng: sao bữa nay nó ăn nói... chẳng chặc quá đỗi! Có lẽ khi người ta có một chủ đích gì rõ rệt thì trong bụng cũng hết đánh... lô tô!

Đến gian nhà bên, Tư Cầu thấy mấy người trọng tuổi đang lo tẩm liệm bác Bảy. Một đồng bông gòn vắn kèn trong giấy súc chất bên cạnh chiếc hòm sơn đen dờ sẵn nắp...

✱

Tư Cầu đang ngồi làm vệt trên cây cầu dừa dưới mé sông thì đã nghe kèn trống nổi lên trong nhà. Chắc là lễ phát tang bắt đầu...

Tư Cầu vừa lấy dao cạo mề vệt vừa suy nghĩ đến lời nói “nhấn xéo” của Phấn hồi trưa nầy: không biết Phấn muốn gặp riêng để nói chuyện gì...

À hay là Phấn sắp bàn với nó là chuyến này khỏi phải đi đâu hết. Bác Bảy nhắm mắt rồi thì còn ai cản mũi cản lái gì nữa mà sợ! Nếu được như vậy thì êm.. quá!

Tư Cầu lo nghĩ miên man như vậy và để bầy cá lòng tong rĩa rút mất chùm ruột non của con vệt hồi nào mà không hay. Anh ta giơ con dao yếm chém mấy cái xuống mặt nước làm bầy cá lòng tong nhảy tứ tung, nhưng rồi cũng bu lại để kiếm mồi hoặc ăn móng đầy rặt ở xung quanh đó.

Tư Cầu bỏ con vịt vừa làm xong vào ổ xúc, rồi quơ lấy con vịt khác nhổ lông.

Vừa lúc đó, Phấn ở trên nhà đi xuống dưới mé sông.

Tư Cầu nhìn sững Phấn trong bộ đồ vải sô trắng rộng thùng thình, đầu vẫn khăn tang... Trong bộ đồ ấy, Phấn cô vẻ gầy ốm, bệ rạc hơn hồi còn ở ngoài đồng nhiều.

Đôi mắt cô đỏ hoe và khi nhìn thấy Tư Cầu, miệng cô méo xệch và sụt sịt khóc...

Tư Cầu thấy thương hại vô cùng. Tay cầm con dao, tay xách cổ vịt, nó đứng sững dậy để đón Phấn.

Anh ta định tìm một vài lời gì an ủi người yêu nhưng lại lúng túng, để rồi nhăn nhó nhìn trôn Phấn với một vẻ mặt vô cùng xót cảm. Phấn cũng vẫn đứng

gục đầu xuống khóc thút thít.

Một hồi lâu, Tư Cầu mới lên tiếng:

– Thôi nín đi em, người ta ai già thì cũng phải...

Anh ta chưa nói dứt lời thì Phấn khóc rống lên. Tư Cầu nhìn cô ta van lơn:

– Thôi mà em... em làm quá thiên hạ họ nghe họ bu lại thì... mệt lắm! Mà em tính gặp anh để nói chuyện gì đó?

Nghe nói vậy. Phấn cũng ráng nín lại và lấy vạt áo đưa lên lau nước mắt rồi hỉ mũi. Xong cô ta nhìn Tư Cầu:

– Anh Tư à, má em mẫn phần rồi đó... như vậy đã đến lúc tụi mình phải lo toan cái chuyện đã bàn với nhau hôm trước...

Tư Cầu ái ngại:

– Sao em hổng để thùng thỉnh rồi

mình tính sau việc đó, chớ bây giờ ma chay còn ề ề ra đó mà mình nghĩ vậy cũng... không phải đạo cho lắm em à!

Phấn rầu rầu đáp:

– Em cũng biết vậy lắm chớ phải không đâu. Nhưng đằng nào em cũng có tội bất hiếu lớn lắm đối với má em, dầu mình có đợi thêm năm bảy tháng hay cho đến mãn tang đi nữa thì cũng vậy thôi anh à... Má em qua đời rồi thì sau này chuyện gì cũng phải qua tay bác Năm em hết. Bác là người đằng cựa nên gắt gao với con cháu lắm... Thôi thì trốn sau cũng mang tiếng là trốn, mà trốn trước cũng không khác gì, bởi vậy em tính chờ ba bữa mở cửa mả cho má em rồi tụi mình liệu đường đi luôn anh à!

Tư Cầu để con vịt đang làm lông và con dao vô rổ, khoát nước rửa tay rồi đi lên chỗ Phấn đứng.

Anh ta lắc đầu nói với người yêu:

– Em tính như vậy thì cũng... phải, nhưng mình làm nôn quá trong lúc này thiên hạ họ cười chê thúí óc em à!

– Thì phải chịu vậy chớ biết sao! Mà họ có chê cười thì chê cười em đây hư thân mất nết chớ còn anh thì lo gì!

– Đã đành như vậy rồi nhưng em đâu mà anh đâu? Có gì thì hai đứa mình lãnh đủ hết chớ phải riêng một ai sao! Em nên nghĩ kỹ lại đi em... Tội mình đi thì cũng có ngày trở về đây chớ bộ bỏ xứ sở biệt dạng hay sao?

– Ồi anh hơi sức đâu mà lo xa quá vậy hổng biết! Em nói thiệt, nếu bà già còn sống thì em còn nấn ná ở đây, chớ bây giờ bà qua đời rồi thì đâu có cái gì buộc chân buộc cẳng em nữa được. Nếu mình hổng như cái dịp nầy mà tông đi,

lần khân lâu ngày chầy tháng đầu đó yên hết, thì chưa chắc hai đứa mình có đi mà trốn thoát được.

– Sao vậy em?

– Vậy mà cũng hỏi! Thì đến chừng yên việc ma chay rồi họ canh riết mình thì em hỏi anh bộ dễ kiếm dịp trốn lắm hả? Mà có trốn được thì bất quá năm ba ngày hay một tuần lễ gì đó họ cũng đi theo chộp cổ dìa hết!

– Ờ phải...

– Thì bị kẹt ở chỗ đó, nên em mới bàn gắp với anh, chớ nếu không thì tội gì mà để cho mang tai mang tiếng thêm cho ngập đầu ngập cổ nữa hả anh!

Tư Cầu không biết nói sao nên đành nín thinh. Thấy vậy, Phấn nói:

– Khi nào dìa nhà, anh nhớ lo sửa

soạn đầu đó cho sẵn sàng đi, quần áo đồ đạc gì đó tom góp cho gọn đem giấu lần ở ngoài chòi trước đi, để đến giờ mình đi thiên hạ không ai để ý.

Tư Cầu mau mắn đáp:

– Cái đó thì em khỏi lo rồi! Anh chỉ có bộ đồ này là lạnh lặn đôi chút chớ ba cái kia thì... cá rô rửa hết. Hễ có đi là anh xách cái thân đi liền chớ khỏi phải sửa soạn gì hết.

Nghe Tư Cầu nói vậy, tuy buồn đứt ruột, Phấn cũng phải mỉm cười:

– Như vậy thì tiện lắm... Nhưng anh cũng chẳng cần gì mang theo ba cái đồ rách chi cho nó kinh càng thêm. Để khi ra tới chợ rồi, em lo sắm quần áo khác cho anh, chớ chẳng lẽ lên Sài Gòn mà anh cứ vác ba cái bộ đồ phèn ở ruộng lên đi ngờ ngờ coi sao được. Ăn bận như vậy

đi lên phố xá thị thành, thiên hạ họ để ý
xăm xoi đến mình lắm anh à!

– Vậy hả! Cha, cái điệu đó thì ở chợ
họ cũng... rắc rối dữ há! Nếu em nói vậy
thì mình may sẵn đồ mới ở đây trước đi
cho nó tiện.

– Em lo là lo cho phần anh, chớ quần
áo của em thì thiếu gì... Mà cắt trước cho
anh ở đây sao được! Anh mà lo le đi may
quần áo mới ở đây thì càng chết nữa! Em
nói để em bao hết cho mà! Tới chừng ra
đến chợ rồi, quần áo họ may sẵn bán
thiếu gì!

Tư Cầu do dự một hồi rồi nói:

– Em tính vậy thì tương tất lắm rồi,
nhưng phải chi em đợi làm tuần xong
cho bác Bảy rồi hãy đi cho nó cách hơi...
xa xa một chút hả em?

Phấn ngẫm nghĩ rồi đáp:

– Nếu anh muốn vậy thì... cũng được, chờ phần em thì em muốn đi liền. Chờ ba ngày hay bảy ngày thì cũng vậy.

Tư Cầu không biết an ủi Phấn ra sao, chỉ đứng lụng khứng ở đó, rồi lắp bắp nói:

– Em nói vậy cũng phải. Bây giờ bác Bảy nằm xuống rồi chắc bác cũng hỉ xả cho tụi mình... Anh thường nghe người ta nói: hể nhắm mắt buông tay là hết, là bỏ qua hết thảy... Em có thương nhớ má em thì em thương nhớ để trong bụng, chờ bộ phải ở miết lại đây mới thiệt là thương, là nhớ đâu!

Phấn nghe nói vậy xúc cảm khóc mùi rồi mếu máo nói:

– Thiệt em chỉ làm khổ cho má em thôi. Như anh có đi, thì mai sau này có làm ăn khá giả còn trở về đền ơn báo

nghĩa với hai bác ở nhà được, chớ còn em... em thiệt bạc phước hơn nhiều, làm sao mà má em sống dậy nữa được....

– Thôi đừng khóc nữa em... người ta ai cũng có số mạng hết. Ông trời bắt sao thì mình chịu vậy...

Vừa lúc ấy, kèn trống lại nổi lên trong nhà. Phấn lấy vạt áo lau nước mắt rồi nói:

– Chắc có ai đến đi cúng vậy để em chạy vô mới được, chớ tự nãy giờ em ra ngoài nầy lâu quá!

Tư Cầu gật đầu.

✱

Lật bật mà đã tới ngày làm tuần đầu cho bác Bảy.

Nhơn dịp nầy Tư Cầu cũng qua xớ rớ bên nhà Phấn để phụ giúp công việc

dọn dẹp, đãi đấng và cố nhiên cũng là để nghe ngóng... tình hình. Tư Cầu không dám qua sớm sợ đụng đầu với tía anh ta, mà chỉ sang đúng vào lúc cúng chiều. Anh ta lần mò lên nhà trên và xen vô đúng gần đám cúng.

Trên bàn thờ đèn nến sáng trưng, khói hương mịt mù, trái cây đồ ăn bày đàng đàng đê đê...

Phấn quỳ trên chiếu với chị dâu, sau lưng anh Hai cô đang đội sớ, trong lúc ông thầy ê a xướng lễ...

Tư Cầu cố ý đứng dình dằng ra để cho Phấn trông thấy.

Quả nhiên cô này liếc lên bắt gặp anh ta liền, nhưng rồi lại cúi gằm mặt xuống như không để ý đến.

Lễ tất, đốt sớ, đốt vàng bạc, nhà minh khí, quần áo giấy....

Nhìn ngọn lửa bùng bùng cháy đưa từng búng khói đen trên khoảng không, Phấn bỗng nhiên khóc thút thít. Cô khóc vì cảnh tử biệt của má mình thì ít, mà chính là khóc vì sắp phải cáo biệt người chết để ra đi thì nhiều...

Hôm nay đã đến kỳ hẹn của cô ta với Tư Cầu về việc ra đi. Một kỳ hẹn mà Phấn đã có lúc muốn cho sớm hơn nữa, nhưng đến khi tới, cô không khỏi thấy đau xót trong lòng, đau xót hơn cả lần cô cầm từng khối đất sét ứt buông cho rơi xuống nắp quan tài của mẹ đã đặt yên dưới huyết sâu...

Đồng tiền vàng bạc, nhà minh khí, đồ mả... chỉ còn là mớ tro lăm tấm chút lửa tàn. Anh Hai của Phấn chạy lên bàn thờ lấy nhạo rượu đem xuống chế lên mớ tro tàn ấy cho nó tắt ngóm...

Xong xuôi đâu đấy, người lớn mời

nhau, trẻ nít rủ nhau xuống nhà dưới ăn chè đậu. cơm nếp lót dạ...

Thừa lúc mọi người chọn rộn dưới nhà sau, Phấn kêu Tư Cầu rồi đi luôn ra sau hè. Tư Cầu liếc mắt thấy không ai để ý bèn rảo bước theo. Trời đã tối hẳn tự lúc nào...

Tư Cầu đang dáo dác tìm Phấn thì nghe cô ta gọi nhỏ nhỏ:

– Em đây nè anh Tư!

Tư Cầu đi ngay lại bụi chuối hột, tàu lá um tùm khiến cho chỗ Phấn đứng đã tối lại càng tối thêm.

Đứng bên Phấn, Tư Cầu hỏi hộp hỏi liến:

– Sao, chuyện gì đó em?

– Bộ anh quên ngày hôm nay là ngày gì rồi sao?

– Cái gì mà quên! Hôm nay đã đến kỳ mà mình bàn tính hôm trước chớ gì!

– Anh còn nhớ như vậy cũng khá! Em tưởng anh quên tuốt luốt rồi chớ!

– Ý trời, cái chuyện gặt mầu như vậy mà quên nổi gì! Sao em, em đã định như thế nào chưa?

– Còn định cái gì nữa! Bữa hôm anh nói để qua đám tuần hản đi, thì bây giờ cúng quảy xong rồi đó, mình chỉ có nước là đông gấp. Mà sao anh hỏi vậy, bộ tính dây dưa lần hồi nữa sao hả?

Tư Cầu chắc lười:

– Thì ai nói gì đâu, đi thì đi chớ bàn tán gì nữa. Mà em định chừng nào mình khởi sự đây?

– Sáng sớm ngày mơi chớ còn đợi ngày nào nữa?

Tư Cầu hỏi lại:

– Sáng sớm mới này hả? Cha, cận quá há!

– Độ coi... bộ tính bàn ra cho ăn trét nữa hay sao chứ? Em nói thiệt, anh không đi thì thầy kệ anh chứ em đã nhứt quyết rồi. Chuyển này thì khỏi có ai níu kéo hay năn nỉ ỉ ôi gì nữa được ghen!

– Muốn mới đi thì đi chứ ai nói gì đâu mà em nói hành nói tỏi hổng biết.

Phấn bình tĩnh nói thêm:

– Đi gì mà nghe anh nói cái giọng xuội lơ thiệt hết ham. Đây nè, anh suy nghĩ kỹ lần chót đi, chứ để nữa rồi nói là bị một bắt ép hổng được đâu ghen! Hai đứa mình bề gì cũng người lớn rồi, chứ hổng phải mỏ ác còn dính cút trâu đâu mà nữa rồi đổ thừa đổ bồi này nọ...

Tư Cầu xấu mình ngắt ngang:

– Thôi, thôi... người ta đã nói “đi” mà sao em kiếm chuyện cản nhằn hoài vậy cà!

– Nói vậy mà cản nhằn hả? Mà thôi sáng mới đi sớm đó ghen!

– Ừ đi sớm. Mà anh vô đây chờ em hay em lội ra ngoài kêu anh hả?

– Vô đây làm cái gì! Anh cứ sửa soạn sẵn ở trông đi, lỗi gà gáy canh tư hay sớm hơn nữa thì có em vô rồi mình đi luôn. Mà anh có giấy tờ gì lận lưng không?

– Có ba tờ giấy quyền vấn thuốc đây chứ hổng có khỉ khô gì khác nữa...

Rồi anh ta đâm lo hỏi thêm:

– Nghe nói đi đường thì lính quận, còn lên Sài Gòn thì lính mã tà hay xét bắt giấy thuế thân lắm phải không em?... Cha.

cái điệu này bị mấy ông chặn lại thộp cổ đóng trăn hay bắt đi làm râu thì nguy quá. Hồi nào tới giờ anh chưa lấy giấy thuế thân, ông già ông nói chưa đủ tuổi với lại tiền bạc hồng có, vác đem đi đóng một lần mấy đồng bạc thì kẹt quá!... Mà thuở giờ mình cứ ru rú ở xó ruộng xó rẫy chớ có thò mặt đi đâu mà giấy với tờ!

Phần “trấn an” nó:

– Em hỏi là hỏi vậy chớ hồng sao đâu. Rủi có ai hỏi thì bắt quá mình cứ nói đại là chưa đủ tuổi chớ lo gì!

Tư Cầu còn thắc mắc:

– Nhưng rủi họ hồng tin rồi làm sao?

– Ồi sao anh cứ lo bao đồng hoài! Thì họ nhìn cái mặt mình còn non xoẹt thì họ cũng phải biết chớ. Mà cái việc này dễ ợt, rồi đây thế nào em cũng lo đóng phứt cái thuế thân cho anh.

– À mà hồi nãy, em nói để em vô chớ anh khỏi ra ngoài này. Sao kỳ vậy? Anh tưởng đi thì mình ra ngoài sông cái đón tàu Phước Châu dưới Cầu Kè lên gác khuya để đi thẳng lên Cần Thơ luôn rồi tính đi đâu nữa thì đi, chớ em tính lộn trở vô trong đồng tréo đường hết rồi làm sao?

Phấn “xì” một tiếng rồi đáp:

– Lâu lâu anh chịu khó “tính” một cái mà cũng chẳng ăn nhằm gì ráo! Bộ em điên khùng gì mà hổng biết ra đón tàu dưới Cầu Kè lên để đi cho tiện hay sao? Nhưng nếu tiện cho mình thì cũng tiện cho thiên hạ. Mình mà xớ rớ ra ngoài vàm đón tàu thì chém chết cũng có đứa đi vô học lại, mà người nhà có đi kiếm thì cũng dễ hỏi phăng ra để theo kịp lòi cổ mình dìa. Mình mà có đi rồi thì thế nào họ cũng cho là mình xuống tàu Phước

Châu chớ không có trọt đi đâu hết! Anh nghĩ coi em nói như vậy có đúng hông.

Tư Cầu mau mắn đáp:

– Ừ phải rồi đa! Nhưng nếu vậy thì mình đi bằng cách nào bây giờ?

– Còn có cách khác chớ! Bởi vậy nên em mới kêu anh chờ sẵn ở trồng để em vô rồi hai đứa mình cùng đi...

– Nhưng nếu mình hổng đi đường tàu để lên Cần Thơ thì tính đi đâu?

– Thì trước hết mình cũng phải lên Cần Thơ rồi mới lên Sài Gòn sau. Theo em tính thì hai đứa mình phải đi sao cho ngoắt ngoéo để rủi có ai đi kiếm cũng hổng mò cho ra được. Sáng mơi em vô trong anh sớm rồi mình lội băng đồng qua mé La Ghi đón xe đò đi về Trà Ôn. Sau đó, từ Trà Ôn mình quá giang xe đi luôn Cần Thơ. Chừng tới trên rồi mình

sẽ liệu tính sau... Anh coi em tính như vậy có được không?

– Chà, em tính cái gì rắc rối quá... mà thôi như thế cũng được? Có rắc rối như vậy thiên hạ mới hông biết đâu mà lần.

Tư Cầu do dự một hồi rồi hỏi thêm Phấn:

– À, mà em có cụ bị sẵn chút đỉnh tiền nong gì theo không? Chớ anh nói thiệt, phần anh, anh chỉ vác cái mình không đi thôi đa ghen!

Phấn gượng cười:

– Ổi tưởng cái gì chớ việc đó anh khỏi phải nhắc. Em có tom góp theo được ba mớ tiền để dành riêng của em: tiền cho bạc lúa, cho heo nuôi rế đó mà! Cha, còn còn kẹt bấy vẹt của em giao cho thằng Tư coi ở trong nữa. Bị gấp quá chớ phải để thùng thỉnh em tìm mỗi bán phút đi thì

mình cũng thêm được số tiền khá bộn
nữa!

Tư Cầu nói đưa hơi theo:

– Ủ, nội bao nhiêu đó cũng đủ xài rồi!

– Biết sao đủ sao thiếu! Bộ anh nói
mình đi năm ba bữa, một tuần gì sao mà
tính được chuyện thiếu đủ. Mình phải
nghĩ phòng xa đến mấy tháng mình ăn
dầm nằm dề ở trên Sài Gòn nữa chứ! Đâu
chắc lên trên là mình có công ăn việc
mần liền... Bởi vậy nên ngoài số tiền
riêng em còn gói đem theo một mớ vàng
vòng cũng kha khá anh à...

Tư Cầu nói giựt ngược:

– Ý làm vậy hổng nên đa em! Tiền
riêng của em thì em đem theo gì đó thì
đem, chứ vàng bạc ở nhà em tóm luôn
nữa thì... kỳ lắm! Cái đó là mình có ý...
tham gian quá cỡ rồi, và nếu sau này cái

chuyện tại mình trốn đồ bể ra, anh Hai em hay bác của em đem thừa kiện thì hồng dễ đúng gì đâu em!

Phấn gạt ngang:

– Ồi thôi, đến cái nước nầy mà anh còn e sợ như vậy thì hết chỗ nói! Mình túng thế thì phải liều chớ bộ như không mà ai muốn vậy hay sao?... Mà anh nói kỳ là “kỳ” cái nỗi gì? Nội cái chuyện mình bỏ trốn đây bộ hồng “kỳ” hay sao! Đảng nào cũng lỡ rồi thì cho nó lỡ luôn, chớ cứ cà xịch cà lụi như anh vậy hoài rồi chết chùm cả đám hết cho coi!

Tư Cầu không biết trả lời làm sao nên đành nói xuôi theo:

– Thôi em tính gì đó thì tính... miễn xong xuôi thì thôi. Mà chắc sáng mơi đi thiệt phải hông?

Nghe Tư Cầu hỏi lại như thế, Phấn

tức lặng người một hồi, rồi nói sảng:

– Anh thiệt hết chỗ chê! Người ta đã căn dặn năm lần bảy lượt là sáng sớm mới đi, mà anh còn hỏi đi thiệt hay đi giả nữa! Hay anh hổng muốn đi thì anh ở lại chớ hổng ai ép! Bộ anh nói con này hổng có giò có cẳng sao chớ!

Tư Cầu vội năn nỉ:

– Thì anh hỏi là hỏi... để lo liệu sắp đặt trước công việc ở trong vậy mà... Em đi thì anh cũng đi chớ hổng có em thì anh ở lại đây làm cái gì!

Rồi anh ta than thở:

– Cha, hổng biết mời anh đi rồi, con trâu và bảy vịt để đó ai biết mà ra trông nom cho nó ăn uống đây!

– Sao mà hổng biết! Anh thiệt khéo lo! Em mà mất dạng trong nhà thế nào

họ cũng tua xua vô trong tìm kiếm. Và khi vô tới trong rồi mà lại hồng thấy anh nữa thì họ biết tội mình... làm sao rồi! Chùng đó, thế nào mấy bác ở bên hồng sai thằng Năm ra thế anh để chặn trâu, chặn vịt... anh có lo thì lo tội mình ra đi phen này có... chết đói hay không chớ anh lo gì thứ ba con vịt, con trâu sợ hồng có ăn! Mà thử thời anh bỏ phế nó hai ba ngày cũng hồng sao hết. Nước, cỏ, cua, còng... ê hể đó, lo gì!

Tư Cầu thở dài làm thinh.

Phấn ngóng nhìn vô nhà rồi nói:

– Thôi em vô đây! Anh nhớ dì trong lo sắp đặt cho sẵn sàng đi nhen!... Mà anh có ghé qua nhà nhớ làm tỉnh chớ đừng chôn rộ cái gì để cho ở bên sanh nghi nhen anh!... Em dặn hờ như vậy chớ chắc hồng ai để ý đâu cái chuyện của tội mình bất ngờ quá mà!

Tư Cầu thần thờ đáp:

– Ủ thôi em vô đi... mới có vô thì vô sớm ghen em, chớ để sáng bùng rồi mình đi ngờ ngờ vậy hồng tiện.

– Em biết mà!

Rồi nắm chặt lấy tay Tư Cầu, Phấn nói tiếp:

– Anh coi từ trước tới giờ cái gì em cũng ăn ở tận tình với anh hết vậy anh ráng cho em chuyến này nữa thì tui mình khỏi lo gì nữa hết!... Anh chắc dư biết, đâu phải em muốn chi cái chuyện trốn tránh này nhưng ngặt nỗi... hai đứa mình thương yêu nhau thì phải tính sao cho vuông tròn. Với lại em cũng ngán ngẩm cái đời sống ở đây quá. Thôi thì hai đứa mình liêu một chuyến cho nở mày nở mặt với người ta...

Tư Cầu cướp lời:

– Hay là cho chết dính chùm với nhau thì cũng vậy!

Phấn siết mạnh tay anh ta:

– Chết dính chùm với nhau cũng được, cũng mát ruột!

Tư Cầu vội giựt tay bịt lấy miệng Phấn:

– Ý đừng nói vậy không nên chớ em! Nói bậy như vậy xui xẻo lắm ghen!

Phấn sẽ gỡ tay nó ra:

– Hứ, anh sao hay tin bá láp hoài!

Vừa lúc đó, có tiếng kẹt cửa và có người lần mò bước xuống bậc thềm nhà để ra sau hè, Phấn kể sát vào tai Tư Cầu nói nhỏ:

– Thôi để em vô... chớ để ai ra ngoài này đụng đầu với tội mình thì đổ bể công

chuyện hết. Anh ở lại đi dìa sau nghe anh Tư! Và nhớ cái em dặn dò đó nghe!

Dứt lời Phấn vội chạy tuất vô.

Tư Cầu đứng lặng yên bên bụi chuối. Như thế, một hồi lâu anh ta mới hay bị muỗi cắn tới tấp nên vội đưa tay đập túi bụi vào khắp mình mẩy từ trước ra sau, từ trên xuống dưới.

Nhưng đến chừng nghe tiếng đập bôm bốp của đôi bàn tay, anh ta hoảng kinh ngó dáo dác về phía trong nhà. Thấy đầu đó vẫn êm ru, Tư Cầu vội nhón chân đi lùi trở về nhà...

Qua khỏi rào nhà Phấn rồi, Tư Cầu mới chậm bước lại. Anh thần thờ đưa mắt nhìn cảnh vật bao quanh lơ mờ như bóng đêm như muốn gọi lại những lời từ biệt.

Trong đêm tối mà sao anh ta như

thấy rõ ràng cảnh vật ấy. Anh ta có thể chỉ được chỗ nào có cái mô đất nhô lên trên đường, chỗ nào có cái bông cây khô, chỗ nào trên bờ rạch có nhiều hang cá thòi lòi... và khi vừa đặt chân lên chiếc cầu tre bắc qua cái xẻo nhỏ, anh ta liền nhớ ngay đến cái tay vịn gãy cả tháng nay mà không có ai buộc lại.

Tiếng cọt két của thân tre trên cầu vang ra khi anh ta lần bước đi qua làm cho anh ta vừa lo âu, vừa bực bội mà cũng vừa xót xa trong lòng...

2.

Tư Cầu lấy chiếc đĩa bếp xơ lại nôi cơm, rồi đặt chén mắm chưng trở lại trên mặt lớp cơm, xong xuôi, nó lấy nắp vung đậy lại.

Đôi mắt của anh ta cay xè: hôm qua anh ta mắc vô trong nhà để qua bên con Phấn nên bỏ phế ba mớ củi phơi sương suốt đêm, đến chùng sáng nay đem vô chụm khói bay mịt mù...

Với lại suốt trong đêm rồi, sau khi

bàn tính với con Phấn một lần chót về chuyện trốn đi vào ngày hôm nay, Tư Cầu về thao thức suốt đêm cho tới khi nghe con gà nòi điều phạch phạch vỗ cánh gáy vang rân ở sau chái hè...

Tư Cầu lấy một nhánh củi cào bớt than ra...

Vừa lúc đó, anh ta nghe tiếng sột soạt phía ngoài sân và liền theo đó là tiếng Phấn hỏi dồn tới:

– Anh Tư, anh thức chưa anh?

Tư Cầu vội chạy ra:

– Dĩ hông, sao đến chừng này mới lộ ra hả?

– Hồng có trễ đâu mà anh lo!... Sao sẵn sàng hết rồi chứ?

– Cái gì đâu mà sẵn sàng! Còn em, mọi việc ở trong êm ru hết hả?

– Nếu có trục trặc thì đã hỏng ra đây được!

Nói đoạn, cô ta cầm tay Tư Cầu dắt vô chòi.

Vào đến nơi, Tư Cầu đứng nhìn Phấn không nháy mắt: hôm nay, Phấn mặc quần lãnh đen, áo bà ba vải bông và vắt trên cổ một chiếc khăn bàn lông màu hường lợt mới tinh... Mới đây mà Phấn coi khác hẳn, và khác nhiều cái thời kỳ còn chần vệt trong chòi.

Đoạn Tư Cầu nhìn đến cái bao giấy nhứt trình mà con Phấn ôm nơi tay. Thấy thế, Phấn nói:

– Gói quần áo đó! Em chỉ đem theo vài bộ mới thôi chớ lấy hết theo kình càng lắm! Còn anh có xách theo cái gì hông?

Tư Cầu chỉ vào một “cuộn” quần áo

lớn bằng đầu gối bó chặt bằng dây lạt dừa:.

– Có nội bấy nhiêu đó!

– Anh gói gì mà đen một cục đó hả?

– Bộ quần áo vẫn thường mặc trong này đó mà.

– Ồi thôi, anh liệng mẹ nó đi cho rồi! Lên trên đâu có xài thứ đó được. Nội bộ đồ phèn anh đang mặc cũng tệ mặt rệp rồi.

Tư Cầu tiếc rẻ:

– Thì mình cũng đem theo hồ hồ nó vậy, để rồi sau này chừng nào mình muốn quăng đi thì quăng chớ có khó gì!

Phấn gạt ngang:

– Thôi đi anh ơi, anh làm ơn bỏ nó lại cho em. Em tính lên đến chợ còn kiếm

mua một vài bộ quần áo khác cho anh nữa, chớ bộ anh đang bận cũng bạc thích bạc phếch, vác nó lên Sài Gòn thiên hạ họ cười cho thúí óc!

Tư Cầu chép miệng:

– Cái điệu này ở trên cái gì cũng tốn hao quá cỡ! Chớ phải ở dưới này, bộ đồ đó xài ít ra cũng được bảy tám tháng nữa chớ chẳng phải chơi. Mà anh nghe nói ở trên người ta ít bận đồ đen lắm phải không em?

Nghe Tư Cầu muốn hỏi tầm ruồng, Phấn sốt ruột hỏi anh ta:

– Thôi đi, để lên trên rồi hãy biết... Anh thổi tắt đèn đi rồi mình đông cho sớm chớ!

Tư Cầu hấp tấp níu Phấn lại:

– Khoan đã! Để chờ anh gỡ cơ

đem theo ăn dọc đường chớ hông thôi chết đói còn gì!

Phấn bực mình dậm chân chắc lười:

– Ối thôi đi, từ đây lội qua lộ xe có xa xôi gì mà anh phải bực cơm theo như là đi ăn cây vậy!

– Nhưng còn lên Trà Ôn hay đi xe dọc đường thì sao?

– Thôi đi ông nội! Anh thiệt nhà quê nhà vườn dốt mít đặc... lên trên tiệm cơm, tiệm cháo thiếu gì hay là mình mua bậy một ổ bánh mì với năm cắc đường cát ăn đỡ cũng được, mà lại gọn bần.

– Nhưng anh lỡ nấu cơm hồi khuya rồi bỏ lợi tội chết! Với có món mắm chưng nữa... Em nán đợi anh một chút để anh giở mang theo chớ bỏ uổng lắm... Nghe nói lên trên Saigon người ta ăn đồ tây đồ tàu không hề. Như vậy biết chẳng

nào mình mới nếm lại được món mắm
chúng này nữa!

Nghe Tư Cầu than thở như vậy, Phấn
cùng không nở làm gắt:

– Thôi cũng được! Anh vô gói mau
mau đi, mà cái món mắm chúng đó, anh
liệu làm sao cho vén khéo chớ để nó đổ
ra dính quần áo hôi rình đó ghen!

Tư Cầu vội vã chạy vô bếp giở cơm
ra gói trong tấm lá chuối xanh, đoạn để
vào trong một cái mo cau cùng với chén
mắm. Xong xuôi anh ta xách chạy ra.

Phấn tay ôm gói quần áo chực sẵn
ngoài sán chòi:

– Sao xong hết rồi hén!

Tư Cầu dợm trả lời nhưng rồi lại nín
thinh, đứng khựng lại.

Phấn cau mày hỏi lớn:

– Cái gì đó nữa hả?

Tư Cầu lấp bắp nói:

– Anh tính để đi thăm qua bầy vịt và con trâu rồi hãy đi...

– Trời đất quý thần ơi! Vịt trâu gì cũng thầy kệ mẹ nó anh cứ cà rà hoài thì đến trưa mới đi được! Vậy mà hồi này làm bộ kêu là ra trễ, ra muộn!

Thấy Tư Cầu cứ dè dặt không chịu đi, Phấn nhún vai lắc đầu thở dài:

– Thôi anh muốn đi thăm cái gì đó thì làm ơn đi cho mau đi! Anh thiệt hết nước... Bị lỗ tính trốn với anh nên phải ráng chịu, chớ anh cứ cái mừng đó hoài thì có ngày cũng sọc dưa ráo trội...

Tư Cầu chẳng nói chẳng rằng dựng mo cơm bên cột chòi rồi chạy đi thăm sơ qua bầy vịt.

Thấy anh ta tới, bấy vệt tưởng đâu được cho ăn nên kêu cạc cạc vang rân. Tư Cầu lính quỳnh ngó tứ ngó lui một hồi rồi bỏ chạy qua bên con trâu Sấm.

Thấy con trâu vừa khịt khịt mũi vừa ve vẩy đôi tai, Tư Cầu quặn đau trong ruột. Anh ta chạy đến mở niết buộc con Sấm ra, rồi vừa vỗ vào cổ con trâu vừa ngen ngào than thở:

– Thôi mầy ở lại ngen Sấm! Tao mở hết dây buộc mầy ra đó, mới sáng mầy có đói bụng thì liệu mà lội đi kiếm ăn...

Hai đứa nó vừa bước chân lên bờ mầu để băng qua đồng hướng về phía lộ xe dưới La Ghi lên thì nghe có tiếng ai chống xuống ào ào phía bầu nước.

Phần vội níu lay tay Tư Cầu ngồi thụp xuống và kể tai anh ta hỏi nhỏ:

– Anh coi ai chống xuống ra đó?...

Cái điệu nẩy sợ ở trồng hay rượt theo tụi mình thì kể như... lúa hết cả đám!

Tư Cầu hồi hộp nghển cổ lên nhìn về phía người chống xuống và nó thở phào một cái rồi vui vẻ nói:

– Hồng sao đâu em ơi, cái thằng cha Sáu Giò nó đi gỡ câu đó mà!

– Vậy hả? Thiệt hú hồn hú vía... Nhưng mình cũng để cho nó mất dạng rồi hãy đứng dậy đi, chớ để nó thấy được thì phen này chỉ có nước... cạo đầu đi tu!

Tư Cầu lặng thinh ngoái cổ canh chừng cho xuống câu đi khuất rồi kêu Phấn:

– Bây giờ đi được rồi em à.

Hai đứa nó lại đứng dậy tiếp tục đi. Phấn ôm gói đồ dẫn trước, còn Tư Cầu xách mo côm lúc thúc theo sau... Và hai

đưa nó cắm cổ rảo bước bước không trò chuyện gì hết, tuy mỗi người đều theo đuổi trong đầu những ý nghĩ riêng tư...

... Đên chừng thấy ló dạng hàng cây còng dọc theo bai bên bờ lộ xe thì trời đã sáng bết.

Tư Cầu chỉ về phía cây rơm chất bên bìa vườn cau trước mặt rồi bảo Phấn:

– Hay mình vô đó lật cơm ra ăn lót dạ rồi hãy ra lộ xe nhen em!

Phấn định không nghe theo. Nhưng khi nhìn đến mo cơm tòn ten dưới tay Tư Cầu cô ta bèn đổi ý gật đầu:

– Anh tính vậy cũng được... Phải rồi, mình ăn phút rồi liệng mo cơm nầy cho rồi chở đem nó theo lên xe coi hổng được!

Tư Cầu muốn mở miệng hỏi lại Phấn

lại vì sao “coi hồng được” nhưng lại thôi, rồi rảo bước về phía cây rơm.

Đến nơi Tư Cầu chọn chỗ khuất ánh nắng chiếu, ngồi xuống mở bánh mo cơm ra lấy chén mắm lóc chưng đặt ra một bên. Đoạn anh ta chạy đi bẻ một nhánh tre nhỏ để làm hai đôi đũa tạm.

Xong xuôi anh ta phúi tay và mời Phấn:

– Em ngồi xuống ăn bậy bạ hột chó hồng thôi lát đói nữa chết!

Thấy Phấn còn đứng xớ rớ như muốn tìm chỗ ngồi anh ta lại chạy đi bẻ một ngọn lá chuối đem trải xuống cỏ rồi bảo:

– Em ngồi xuống đó hông thôi lắm quần hết.

Phấn thò tay rút xuống một chiếc guốc sơn mài dắt kèm sau sợi dây buộc

gói đồ đem đặt trên tàu lá rồi rón rén ngồi xuống.

Cô ta nhìn mo cơm, chén mắm rồi nói:

– Thôi anh ăn một mình đi, em hồng đói...

– Coi, em phải ráng ăn dần bụng ba hột chớ mình đi xe thi còn lâu mới tới chợ, như vậy đói rã ruột chớ phải chơi sao... Ở dưới này mình quen ăn cơm đi mần sớm, em nhịn, chịu sao được!

Thấy Tư Cầu nài ép như vậy. Phấn cũng tội nghiệp nên nói:

– Thôi được, để em ăn với anh cho có bạn!

Tư Cầu vội lấy hai cọng tre đưa cho Phấn:

– Em cầm đỡ cái này để gấp mắt ăn.

Phấn miễn cưỡng cầm lấy gấp chút xíu mắt chừng, đưa tay nhóm lấy chút cơm bỏ vô miệng nhai chằm rãi.

Trong lúc đó, Tư Cầu vừa bốc cơm vừa gấp mắt ăn ngon lành... Thỉnh thoảng anh ta ngước lên giục Phấn ăn thêm, và cô chỉ gật đầu mỉm cười và ăn cầm chừng vậy thôi...

... Tư Cầu buông đôi cọng tre xuống, lấy tay quẹt miệng, rồi vừa xô mo cơm lại gần bên Phấn vừa bảo:

– Còn một chút, em vét hết đi kéo tội!

Phấn lắc đầu:

– Em nuốt hết vô, thôi anh ráng ăn cho hết đi, nếu không thì bỏ đại lợi đó chớ gì!

Tư Cầu tiếc rẻ nhìn mo cơm, chén mắm rồi tản mẩn đi gói lại đem nhét vô đồng rơm..

Phấn thấy vậy lên tiếng hỏi:

– Anh mẩn gì vậy hả anh Tư?

– Ờ... anh đem nhét vô đây để có ai qua... muốn ăn thì lấy ăn...

– Ồi anh sao lo chuyện bá vợ hoài, ai đâu mà đi ăn dọc đường dọc xá hổng biết!

– Ấy, mình ăn hổng hết thì để cho người khác họ ăn... Thiệt từ cha sanh mẹ đẻ tới bây giờ, hổng có lần nào anh đem đi quăng gắp một chén mắm chùng ngon lành như thế này!

Phấn xí một tiếng đứng lên, nhét chiếc guốc vô chỗ cũ rồi hỏi nó:

– Thôi mình đi lên lộ để đón xe, chớ cà rà mãi ở đây để nó chạy huốt đợi chuyển sau lâu lắm!

Tư Cầu bẻ một cọng tre xỉa răng rồi vừa vung vai vừa nói:

– Bây giờ no bụng rồi... muốn đi đâu thì đi!

Rồi anh ta ngó quanh ngó quất:

– Cha, hông có chỗ nào có nước làm bậy vài ngum thì đã quá!

Phấn chạy lại lôi anh ta đi:

– Thôi đi tía, để chút nữa lên trên rồi tía muốn uống năm ba lô nước trà huế gì đó uống! Đi mau đi hông thôi trễ hết bây giờ...

... Hai đứa nó vừa ra gần tới lộ cái thì chiếc xe đồ dưới La Ghì lên cũng vừa chạy trở tới.

Anh lơ trên xe thấy có người ôm gói nên dơ tay kêu lớn:

– Đi Trà Ôn hông cô Hai?

Tư Cầu thấy xe chạy âm âm tới rồi có người chỉ tay về phía anh ta la hét nên vội ngồi thụp xuống dưới lên bờ mẩu.

Phấn tức mình vừa lồi nó lên vừa tựa tay ngoắt xe lại.

Chiếc xe còn lê xa độ mười thước rồi mới ngừng hẳn.

Phấn vừa rảo bước vừa căn nhần Tư Cầu:

– Anh mần gì kỳ cục vậy! Xe nó mời khách chở bộ nó ăn thịt ăn cá gì anh sao anh lại trốn hả?

Tư Cầu xén lên đáp:

– Vậy hả!... Thuở giờ anh có đi xe đi

cộ gì đâu mà biết. Vậy mà anh tưởng nó chỉ chỗ tính bắt tội mình chứ!

– Hồng biết thì coi theo em mà bắt chước, chứ anh làm cái điệu đó thiên hạ họ cũng sanh nghi thêm. Tư Cầu vừa bước lẹ lẹ vừa cúi mình xuống với tay gỡ đám cỏ gai may mắc dính trên ống quần từ đầu gối trở xuống mà ban nãy vì ngồi thụp xuống một bên bờ mẩu nên không để ý.

Phấn liếc mắt thấy vậy véo nó một cái đau điếng:

– Để chút nữa lên xe rồi gỡ hông được sao!

Tư Cầu giựt mình bỏ vội ống quần xuống rồi chạy lúp xúp theo Phấn.

Đến nơi, anh lơ đã mở sẵn cửa xe ở hàng băng thứ nhì và đứng đợi một bên:

– Cô Hai đi Trà Ôn hả cô Hai? Đây có chỗ ở trước này tốt lắm!... Cô có hành lý gì hông cô Hai?

Phấn vừa xăng xái bước lên xe vừa đáp:

– Tui chỉ có gói này đem theo mình đây thôi.

Cô ta vừa bước lên xe thì anh lơ đã đóng cửa xe lại cái rầm rôi hô “chạy”.

Phấn vội kêu giựt ngược:

– Khoan đã! Còn một người đi nữa nghen!

Anh lơ lại vội hô lớn lên “Tốt! Tốt!”. Rồi anh ta quay qua hỏi Phấn:

– Bộ cái anh đừng lơ ngơ đó cũng có đi nữa sao?

Phấn quắt mắt nhìn nó:

– Bộ anh hồng cho đi sao?

– Đâu phải vậy... nhưng anh chẳng nói năng gì hết ai biết...

Anh lơ nói xuôi theo vừa nhảy xuống ngoắt Tư Cầu lại.

Tư Cầu chạy tới đứng thở hổn hển lóng ngóng nhìn lên xe kiểm Phấn.

Anh lơ vừa chạy lại mở cửa phía bằng sau và kêu Tư Cầu:

– Lại đây nè anh Tư.

Anh lơ vội chạy lại vừa nhìn bộ quần áo mốc thối của Tư Cầu vừa nói:

– Cô Hai để ảnh ngồi bằng sau với tui hồng được sao cô Hai?

Phấn sẵn giọng đáp:

– Để ảnh ngồi đây với tui!... Anh tui đó mà!

– Vậy hả... cô hồng nói trước ai biết đâu!

Anh lơ vói tay mở cửa bằng trước cho Tư Cầu leo lên, nhưng vẫn ngó chăm bẳm anh ta với đôi mắt đầy hoài nghi... Rồi anh ta nhún vai, đóng rầm cửa lại và vừa đeo tòn ten bên hông xe vừa hướng về phía sếp phơ la lớn “chạy”...

Chiếc xe đồ lại cà rịch cà tang tiếp tục cuộc hành trình...

Hành khách ngồi trên xe chứng kiến cảnh “lộn xộn” ban nãy nên đều ngoái cổ nhìn cặp Tư Cầu.

Phần thì ngồi thản nhiên như không, ngó thẳng về phía trước, còn Tư Cầu mắc cỡ lúng túng cúi gằm mắt xuống gõ đám cỏ may còn dính cứng trên hai ống quần...

Chiếc xe được trớn mỗi lúc càng chạy mau thêm.

Đây là lần đầu tiên Tư Cầu mới được dịp đi xe hơi.

Gió tạt ù ù làm cho nó lùng bùng hai lỗ tai. Nhưng xe chạy được mười cây số thì tiếng gió ù ù ấy hòa lẫn với tiếng máy xe nổ đều đều làm cho anh ta thấy buồn ngủ, nhắm mắt hết nổi và phải gục lên gục xuống mấy lần.

Và mỗi lần anh ta sắp sửa ngoẻo cổ qua một bên là Phấn lấy cùi chỏ thúc vô hông anh ta một cái làm cho anh ta giật mình mở choàng mắt ra.

✱

Lối gần 11 giờ thì xe lên đến chợ Trà Ôn.

Như đã sắp đặt sẵn đầu ở trên xe, liền khi bước xuống đất là Phấn dẫn Tư Cầu đến thẳng tiệm hót tóc.

Đời nào tới giờ Tư Cầu quen hót lóc theo lối vườn: ở trần trời ngồi trên ghế đầu để hót với cái tong-đơ lục nhách, với con dao cạo cùn mẫn, và ít lắm là ba tháng mới hót một lần nên lúc thường phủ ốt dày bọt.

Phấn nhét vào tay anh ta cái giấy năm đồng:

– Đây nè, anh cầm tiền vô hót tóc đi để em qua chợ lo sắm sửa một vài bộ quần áo cho anh.

Tư Cầu lụng khụng đứng lại hỏi:

– Em đi nhớ trở lại đây mau mau nghen!

– Ừ mà nếu anh có rồi trước cũng

ngồi đó đợi chờ đừng có đi đâu bậy bạ nghen!

– Ủ mà hông biết ở đây họ hớt cái đầu ăn bao nhiêu tiền bả em?

– Ổi, ai biết đâu mà anh hỏi! Thì chút nữa hớt rồi hỏi người ta... mà thế nào cũng mắc hơn ở dưới mình đó nghen! Thôi đi vô hớt cho mau đi!

Tư Cầu xớ rớ đi vô tiệm.

Một anh thợ đã chục sẵn, thấy khách vô vội lấy tấm khăn choàng phủi phạch phạch lên trên chiếc ghế trống và nói:

– Ngồi đây cậu Hai!

Tư Cầu ấp ứng:

– Dạ tui... hớt tóc!

Anh thợ nhìn cái đầu chùm bum của anh ta mỉm cười, giơ tay chỉ lên ghế:

– Mời cậu Hai ngồi vô!

Tư Cầu rón rén ngồi lên mép cái ghế có nệm êm, có lưng dựa và tay tựa đằng hoàng, và ngồi cứng đờ giữ lưng thẳng băng.

Anh thợ sẽ kéo nó xích vô và choàng khăn vào.

– Cậu Hai hớt kiểu nào? đờ-mi cua, ma-ninh, hay ca-rê?

Tư Cầu lúng túng không biết trả lời làm sao nên đành nói đại:

– Chú hớt như kiểu cũ.

– Dạ, bị đầu cậu tóc ra bùm xùm quá mất hết cái chơn cũ nên tôi hổng phân biệt nó ra kiểu nào hết...

– Vậy hả... À, mà hớt chải cũng được đó chú!

– Được rồi, hót chải... nhưng cao hay thấp?

Tư Cầu nghĩ bụng ở trên này sao hót lóc mà cũng rắc rối quá, ở dưới vườn hể leo lên ghế là anh thợ rút tong-đơ đẩy liền... không biết phải hót cao thấp như thế nào nên nên cậu trả lời phóng chùng:

– Chú hót cho... vừa vừa cũng được...

Anh thợ đoán sơ cũng hiểu được người khách hàng mình mới ở dưới vườn lên nên không hỏi thêm nữa và bắt tay vào việc.

Tư Cầu ngồi ngó chằm bằm vô tấm kiếng lớn đằng trước mặt để coi anh thợ hót làm gì.

Anh thợ lấy bông phấn chậm chậm nơi mặt và xung quanh rìa tóc làm cho Tư Cầu thấy nhột nhột và mùi phấn bay thơm phức. Anh ta nghĩ bụng: cái điệu

nầy mà lau không sạch, lát nữa ra đường mặt mày quần quện hết... Rồi cái tong-đơ hót tóc êm rơ chớ không phải vừa kêu kéo kết vừa giựt tóc như thứ xài ở dưới vườn...

Chưa gì mà một đồng tóc đen nghịt, lớp mắc trên khăn choàng, lớp rơi đầy dưới đất.

Đến chừng tĩa tóc, anh thợ lại hỏi:

– Có để ngọn hông cậu Hai?

Tư Cầu lấp bắp nói:

–... Sao cũng được.

Anh thợ đưa kéo xởn luôn xuống một mớ tóc ngọn nữa.

Đến chừng cạo. Tư Cầu ngạc nhiên và thích thú khi nhận thấy con dao cạo trên nầy sao bén và đến lúc anh thợ kéo cho anh ta nằm ngửa ra ghế để cạo mặt,

anh ta càng lấy làm lạ: ở vườn quen ngồi khom lưng trên ghế đẩu chớ đâu có được dựa bật ngửa một cách... êm ru như thế này... và anh thợ cạo mặt, cạo vành lỗ lai thật khoái khiến Tư Cầu lim dim ngủ...

... Anh thợ vừa đỡ anh ta lên vừa hạ cái miếng dựa cổ xuống nghe cái “rẹt” làm anh ta giật mình mở choàng mắt ra, và tưởng là hốt xong rồi nên nhòm người đứng dậy. Anh thợ nhẹ tay giữ anh ta lại, và vò chút xiu dầu thơm trên tóc rồi lấy bình nước bơm xịt tứ tung lên tóc lên mặt Tư Cầu làm anh ta thấy nhột nhột... mùi dầu thơm rẻ tiền bay hăng hăng và Tư Cầu nghĩ thầm: chắc thứ này mình nghe thiên hạ thường kêu là “nước đái xẩm” đây mà! Và tự nhiên anh ta mỉm cười...

– Chải bảy ba, hay năm năm hủ cậu Hai?

Nghe anh thợ hớt tóc hỏi bất tử như vậy. Tư Cầu giựt mình và không biết phải trả lời làm sao. Túng quá, anh ta nói đại:

– Thì chú liệu chải làm sao coi... cho được đó thì chải!

Từ hồi nào tới giờ, nghĩa là từ hồi còn cạo trọc để chỏm mỏ ác, qua thời kỳ hớt ca-rê cho đến khi để chải, anh ta cũng chẳng để ý chải bảy ba, năm năm gì đâu mà biết để trả lời cho anh thợ hớt tóc! Hồi còn ở nhà mỗi lần nhảy xuống rạch tắm xong là anh ta chỉ ngửa đầu xuống nước để “xước lông gà”, rồi lấy hai tay vuốt vuốt tóc cho ráo... thế là xong, chớ có rờ mó tới cây lược hay sấm soi trước mặt kiếng để lấy “đường” trên tóc đâu!

Phần anh thợ hớt tóc nghe anh ta nói vậy, mỉm cười rồi chải bảy ba đại.

Xong xuôi, anh thợ lấy bàn chải quào

quào vài cái trên cổ, trên mép tai của Tư Cầu, rồi tháo khăn choàng ra phủi phành phạch lên trên quần áo anh ta và nói:

– Xong rồi đó cậu! Cậu coi tui o bế cái đầu cậu kỳ này bánh tòn lăm đa ngen!

Nghe nói vậy, Tư Cầu ngó lên mặt kiểng ngoẻo đầu qua lại để ngắm nghía rồi nói:

– Ủ... coi bộ cao ráo và nhẹ nhõm lăm!... Chú lấy bao nhiêu vậy chú?

– Dạ có ba đồng thôi cậu à!

Tư cầu chưng hửng:

– Ý lấy gì mà lấy cao vậy chú?... Dưới tui người ta ăn có đồng rưỡi hè!

Anh thợ vẫn cười ngọt ngào nói:

– Hồng ai ăn mắc đầu cậu à! Trên này tui tui hót đảng hoàng và xài toàn đồ tốt

nên hót êm rơ... đó cậu coi!

Tư Cầu nghe anh thợ nói vậy cũng xuôi tai nên móc tờ giấy năm đồng của Phấn trao cho hồi nãy đưa ra:

– Đây, chú thối lại tui hai đồng đi!

Lấy hai đồng bạc bỏ vô túi rồi, Tư Cầu bèn đi ra đằng trước tiệm đứng chờ Phấn trở lại.

Thấy anh ta đứng lóng ngóng, anh thợ hót tóc bèn lên tiếng:

– Cậu có đợi ai thì vô trong này ngồi nghỉ chun chớ hơi sức đâu mà đứng hoài vậy!

Tư Cầu lủi thủi đi vô.

Anh thợ hót tóc chỉ mấy cái ghế đặt dựa theo vách rồi nói:

– Cậu ngồi đó chơi! Có tờ nhựt trình

mới cậu cầm đọc cho đỡ buồn... À mà có cái tin “ăn cắp năm lượng vàng cuốn gói theo trai” ở dưới Giá Rai Bạc Liêu đó hay quá cậu à!

Tư Cầu giựt mình quơ lấy tờ báo, miệng hỏi dồn:

– Đâu? Cái tin đó đăng ở chỗ nào chú?

Anh thợ ghé đầu vào và lấy ngón tay chỉ trên tờ báo:

– Đây nè! Cái tin đăng lớn bằng chiếc chiếu bông đó bộ cậu hồng thấy sao?

Rồi anh lại chép miệng than:

– Thiệt con gái đời này quá súc!... Mà cái thằng nào quơ được con đó kể cũng giỏi chớ phải chơi đâu! Giỏi vậy chớ cũng bị ông cò Bạc Liêu chớp óc rồi, phen này chắc nó ở tù rục xương!

Tư Cầu nghe anh thợ nói một hơi nên càng... rồi ruột. Anh ta vội nắm chặt lấy tờ báo, gục sát đầu xuống mặt giấy và lằm thằm đánh vắn cái tin... giựt gân ấy!

Tư Cầu đọc còn độ mười hàng nữa thì Phấn đã đến và đứng ở ngoài cửa tiệm kêu vọng vô:

– Anh Tư!

Tư Cầu nghe tiếng Phấn kêu vội ngoái cổ ra đường:

– Đứng đó đợi một chút để anh coi hết cái này rồi ra liền!

Phấn tức mình nói lớn:

– Coi sướng hông! Đứng đây đợi anh đề rồi trễ nải hết, rồi làm sao lên Cần Thơ cho kịp trước tối hả?

Nghe Phấn nói vậy Tư Cầu hoảng hốt buông tờ báo xuống, rồi vừa lằm lét

liếc xéo anh thợ hớt tóc vừa lấy tay khoát khoát ra hiệu bảo Phấn im.

Phấn ngạc nhiên vì thấy sao bỗng nhiên anh ta sanh chứng như vậy, đứng chống nạnh chằm bằm trước cửa để chờ anh ta ra...

... Phấn đã chực sẵn:

– Anh mê cái gì ở trống mà tui kêu năm lần bảy lượt anh hồng chịu ra chớ hả?

Tư Cầu nín nó đi cho khuất cửa tiệm mới đứng lại ngó dáo dác bốn phía rồi hạ giọng nói:

– Coi chừng nguy tới nơi rồi đa em!

Phấn ngạc nhiên hỏi lại:

– Anh nói cái gì mà nguy tới nơi?

– Anh mới coi nhứt trình trong tiệm hớt tóc đây nè... ở trông người la đăng cái vụ cuốn gói theo trai đó!

Phấn cau này:

– Ủa lạ vậy cà! Sao mới đây họ lại biết mình đi trốn mà đăng tin liền... Anh nói sao chớ nhứt trình hai ba ngày mới gói xuống tới dưới này mà!

Tư Cầu vội giảng giải:

– Ấy hồng phải vậy đâu! Anh nói em nghe chưa có kịp... Vụ cuốn gói theo trai là ở dưới Giá Rai đó mà!

Phấn thở phào ra:

– Hèn chi! Cái chuyện xảy ra títt mù ở dưới ăn nhập gì với mình mà anh cũng nói làm em hồn vía lên mây!

Tư Cầu sực nhớ đến hoàn cảnh hiện tại của mình nên đâm ra lo ngang:

– Thiệt anh đọc xong cái tin đó rồi tú chi bủn rủn hết trời... không khéo mình vướng cái cảnh đó thì nguy. Em coi chừng cho kỹ nghen, chớ để hai đứa mình mới ló mặt lên Cần–thơ kế bị nắm chóp thì kể như chết một cửa tú đa em!

Phấn gạt ngang:

– Ối, sao anh cứ lo tằm xàm hoài! Năm thuở mười thì mới có xảy ra một chuyện như vậy chớ bộ ai cũng vậy hết sao?

Tư Cầu nhăn nhó nói:

– Biết đâu mình gặp cái giờ xui xẻo thì sao! Mà anh ngán quá em à... hồi đó, anh đã cản em đừng lấy vòng vàng theo mà một hai gì em cũng hổng chịu nghe hết? Cái chuyện đó ở tù thất họng chớ bộ giỡn sao!

Phấn bực mình:

– Cái anh nầy kỳ quà! Bộ bây giờ tính đổ thừa hả? Người ta đã nói hông sao mà cứ theo cần nhằn cửi nhủi hoài hè!

Mãi đến bây giờ Phấn mới để ý đến cái đầu mới cúp của Tư Cầu nên đứng khựng lại, ngắm nghía một hồi rồi gật gù khen:

– Ủ hợ cúp đầu cho anh, coi được ớn! Phải bây giờ tóc tai cao ráo, mặt mày sáng láng hơn không!... Chớ hồi trước anh để sao u trệ quá mà!

Tư Cầu xén lên đưa tay vuốt vuốt phía sau ót rồi cười xòa...

Phấn vui vẻ đưa tay nịu nó:

– Thôi đi chớ!

– Ủ... mà đi đâu hả em?

– Em dẫn anh xuống mé sông cho anh tắm cái đã!

Tư Cầu ngần ngại:

– Nhưng ở dưới nghe xuống rầm rầm rồi tắm chỗ nào được hả em?

– Ồi thiếu gì chỗ! Anh xuống lấy chỗ bực thạch tắm sướng lắm!

– Ủ, cũng được, chớ hớt tóc rồi hong tắm xót trong mình ghê!

Rồi Tư Cầu nhìn thấy một cái gói mới nữa dưới tay Phấn nên nó lấy làm lạ hỏi thêm:

– Mới đây mà em mua cái gì ôm kè kè đó?

– À, chút nữa em quên khuấy! Em mới mua cho anh hai bộ quần áo mới đó mà!

– Cha, chưa gì mà em sắm chi tới hai bộ cho tốn hao quá vậy! Bộ quần áo anh

đang bận và thêm một bộ mới nữa cũng dư quá rồi...

– Phải rồi, ở dưới vườn mình quanh năm tứ mùa tám tiết gì quết một bộ đồ cũng được nhưng bây giờ mình đi lên trên này thì phải có cái thay đổi mới được. Em mua cho anh một bộ bi-ra-ma xộc và một bộ bà ba trắng đó anh à!

Tư Cầu nhăn nhó chắc lưỡi:

– Trời ơi cha sanh mẹ đẻ tới bây giờ có lần nào anh bận bi-ra-ma đâu mà em mua hồng biết! Mà em mua chi đồ trắng bận mau dơ lắm! Phải chi em mua cho anh một bộ bà ba vải ủ đen thì còn được hơn...

Phấn vỗ vè nói:

– Anh sao kỳ quá... con trai mới lớn đứa nào cũng ham ăn diện se sua, còn anh cái gì anh cũng bác ra bết!... Mà ở

trên có lợi ruộng lợi đồng gì đâu mà anh sợ mặc đồ trắng mau dơ chứ!

Tư cầu buồn bả đáp:

– Thì cũng biết vậy rồi... nhưng bị hồi nào tới giờ mình quen bạn quần cụt ở trần trụi trụi, ngồi đâu chà lết đó được, chứ bây giờ dếch vô một bộ đồ trắng tinh... bút rút lắm em à!

– Riết rồi nó cũng quen chứ gì mà anh lo!

Tư Cầu làm thỉnh vừa đi vừa ngoái cổ nhìn kẻ mua người bán trong nhà lồng chợ...

... Phấn vói tay kéo kéo vạt áo và ống quần của Tư Cầu lại cho ngay ngắn, suông sẻ đoạn nó hỏi:

– Anh bạn có vừa hông? em mua độ chừng vậy mà coi bộ cũng hồng rộng lắm.

– Rộng thùng thình đây chớ hồng rộng!

– Vừa chớ rộng gì mà rộng kiểu áo bi-ra-ma thì nó phải vậy coi mới được.

– Vậy hả?

– Ý quên nữa đây nè, em mới chạy đi mua cho anh một đôi guốc nữa đó. Xuống rửa chun lại rồi mang vô đi!

Vừa nói Phấn vừa đưa cho nó một đôi guốc vuông buộc tòn ten bằng một sợi dây lác.

Tư Cầu miễn cưỡng cầm lấy đôi guốc và căn nhắc nói:

– Em bày đặt mua chi nữa hồng biết!

– Coi! Ăn bận vậy rồi đi chùn đất cho ma coi hả!

Tư Cầu tháo dây buộc đôi guốc ra rồi lủi thủi đi xuống mé nước rửa chân.

Xong xuôi anh ta lách cách đi lên. Đến trước mặt Phấn anh ta thở phào một cái, rồi hỏi xụi lơ:

– Bây giờ đi đâu nữa đây?...

Phấn thấy bộ điệu của anh ta như vậy không vừa ý, nhưng thân nhiên đáp:

– Đi kiếm ba hột cơm ăn chớ đi đâu nữa bây giờ!

– Ủ đi thì đi...

Tư Cầu lại lủi thủi ôm gói quần áo đi theo Phấn.

✱

Hai đứa nó vừa ngồi yên trên băng xe, thì có thêm một người hành khách nữa bước lên ngồi khít bên Phấn.

Đó là một anh khách trú trạc hai mươi lăm tuổi, mặc áo sơ-mi, quần tây dài, tay xách cặp da căng phồng.

Thấy có người chen bên cạnh, Phấn nhú mày nhích vô sát bên cạnh Tư Cầu. Cô ta càng bức mình hơn nữa khi thấy anh khách này lại còn lộ ra ngoài cửa xí xồ xí xào một hồi với một người đứng dưới đất, có lẽ là bà con ra tiễn chân.

Sau khi người nhà đi về rồi, anh khách mới quay nhìn sang Phấn và có vẻ muốn bắt chuyện làm quen.

Anh ta cầm cái nón cối vừa quạt quạt vừa nói bâng quơ:

– Cha, nóng nực quá! Không biết chừng nào xe mới chịu chạy cho! Phấn

ngạc nhiên vì sao anh khách nầy nói tiếng ta sao sõi quá. Mới hồi nãy đây, anh còn tía lia như... chìm tàu kia mà.

Anh khách thấy Phấn có vẻ bớt cau có như lúc đầu nên làm gan ướm thử một câu:

– Dạ, cô Hai đi Cần Thơ?

Phấn làm mặt nghiêm chỉ khẽ gật đầu.

Anh khách như được trớn tươi cười xoay hẳn người về phía Phấn và một tay choàng gác lên đầu băng dũa:

– Nếu như vậy tôi cũng chung đường với cô Hai...

Thấy Phấn vẫn không hé môi, anh ta lại châm thêm một câu nữa:

– Cô Hai đi một mình hay đi với ai?

Phấn bắt buộc phải trả lời, giọng cọc lốc:

– Đi với anh tui đây...

Vừa đáp, Phấn vừa nắm lấy tay Tư Cầu và làm ra vẻ hết sức thân mật hỏi luôn:

– Anh có buồn ngủ hông anh Tư? Nếu anh muốn ngủ, anh dựa lên vai em đây nè...

Đằng này, anh khách nghe thay cái “cảnh” đó, nhíu mày tỏ vẻ hơi bực, rút cánh tay để trên hàng dựa xuống và ngồi lại ngay ngắn...

Còn Tư Cầu nãy giờ ngồi thừ mặt nhớ... đủ thứ hết ở dưới nhà. bỗng nhiên thấy Phấn níu tay và ăn nói... mùi mẫn quá nên anh ta đâm ra mắc cỡ. Anh ta liếc mau qua hai bên hành khách như để

dò xem có ai để ý không, rồi hạ giọng nói:

– Ban ngày ban mặt, thiên hạ tú giảng như vậy mà em làm gì kỳ quá...

Anh khách nghe lọt được câu ấy (vì tuy ngồi ngay lại chớ anh ta vẫn lóng tai, liếc mắt canh chừng bên phía cô gái) gục gặc đầu mỉm cười... Và anh ta mới soi mới nhìn kỹ Tư Cầu... Anh ta có vẻ suy nghĩ trong vài giây rồi như khám phá ra điều gì anh ta lại cười suýt bật thành tiếng và xoay người trở lại bên phía Phấn, cánh tay lại được gác vào chỗ cũ...

Phấn thấy Tư Cầu ăn nói tréo ngoe như vậy, tức đỏ mặt, nhưng vẫn giữ một giọng ngọt ngào nói tiếp thêm liền để khóa lấp câu trả lời của Tư Cầu:

– Bộ anh mệt hả anh Tư? Hay là anh chóng mặt? Đây nè, anh cầm lấy chai dầu

Nhị thiên đường nầy mà xúc cho nó đỡ.

Tư Cầu toan gạt đi nhưng quay lại thấy mặt Phấn hăm hăm, nó ngơ ngác chẳng hiểu gì ráo. Anh vừa định lên tiếng thì thấy Phấn mím chặt môi, quắc mắt nhìn như xoáy vào mắt anh ta và khẽ hất hàm chỉ về phía chai dầu. Tư Cầu vội cầm lấy chai dầu mở nút ra lấy ngón tay trở bịt miệng chai chấm lấy dầu đoạn xoa xoa lên mũi và hai bên màng tang, rồi trả chai dầu lại cho Phấn.

– Sao, anh thấy có đỡ bớt chút nào hông anh Tư?

Suýt chút nữa thì Tư Cầu trả lời lại rằng: “Đau ồm gì đâu mà đỡ với bớt” nhưng kịp lại kịp thời và lại nói xui lơ:

– Ờ... coi bộ cũng đỡ bọn...

Bên nầy, sau khi chứng kiến một cách kín đáo cái cảnh đó từ đầu đến cuối anh

khách cũng định mở miệng nói châm chích hai đứa nó một vài câu nhưng anh lại thôi và tươi cười đưa tay trái móc túi áo sơ-mi lấy ra cặp kiếng mát, đơn đũa chìa ra cho Tư Cầu vòng qua trước mình Phấn.

Cô này tò mò liếc xuống nhìn cặp mắt kiếng tròn màu xanh đậm và thấy luôn chiếc đồng hồ đeo tay mạ vàng lấp lánh trên cườm tay của anh khách.

– Đây anh Hai, anh lấy kiếng này mà đeo cho nó khỏi chói mắt. Như vậy cũng đỡ chóing mặt nhức đầu lắm anh à...

Tư Cầu đưa mắt nhìn Phấn để xem ý tứ như thế nào, thì thấy cô nẩy lắc đầu nhưng nét mặt đã hết cau có. Anh ta đánh bạo trả lời:

– Cám ơn chú, tui thấy trong mình cũng dễ chịu rồi...

– Vậy hả? Nhưng khi nào anh Hai có cần nói với tôi nghe!

Tư Cầu mỉm cười gật đầu. Anh khách lại cầm lấy nón quạt lia lia và nói như than một mình:

– Cha! Xe đầy hết mà sao mấy chả không chịu chạy cà! Cái điệu nầy lên Cần Thơ chắc trễ chuyển xe Saigon chiều rồi!

Bên nầy, Phấn nghe như vậy, quay phắt lại hỏi liền:

– Hồng dám nào chú cho tui hỏi thăm một chút...

Anh khách thấy Phấn chịu “mở miệng” mừng rơn và sốt sắng đáp:

– Dạ được mà cô Hai! Cô Hai muốn hỏi thăm chuyện chi?

Phấn ngập ngừng:

– Hồi nãy chú nói trên Cần Thơ còn có chuyến xe chiều lên Saigon nữa phải hông chú?

Anh khách không trả lời mà hấp tấp hỏi lại:

– Bộ cô Hai cũng tính đi Saigon nữa phải không?

– Dạ phải.

– May quá... nếu vậy thì tôi cũng đi cùng đường rồi. Đi có bạn cũng vui hén cô Hai!

Phấn không biết trả lời sao nên lúng túng “dạ” một tiếng rồi nín thinh. Anh khách nhớ trực lại câu hỏi của Phấn nên vội nói tiếp:

– Chút nữa tôi quên phút rồi: thường thường trên Cần Thơ còn có chuyến đi Saigon nữa cô Hai à! Nhưng chiếc xe

mình đi đây nó cứ nằm chưa chịu chạy thì tới chừng lên trên chắc trễ hết.

Thấy Phấn có dáng suy nghĩ anh khách lại hỏi thêm:

– Chắc cô Hai cũng bị lỡ chuyến xe đi Saigon dưới này như tôi nên mới tính lên Cần Thơ chờ gì!... Thiệt nhà ai ác ôn, nè cái ngày mình đi Saigon mà ra bao xe đi rước dâu mới ngật chó!

Phấn mỉm cười:

– Tui cũng bị lỡ xe như... chú vậy.

Anh khách do dự một lát rồi lại lên tiếng:

– Tôi hỏi câu này cũng hơi... kỳ một chút, chẳng hay cô Hai và anh Hai đây đi lên trên có việc chi?

Phấn hơi luống cuống:

– Dạ, tui với anh Tư đây lên trên... thăm bà con.

– Người bà con đó ở đường nào vậy cô? Tôi hỏi vậy để nếu phải đường tôi biết, tôi chỉ sơ trước cho cô Hai lên trên kiểm dễ hơn.

– Dạ tui nghe nói dì Tám tui bán trái cây trong chợ Cầu Ông Lãnh...

– Ý trời ơi! Nhà cửa ở trên Saigon mà cô chỉ biết lơ mơ như vậy rủi tìm không ra, bơ vơ không nơi nương tựa... kệt lắm đó cô Hai! Ở trên, người ta đâu có ăn ở thiệt thà như dưới mình!

Phấn cúi đầu có vẻ suy nghĩ, còn Tư Cầu lo âu khi nghe câu chuyện trao đổi giữa hai người.

Thấy thế, anh khách tìm lời an ủi:

– Tôi nói là nói phòng xa vậy chứ

không đến nổi nào đâu. Nếu cô Hai nói có dì... dì Tám phải không cô... bán trái cây trong chợ Cầu-ông-Lãnh thì tìm chắc phải ra. Mà đến nước cùng đi nữa, cái nước tứ cố vô thân thì còn có tôi đây chi!... Tôi nói như vậy là nói thiệt tình chứ không phải khoe khoang hay có ý gì khác đâu...

Phấn không biết trả lời làm sao nên nín thinh nhưng cũng thấy an tâm rất nhiều về việc lên Saigon.

Vừa lúc đó xe bắt đầu chạy. Anh khách vớ được dịp này để bắt chuyện lại với Phấn:

– Dữ hông! Bây giờ nó mới chịu chạy cho!

Phấn thấy xe chạy cũng hớn hờ nên trả lời câu nói của anh khách bằng một nụ cười mỉm.

Anh khách cười đáp lại, rồi lim dim đôi mắt ranh mãnh nhìn lại Phấn và buông thông hai tiếng nho nhỏ:

– Dĩ hông...

Phấn hiểu ý, mắc cỡ đỏ mặt và cúi gằm xuống nhìn vào gói quần áo để trên đùi..

Đường xấu, máy cũ, chiếc xe đồ chạy vừa dằn vừa kêu điết tai. Một hồi lâu, Phấn làm gan quay mặt qua bên anh khách hỏi:

– Hổng biết chừng mình lên tới nơi có còn kịp chuyển xe nào đi Saigon nữa hông hả chú?

Anh khách nghe không rõ vì tiếng máy xe, thùng xe kêu ầm ầm, nên nhích lại gần Phấn chút nữa và vừa nghiêng đầu xuống kề bên mặt Phấn vừa hỏi lại:

– Cô nói gì đó cô Hai?

– Mình lên trên Cần Thơ có kịp chuyển xe Saigon hông chú?

Anh khách đưa tay lên xem đồng hồ rồi đáp:

– Cha, cái điệu nầy cũng một may một rủi cô Hai à! Nhưng tôi sợ trễ quá!

Phấn lo ngại hỏi thêm:

– Nếu rủi trễ rồi còn có cách nào khác để lên Saigon hông chú?

– Thiếu gì, hoặc mình đón tàu đi hay là mình kiếm chỗ ngủ lại một đêm rồi đi chuyển xe khuya lên Saigon...

Phấn thật thà hỏi tiếp:

– Nhưng tui hông có ai quen ở trên hết...

Anh khách cười:

– Ối, cô hơi sức đâu mà lo chuyện đó. ở trên nhà ngủ lên khên mình mượn phòng ngủ đỡ một đêm rồi đến khuya hay sáng gì cũng có chuyến xe lên Saigon hết. Được rồi, để lên tới Cần Thơ, có gì tôi sẽ sắp đặt cho... Tôi cũng đi cùng đường với cô Hai mà!

– Cám ơn chú lắm! Thiệt tôi cũng hên lắm nên mới gặp chú...

Anh khách thích thú cười thành tiếng và nhích lại sát gần Phấn thêm một chút nữa và nói:

– Phấn tôi, tôi cũng hên lắm nên mới gặp cô Hai... Ai dè đâu lỡ chuyến với cô Hai như vậy...

Phấn nghe anh khách nói nín thinh nhưng không thấy bực mình chút nào. Một hồi lâu như nhớ trực lại, cô quay

mặt qua hỏi anh khách:

– À tui hỏi câu nầy chú đừng giận nhen!

– Sao cô Hai nghĩ vậy! Tôi đời nào dám giận cô Hai...

– Hồi xe chưa chạy sao tui thấy chú nói chuyện với người bà con chằm rặt là tiếng Tàu, mà tự nầy giờ chú lại sôi tiếng Việt quá vậy?

Anh khách chờ cho Phấn hỏi hết câu, cười lớn:

– Tưởng cô Hai hỏi cái gì chớ! Nói thiệt với cô Hai tôi là người Tàu rặt ròng nhưng ông già tôi ổng lại cho tôi đi học ở trường Việt từ lớp Năm cho đến khi thi Tiểu học, tôi đậu bằng Tiểu học rồi đó cô Hai! Vì vậy hiện nay tôi đọc viết chữ Việt cũng xuôi róc chớ đừng nói gì đến việc “nói” không thôi!

Phấn gật đầu:

– Hèn chi chú ăn nói thạo quá!

Anh khách cười càng thêm tươi và cánh tay anh gác lên chỗ dựa sau lưng Phấn lại được hạ lần xuống thêm một chút.

Trong lúc đó, tiếng xe chạy êm tai và gió thổi mát mặt làm cho Tư Cầu thấy bắt đầu buồn ngủ. Anh ta lấy gói quần áo đặt lên băng dựa rồi kê đầu gối lên cho đỡ đau cổ mỗi khi xe xóc dằn. Xong anh ta khoanh tay lên trước ngực và bắt đầu lim dim...

Phấn để ý thấy, định kêu anh ta dậy nhưng không biết nghĩ sao lại thôi và bỗng dưng cô ta lại mỉm cười một mình.

Một hồi lâu sau, anh khách lại lên tiếng:

– Anh ngồi bên cô Hai đó chắc là bà con trong nhà phải không cô Hai? Phấn không biết trả lời sao cho xuôi nên nói mập mờ:

– Hồng phải bà con thiệt, nhưng... cũng như bà con...

Anh khách có vẻ không vừa ý về câu trả lời lơ lửng đó, nên soi mói nhìn hai gói quần áo của Phấn và Tư Cầu như dò xét:

– Cô Hai lên Saigon rồi lâu mau mới về?

– Dạ... chắc hơi lâu lâu...

– Ủa, bộ cô Hai không tính trước chừng nào về sao?

Phấn do dự một hồi rồi đáp:

– Hồng nói giấu gì chú, hai đứa tôi tính lên kiếm chuyện mần ăn...

– Mà cô Hai với anh... anh Tư đây tính lên trên làm ăn gì đây? Ở trên của khó người đông, cái gì một chút cũng phải mua, phải sắm hết chớ bộ dễ dãi như dưới mình sao!

Rồi như khám phá điều gì, anh ta hỏi vặn lại Phấn:

– Cô Hai ở Trà Ôn ở nhằm xóm nào vậy cô?

– Tui hông có ở tại chợ. Tui ở dưới Rạch Chiếc mà!

– Ủa, lóng nầy lúa sắp chín đông ken rồi mà cô Hai với anh Tư đây lại bỏ đi lên Saigon kiếm việc làm ăn... Sao không đợi qua Tết rảnh rang rồi đi có tiện hơn không cô Hai?

Phấn bị anh khách hỏi dồn như vậy, nổi dóa:

– Chú này kỳ hông! Tui muốn đi chừng nào thầy kệ tui, mắc mớ gì mà chú hỏi tới chứ!

Anh khách xuống nước:

– Ày, cô Hai nghĩ bậy cho tôi rồi! Tôi hỏi đây không phải là tôi muốn xía vô chuyện riêng của cô Hai, nhưng tôi có lên xuống Saigon bồ hàng cho ông già tôi hoài nên tôi biết rành lắm cô Hai à. Ông già tôi là chủ tiệm chạp phô, tiệm chú Ừng bên hông nhà lồng chợ đó cô Hai! Tôi đi Saigon chuyến này là lên ở luôn, tôi lên làm tài phú cho một tiệm bán sắt vụn trong Chợ Lớn.

Phấn tò mò hỏi chận:

– Vậy chú đây là con của chú Ừng? Mà sao chú hông ở nhà coi sóc cái tiệm lại lên Chợ Lớn, Saigon đi mần công cho người ta vậy?

Anh khách thấy Phấn để ý đến việc riêng của mình nên phấn khởi kể luôn:

– Không nói dấu gì cô Hai, ở dưới này thì đã có hai vợ chồng anh Hai tôi lo phụ giúp ông già rồi. Như vậy nữa rồi anh cũng kể vị làm chủ luôn cái tiệm đó. Phấn tôi, chưa vợ chưa con lỏng lỏng một mình, chẳng lẽ già đời ở đó để làm công trong tiệm của ông già? Tôi nghĩ xa nghĩ gần hoài, rốt cuộc rồi phải tính đến việc bay nhảy với người ta chớ! Năm nay tôi hai mươi ba tuổi đầu rồi chớ phải nhỏ nhít gì sao! Thời may, tôi có ông chú buôn sắt trên Chợ Lớn mới gửi thư xuống kêu tôi lên làm tài phú cho ổng. Tôi không do dự gì hết, đi liền. Lên trên rồi mới lập nghiệp với người ta được chớ ở dưới này chạy hiệu hoài cũng buồn trong bụng lắm cô Hai à!

Phấn tán thành:

– Vậy là phải lắm! Tui cũng ở trong cảnh như chú vậy...

– Hèn chi!... Nhưng phần tôi thì đã có sẵn chỗ ăn chỗ làm, chớ cô Hai với anh Tư đây... đi lên trên đại như vậy kể ra cũng... gan lắm! Tôi nghĩ tới chỗ đó nên mới... xía vô công việc riêng của cô Hai như hồi này cô Hai cự nự tôi đó!

Nói đến đó, anh khách mỉm cười nhìn thẳng vào mắt Phấn rồi tiếp:

– Chắc bây giờ cô Hai hiểu rõ bụng tôi, hết giận tôi rồi chớ? Tôi thấy hoàn cảnh của cô Hai và anh Tư đây tôi ái ngại nên tôi lo bá vợ vậy... Tánh tôi kỳ vậy cô Hai à!

Phấn lắc đầu:

– Không đâu, như vậy là chú tốt lắm!

– Cô Hai nói thiệt hay là nói xâm nói xéo tôi đó?

Phấn cười đáp:

– Thiệt mà! Tôi nói xâm chú té vàng té bạc gì chứ!

Anh khách ngáp ngừng một hồi rồi nói một hơi:

– Thiệt tình tôi thấy hoàn cảnh của cô Hai và anh Tư tôi không sao yên tâm được. Tôi tuy không lỏi đời gì cho lắm nhưng đi lại đó đây cũng đã nhiều, nhìn sơ qua cảnh của cô Hai, tôi cũng đoán được một vài phần... Bởi vậy từ đây cho tới Cần Thơ rồi lên Saigon, nếu cô Hai thấy có dỡ ngỡ chuyện gì thì xin cô Hai đừng ngại, cô Hai cứ nói thẳng với tôi, tôi sẽ xin hết lòng lo liệu...

Thấy Phấn lặng thinh anh khách hạ thấp giọng hỏi nhỏ bên tai con Phấn:

– Tôi nói như vậy có điều gì không

phải sao cô Hai? Bộ cô Hai còn giận tôi sao hả cô Hai?

Phấn mỉm cười lắc đầu, rồi khẽ thờ dài cúi đầu ngó xuống gói quần áo và lấy tay vân vê mỗi dây buộc phía trên gói...

Một hồi lâu, cô ta liếc mắt nhìn qua Tư Cầu. Tư Cầu vẫn ngủ ngon lành, thỉnh thoảng đầu của anh ta từ từ gục xuống trước ngực rồi lại giật dội trở lại ngả lên trên như cũ.

Phấn thấy gói quần áo của Tư Cầu kê sau cổ đã tuột xuống chèn sau lưng nó nên vói tay kéo ra. Tư Cầu giật mình ngồi ngay lại, lấy tay dụi mắt rồi hỏi Phấn:

– Bộ gần tới rồi hả?

Phấn tức cảnh hông định mở miệng cự anh ta nhưng rồi lại ngao ngán thờ dài và lắc đầu buông thõng một câu:

– Chưa tới đâu...

Chiếc xe chạy tới khoảng đường xấu nên dần dũ... và bỗng nhiên Phấn nhận thấy một bên vai của mình được dựa êm vào một bên ngực của anh khách, không biết từ hồi nào!

Chiếc xe càng xóc, cô càng có một cảm giác dễ chịu và sao thấy được an tâm thêm rất nhiều.

Và cũng thật kỳ lạ chưa bao giờ Phấn thấy Tư Cầu xa cách mình như vậy.

3.

Tới Cần Thơ rồi, bà con cô bác ai có đồ đạc gì để trên mui không, tôi lấy xuống cho!

Anh lơ xe vừa la vừa leo tót lên mui để chuyển đồ đạc xuống cho hành khách...

– Cô Hai có gởi cái gì trên mui xe không cô Hai? (Anh khách sốt sắng hỏi Phấn).

– Tui và anh Tư, mỗi đứa chỉ ôm theo

một gói quần áo thôi, chớ hổng có gì khác hết chú à.

– Ờ như vậy cũng tiện. Tôi đi đâu cũng xách cái cặp da này thôi.

Phấn ngó quanh quất một hồi rồi hỏi anh khách:

– Ủa bộ xe không qua tới chợ Cần Thơ sao chú?

– Đâu có cô Hai! Xe nó chạy tới đây thôi, bây giờ mình phải qua bắc để xuống chợ Cần Thơ.

– Vậy mà tui tưởng xe nó chạy thẳng tới bến chớ! Rồi bây giờ mình làm sao đi đây?

– Cô Hai để tôi lo cho!

Rồi anh khách căn dặn Phấn:

– Cô Hai với anh Tư đứng đợi tôi ở

đây nhen? Tôi đi mua giấy bắc và luôn tiện tôi đi hỏi thăm coi chuyến xe Saigon chót chiều nay chạy chưa để rồi mình còn liệu.

Phấn vội mở cây kim tây gài túi áo, móc cái bóp nhỏ ra:

– Chú cầm tiền theo để mua dùm hai cái giấy bắc cho tui chớ!

Anh khách vừa quay lưng đi vừa khoát tay:

– Được mà cô Hai, tôi mua luôn cho ba người mà! Chút đỉnh chớ có bao nhiêu mà cô Hai phải đưa tiền.

Nói xong anh khách rào bước đi thẳng. Phấn tần ngần nhìn theo rồi cúi xuống cất cái bóp vô túi, gài kim tây lại.

Thấy vậy, Tư Cầu lên tiếng:

– Cha, chú đó coi bộ tốt quá...

Phấn nghe Tư Cầu khen như vậy, quay lại nhìn anh ta rồi bỗng đứng bực mình nạt ngang:

– Hứ, tốt! Anh hổng biết khỉ khô gì hết mà cũng nói tốt!

Tư Cầu ngạc nhiên cãi lại:

– Coi kìa, người ta mắc công lo cho mình như vậy là tốt chứ còn gì nữa!

Phấn nhìn nó, chác lưỡi, lắc đầu rồi dịu dàng nó i:

– Đâu phải vậy là tốt.. Anh hổng biết đâu... Chỉ có anh là tốt thiệt tình mà... anh cũng hổng biết tới nữa!

Tư Cầu lăm bắm:

– Sao kỳ vậy, anh có làm cái gì đâu mà tốt cả!

Phấn gượng cười đáp:

– Không, em nói thiệt mà! Anh hổng có nhúc nhích, cục cựa gì hết mà anh vẫn tốt như thường...

Rồi bằng một giọng tha thiết, cô nói tiếp:

– Em còn nhớ có bạn anh cho rằng anh hổng bằng em, anh hổng bao giờ theo kịp em... nhưng đến bây giờ em mới biết rõ là em còn thua xa anh rất nhiều! Hổng có bao giờ em bì kịp với anh hết!

Tư Cầu ngơ ngác rồi gượng cười:

– Thôi đi, bộ em tính bơm ngọt hay nói móc lò anh hả?

Phấn nghiêm mặt đáp:

– Em nói thiệt mà! Bây giờ em nói như vậy mà cho chừng mười hay hai chục năm về sau nữa, em cũng vẫn nói y như vậy. Anh hơn em nhiều...

Tư Cầu chặn ngang:

– Đừng nói giỡn chớ! Hồi má em còn sống, bác hay nói anh sánh hồng tới mắt cá của em kia mà!

Phấn lắc đầu và buồn rầu nói tiếp:

– Thôi anh nhắc làm chi chuyện cũ mèm đó! Ngay đến em đây mà tới bây giờ em mới biết là em thua anh xa... Em hồng xứng đáng chút nào đối với tấm tình yêu thương của anh. Cái gì em cũng so đo hết, chớ còn anh, anh thương em mà hồng suy tính thiệt hơn gì hết....

Nghe Phấn kể lể một hồi như vậy. Tư Cầu nhăn nhó nói:

– Thiệt đối với em, anh hồng biết đâu mà rờ... Hồi trước em cự nự anh thì cũng rắc rối, mà bây giờ em lại khen lao anh, thì cũng vẫn... rắc rối như thường! Hèn chi anh nói hoài: đàn bà con gái là hay

rắc rối tổ mẹ... Thôi, chú gì đó, chú đi lợi
kia! Em hỏi chú coi còn xe cộ gì hông,
hay là hết luôn nữa đi thì tội mình xui
xẻo tận mạng rồi!

Vừa lúc ấy, anh khách đi xăm xăm
tới, tay xách cặp, tay cầm mấy cái giấy
bắc vừa kêu:

– Mau đi xuống bắc, cô Hai ơi!

Phần vội kêu Tư Cầu và hai đứa rảo
bước đi theo anh khách xuống bắc...

Chiếc bắc từ từ tách bến, đâm thẳng
ra giữa dòng sông Bassac.

Phần đứng dựa vào thành lan can sắt
thần thờ nhìn dễ lục bình lững lờ trôi
trên mặt nước mênh mông...

Tư Cầu nghe chiếc bắc chạy kêu xình
xịch tò mò rẽ lại bên hầm máy đứng xem.

Anh khách thấy Phấn đứng một mình nên đi xịch lại gần gọi chuyện:

– Chà, ra giữa sông cái gió mát quá cô Hai há!

Phấn khẽ gật đầu.

– Năm nay nước rong lớn quá không khéo mấy miếng ruộng ở bìa sông ngập ướt lúa hết và lại còn có cái nạn ba con cá rô lên rửa lúa nữa...

Phấn cười hỏi lại:

– Sao chú ở chợ mà rành chuyện ruộng quá vậy!

– Ý cô Hai đừng chê tôi! Mấy năm trước tôi theo ghe đi lúa nên ruộng đồng, kinh rạch nào mà tôi không lợi vô!

– Vậy hèn chi cái gì chú cũng biết hết!

Anh khách vừa sung sướng vừa mắc cỡ cúi đầu, cười nói:

– Cô Hai khen như vậy... chết tôi! À, tự nãy giờ tôi quên hỏi thăm coi ở dưới nhà cô Hai cô làm ruộng vườn gì không cô Hai?

– Hồng nói giấu gì chú, má tui cũng có chút đỉnh đất điền, nhưng cửa nhà đơn chiếc, anh Hai tui mấy lo làm vườn, thằng em tui thì còn đương đi học nên cho họ mượn lợi hết chú à... Bà già tui cũng mới mãn phần đây nên ở nhà, trước sau chỉ có ba anh em với chị Hai, vợ của anh Hai tui nữa thôi...

Anh khách vội sốt sắng hỏi thăm:

– Ủa, nếu vậy hai bác đều qua đời hết hả cô Hai? Thiệt tội nghiệp quá!

Phấn lặng thinh, mặt dầu dầu.

Anh khách vô tình nói thêm:

– Vậy sao cô Hai không ở nhà phụ coi sóc ba cái đất điền vườn tước đó cũng đủ ăn thông dong rồi chớ lên Sài Gòn...

Rồi như chợt thấy mình lỡ lời, anh khách lại nói trở lại:

– Ờ mà phải, ở nhà còn có hai vợ chồng người anh của cô Hai nữa mà lo gì! Coi vậy chớ nhiều người lên Sài Gòn mua bán làm ăn mau phát lên lắm cô Hai à!

Thấy Phấn vẫn đứng nín thinh, anh ta tìm cách hỏi lảng:

– À cô Hai, tôi còn tính hỏi cô Hai cái này nữa: cô Hai ở dưới ruộng mà sao trắng tươi như con gái ở chợ vậy? Tôi để ý lấy làm lạ nên hỏi... cho biết vậy mà!

Nghe anh khách rào trước đón sau như vậy, Phấn cũng bật cười:

– Chú cứ ngạo tui hoài. Mấy tháng trước, hồi tui còn lo nuôi vịt (nói tới đây Phấn ngược mặt nhìn về phía Tư Cầu) tui cũng đen thùi vậy, nhưng tới khi má tui đau nặng, tui dìa ở cấm cung riết trong nhà nên nước da cũng nhả nắng được chút đỉnh...

– Ý cô Hai cũng nuôi vịt hăng nữa hả cô Hai?

– Tui nuôi một bầy khá bộn để làm vốn riêng nhưng bây giờ đi bỏ lại hết cho thằng em tui coi... nhiều lúc nghĩ tới thiệt tiếc hùi hụi...

Anh khách nghe vậy không dám hỏi rõ thêm và tìm cách nói lảng ra:

– Thiệt tôi không dè cô Hai khéo chịu khó làm cho sanh lợi thêm như vậy... Cái

điệu nẩy lên Sài Gòn cô Hai mua bán làm ăn nổi lên mấy hồi!

Phấn thật thà hỏi lại:

– Chú thì quen rành ở trên, vậy chú thử coi tui lên trên đó có mần ăn gì được không?

– Ồi, với cô Hai thì tôi biết dư sức mà! Cô Hai cứ tin tôi đi, để lên trên tôi liệu dò hỏi rồi chỉ vẽ cho cô Hai cách làm ăn, thì khỏi sợ thất bại gì ráo trọi! Tôi nói thiệt chớ không phải thấy cô Hai mới lên Sài Gòn rồi kiếm cách nói bông lông cho vui bụng cô Hai đâu.

Phấn vội nói:

– Tui biết mà chú! Để lên trên rồi thế nào tui cũng nhờ chú chỉ học cho cách thức buôn bán... Ờ, tự nãy giờ mắc lo nói chuyện tui quên hỏi chú coi còn chuyến xe chiều nào lên Sài Gòn nữa không chú?

Anh khách vỗ đầu, chắc lười:

– Ý, tôi cũng quên khuấy đi! Trễ hết rồi cô Hai à!

Phấn lo ngại kêu lên:

– Trời ơi, nếu vậy rồi tối đêm nay lóng nhóng chờ suốt một đêm cho đến sáng mới có xe sao?

Anh khách ôn tồn đáp:

– Cô Hai đừng có lo, mình mượn nhà ngủ ở tạm thời ba, bốn giờ sáng thì có xe “đề-ba” rồi, hay là mình muốn đi tàu thì xuống mượn ghế bố nằm nghỉ cũng được, nhưng đường tàu thì vòng vo và chậm chạp hơn.

Phấn làm tỉnh lấy chân chà chà lên sàn bắc và cúi đầu suy nghĩ...

Một lát, như đã quyết định điều gì, Phấn ngược mặt lên nhìn thẳng vào mặt

anh khách và chậm rãi nói:

– Thiệt tui mới gặp chú đây chớ tui...
trọng chú lắm! Thôi thì nói gần nói xa
chẳng qua nói thiệt, hổng nói giấu gì
chú, tui với anh Tư đây chưa cưới hỏi gì
hết... và cũng vì vậy mà hai đứa tui... đi
như vậy!

Anh khách nghe nói như vậy nở một
nụ cười thích chí:

– Tôi đoán không sai mà...

– Bộ chú biết hả?

– Thì sờ sờ ra đó làm sao hổng biết
được! Tôi nói thiệt với cô Hai, dầu tôi có
đứng cách xa một cây số, tôi cũng nhận
ra liền...

Phấn lo lắng hỏi:

– Chèn ơi, lộ quá như vậy sao chú!
Mà tui chắc chú cũng... giữ kín việc này

cho tui. Tui tin chú lắm nên mới nói rõ sự tình như vậy...

Anh khách dợm đặt tay lên vai cô Phấn nhưng lại rút về kịp và nói:

– Cô Hai yên tâm! Đó là việc riêng của cô Hai với anh Tư, tôi xen vô làm gì. Tôi mà có ý gì khác xin Trời đừng để mạng tôi...

Phấn vội khoát tay:

– Thôi... thôi, ai nghi ngờ gì đâu mà chú phải thể chớ! Bộ tui đui sao hổng thấy chú hết sức lo lắng giúp đỡ từng ly, từng chút cho hai đứa tui.

Anh khách hỉ hả đáp:

– Nếu cô Hai đây biết rõ lòng dạ tôi như vậy thì còn gì bằng!

... Thấy chiếc bắc sắp cập bến, Tư Cầu

rời chỗ hầm máy để đi lại đứng gần bên Phấn:

– Cha, con sông cái lớn mình mong như vậy, chiếc bắc lại chở khẳm đừ mà nó cũng chạy mau quá!

Anh khách góp lời với anh ta:

– Nếu mình đi lên Sài Gòn bằng đường xe thì còn qua lại cái bắc này và còn thêm cái bắc ở Mỹ Thuận nữa.

– Vậy hả chú!

Vừa lúc đó, Phấn chen vô hỏi anh khách:

– Còn chút nữa tui quên khuấy mất! Hồng dám nào chú cho hai đứa tui biết chú thứ mấy, để tui tui kêu nó phải phép một chút, chớ cứ kêu “chú” trống không hoài cũng kỳ quá!

Anh khách vui vẻ đáp:

– Ôi cái đó có sao mà cô Hai phải để ý! Nhưng nếu cô Hai muốn biết thì tôi cũng không dám giấu và thật ra thì tôi cũng muốn y như ý của cô Hai để cho nó được... thân mật hơn. Tôi thứ ba, cô Hai à!

– Ủa, chú cũng thứ ba nữa hả?

– Ờ tôi thứ ba, mà sao hả cô Hai?

Phấn hơi xén lên cúi mặt đáp:

– Tui cũng thứ ba nữa chú à!

Anh khách bật cười lấy tay vỗ mạnh vào cái cặp đang xách:

– À tôi nhớ rồi! Hồi nãy, trong lúc tôi hỏi thăm về ở dưới nhà, cô Hai đã có cho tôi biết là cô còn có một người anh và một người em. Vậy mà tôi quên mất tiêu chớ! Vậy ra tôi với cô Hai cộng đồng một thứ với nhau à?

Phấn mỉm cười sửa lại:

– Cô Ba chớ cô Hai hoài!

Anh khách cười nghiêng ngả:

– À quên nữa cô Ba!

Rồi anh ta vừa ngó Phấn vừa gật gù nói nhỏ:

– Ủ phải... tiếng “cô Ba” hay hơn nhiều!

Khi chiếc xe lôi từ cầu bắc chạy đến nhà đèn để qua chợ Cần Thơ, anh phu xe lên tiếng hỏi:

– Máy cô cậu xuống ở đâu đây?

Anh khách vọt miệng nói:

– Chú đạp xuống dưới nhà ngủ Tây Hồ cũng được.

Phấn nghe anh khách bảo anh xe lôi

như vậy, ái ngại hỏi:

– Bộ chú Ba tính muốn phòng ngủ ở
thiệt sao chú?

Anh khách gật đầu:

– Thì bây giờ mình chỉ có nước đó
thôi... hay là cô Ba có nhà bà con hay
quen biết gì ở trên nầy không?

Phấn lắc đầu lia lịa:

– Không, không có đâu! Mà dầu
có nữa thì... (nó mỉm cười nhìn người
khách) ông nội tui cũng hông dám chui
đầu vô nữa!

Anh khách cũng cười:

– Ủ phải...

Rồi như nhớ trực lại điều gì, anh
khách nhồm người lên nghiêm mặt nói
nhỏ với Phấn:

– Tôi nghĩ lại rồi cô Ba à, mình có mượn phòng cũng không êm nữa mới chết chớ!

Phấn lo lắng hỏi:

– Sao! Cái gì nữa hả chú Ba?

– Mình mượn phòng thì lại kẹt gắt chớ không phải chời, vì thế nào họ cũng hỏi giấy tờ để biên tên họ mình vô sổ.

Tư Cầu nghe lỏm được nói chen vô:

– Tui biết mà! Cái điệu đó mình đút đầu vô ở thì bị lòi chành ra liền.

Phấn bực mình chặn ngang:

– Hứ, biết vuốt đuôi vậy mà cũng nói biết! Anh mà nói ầm ầm lên thiên hạ hay ráo trội hết bây giờ.

Tư Cầu bực mình:

– Thì cũng phải để anh nói cái đã chớ!
Đó, em tài khôn tài khéo lòi đi ầu hồng
biết tính trước đường đi nước bước ở
đọc đường, nên bây giờ sượng hết đó!

Phấn ngó nó chăm bằm và hỏi gằn:

– Bây giờ tính đồ thừa hay sao đây?

Tư Cầu cười mũi:

– Đồ thừa khỉ gì!... Để nói cho biết
vậy thôi!

Phấn gục gặc đầu:

– Bây giờ tui coi bộ anh giỏi đa!

– Hồng giỏi gì mà... vừa xài vậy thôi.

– Ê anh Tư! Hồng phải tui nói vậy
rồi anh được mọi làm tới ghen! Tui cho
anh hay con nầy chưa chắc cần đứa nào
ghen!

Tư Cầu thủng thẳng đáp:

– Thì thằng này cũng chưa chắc cần đến đứa nào...

Nhưng rồi không biết nghĩ sao, anh thở dài dịu giọng nói với Phấn:

– Thôi, tui lạy bà nội! Thôi, anh xin em vượt giận. Chẳng lẽ tụi mình dắt nhau lên đây để nói chanh nói chua với nhau sao? Em dư biết rằng nếu anh hổng thương em thì anh đâu có nhắm mắt mà đi theo bừa lên đây.

Anh khách nãy giờ lảng lạng chứng kiến cảnh đó, nên tìm cách nói xen vô để tỏ ra mình là người sỏi đời hơn hết:

– Thôi, tôi xin can hai đảng... Tôi xía vô đây, thiệt ra thì không phải, nhưng dầu sao tôi cũng được quen biết với anh Tư và cô Ba trên xe, dầu mới quen nhưng cũng đã là quen rồi! Vậy mình nên bàn

tính chuyện ăn ở cho qua đêm nay trước đã, rồi có việc gì thì để phân giải sau. Tôi nói vậy cô Ba và anh Tư nghe có phải hông?

Tư Cầu thở dài:

– Chú nói vậy thì phải rồi...

Phấn mặt hăm hăm ngồi lặng thinh. Anh khách ngó Phấn hỏi:

– Sao cô Ba, cô tính thế nào?

Phấn nói lấy:

– Tui bây giờ hông tính gì hết!

Anh khách mỉm cười:

– Coi bộ cô Ba tính buông xui hết sao? Bây giờ thì mình phải gạt hết cái chuyện mượn phòng qua một bên rồi. Điều này chỉ có nước đón tàu đi thôi.

Phấn hỏi lại:

– A, bộ đi xe hồng được nữa sao?

– Được thì cũng được rồi, nhưng kẹt vấn đề nghỉ lưng đêm nay. Mình đi tàu được cái tiện là xuống mượn ghế bố ở dưới nghỉ luôn, rồi chừng nào nó chạy thì chạy. Như vậy khỏe ru, nhưng hơi chậm chạp một chút.

Phấn nhún vai:

– Được rồi chú tính sao đó thì tính chớ thiệt tui hết biết rồi!

Anh khách tươi cười đáp:

– Cô Ba để tôi lo hết cho, miễn sao cô Ba... và anh Tư đến Sài Gòn bình an vô sự thì thôi!

Vừa lúc đó anh xe lôi hỏi:

– Sao mấy cô cậu xuống nhà ngủ Tây Hồ phải hông?

Anh khách mau miệng đáp:

– Chú cho tụi tôi xuống cầu tàu Lục Tỉnh cũng được!

Khi xuống xe lô rồi, anh khách lẹ tay móc bóp trả tiền cước xe rồi ngó ngoái xuống bến tàu:

– Ối tàu hai ba chiếc thiếu gì! Thế nào cũng có chiếc khuya nay chạy lên Sài Gòn... Ờ phải rồi, có chiếc “Nguyễn văn Kiệu” kia!

Rồi anh ta dặn Phấn và Tư Cầu:

– Cô Ba và anh Tư đứng đây để tôi xuống dặn chỗ mượn ghế bố trước nghen!

Nói xong anh ta xằng xái xách cặp đi xuống bến tàu...

Tư Cầu ôm gói quần áo rề lại đứng dựa vào lan can cầu tàu lơ đãng nhìn xuống mặt nước sông... Bầy cá lòng tong và cá he con nhớn nhợ lượn đi lượn lại gần sát bên mé bậc thạch để kiếm mồi, như không đếm xỉa cái không khí chuyển động của bến sông Cần Thơ...

Tư Cầu cảm thấy nhớ tiếc đến đến cái chòi con trên giồng cheo leo giữa đồng trống. Anh ta đã sống bao nhiêu năm ở đó mà không biết trên đời này còn có một con Phấn, một chuyến xe đò, một chú khách và... một con đường lên Sài Gòn.

Phấn đến sau lưng anh ta lúc nào mà anh ta cũng không hay:

– Coi cái gì đó anh Tư?

Tư Cầu giật mình quay lại hỏi:

– Mua giấy tàu rồi hả?

Phấn chau mày:

– Bộ anh mớ hả? Người ta hỏi coi cái gì đó mà anh nhè nói lại ăn trét hết!

Tư Cầu xẻn lên:

– Vậy hả? Thì anh có coi cái gì đâu... Buồn buồn ngó bậy ba con cá lòng tong chơi vậy mà!

– Mẹ ơi, cái chuyện quỳnh bên dít mà coi cá lội chơi chớ!

Tư Cầu chậm rãi hỏi lại:

– Vậy em làm ơn nói cho anh biết coi anh phải lo cái gì bây giờ?

Rồi không đợi cho Phấn trả lời, anh ta nói tiếp:

– Mua giấy tàu thì đã có chú gì đó chú lo rồi, bây giờ mình chỉ có nước là đứng đây chờ chú trở lên coi ra sao, chớ

lo cái khỉ mốc gì nữa!

Phấn không biết nói sao nên tìm cách bắt bẻ:

– Người ta là chú Ba, mà anh cứ kêu chú gì, chú gì hoài!

Tư Cầu trề môi, nhún vai:

– Ủ thì chú Ba, chú Ba!... Rồi sao nữa?

Phấn quay mặt đi:

– Thì sao anh biết đó! Tui biết thêm nói tới nữa đâu!

Tư Cầu cười mũi:

– Cha, phải hồi đó hổng nói tới... sớm sớm cho người ta nhờ một chút!

Phấn lo mắt nhìn nó:

– Đừng có nói cái giọng đánh đầu đó ngben! Nói thiệt với anh: tui đâu phải cá

tôm gì mà sợ ế, sợ sinh, sợ thú!... Cha, mới đây mà coi anh lên mặt dữ đa!

Tư Cầu gục gặc đầu nói trống:

– Phải mới đây mà coi bộ khác đa!

Nghe Tư Cầu nói vậy, Phấn khựng lại một hồi thở dài:

– Em nói đây có Bà Cậu làm chứng: thiệt tình thì em thương anh lắm... nhưng có lẽ tuổi của hai đứa mình hồng chạp. Hễ xa nhau thì nhớ mà lợi gần thì cắn đặng nhau hoài...

Tư Cầu chép miệng:

– Đến nước này, hồng chạp cũng phải cho nó... chạp, chớ để... chặt dây, bứt đôi với nhau sao?

Liếc thấy anh khách lớn tợn đi lên, Tư Cầu nói tiếp:

– Thôi chú... chú Ba chú đi lên kìa! Minh dẹp cái chuyện ạch đụi này qua một bên đi, rồi em hỏi chú cái việc tàu bè ra làm sao...

Vừa đi gần tới, anh khách đã tươi cười nói lớn:

– Xong hết rồi! Khuya nay lối bốn giờ tàu chạy, tôi có đặt cọc trước ba cái ghế bố cho đám mình rồi đó!

Phấn tươi tỉnh lên tiếng:

– Vậy hả? Mà chú dặn trước chi tới ba cái ghế lận?

– Thì ba người ba cái chớ sao?

– Phải rồi, nhưng sao chú không mượn phòng ở để sáng đi xe lên Sài Gòn cho sớm hông thôi trễ nải công việc mần ăn của chú hết! Chú để hai đứa tui đi tàu cho cũng được mà!

Anh khách lắc đầu, chắc lưỡi liên hồi:

– Coi, làm vậy sao được! Tôi đã hứa lo cho cô Ba thì phải lo cho... trót chớ! Đã đành rằng đi tàu nó hơi vòng vo tam quốc một chút, nhưng thầy kệ... công việc của tôi có trễ một ngày hay hai ba bữa nữa thì cũng hồng ăn nhằm gì hết mà cô Ba! Thôi bây giờ tôi xin mời cô Ba và anh Tư đi ăn cơm với tôi, mình cũng phải kiếm ba hột cơm chiều lót dạ cái đã rồi tới đâu thì tới chớ... phải hông cô Ba?

Phấn mím cười lắc đầu:

– Thôi, chú Ba đi ăn cơm một mình đi! Tụi tui xuống dưới tàu trước, rồi kiếm bánh mì hay bánh dừa, bánh ú gì ăn qua loa cũng được mà!

Anh khách liền lôi Tư Cầu đi:

– Đi anh Tư! Đi cô Ba! Tôi đã nói tôi bao trọn hết mà! Bây giờ cô Ba muốn ăn

cơm dĩa hay cơm thố đây?

Phấn lúng túng không biết trả lời làm sao vì lên Trà Ôn thì cô ta còn rành đôi chút, chớ tới Cần Thơ thì cũng... chịu phép luôn như Tư Cầu. Sau cùng cô đành trả lời... nước đôi:

– Thì chú Ba liệu coi ăn cái gì tiện đó thì ăn...

– Được rồi, để tôi dắt cô Ba và anh Tư đi “tửu lâu” ăn cơm thố một bữa cho nó lạ miệng và chắc bụng...

✱

... Bước chân ra khỏi tiệm cơm, Tư Cầu lên tiếng hỏi anh khách:

– Bây giờ mình đi đâu chú Ba?

Phấn hốt trả lời:

– Thì còn đi đâu nữa! Bây giờ chỉ còn nước xuống tàu để nằm nghỉ cho khỏe.

Anh khách cũng nói theo:

– Mình đi xuống tàu, anh Tư à!

Tư Cầu buông thông một câu rất là yên phận:

– Ủ đi thì đi!

Xuống dưới tàu, anh khách dẫn hai đứa nó đi thẳng ra phía sau lái, chỗ riêng dành cho các hành khách muốn ghế bố nghỉ lưng.

Anh khách chỉ một hàng ba cái ghế bố ở ngoài bìa:

– Đây chỗ của mình đây! Cô Ba với anh Tư nằm ở cái bên trong đi và để tôi trấn cái ngoài bìa này cho.

Tư Cầu kéo anh khách vô phía trong:

– Chú... chú Ba vô trong đi, để tôi ở mé ngoài này hút thuốc cho tiện.

Phấn lên tiếng hỏi:

– Vậy tui nằm đâu đây?

Anh khách mau miệng đáp:

– Cô Ba nằm giữa chớ nằm đâu nữa! Để tôi với anh Tư thủ hai bên cho ăn chắc, chớ đi tàu đi bè ban đêm này cũng phải phòng xa cái nạn móc túi hay bối nữa cô Ba à!

Phấn ôm gói quần áo đến ngồi bên chiếc ghế giữa rồi tươi cười nói:

– Được rồi, để tui làm... cục nhưn cho!

Thừa lúc Tư Cầu quay lưng đi để lui cui kéo sửa chiếc ghế bố của anh ta lại cho ngay ngắn, anh khách kể bên tai Phấn nói nhỏ:

– Cục nhưn nầy coi bộ ngon lắm đa!

Phấn vội dang đầu ra và chau mày háy anh ta một cái.

Anh khách liếc sơ qua thấy bộ tịch làm ra bộ màu mè của Phấn như vậy, nên yên tâm và lại còn nói lớn lên:

– Thiệt là ngon đa!

Tư Cầu quay vội lại hỏi:

– Cái gì mà chú la ngon rùm trời đó hả chú Ba?

Phấn vội đáp thế:

– Người ta nói bữa cơm chiều vừa rồi ngon chớ cái gì mà hỏi hồng biết!

Tư Cầu nhìn anh khách gật gù:

– Ủ cơm ngon gắt đa chú Ba!

Anh khách vừa ngả lưng lên ghế bố
vừa tươi cười đáp:

– Tôi dắt đi thì phải ngon rồi!

Rồi anh ta quay đầu qua phía Phấn:

– Sao cô Ba hồng nằm nghỉ lưng đi!
Trời tối rồi...

Phấn ngồi lên một bên mép ghế, chân
bỏ thõng dưới đất, xẻn lên trả lời:

– Cái ghế bố này giống ghế xích đu,
nằm ngửa chệch ra coi kỳ cục quá!

Anh khách nhồm đầu lên:

– Coi cái gì đâu mà kỳ! Thiên hạ cũng
nằm loạn xạ ra đó chứ phải một mình
mình sao mà cô Ba mắc cỡ! Hay cô Ba
muốn nằm nghiêng cũng được nhưng thế
nào rồi cái mình cô cũng đồn cục xuống
và bị cắn chơn... Thì nằm dài ra gác chân
lên chỗ sạp cây phải sướng hông!

Phấn lấy chiếc khăn bàn lông đội lên đầu rồi nằm xuống, bỏ hai đầu khăn phủ lên ngực. Cô đặt gói quần áo lên bụng, hai tay ôm giữ lấy và đôi chân cô gác chéo lên nhau.

Chiếc quần lãnh trơn đen mượt rượt hơi kéo vén lên trên để lộ ra chót bắp chuối và những nếp hàng lãnh mềm mại rủ xuống chiếc bắp vế tròn lẳn gác đè lên nhau...

Ở bên này, Tư Cầu nằm duỗi chân, vun vai làm chiếc ghế bố kêu răng rắc. Anh ta ngáp dài rồi than:

– Cha, mỗi chùn quá!

Nghe vậy, Phấn lên tiếng nói:

– Hứ, ở dưới anh lội suốt ngày ngoài đồng hồng sao, bữa nay ngồi xe từ sáng tới chiều, đi bộ có mấy bước mà anh lại kêu trời như bọng!

Tư Cầu vừa vói tay đưa bàn chân lên bóp nắn, vừa đáp:

– Ai hồng biết sao mà giỏi căn nhằn quá vậy! Ở dưới lợi ruộng cả ngày hồng sao là vì lợi chùn không, còn hôm nay bị kéo lê hai chiếc... tam bản nầy theo (vừa nói Tư Cầu vừa hất hàm chỉ xuống đôi guốc) nên phồng chùn, phồng căng thấy mồ thấy tổ đây, chớ bộ sướng ích gì sao!

Phấn nghe Tư Cầu nói vậy bắt tức cười:

– Hèn chi!... Ai biểu anh hồng nói nên ai mà biết được!

Tư Cầu buông phịch chân xuống chỗ gác:

– Hứ, nói ra để cho bà nội bà chụp lấy cự nự nữa hả?

– Ai mà cự nự hồi nào hồng biết!

Tư Cầu lấy tay xua xua trước mặt:

– Thôi, thằng này dư biết mà!

– Ủ dư biết vậy thì tốt!

Nói xong, Phấn vùng vằng trở mình quay lưng đưa về phía Tư Cầu.

Thấy vậy, Tư Cầu còn nói ráng một câu:

– Hồng nói nữa thì ngủ cho khỏe cái thân chớ có gì mà lo!

Ở phía bên này, anh khách thấy Phấn quay qua nên lên tiếng gọi chuyện:

– Cha, cô Ba nằm theo điệu tôm kho tàu như vậy mỗi chết đa!

Phấn nhắm mắt lại làm như muốn ngủ.

... Trời đã sụp tối. Đèn điện dọc theo con đường mé sông đã bật cháy. Ở dưới tàu, người ta cũng đã lên đèn. Vài ngọn đèn bão mắc đó đây lơ mờ soi đám hành khách, kẻ nằm ngủ, người tùm năm tùm ba bắt đầu làm quen trò chuyen...

Tư Cầu ngồi xồm dậy móc túi thuốc ra vắn hút.

Anh ta tò mò nhìn lên cái khung cảnh rộn rịp của bến tàu, lên con đường mé sông sáng trưng và nghĩ thầm: “Chắc trên Sài Gòn đèn điện còn sáng hơn nhiều nữa!”

Tư Cầu quay mặt ra phía ngoài sông để liệng tàn thuốc.

Anh ta hơi ngạc nhiên khi nhận thấy mé sông bên chợ sáng sủa, ồn ào bao nhiêu thì mé sông phía Xóm Chài tối om và tĩnh mịch bấy nhiêu. Đó đây vài chấm

đèn nhỏ nhấp nháy qua màn đêm làm
Tư Cầu thấy nhớ dưới Rạch Chiếc lạ!

Ờ, nó mới xa nhà có một ngày chớ
bao nhiêu!

Anh ta khẽ thở dài rồi nằm phịch
xuống ghế bố.

Tiếng rao lanh lảnh của mấy chị bán
hàng trên máy chiếc xuống chè đậu, cháo
gà cặp theo tàu làm Tư Cầu chú ý lắng tai
nghe. Nhưng rồi tiếng phì phì đều đều
của cái ống xả hơi nước dưới tàu làm anh
ta êm tai ngủ khò hồi nào không hay...

Bên này, anh khách nhồm đầu lên
thấy bên Phấn và Tư Cầu lặng trang nên
tăng hắng một tiếng rồi bảo:

– Bộ anh Tư ngủ rồi hả anh Tư?

Không nghe Tư Cầu trả lời, anh
khách ngồi hẩn dậy kê đầu sát vào mặt

Phấn hỏi nhỏ:

– Cô Ba cũng ngủ rồi nữa sao cô Ba?

Phấn cũng làm tỉnh, nhưng anh khách nhìn kỹ thấy đôi lông mi của Phấn nhấp nháy nên tức cười nói tiếp:

– Thôi, người ta thấy rõ hết, còn làm bộ ngủ làm chi nữa hồng biết!

Phấn vẫn không trả lời. Thấy vậy, anh khách đưa tay khều nhẹ vào vai cô ta:

– Bộ tính ngủ luôn thiệt sao chứ!

Phấn hất tay anh khách ra và làm bộ phúi phúi trên vai. Anh khách mỉm cười mừng rơn vì biết rằng... không đến nỗi gì và đánh bạo cầm lấy đầu khăn lông của Phấn đắp lên vai cô ta:

– Bộ lạnh hay sao mà cô Ba co ro vậy cô Ba?

Phấn vói nítu lấy đầu khăn ghệt chặt sát vô ngực và lăm bầm cấn nhằn:

– Lạnh hay không thì thầy kệ người ta, ai khiến mình lo hồng biết!

Anh khách được trớn nói luôn:

– Ý không lo sao được! Nói thiệt với cô Ba, hồi mới bước chân lên xe dưới Trà Ôn, gặp mặt cô Ba là tôi bắt đầu... lo liền, chứ không phải để đến bây giờ mới... sẵn sóc đâu!

Phấn chỉ “hứ” một tiếng, chớ không trả lời.

Là một người sỏi đời, anh khách nghe tiếng “hứ” ngọt xót đó của Phấn (chớ không phải thú tiếng “hứ” cộc lốc) dư biết rằng cô ta không có ác cảm chút xíu nào với mình và trái lại là khác!

Làm ra vẻ rất tự nhiên, anh đặt tay lên vai Phấn và lay lay gọi:

– Ngủ làm chi cô Ba! Mình thức nói chuyện chơi, để chừng nào tàu chạy rồi mặc sức ngủ thả cửa...

Anh khách cảm thấy rõ rệt dưới lòng bàn tay một bên vai tròn lẳn, ấm ấm và chắc nịch của Phấn, và giọng anh trở nên run run:

– Bộ ngủ thiệt... sao cô Ba?

Để trả lời, Phấn rùn vai, nửa như muốn co rút người lại, nửa như muốn hất nhẹ bàn tay của anh khách xuống, và bàn tay này từ từ tuột xuống ghế bố để rồi nằm yên trên chéo khăn bàn lông mà Phấn vẫn còn giữ chặt hai đầu khăn áp trên ngực.

Anh khách muốn rút tay ra, nhưng rồi lại để yên.

Đây đâu phải lần đầu tiên anh gần một cô gái trong một trường hợp tương tự như thế này, nhưng anh vẫn thấy hồi hộp như thường. Anh khách nhích tay vào gần thêm một chút, và thêm một chút nữa...

Phấn đã buông rơi hai đầu khăn lông từ hồi nào...

Anh khách chắc lưỡi nhỏ nhỏ: thứ da thịt tròn vun, xăn cón...

Phấn hơi ngạc nhiên khi nhận thấy anh khách không có vẻ gì bộp chộp hết!

Cô vận vẹo mình để né tránh nhưng bề ngang của chiếc ghế bố quá hẹp chỉ đủ nằm vừa khít một thân người. Cô chép miệng rút so thêm hai đôi vai lại và nằm yên nhắm nghiền mắt lại...

Một hồi lâu, thấy sao quá bứt rứt trong mình và sợ người chung quanh để

ý Phấn xoay lưng nằm ngửa ra.

Anh khách bắt buộc phải rút tay về. Anh ta nằm phịch xuống ghế bố, nhưng rồi lại quay mặt liền qua bên phía Phấn và nhăn nhó nói:

– Em Ba làm cái gì kỳ quá! Đang yên...

Phấn đồng đánh chặn ngang:

– Cha, mới có chút đó mà kêu “em” liền!

Rồi đưa mắt liếc qua một vòng không thấy ai để ý, cô ta lấy ngón tay xỉa một cái vào trán anh khách:

– Xí! Vậy mà còn nói người ta kỳ nữa chứ! Còn mình ầu tả đó chắc hổng có gì “kỳ” hết phải hông?

Anh khách vừa cười nho nhỏ vừa vò tay qua định nắm lấy tay Phấn nhưng bị cô hất mạnh ra:

– Thôi ghen! Hồng phải được mọi rồi làm tới hoài đa!

Anh khách vẫn cười mơn:

– Cha, làm bộ mại hơi hoài... Người ta thấy người ta biết hết..

Phấn nhóm đầu lên sẵn giọng hỏi khế:

– Biết hết là biết cái gì hả?

Anh khách gật gù:

– Được rồi, muốn biết thì người ta khai hết ra đây mà biết. Nội cái chuyện mới đụng tới...

Phấn vội khoát tay chân lại:

– Thôi đi anh! Anh kiếm chuyện nói tầm bậy hoài...

– Tầm phải chớ tầm bậy gì!

Rồi anh ta vỗ đùi như muốn reo lên:

– Mà được rồi! Nội cái tiếng “anh” ngọt như mía lùi đó cũng đủ... “phở” rồi!

Phấn vói tay véo anh ta một cái:

– Cái anh mắc dịch này!... Chớ chẳng lẽ tui kêu bằng chú hoài coi cũng kỳ...

– Thì cũng như tôi vậy! Tôi kêu bằng cô Ba hoài... nghe sao chói tai quá mà!

Phấn làm bộ nghiêm:

– Thôi đi anh! Anh kêu ầm ầm lên thiên hạ ngó lơ hết bây giờ!

Rồi nhớ trực lại còn có Tư Cầu nằm ngủ bên cạnh, Phấn sa sầm mặt lại, liếc qua phía anh ta. Tư Cầu vẫn ngủ yên, nhưng có lẽ vì gió lạnh nên co quắp người lại, hai bắp đùi kẹp chặt hai bàn tay.

Phấn thở dài, nhẹ tay rút cái chăn tẩm quần lỏng lẻo nơi cổ Tư Cầu xuống, rồi đem đắp phủ lên mình anh ta.

Thấy động, Tư Cầu cựa quậy, ú ớ vài tiếng trong miệng, nhưng rồi lại ngủ luôn như cũ.

Anh khách thấy thế cũng đâm ra ái ngại và nỗi vui của anh ta ban nãy bỗng nhiên như thấy vơi đi đôi ba phần...

Phấn day qua bắt gặp anh khách đang nhìn mình và Tư Cầu.

Cô xén lên cúi gằm mặt xuống và rồi như không biết làm gì khác hơn nữa, cô ngã phịch người xuống ghế bố.

Nằm gối đầu lên cánh tay khoanh lại sau gáy, Phấn nhìn trần trần lên phía cây đèn bão treo tròn ten trên trần tàu gần chỗ ống khói.

Vài con bướm cánh lông nhỏ lòn xòe bay chung quanh ngọn đèn, và vài con than lẩn xun xoe bò đi bò lại để chực mồi...

Phấn khẽ thở dài.

Cô thầm biết ơn anh khách đã nhìn mình với Tư Cầu lúc ban nãy bằng cặp mắt đầy vẻ ái ngại, chớ nếu không, cô sẽ bực tức và buồn tủi hơn biết bao nhiêu!

Một hồi lâu, anh khách rụt rè gọi nhỏ:

– Em Ba, em Ba...

Thấy Phấn làm tỉnh, anh khách ngời nhồm dậy:

– Em Ba, bộ em ngủ rồi sao hả?

Phấn cự mình rồi khẽ lắc đầu:

– Ngủ gì được mà ngủ...

Anh khách do dự một hồi rồi nói:

– Tôi có câu chuyện này muốn nói với em Ba không biết em có ưng nghe không...

– Thì anh cứ nôi phút ra đi. Mà chuyện gì anh phải rào đón như vậy chớ? Lúc nãy anh lanh lợi lắm mà!

Anh khách chắc lười:

– Thôi mà em Ba! Lúc nãy khác, lúc nầy khác! Em Ba đừng thấy tôi vậy rồi đổ riết cho tôi là... nầy nọ ghen!

Phấn mím cười:

– Chớ sao bây giờ?

– Tôi thấy em Ba cũng không phải khù khờ gì, chắc em cũng dư biết xét người xét của... Em Ba đừng thấy tôi... lằng nhằng hồi nãy rồi cho tôi là thuộc hạng... mèo chuột bậy bạ đó ghen!

– Cha, anh tốt quá há!

Anh khách xua tay, lắc đầu:

– Cái đó thì tôi không dám nhận rồi!
Thật ra, tôi không tốt lắm và cũng không
xấu lắm... Tôi... vừa vừa vậy thôi và đủ để
xài với đời.

– “Xài” theo điệu của anh cũng đủ
chết thiên hạ rồi!

Anh khách nhăn nhó:

– Thôi mà em Ba! Em cứ nói dần lên
hoài thì... chết tôi. Tôi có câu chuyện này
muốn bàn với em Ba, chứ không phải
giỡn đâu! Chớ bộ tui giỡn với anh hả?

Anh khách ngồi bẻ ngón tay rôm rộp
một hồi rồi nhìn thẳng vào mặt Phấn
chậm rãi nói:

– Em Ba, tôi nói đây em Ba đừng giận,
tôi suy xét thấy cái tình cảnh của em Ba

và anh Tư đây, tôi ái ngại quá em Ba à!

Phấn chau mày:

– Đó là việc riêng của tui tui mà anh ái ngại cái khỉ mốc gì! Đáng lẽ anh mừng mới phải!

– Ấy em Ba nghĩ vậy là sai bét hết rồi! Phải, đáng lẽ ra tôi mừng mới phải nhưng chắc em Ba cũng dư biết: tôi đâu phải thuộc hạng chơi qua đường, hạng mèò đàng chó điểm, thấy đâu thì xâu tới mà không kể gì đến ai hết! Tôi gặp em Ba đây, đâu phải chỉ gặp nội có một chuyến xe, một chuyến tàu, rồi ngoảnh mặt làm lơ mỗi người mỗi ngả!

Phấn cười hỏi lại:

– Vậy chớ sao nữa?

Nghe Phấn hỏi vậy, anh khách có vẻ không vừa lòng:

– Em Ba cứ nói cà rồn hoài!... Tôi gặp em Ba đây còn có thể gặp nhau cả đời nữa chứ không phải chỉ nội có một chuyến xe, chuyến tàu nầy đâu!

– Cha, chưa gì mà anh nói coi bộ chắc ăn quá vậy?

Anh khách lắc đầu:

– Em Ba lại muốn nói đánh đầu tôi rồi! Thiệt tình ra, thì không có cái gì là chắc ăn hay không chắc ăn hết... Rồi đây, nếu không phải với nhau thì phần tôi vẫn lên Chợ Lớn lãnh cái chũn tài phú trong tiệm sắt của ông chú tôi, còn em và anh Tư vẫn lên Sài Gòn kiếm công ăn việc làm... như không có việc gì xảy ra hết. Em Ba nghĩ tôi nói như vậy có đúng không?

Phấn gật đầu thở dài:

– Thì đúng rồi!

– Đó em Ba coi: giữa em Ba và tôi... và cả anh Tư nữa, không có ai ép buộc ai cái gì được ráo... Nhưng riêng phần tôi... thôi tôi cũng nói thiệt ra đây chứ không giấu diếm làm gì nữa, phần tôi... tôi thương em Ba. Phải, em Ba đừng cười, tôi thương em Ba thiệt tình, thương một cách bất ngờ, mà ngay chính tôi cũng không dè nó mau chóng như thế được!

Phấn cúi đầu làm thinh, tay vân vê chót khăn bàn lông.

Anh khách sốt ruột chờ đợi câu trả lời của cô rồi hỏi tiếp luôn:

– Em Ba, bộ tôi nói vậy em Ba không tin chút xíu nào hết sao?

Phấn mỉm cười lắc đầu:

– Thiệt anh hỏi tui một câu khó trả lời quá! Tui biết bụng dạ anh làm sao mà

tin hay hồng tin... Anh nói vậy thì tui hay vậy...

Anh khách lộ vẻ bức tức, nhੌm hản người lên, nhích chiếc ghế bố lại gần ghế Phấn thêm chút nữa:

– Coi chẳng lẽ tôi thể em Ba mới tin sao? Mà tôi tội tình gì phải thể thốt chớ? Đây tôi nói câu này để em Ba nghĩ lại coi: nếu tôi không thiệt anh thương em Ba, không muốn tính chuyện lâu dài mà chỉ muốn chơi qua đường thôi thì... thú thiệt với em Ba, tôi có thiếu gì cách...

Bên này, Phấn nghe nói như vậy “xì” một tiếng. Anh khách vội giơ bàn tay ra đập đập vào khoảng không như để chặn trước những lời chanh chua của Phấn sắp sửa thốt ra:

– Em Ba không tin hả? Tôi nói đây không phải tốt lành gì mà khoe, chớ nếu

muốn chơi qua đường thôi thì... thiếu gì cách!... Chắc em Ba cũng biết sơ sơ được rằng tôi đâu phải vụng về gì lắm trong việc... o bế một cô gái, nhứt là cô gái ấy tứ cố vô thân bơ vơ một mình...

Phấn chấn ngang:

– Thì anh muốn nói tui nói đại đi, chớ bày đặt bày điều nói vòng vo làm gì cho mất công hồng biết!

Anh khách cười:

– Tôi xin lỗi em Ba, ghen em!

Rồi nghiêm giọng, anh nói tiếp:

– Tôi nói câu này chắc em Ba cũng dư biết: hoàn cảnh hiện nay của em Ba... kẹt lắm chớ hồng phải chơi đâu... Và nếu gặp người khác thấy em Ba ngộ như vậy sanh tâm bậy bạ thì... dễ ợt chớ không khó khăn gì!... Ấy, em Ba khoan nóng

để tôi nói hết đã!... Thiệt à em Ba, không chóng thì chầy, em Ba cũng phải xiêu lòng... hay vì hoàn cảnh bắt buộc mà phải làm khác ý mình...

Phấn cười khẩy:

– Chắc anh thấy tui hơi... dễ dãi buông thả hồi nãy nên bây giờ anh mới dám nói càn nói mạng như vậy chứ gì phải hông?

Anh khách nhăn nhó:

– Em Ba nói vậy chết tôi rồi! Em Ba nghĩ lại coi: nếu tôi là một thằng bậy bạ tính làm chuyện đóng cửa rút cầu thì đời nào tôi khai thiệt hết ra như vậy để em Ba sanh nghi thêm hay sao? Như vậy lộ tẩy hết còn gì hả em Ba?

Thấy Phấn làm thỉnh, anh khách hăng hái nói tiếp:

– Sở dĩ tôi nói vậy là vì tôi đã từng mắt thấy tai nghe rất nhiều cảnh ấy. Nội con đường dưới mình lên Sài Gòn này, tháng nào mà tôi không có lên xuống để bổ hàng cho tiệm của ông già tôi...

Phấn chen vô một câu:

– Hèn chi anh rành về chuyện... móc ngoéo người ta quá!

Anh khách vừa cười, vừa chắc lưỡi:

– Thôi mà em Ba! Em Ba cứ cản mũi, cản lái hoài làm sao tôi nói hết được! Tôi đã có dịp thấy biết bao cô gái từ miệt đồng bở nhà bở cửa tuôn lên trên này để rồi bơ vơ lữ đường lữ xá; muốn đi nữa thì không còn một xu ten dính túi, mà muốn quay lộn trở về nhà thì không dám, rớt cuộc rồi sa vào xóm điếm hết ráo! Đó em Ba coi, mấy cô chơi bời ở trên mấy cái nhà ngủ mà hồi chiều em Ba nói là

ngán đó, mấy cổ cũng ở trong cái đám ấy ra chớ đâu!

Phần nghe anh khách nói vậy, cũng hơi lo ngại, nhưng còn làm bộ hỏi cứng lại:

– Anh nói vậy mà có thiệt hông? Hay là anh tính dọa tui đó hả? Tui cũng nói thiệt với anh Ba, tui đâu có ngán chuyện đó: tui đi đây đâu phải nhắm mắt đi càn, mà đã có cụ bị sẵn đâu đó hết rồi. Mà theo như anh nói, bộ ai bỏ nhà ra đi cũng bị... như vậy hết sao chớ?

– Em Ba cứ nghĩ bậy hoài! Tôi dọa em Ba thì có ăn chung gì không chớ? Nếu tôi mà không đảng hoàng như người khác đời nào tôi khai ra như vậy! Đời bây giờ tinh ma quỷ quái lắm em Ba à; kẻ thương mình thì hồng có bao nhiêu, chớ kẻ muốn hại mình thì, ôi thôi, thiếu gì! Bây giờ sắp lên, nếu em Ba không

gặp tôi thì chắc chắn cũng sẽ gặp những thằng sát nhọn ác đút khác. Tôi nói đây không phải để khoe mình “song tàn”, hay là Thánh Thần Tiên Phật gì mà... hổng bậy bạ được, nhưng chẳng qua vì tôi thương em Ba. Phải, tôi thương em Ba thiệt tình... tôi nói đây có thiên địa quỷ thần hai vai làm chứng!

Phấn cười bảo:

– Ai mà dám chứng ầu cho anh!

– Tôi nói vậy mà em Ba không tin sao? Đây, tôi thể đọc một câu: Tôi Lâm Sanh, năm nay 25 tuổi, tôi mà có gian dối một điều gì thì xin Ông Bốn vật tôi hộc máu chết liền đi.

Phấn vội níu tay áo anh ta giựt giựt:

– Thôi, thôi, anh Ba! Tui nói chơi mà anh làm gì thể bán mạng như vậy?

Rồi cô dịu giọng hỏi thêm:

– Bộ anh 25 tuổi hả? Cha, cái điệu này anh lớn hơn tui gần chục tuổi lận! Tui mới 16 à!

Anh khách hớn hờ hỏi lại:

– Vậy hả? (rồi anh ta chép miệng than) Em còn nhỏ tuổi quá mà sao dám tính chuyện động trời động đất vậy hổng biết! Không phải tôi khi dễ em Ba cái gì đâu, tôi biết em Ba lanh lợi lắm nhưng – không phải tôi nói đây để chê bai gì – như vậy cũng chưa đủ để đối chọi với đời đâu, em Ba à! Tôi thấy chỗ đó, tôi càng thương em Ba. Tôi nói đây cũng kỳ một chút: tôi thấy sao bứt rứt trong lòng nếu tôi không lo bao bọc trọn vẹn cho cuộc đời của em Ba, kể từ giờ phút này trở đi...

Nghe anh khách nói dài dòng như vậy, Phấn cũng cảm động. Cô đặt một

tay lên đầu gối của anh ta và ngập ngừng nói:

– Thiệt tui cảm ơn anh lắm... Tui hiểu rõ bụng của anh lắm. Tự nãy giờ tui nói xóc hông, đó là để chọc anh Ba chơi, chớ bộ tui mù hay sao mà không thấy hả anh Ba?

Nói đến đây, Phấn thở dài nhìn qua Tư Cầu rồi quay lại nói tiếp:

– Nhưng chắc anh Ba quên rằng tui đây đâu phải chỉ có một thân một mình! Anh Ba thấy còn có anh Tư nữa đó! Hai đứa tui thương nhau nên mới dẫn đi như vậy chớ nếu không tui lên Sài Gòn làm tế gì? Tui...

Không để cho Phấn dứt lời, anh khách chận ngang nói luôn:

– Đó cũng vì chỗ đó mà tôi dám nói thương em Ba gắt tình đa! Chớ nếu có

một mình em Ba trợn thì... kể số gì! Đáng lẽ tôi thương em Ba một, mà có thêm anh Tư nữa thì tôi thương em Ba tới mười lần!

Phấn xô đầu gối anh ta ra:

– Cái anh quý này! Thôi đi anh, để nói chuyện đảng hoàng, chớ anh cứ đâm chĩa hoài...

Anh khách nghiêm nghị đáp:

– Cui bộ em Ba nói tôi giận sao chớ! Tôi nói thiệt mà! Tôi thương em Ba một phần vì em Ba... hạp nhãn tôi, một phần vì hoàn cảnh tứ cố vô thân của em Ba và một phần nữa vì em Ba còn có anh Tư... Tôi xót xa cho em Ba và cho anh Tư về cái hoàn cảnh ngang trái của hai người lắm...

– Tụi tui thương nhau thì dất lên Sài Gòn kiếm công ăn việc mần chớ có cái

gì đâu mà anh cho là ngang trái... anh Ba nói thương tui thì tui biết vậy. Mà nếu anh có thiệt tình thương tui thì tui cản cũng hồng được. Nhưng cái chuyện anh Ba nói thương tui một phần vì tui có anh Tư thì sao... nghe khó thông quá!

Anh khách mỉm cười, chậm rãi đáp:

– Tôi nói nghe sao trái cựa quá phải không em Ba? Nhưng sự thật là đúng như vậy. Tôi thương em Ba mà tôi lại thương cả anh Tư nữa! Tôi có kể cho em Ba nghe là mùa lúa năm nào cũng vậy, tôi lội khắp miệt vườn để mua lúa cho ông già; đời sống dưới ruộng rẫy ra sao tôi dư biết hết, vì vậy khi thấy anh Tư đây, tôi nghĩ ngay rằng anh khó mà chịu đựng nổi cái lối sống chôn rộ ở thị thành.

Phần chống chế.

– Anh Ba nói vậy, rồi cái gì cũng phải quen hết chứ!

– Đành rằng như vậy rồi, nhưng nhiều khi nó mất vui và còn sanh ra lục đục với nhau là đằng khác. Tôi thấy anh Tư đây là người hiền hậu thiệt thà, như vậy lên trên anh còn khổ nhiều, và chắc em Ba cũng không được sung sướng gì! Ban đầu thì cái gì cũng được, cũng êm cũng ráng với nhau hết, nhưng lâu ngày chầy tháng, tránh sao cho khỏi cái chuyện vấp vấp và tới chừng ấy sanh ra cắn đả nhau! Lúc đó, dầu có tính khôn tính dại, tính thiệt tính hơn gì nữa thì cũng đã lỡ ra rồi... Đến nước này chỉ còn cách ráng chịu đựng nhau được chút nào hay chút nấy...

Phấn râu râu nói:

– Anh Ba nói vậy nghe cũng phải nhưng tui với anh Tư thương nhau...

Anh khách chân ngang:

– Ai mà không biết em Ba với anh thương nhau! Nhưng thương nhau cái điều đó để mà chết chùm với nhau hả em Ba? Em Ba à, ở đời thương nhau thì dễ nhưng thương nhau cho trót, thương nhau cho êm thấm cả đôi bề mới thật là khó! Em Ba là người biết suy nghĩ chắc em Ba cũng dư biết rằng: đâu phải hễ nói thương nhau là nhảy a thần phù lại ôm xà nẹo với nhau mà sống đời được!

Ngừng một giây, anh ta cười nhẹ, nói tiếp:

– Mình thương nhau mà cha mẹ, làng xóm, tiền bạc...và cả tánh tình nữa cũng không... thương nhau được nữa với mình, thì dầu tài giỏi cách mấy cũng chết nhăn răng ra nữa, em Ba à!

Phấn chớp mắt liên mấy cái rồi ngập ngừng thú nhận:

– Hồng phải tui ngu dại gì mà không biết những điều anh Ba nói đó... Nhưng cái chuyện của tui với anh Tư đây... khó lắm chứ không phải dễ dàng gì đâu!

– Sao mà em Ba nói khó với dễ?

– Thôi, đến nước này tui cũng không dẫu anh Ba làm chi nữa; thiệt ra vì có tui rủ rê nên anh Tư ảnh mới dám bỏ nhà đi như vậy.

Anh khách cười bảo:

– Em Ba không nói tôi cũng biết t!

Phấn chau mày nhưng rồi lại nói tiếp:

– Bởi vậy, dẫu sao tui cũng hồng đành tâm... có ý nọ kia gì khác với anh Tư. Tui lôi kéo ảnh đi như vậy cũng quá quắt lắm rồi!

Anh khách gật gù như có vẻ tán thành:

– Em Ba nói như vậy kể ra cũng phải lắm nhưng... (đến đây anh khách nói tiếp với một giọng quả quyết) nếu nghĩ kỹ lại khó lắm em Ba ơi! Đó là tôi không muốn nói là nó còn tai hại biết cơ man nào mà kể...

Phấn trở mặt hỏi:

– Sao? Tai hại cái gì, anh làm ơn nói thử cho tui nghe coi?

Anh khách vỗ nhè nhẹ vào vai Phấn:

– Khoan, em Ba đừng nóng! Việc đâu còn có đó mà! Tôi nói tai hại là ở chỗ về sau này. Tôi không dám cho rằng em Ba và anh Tư không ở bền được với nhau, nhưng điều mà tôi có thể nhứt quyết nói được là hai người sẽ chỉ làm khổ cho nhau thôi!

– Hứ, nếu có khổ tui cũng cắn răng mà chịu!

Anh khách vẫn ôn tồn:

– Thì đành như vậy rồi! Bộ em Ba nói tôi hồng biết em Ba là một người... gan lì hay sao? Nhưng tôi thử hỏi em Ba: em Ba với anh Tư dắt nhau đi như vậy để làm gì, nếu không là để được thông dong sống có cặp sung sướng hú hí với nhau, mà khỏi phải để cho ai cản trở dòm ngó... có phải vậy không em Ba?

Phấn gật đầu.

Anh khách lại tiếp:

– Cái chuyện mình tính là như vậy đó. Nhưng ở đời có nhiều chuyện mình tính một đằng thì nó lại đi một nẻo! (Rồi bằng một giọng tha thiết, anh khách chậm rãi nói thêm) Em Ba, tôi thật tình thương em Ba và... anh Tư nên tôi mới nói ra điều này: cái chuyện của em Ba và anh Tư khó ăn đời ở kiếp được với nhau đâu!

– Sao vậy?

– Em Ba, tôi nói đây không phải để dìm ai, nhưng chắc em Ba đã có lần suy nghĩ đến: rồi đây vì hoàn cảnh đẩy đưa, chưa chắc gì em Ba và anh Tư lên Sài Gòn sẽ sống... dễ chịu liền, thêm vào đó, tánh tình hai người như mặt trời, mặt trăng... như vậy hai người càng sống với nhau càng làm khổ cho nhau thôi!

Phấn thở dài:

– Chắc anh Ba biết: tui hổng có cách gì khác vì chuyện đã dĩ lỡ ra rồi, và dầu sao thì tui với anh Tư cũng thương yêu nhau...

– Thương yêu nhau phải để làm hại đời nhau. Tôi dám nói chắc điều này với em Ba: dắt anh Tư đi lang bang như vậy là em hại đời anh. Tôi biết chắc rằng anh Tư không thể nào sống sung sướng

trên Sài Gòn. Như vậy có phải em Ba hại đời anh hay không? Mà em hại luôn đời của em Ba... Tôi biết em Ba là một người chung tình, em Ba không nỡ lòng nào buông rơi anh Tư, và cũng vì vậy mà rồi đây hai người sẽ khổ lây với nhau, bỏ thì thương, vương thì tội...

Phấn đáp buông thông:

– Tui cũng biết như vậy nhưng đầu dây mỗi nợ gì cũng tại tui hết, tui thương anh Tư và tui phải ráng lo làm sao cho vuông tròn...

– Đúng như vậy rồi! Em Ba phải lo cho anh và em Ba nên để cho anh... trở về dưới nhà...

Phấn dây nẩy:

– Ý vậy hồng được đâu!

– Ấy mà được! Anh trở về thì được,

còn em Ba trở về hết được nữa rồi. Bất quá thì anh bị ở nhà rầy la năm bảy ngày hay nhiều lắm một tháng là cùng chớ gì, rồi đâu cũng vô đó... anh có thương nhớ em thì rồi cũng khuây khỏa, hay có lậm lắm thì cũng chỉ buồn buồn vậy thôi, chớ anh mà theo dính luôn em Ba, anh sẽ khổ sở và không chừng anh sẽ còn cảm thấy ân hận một đời nữa là khác!

Không nghe Phấn nói gì hết, anh khách chêm thêm:

– Phải, em Ba à. anh Tư có theo em lên Sài Gòn thì thế nào rồi anh cũng khổ tâm mà em cũng chẳng sung sướng gì!

Phấn nói xui lơ:

– Tui cũng biết như vậy, nhưng...

Anh khách chặn ngang:

– Nhưng em Ba còn nặng anh với anh

phải không? Như vậy, em Ba cần phải... hy sinh cái tình của mình để tránh trước cho đời anh Tư qua khỏi một cơn sóng gió ê chề. Tôi đây cũng vậy, em Ba à, tôi thấy anh Tư thiệt thà hơn chất mà dám liều mạng ra đi như thế này, lòng tôi đâm ra bất nhẫn. Em Ba à, tôi nghĩ sao nói vậy chớ không phải vì thương yêu em Ba rồi đặt điều xía vô để xúi biểu này nọ đâu, xin em Ba đừng ngờ oan tôi tội nghiệp! Cha, phải chi anh Tư lành lợi xảo trá và chính ảnh dụ dỗ em Ba đi thì dễ xử cho tôi biết mấy!

– Sao lại dễ xử?

Anh khách cười:

– Vì tôi chỉ cần... lời tuột em Ba đi chớ khỏi phải phân trần dài dòng gì ráo!

– Anh thiệt là thứ quý! Chưa gì mà tui thấy ớn anh quá!

– Em lại nghi bậy cho tôi rồi!

Rồi anh khách nghiêm giọng lại:

– Sao em Ba? Em tính thế nào? Mà em có tính gì thì tính gấp gấp bây giờ đi chớ để sáng mai thì... hết xoay xở nổi đa em!

Phấn năn nhó đáp:

– Thiệt khó cho tui quá! Anh Ba hổng biết tui kẹt như thế nào...

– Sao lại không! Em Ba kẹt nên phải gỡ liền bây giờ chớ nếu để dây dưa riết rồi thì chỉ có nước chịu trận đa! Em Ba thương anh Tư, nhưng cái việc “thương” đó không thuận cho hai đảng, còn nếu em Ba bằng lòng đi với tôi tuy bây giờ em Ba chưa có thương tôi đi nữa cái việc ấy lại thuận cho cả ba người.

– Sao lại kỳ cục vậy?

– Đây nè, anh Tư trở về sống thong dong như cũ, còn em Ba quay về hết được thì đã có tôi, dầu ở chỗ lạ nước lạ cái có tôi cũng... đỡ lắm em Ba à! Em Ba biết tại sao tôi dám nói chắc như vậy không?

Phấn ngược mặt lên hỏi:

– Tại sao hả anh Ba?

– Thì có gì đâu, tôi đã có sẵn chỗ làm ăn trên Chợ Lớn. Như vậy, trong lúc đầu, dầu hèn cũng thể mình đã có nơi ăn chịu rồi phải không em Ba?

– Được như vậy cũng hay rồi! Thiệt tình tui nhắm mắt đi liều, chớ càng gần lên tới trên chừng nào tui càng lo quỳnh thêm... Anh Tư ảnh lại thiệt thà quá! Bây giờ tui nghĩ lại mới thấy giựt mình; nếu sau này ảnh có bề gì thì cũng tại tui hết (và nó ngó qua Tư Cầu lắc đầu chép miệng than)... Thiệt tội nghiệp cho anh

Tư quá!

Anh khách vói nắm lấy tay Phấn:

– Thôi em Ba à, mình thương ảnh thì mình phải tính cho ảnh... Rồi đây tôi dám nói chắc với em Ba rằng: mình sẽ có ngày trở về thăm ảnh và lo gây dựng cho ảnh làm ăn khá giả với người ta...

Phấn vội hỏi:

– Anh tính mình ra sao mới dìu ngó mặt bà con xóm giềng được, chớ bộ vác thầy dìu khơi như vậy được sao?

Anh khách cười đắc ý:

– Vậy chớ sao! Ít ra mình cũng phải bằng năm bằng mười lúc ra đi thì mới dám ló mặt về dưới chớ! Như em Ba đây thì tệ lắm cũng phải là một bà chủ nhỏ để dẫn tôi về ra mắt họ hàng...

Phấn thò tay véo anh ta một cái:

– Anh nói cho quá rồi nữa hổng có cái mốc xì gì hết, chết với tui đa nghe!

Anh khách hí hửng xiết mạnh lấy bàn tay của Phấn:

– Vậy em Ba bằng lòng rồi phải không?

Phấn rút nhẹ tay và ngáp ngừng nói:

– Có cái gì đâu mà... bằng lòng hay hổng bằng lòng. Bây giờ mình cần lo cho anh Tư trước nên phải tính với nhau vậy thôi...

Anh khách hiểu ý Phấn nên không làm bức quá, liền nói xuôi theo:

– Em Ba nghĩ như vậy cũng phải, mình nên lo cho anh Tư trước cái đã.

Phấn vội hỏi:

– Anh Ba có nghĩ cách nào cho... êm

thăm hông?... Chớ chẳng lẽ tui nói thẳng với anh Tư thì... ngại lắm! Tui hông đành tâm làm như vậy đâu! Bể gì ảnh cũng thương tui...

– Thì ai mà làm như vậy được! Cũng may là mình ở đây còn gần dưới nhà anh, chớ nếu để đi tuốt lên Sài Gòn thì khó xử dữ đa!

Anh khách nghĩ ngợi một hồi rồi nói tiếp:

– Cố nhiên là mình không thể để cho ảnh biết trước được rồi! Vậy thì chỉ còn cách là làm sao em trao êm cho ảnh một số tiền, rồi tui mình... tách ra đi riêng... Như vậy thế nào ảnh cũng quay trở về chớ không dám đi tới nữa đâu... Mình tính như vậy kể ra cũng kỳ lắm nhưng không có cách gì khác hay hơn em Ba à! Đó là một việc dầu cho tôi thương em Ba hết sức, tôi cũng vẫn áy náy vô cùng...

Thôi mình đành ráng chịu như vậy miễn làm sao cho anh Tư được trọn vẹn thì thôi, phải không em Ba?

Phấn ủ rũ gật đầu:

– Thì chỉ còn cách đó! May mà tui chỉ làm phiền anh có bấy nhiêu thôi chớ nếu còn đeo đẳng nữa tui hại trọn đời anh...

Rồi cô thở hắt ra một hơi và nói tiếp một cách gọn lỏn:

– Thôi được rồi, để tui lo phần này sao cho xong thì thôi!

✱

Tiếng tàu xúp-lê làm Tư Cầu giật mình ngồi nhổm dậy. Anh ta ngáp một hơi dài, vươn vai rồi đưa tay dụi mắt quay qua hỏi Phấn:

– Bộ tàu sắp chạy hả em?

– Mới có xúp-lê một mà chạy nổi gì! Chắc cả giờ đồng hồ nữa nó mới mở đôi.

Tư Cầu để ý thấy chiếc ghế bố của anh khách trông không nên lên tiếng hỏi:

– Ủa, còn chú Ba chú đi đâu rồi hả em?

Phấn lúng túng đáp:

– Chú Ba hả? Chú lên trên chợ mua cái gì đó mà! Chắc không chừng chú đi uống cà phê...

Tư Cầu nhìn quanh quất một hồi rồi hỏi thêm:

– Bộ chiếc tàu đậu cặp theo tàu mình đi cũng sắp chạy hay sao mà thấy thiên hạ họ lên xuống rần rần vậy em?

Phấn ngó qua chiếc tàu bên cạnh:

– Chắc vậy chứ gì! Tàu bên kia là tàu đi Nam Vang đó mà!

– Vậy hả! Chắc nó cũng chạy một lượt với tàu của mình...

Một hồi lâu sau, Tư Cầu nhìn qua chiếc ghế bố trống rồi lại kêu Phấn hỏi nữa:

– Em có nghe chú Ba, chú nói đi bao lâu không em? Rủi chú xuống trễ thì sao?

Phấn gật ngang:

– Ồi, sao anh hay lo bao đồng thiên hạ quá hổng biết! Thì chú đi, chú cũng phải liệu mà trở xuống cho kịp chứ! Chú có đồng hồ thì đâu có trễ được.

Tư Cầu vội gật đầu:

– Ờ phải, mà có đi quanh quần đàu đây nghe tàu xúp-lê chạy dìa cũng còn dư kịp.

Một lát sau, Tư Cầu thấy mắc hỏi thêm:

– Bộ chú Ba chú hồng có để cái cặp da của chú lợi sao em?

Phấn chắc lưỡi:

– Để lợi làm tế gì hay sao mà để chớ! Cái cặp của người ta thì người ta xách theo chớ ăn nhập gì với mình mà anh hỏi cho mắc công hồng biết! Em hỏi anh, nếu trong cặp họ có để tiền bạc hay đồ gì quý rồi họ có dám giao cho mình giữ không hả?

Tư Cầu gượng cãi lại:

– Tại họ hồng dám giao, chớ nếu mình có giữ dùm thì đâu có suy xuyến đồng xu các bạc nào mà sợ!

Phấn xì một tiếng:

– Anh nói sao nghe dễ ợt... Nhưng em hỏi anh: ai dám tin mình chứ?

Tư Cầu gân cổ hỏi lại:

– Coi bộ chú Ba chú không tin mình sao?

Phấn lắc đầu thờ dài:

– Nói điệu như anh đó mà khổ hổng hay...

– Sao lạ vậy? Cái gì mà khổ với sướng chen vô trong đó nữa?

Phấn xua tay:

– Thôi, thôi... hổng có gì hết đâu!... mà em có nói cũng hổng... ích lợi gì hết!

Đến lượt Tư Cầu lắc đầu:

– Thiệt em nói cái gì lằng nhằng, mà hể hỏi ra thì em nói ăn trót hết...

Phấn vói tay vỗ nhẹ lên vai Tư Cầu:

– Ở đời có những chuyện... khó nói ra cho rõ ràng được anh Tư à! Mà anh hỏi thăm chú Ba làm chi dữ vậy?

– Thì có gì đâu! Anh sợ chú đi quá trốn trễ tàu thì nguy tội mình!

– Tưởng anh nói cái gì khác chớ! Chuyện đó anh hơi sức nào lo, nếu chú Ba chú xuống trễ thì chú đón xe đi chớ có sao!

– Thì đành như vậy rồi, nhưng chú đi bỏ tội mình bơ vơ như vậy cũng... ngán lắm chớ!

Phấn cười đáp:

– Nói như anh vậy, rủi mình đi chuyến này hồng gặp được chú Ba đó thì sao? Mình có chùn có cẳng chớ bộ không sao mà sợ! Không có chú thì mình cũng đi tới trên vậy!

Rồi cô ta ngập ngừng nói thêm:

– Mà cùng lắm thì... quay trở dìa dưới chó gì!

Tư Cầu chận liền:

– Ý không nên đâu! Đến nước này mà em biểu quay lộn dìa nhà nữa thì có nước thất hòng!

Phấn lạng thình một hồi rồi lên tiếng hỏi:

–... Mà rui có trở dìa dưới, anh liệu có biết đường hông?

Tư Cầu cười khì:

– Bộ em nói anh tệ lậu lắm sao mà hông biết đường trở dìa dưới! Anh đâu có đến nỗi gà mở cửa mả lắm em!

Phấn thở ra như trút gánh nặng:

– Nếu anh biết như vậy thì... giải lắm!... Thiệt ra, mình ở đây mà muốn đi trở xuống Trà Ôn thì dễ ợt: cứ đợi đến lối mười hai giờ trưa mai xuống tàu Phước Châu là êm...

– Ồi thôi! Bây giờ em bàn đến đường đi nước bước lên Sài Gòn có phải hay hơn không, chớ hơi sức đâu mà nói chuyện đi lộn trở dìa cho mất công hồng biết!... Nó có ăn nhập gì nữa đâu!

– Thì vui miệng nói luôn vậy mà!

Tư Cầu như nhớ trực lại điều gì, lên tiếng hỏi Phấn:

– À, từ hồi hôm tới giờ em có ngủ được giấc nào hông?

Phấn ngả lưng nằm xuống ghế bố, ngập ngừng đáp:

– Thì cũng mơ mơ màng màng một

chút vậy thôi. Còn anh, em thấy anh ngủ ngon quá!

– Bị suốt ngày hôm nay... xáo trộn nhiều quá nên anh mới đặt lưng xuống là ngủ... bất kể quân thân. Nếu có ai chơi cắc có khiêng anh liệng xuống sông, anh cũng hồng hay nữa!

Phấn chép miệng than:

– Thiệt anh ngủ mê quá đổi mà! Kể như vậy cũng sung sướng...

Tư Cầu quay lại nhìn Phấn:

– Cái gì mà em nói anh sung sướng chớ?

Phấn tìm cách trả lời cho xuôi:

– Thì... trong lúc ai nấy đều thao thức thì anh ngủ thẳng cẳng như vậy là sung sướng chớ gì nữa!

Tư Cầu trợn mắt:

– Ý trời, suốt ngày nay lên xe, xuống xe hai ba bận, giằng vật cái thân còn hơn đi cày năm bảy công ruộng nữa, mà em biểu hồng mệt mỗi sao được?

Phấn hỏi lảng ra:

– Chớ bộ anh hồng... lo cái chuyện mình lên Sài Gòn hay là anh hồng nhớ nhà hay sao?

Tư Cầu nhún vai:

– Thì mình đi đây rồi còn lo cái gì nữa! Hễ tới đâu thì lo tới đó, chớ dẫu anh có muốn lo trước cũng hồng biết đường đâu mà rờ... Còn cái việc nhớ nhà thì... có nhớ cũng có để bụng chớ chẳng lẽ la bài hải lên sao? Mà bây giờ có nhớ... cũng hồng ăn chung gì ráo!

Phấn hỏi thêm:

– Chắc anh... hối tiếc cái chuyện ra đi như vậy lắm phải không?

Tư Cầu thở dài:

– Đến nước này mà còn hối tiếc khi khô gì nữa! Em kêu đi thì anh đi... Mình có thương yêu nhau thì phải ráng chớ biết sao bây giờ!

Phấn cắn môi suy nghĩ một hồi rồi rứt rè hỏi:

– Giả tử bây giờ anh... rảnh tay rảnh chân hổng còn bận bịu gì hết, anh còn tro troi một thân một mình... anh có lên Sài Gòn nữa hông hay là quay trở dĩa dưới?

Tư Cầu lò mắt nhìn Phấn nhưng rồi cũng trả lời:

– Nếu có một mình anh thì anh đi lên trên tế mỗ tổ hay sao chớ?... Mà em hỏi

gì kỳ quá vậy? Còn em nữa chi hả?

– Thì em.. giả tử vậy mà! Giả tử như mình... lạc nhau, coi anh tính thế nào...

Tư Cầu lắc đầu cười:

– Cha, giả tử cái điệu gì ác hơn ác đức quá mà! Anh đeo dính cứng theo em thì lạc khổ gì được!

Phấn vói tay nắm chặt lấy bàn tay Tư Cầu trong một giây rồi buông thõng xuống và thần thờ nói lập lại:

– Ủ, dễ gì lạc được...

Tư Cầu thấy xốn xang vì những cử chỉ và lời nói lụp chụp của Phấn nên định hạch hỏi thêm, nhưng liền theo đó, hai tiếng xúp-lê rền tai vang lên làm cho anh ta phải bỏ dở ý định ấy. Tiếng còi tàu vừa dứt, anh ta lo lắng hỏi liền Phấn:

– Nè em, tàu xúp-lê hai rồi mà sao chú Ba chú cũng chưa trở xuống nữa hả em?

Phấn cũng ngồi nhòm dậy:

– Ôi, còn sớm chán sớm chê! Ít lắm là nửa giờ nữa tàu mới mở đò, chú Ba chú xuống tới mấy hồi...

Tư Cầu vẫn chưa yên tâm:

– Em Ba à, hổng biết tàu xúp-lê như vậy mà trên chợ họ rần rần, mình có nghe được hông em?

– Gì mà nghe hông được! Chớ anh hổng thấy ở dưới mình, tàu chạy ngoài vàm xúp-lê mà mình ở tuốt trong ngọn kinh còn nghe rõ mồn một đó sao!

– Ủ phải há!

Một lát sau, Phấn ngồi dậy hỏi Tư Cầu:

– Anh đói bụng chưa anh Tư?

– Đói thì cũng chưa có gì đói lắm, nhưng nếu có cái gì dần bụng thì chắc hơn!

Phấn mở cây kim tây gài nơi túi móc bóp ra, đếm đưa cho Tư Cầu ba cái giấy bạc 20 chục đồng:

– Đây nè, anh cầm tiền này lên trên chợ mua bậy vài ổ bánh mì và thịt xá xiu hay cái gì đó...

Tư Cầu xô tay Phấn lại:

– Anh có biết chỗ nào bán đâu mà em kêu anh mua? Em đi dùm hông được sao?

Phấn nói sảng:

– Coi kìa, anh đi lên trên mua rồi ai ăn thịt anh sao mà sợ vậy! Em ở dưới này... giữ chỗ cho anh và chú Ba chờ cái điệu

anh lớ ngớ để anh dưới nầy họ chiếm hết ghế, anh có nước đứng đó mà ngó chớ làm gì được!

Tư Cầu nhăn nhó:

– Nhưng anh có biết chỗ bán ở đâu mà đi mua!... Anh thấy người ta bùng bán dưới tàu, rao om xòm sao em hồng kê mua để bắt anh đi lên trên cho cho mất công quá trời vậy hồng biết!

Phấn xì một tiếng:

– Ở dưới nầy họ bán của hôi của thúi, bán tấn bán ép rồi mình cũng đâm đầu vô mua hả?

Rồi cô dụ giọng:

– Đây nè, anh lên trên cầu tàu, có con đường đi thẳng trước mặt đó, anh đi chừng một đôi, chỗ gần có cái ngã queo đó, anh thấy hông?

– Ủ... ừ...

– Đó, gần chỗ queo có lò bánh mì anh vô hỏi mua thì có bánh nóng giòn liền, tội tình gì vác tiền mua ba cái bánh mì cũ dưới này, đã ăn dai nhách, chua lòm mà còn... khó tiêu nữa anh à...

– Ối thầy kệ, mua bánh mì cũ ăn rồi chết sao chứ! Ở dưới mình ăn cơm nguội để cách đêm, ăn đồ sống đồ sinh hà rầm đó mà có sao đâu...

Phấn trùng mắt:

– Nói liều mạng như anh vậy thì hết chuyện rồi! Ở nhà thì sao cũng được, có mặc dịch mắc gió thì bất quá nằm một đồng đó, chứ bây giờ mình đang lỡ đường lỡ xá thì lại khác hơn ghen anh!... Mà em hỏi anh: mình bỏ đồng tiền ra mua thì tội gì hồng lụa của ngon của tốt mua hả? Chớ bộ điên hay sao mà vừa tốn tiền

vừa rước ba cái bánh mì cũ ăn cho nó
trệu xương quai hàm chơi chớ?

Tư Cầu trả lời yếu xìu:

– Ủ, thì thôi đi mua bánh mới... Mà
mua mấy ổ hả?

– Hai ba ổ gì cũng được, thứ ổ lớn đó
nghen!

– Chi nhiều dữ vậy?

– Gì mà dữ, hai ba người ăn chớ bộ ít
sao, mà nếu còn dư thì đem theo ăn dọc
đường, ể ảm gì đâu mà anh sợ!

– Em còn biểu mua thêm cái gì nữa
đó?

– Anh mua thêm 100 thịt xá xiu, chỗ
bán cũng gần đó, anh hỏi thăm ở lò bánh
mì thì họ chỉ cho.

– Mua cái gì tới một trăm lạng?

– Ý trời ơi, một trăm là một trăm cà-ram. Anh cứ nói vậy là họ biết mà! Đây nè, anh cầm tiền đi rút lên mua đi...

Tư Cầu giơ ba tấm giấy bạc lên gần phía ánh đèn bão, rồi ngạc nhiên hỏi:

– Em đưa chi cho anh nhiều tiền dữ vậy? Tới sáu chục đồng lận nghe, em xem kỹ lại coi chừng đưa lộn đa!

Phấn lúng túng giữ tay Tư Cầu không cho anh ta đưa trả lại, rồi làm bộ hỏi lại:

– Sáu chục lận hả... Thôi anh cầm lấy hết đi. Mua bánh mì còn dư bao nhiêu, anh bỏ túi để xài lật vặt gì đó thì xài...

Tư Cầu dục dặc không chịu lấy:

– Thôi đi em! Em đưa nhiều quá, rủi anh làm mất thì uổng lắm! Anh đâu có xài cái gì đâu mà giữ tiền; có cần mua chút đỉnh gì anh sẽ hỏi em lấy sau cũng

được... Giữ kè kè tiền trong mình khổ lắm!

Phấn lấy ba tờ giấy bạc nhét vào túi Tư Cầu, rồi vừa xuống giọng van lơn vừa xô nhẹ nó đi:

– Thôi mà anh, anh cầm lấy đi chớ để em nói hoài sao! Bây giờ đây, đâu phải như hồi còn ở ngoài đồng chăn vịt nữa mà hồng cần tiền. Nói như anh vậy, rủi hồng có mặt em rồi anh mới hỏi mượn ai được chớ! Thôi đi lên mua bánh mì cho mau đi tàu sắp chạy bây giờ ghen!

Vừa lúc đó, một hồi còi tàu vang lên làm Tư Cầu đứng khựng lại:

– Ý chết, cái gì mà xúp-lê nữa đó! Rủi anh xuống trễ rồi làm sao?

Phấn lấy tay xua nó đi:

– Tàu Nam Vang đậu khít một bên

xúp-lê một đó mà! Anh đi cho mau đi hồng trể đâu mà sợ... có gì thì em kêu họ đợi cho!

Tư Cầu rảo bước đi lên tới cầu thang, nhưng rồi lại chạy vòng qua bên hông tàu kêu vọng xuống:

– Em ơi!

Phấn vội chạy lại hỏi:

– Cái gì nữa đó hả?

– À, anh quên dặn em coi chừng dùm gói quần áo của anh để trên ghế bố đó.

– Dĩ hông! Vậy mà hớt hơ hớt hải làm người ta hết hồn!

Tư Cầu vội vã quay đi thì Phấn lại kêu giựt ngược lại:

– Nè, anh Tư, anh ôm gói quần áo của anh đi theo luôn cho... tiện hơn.

Tư Cầu chắc lưỡi:

– Trời thần đất địa ơi, chớ em ngồi đó coi chừng luôn dùm một chút hồng được sao!

Phần trao gói quần áo ngang qua lan can của chiếc tàu cho Tư Cầu:

– Thôi anh chịu khó ôm theo đi! Hồng phải em muốn làm khó làm dễ gì anh đâu, nhưng kệt chút nữa em phải... đi cầu chẳng lẽ em mang theo hết được sao!

Rồi cô ngập ngừng nói thêm:

– Anh Tư à... để rồi sau này anh sẽ rõ... em tính đâu đó cái gì cũng đủ, cũng tiện cho anh hết, vì dầu thế nào đi nữa, em cũng không quên được rằng em đã... rủ rê anh theo lên tới đây...

Tư Cầu cầm lấy gói quần áo:

– Ý cha, có đưa đây thì đưa phút cho rồi. Còn cái chuyện em nói lằng nhằng đó bộ ai hổng biết sao mà em nhắc! Thôi anh đi đây nghen!

Phấn lại kêu vói theo:

– Anh Tư! Anh Tư!

Tư Cầu ngoái cổ lại:

– Gì nữa đó... bà nội?

Phấn ngược mắt nhìn Tư Cầu rồi rầu rầu nói:

– Anh Tư, anh đừng oán trách em nghen...

Tư Cầu lo trể tàu nên chắc lưỡi đáp sẵn lại:

– Người ta nói ừ mà!

– Anh Tư!... Dầu mai kia một nọ giữa

tội mình có xảy ra sự gì thì anh nên xét lại dùm em. Em có tính cái gì đi nữa thì em cũng nghĩ đến anh trước, em hồng muốn cho anh phải lụy nhiều vì em. Em nói đây có đất trời làm chứng, dầu sao đi nữa, em cũng thương anh trước nhứt, nhiều nhứt, em nhớ anh hoài hoài... em nói vậy, anh có tin được hông anh Tư?

Tư Cầu một tay cặp gói quần áo, một tay buông thông xuống, sốt ruột nói một hơi:

– Tin, tin rồi! Mà còn nói cái gì nữa thì tuôn ra luôn thể đi! Hôm nay sao sanh chứng nói cái gì mà nghe như trời trần vậy cà!

Phấn buồn bã lắc đầu:

– Thôi, anh đi đi! Và nhớ những lời em nói... với lại nhớ coi chừng tiền để trong túi đó nghen!

Tư Cầu vội đưa tay lên thọc vào túi để tiền, rồi cắn nhả:

– Thiệt là kỳ! Người ta gấp thấy bà mà cứ kêu đi kêu lại hoài! Cái điệu nầy trể tàu một cái thì... hút gió hết kêu!

Nói xong, anh ta quày quả đi lên chợ. Phấn ghen ngào cất tiếng kêu nho nhỏ:

– Anh Tư! Anh Tư!

Tư Cầu đã đi xa... Phấn lắc đầu, ngẩn ngơ đứng nhìn theo và đưa tay lên quệt mắt. Đợi cho Tư Cầu khuất vào đám đông trên lộ, Phấn quay lại chiếc ghế bố lấy gói quần áo lên rồi hối hả đi tuốt lên trên cầu tàu...

✱

– Em Ba, tôi đây nè em!

Anh khách núp sau quán bán sách ở mé sông ló đầu ra gọi Phấn. Phấn hấp tấp chạy lại. Anh khách hỏi tiếp:

– Sao em Ba! Mọi việc đều... êm hết phải không em Ba?

Phấn gật đầu, mặt buồn so. Anh khách thấy vậy đâm ra lúng túng:

– Thôi em Ba, bây giờ mình phải tính... tới chứ hơi sức đâu mà... nghĩ sứt lui nữa. Tuy rằng việc xảy ra hơi bất ngờ một chút, nhưng bề gì thì cũng... êm hết rồi, mình đã lo cho anh Tư đâu đó trọn vẹn. (Nói đến đó, anh khách vỗ trán như nhớ ra điều gì) Thiệt tôi quên lú mất; hồi nãy tôi tính gởi cho em Ba năm chục để em Ba trao thêm cho anh Tư, nhưng bị lụp chụp quá thành thử quên lửng đi mất!

Phấn thần thờ đáp:

– Cái đó tui lo xong rồi, tui có đưa cho ảnh sáu chục đồng, như vậy cũng tạm đủ. Tui có tính đưa thêm chút đỉnh nữa nhưng sợ ảnh sanh nghi...

– Em Ba nghĩ vậy cũng phải. Thôi để sau này mình kiếm dịp giúp đỡ ảnh làm ăn. Em Ba, bây giờ mình đi tìm chỗ nghỉ để sáng mai đón xe lên Sài Gòn chớ cứ đứng xơ rơ đây hoài cũng bất tiện lắm em Ba à!

Phấn ngân ngữ không chịu đi:

– Thôi mình đứng đỡ đầu đây cũng được. Tui muốn coi anh Tư ảnh xuống tàu thế nào...

Anh khách chen vô liền:

– Ý, vậy không nên đa! Em Ba với tôi đứng làng chàng ở đây rủi gặp anh Tư

ảnh trở xuống thì có môn... chết cứng đó chớ hết xoay trở gì nữa được nghen!... Còn nếu em Ba muốn rình coi anh Tư tính toán như thế nào, thì em Ba cứ việc theo tôi lên mượn một phòng trên nhà ngủ Tây Hồ gần xích bên cầu tàu đây nè. Em Ba lên trên lầu mặc sức mà nhìn xuống...

Phấn có ý xiêu lòng nhưng còn hỏi lại:

– Nhưng hồi chiều anh Ba nói mượn phòng thì họ hỏi giấy tờ gì đó mà!

– Ồi thú chuyện đồ bỏ đó mà em Ba lo cho cho mệt! Mình lo là lo cho đàn ông con trai chớ đàn bà con gái ai thèm để ý đến đâu mà sợ. Mà nếu họ có hỏi tới thì cái miệng mình đây để làm chi và còn cái nầy nữa (vừa nói anh khách vừa vỗ vào túi quần sau chỗ để bóp tiền) rồi cái gì cũng xuôi róc hết.

Phấn gật đầu:

– Nếu vậy thì được... Thầy kệ, tui cũng liều một chuyến để coi anh Tư ảnh quyết định tới lui như thế nào, rồi tui mới yên tâm được.

Anh khách vỗ nhè nhẹ vào cánh tay Phấn:

– Thiệt em Ba lo xa quá! Tôi cam đoan với em Ba là mọi việc sẽ êm ru hết. Thế nào anh Tư ảnh cũng quay về dưới hay nói cho cùng đi nữa, nếu ảnh có tính đi đâu thì cũng có sẵn một số tiền em Ba trao cho ảnh đó... Không có sao đâu em Ba à, em Ba đừng quá buồn phiền không ích lợi gì hết vì dầu sao thì chuyện cũng đã lỡ ra rồi...

Vừa lúc đó ba hồi còi tàu vang lên.

Phấn vừa đi theo anh khách vừa ngoái cổ nhìn xuống cầu tàu. Cô móc túi

lấy cái khăn mùi xoa vải ba-tích có rua bốn góc ra chặm chặm nơi mắt...

✱

Nghe tàu xúp-lê đồn tới, Tư Cầu hối hả ôm ba ổ bánh mì và xách tòn ten gói thịt chạy xuống.

Anh ta rảo bước, né tránh người qua lại và đi tuốt ra phía sau lái tàu. Anh sắp sẵn vài câu khi gặp Phấn là cự nự liền về cái việc sai đi mua bánh mì suýt chút nữa trễ tàu này.

Đến nơi, Tư Cầu thấy ba cái ghế bố trống không nằm liền một hàng với nhau, nó lẩm bẩm nói:

– Ủa, đến giờ này mà chú Ba hổng chịu trở xuống nữa, như vậy trễ hết rồi còn gì!... Còn bà nội này (anh ta nhìn qua ghế của Phấn) chắc bỏ đi cầu rồi...

Tư Cầu thông dong chất ba ổ bánh mì lên chỗ gác chân của ghế bố rồi nằm phịch xuống có vẻ hỉ hả lắm: suốt thời gian anh ta lên chợ, anh ta cứ lo ngay ngáy về việc trễ tàu!

Đến chừng tàu xúp-lê dồn một hơi nữa, Tư Cầu đâm ra nóng ruột. Ngó qua mấy dãy ghế bố bên cạnh, thiên hạ vẫn còn ngủ, Tư Cầu lễ mễ ôm mấy ổ bánh mì và gói quần áo lên đi lần xuống tầng dưới tàu để kiểm Phấn.

Anh ta không thấy Phấn đâu hết nên rề lại trước cầu xí đưa tay giựt cửa ra.

Biết cánh cửa bị móc chặt cứng ở phía trong, Tư Cầu bèn vừa gõ cộp cộp vừa lên tiếng kêu:

– Em Phấn! Em ở trong hả?

Một giọng đàn ông ô ô vang ra:

– Thằng cha nào kỳ vậy? Cửa cầu móc trong này rồi mà còn giựt kêu rầm rầm vậy cà!

Không phải Phấn! Tư Cầu điếng hồn vội tháo lui chạy riết trở lên tầng trên tàu.

Lên đến nơi, Tư Cầu ngó quanh ngó quất thấy một bà già đang ngồi ngoái trâu ở chót dây băng kế cận chỗ để ghế bố bèn chạy đến hỏi thăm:

– Thưa bác, hổng dám nào bác cho cháu...

Bà lão ngược đôi mắt nhấp nháy lên:

– Chú em muốn hỏi cái gì đó?

– Tự nãy giờ chắc bác đã thức, bác có thấy cái cô ngồi ở ghế khít bên cháu hông bác?

Bà lão gật gù:

– À phải rồi, cái cô đội khăn bàn lông cũng có ôm gói đồ đi chung với chú em với cái chú bận đồ tây xuống tàu hồi chiều...

Tư Cầu sốt ruột cắt ngang:

– Phải đó bác! Bác thấy cổ đi đâu hông bác?

– Ờ... bác thấy cổ ôm gói đi lên cầu tàu... bộ cổ hông gặp chú em mấy ở trên sao?

Tư Cầu đổ mồ hôi hột lập cập hỏi thêm:

– Mà... bác có biết cổ đi đâu hông bác?

– Hổng biết chú em à! Phải dè chú em cần, hồi nãy bác hỏi dùm cho... Mà có chuyện gì vậy chú em?

Thấy vẻ mặt Tư Cầu ngơ ngác, bà lão cũng lo ngại nói thêm:

– Hay là chú em lên quán trà Huế ở đầu cầu tàu hỏi thăm coi, hồng chừng cổ lên trên uống nước ngồi đợi chú em mà chú em đi huốt hồng thấy chẳng?

Từ Cầu nhần nhó:

– Thiệt khổ cho tui quá, bây giờ tàu sắp chạy tới nơi rồi...

– Chưa đâu chú em à! Tàu nó xúp-lê liên tu để hỏi khách chớ chưa có chạy liên bây giờ đâu... mà quán trà Huế trên đầu cầu tàu cũng gần xích đây chú em chạy lên đó hỏi thăm mấy hồi...

Từ Cầu lách cách ôm gói quần áo và ba ổ bánh mì bươn bả đi lên cầu tàu.

Lên đến nơi, anh ta cũng vẫn không thấy tăm dạng Phấn ở đâu hết. Anh ta đứng xớ rớ trước sạp bán trà Huế một hồi, rồi rề lại:

– Bán cho tui một tô nước trà, dì ơi!

Bà bán nước trà múc trao cho anh ta một tô. Tư Cầu vừa đỡ tay bưng lấy vừa hỏi:

– Tự nãy giờ dì bán ở đây, dì có thấy cô nào ôm gói đồ đi ngang qua đây hông hả dì?

Bà bán nước trà nhổ toẹt cổ trầu xuống mé sông rồi cười đáp như phân bua với mọi người ở xung quanh:

– Ý trời ơi cậu hỏi tui câu đó tui làm sao trả lời cho được! Đó cậu coi, ở đầu cầu tàu nầy “thiên bang vạn lũng” người qua lại, tui đâu có thấy cũng hông nhớ ai với ai hết!

Tư Cầu chán nản gật đầu:

– Ờ phải...

Vừa lúc đó tàu xúp-lê dồn một hơi bốn năm tiếng, Tư Cầu vội vã móc túi trả tiền cho bà bán trà Huế.

Một anh phu xe lồi ngồi uống nước bên cạnh tự nãy giờ nghe rõ câu chuyện mới lên tiếng hỏi Tư Cầu:

– Cậu muốn kiếm cái cô đó hả? Cậu đi chung với cô phải hông!

Tư Cầu hấp tấp trả lời:

– Phải tui đi chung với cô đó mà! Bộ chú có thấy hả?

– Phải cô mặc áo dài hường hường hông cậu?

Tư Cầu thở dài:

– Nếu vậy thì hỏng phải rồi... Thôi, tui trở xuống tàu kéo trẽ...

Anh phu xe lồi níu tay Tư Cầu lại:

– Ôi, tàu chưa chạy đâu mà cậu lo, tui ở đây hoài, tui biết mà, nó xịch tới xịch lui năm lần bảy lượt rồi mới tách bến. Mà cậu đi với cô gì đó, cổ chưa xuống, cậu tìm chưa ra thì ví dầu cho có trễ tàu đi nữa cũng chẳng ăn nhằm gì hết!

Tư Cầu rồi ruột không biết tính thế nào. Trong lúc đó tiếng tàu xúp-lê cứ vang lên từng chập làm cho anh ta linh quính thêm, anh ta vừa ngoái cổ trông chừng phía dưới cầu tàu, vừa ngó mong lên trên phía đường lộ.

Anh phu xe lôi lại chêm thềm vào:

– Chưa chạy đâu mà cậu! Phải cô bạn áo bà ba hông cậu?

Tư Cầu quay phắt lại:

– Sao? Bộ anh ngô thấy hả?

Anh xe lôi hơi ngập ngừng một giây rồi đáp luôn một hơi:

–... Phải, tui thấy cổ đi lên chợ, cậu có kiếm mời cậu lên xe tui chạy chỉ đường cho!... Cậu đừng sợ trễ tàu... Mà tui hỏi cậu: cậu hồng kiếm ra cô gì đó thì dẫu cho trễ hay không trễ tàu thì có ăn thua gì nữa chứ?

Tư Cầu nghe nói có lý nên lật đật theo anh xe lôi lên trên lộ.

Anh xe lôi đưa nó đi năm đồng bảy đổi rồi mà gặp cô nào mặc áo bà ba, Tư Cầu cũng lắc đầu cả.

Cuối cùng, Tư Cầu bảo anh xe lôi đạp trở về cầu tàu.

Anh xe lôi căn nhắc một mình:

– Sao kỳ quá vậy cà? Cô đó có đi thì cũng lẫn quần mấy con đường nầy hay

cùng lắm thì ở phía bên xe chó đâu nữa!
(rồi anh ta hỏi Tư Cầu) Hay cậu lên bên
xe kiểm một bận nữa coi cậu?

Tư Cầu lắc đầu:

– Tui chắc cổ lên chợ mua sắm cái
gì đó chó gì, bây giờ thì hông chừng cổ
xuống tàu rồi mà mình hông hay.

Tới cầu tàu, Tư Cầu vội trả tiền cước
xe. Tiếng xúp-lê dồn dập làm cho anh
ta càng nôn ruột thêm. Anh ta vừa chạy
đến nơi thì chiếc tàu cũng vừa mở đôi.

Tư Cầu tay xách tay ôm vừa nhẩy lên
kịp trên sàn tàu thì chiếc tàu cũng từ từ
tách bến quay mũi trở ra sông cái. Anh
ta hồi hộp đi rút về phía sau lái để xem
Phấn có trở xuống chưa...

Ba chiếc ghế bố hồi nãy trông không
bây giờ đã có mấy người lạ hoắc chiếm
hết!

Tư Cầu chết điếng trong lòng, đứng khựng lại đưa mắt ngó quanh, rồi nhìn kỹ từng người đàn bà mặc áo bà ba một... Không, không thấy Phấn đâu hết! Anh ta chuyển mấy ổ bánh mì qua để ôm chung luôn với gói quần áo và đưa tay vuốt mồ hôi trán.

... Ờ... hay Phấn và chú Ba bị người ta chiếm mất ghế nên đi chỗ khác rồi hay là cô ta chơi ác núp đâu đó để làm cho mình điếng hồn một lúc chơi!

Tư Cầu vội vã dớn dác đi tìm Phấn và chú Ba, hết đằng phía mũi tàu rồi xuống tầng dưới... trước mũi, rồi sau lái... vẫn không thấy tâm dạng ai hết.

Anh lại quay trở lên tầng trên đi về phía sau lái để rồi đứng sững lại đó. Anh ta trừng mắt nhìn lại ba chiếc ghế bố nằm song song kia, nay đã có người khác đến nằm... Tư Cầu như không tin cái cảnh

trước mắt mình là có thật.

Anh ta lắc lắc đầu, đưa tay dụi mắt năm ba lượt... Không, cảnh ấy quả có thật mà! Anh ta đứng lựng khựng một hồi như người bị chóng mặt cố giữ lấy thăng bằng cho khỏi ngã rồi chập choạng đi về lại phía chiếc ghế bố đã nằm ban tối.

Lúc bấy giờ trời đã sáng mờ mờ...

Người ngồi trên chiếc ghế bố đó cũng trang lứa tuổi như Tư Cầu. Anh ta đến gần lên tiếng hỏi:

– Xin anh... anh cho tui hỏi thăm một chút..

Anh kia mau mắn ngược mặt lên. Tư Cầu rụt rè hỏi tiếp:

– Anh cho tui hỏi thăm... cái ghế này anh mượn lại hồi nào vậy? Hồi tối tui đã ở đây mà...

Anh kia ngồi quay lại:

– Ủa sao lạ vậy! Tôi cũng nằm đây từ hồi chập tối mà! Ghế này tôi muốn, anh hồng tin đi hỏi người dưới tàu coi! Chắc anh lộn đa!

Tư Cầu lắc đầu:

– Mà thôi... cái đó cũng hồng cần gì lắm... À anh, anh có thấy cô nào bận áo bà ba, đội khăn bàn lông, tay ôm gói như tui vậy nè – đến đây... hỏi thăm ghế bố... cũng như tui vừa rồi hông anh?

Anh kia chau mày suy nghĩ rồi lắc đầu đáp:

– Cô nào mặc áo bà ba, ôm gói... không, tôi không thấy có cô nào lảng vảng tới đây hết...

Rồi ngó thấy Tư Cầu có vẻ chưa tin, anh mỉm cười nói luôn:

– Không có thiệt mà! Không phải khoe với anh, chớ nếu có cô nào đến đây thì dễ gì lọt qua mắt tui được!

Tư Cầu thở dài:

– Thôi được... cảm ơn anh ghen!

Tư Cầu tính dợm bước đi, nhưng đôi chân như mắc cứng một chỗ. Anh ta đứng thờ người ra đó, thần thờ nhìn vào một dãy ba chiếc ghế bố... như muốn tìm giải một câu thai đồ ác độc, bí hiểm của số mạng...

Anh kia thấy Tư Cầu chưa chịu đi nên nói thêm:

– Anh Hai ơi! Về vụ ghế này, anh không tin, anh đi hỏi người dưới tàu lại coi... không phải tôi nhận ầu đâu!

Tư Cầu không trả lời, khẽ nhún vai bỏ đi chỗ khác; đến Phấn, chú Ba kia còn

có thể lạc mất thì chiếc ghế bố kia đầu cho có bị người khác chiếm, anh cũng chẳng thấy lạ gì...

Đi được mấy bước, Tư Cầu nhớ trực lại bà lão ngồi nơi đầu băng cây hồi trước khi tàu chạy. Nó quay lại kiểm, nhưng bà lão cũng không còn ngồi đó nữa. Chắc lại đổi chỗ rồi!

Buồn nản, Tư Cầu cúi thủi ôm gói quần áo, ba ổ bánh mì và xách tòn ten gói thịt xá xíu đi tìm một chỗ ngồi đỡ.

Tầng trên, băng nào cũng chật cứng người. Anh ta lần xuống tầng dưới và đi thẳng ra phía mũi tàu.

Chỗ này lộng gió nên ai nấy cũng chê. Tư Cầu rề lại ngồi phịch lên băng cây, đặt gói áo, bánh mì lên gần chỗ bên cạnh rồi ngả lưng dựa vào vách buồng tàu ở phía sau. Anh ta cảm thấy mỗi mết vô cùng...

Không có Phấn, bây giờ anh ta đi đâu đây?

Tư Cầu muốn nuốt nước miếng như để dồn ép xuống sự ấm ức đang dâng lên tới cổ, nhưng miệng thì khô quánh, lưỡi thì đắng ngòm...

Anh ta ngoái cổ nhìn về phía chợ Cần Thơ: chợ Cần Thơ đã khuất vào trong hàng dương và anh ta chỉ còn thấy dãy tiệm cửa ngoài vòm.

Chiếc tàu đã chạy được một khoảng khá xa, và chạy giữa sông chớ không cập theo bờ. Khúc sông Bassac này trông trơn không vướng cồn, cù lao nên càng thêm menh mông.

Tư Cầu ló đầu ra ủ rũ nhìn xuống mũi tàu đứng phẳng phẳng rẽ nước.

Một đề lục bình tấp vô mũi tàu bứt ra làm đôi, bị sóng giạt ra hai bên, trôi lên

hụp xuống, rồi lênh bênh trôi một cách riêng rẽ và bơ vơ trên mặt nước sông...

*

Hồi lúc này, trong lúc Tư Cầu xăng xái ôm bánh mì đi xuống tàu thì trên nầy Phấn cũng lúc thúc theo anh khách lên nhà ngủ Tây Hồ kiếm mướn phòng.

Tới cửa nhà ngủ, Phấn mắc cỡ đứng khựng lại ngoài lề đường không chịu đi vô. Anh khách quay lại ngoắc nó:

– Vô đây em Ba!

Rồi thấy Phấn vẫn còn ngán ngừ, thêm mấy anh bồi phòng ngủ chạy ra ngó chăm bằm hai người nên anh khách vội quay lại gần Phấn nói nhỏ nhỏ:

– Đi vô đại đi em Ba! Em Ba cứ... mạnh dạn đi theo tôi như thường chớ em

Ba cứ ké né hoài, người ngoài họ nhìn vô dễ... sanh nghi này khác lắm!

Nghe nói vậy, Phấn làm gan cúi gầm mặt xuống lúi lũi theo anh khách đi vô.

Đến nơi, anh khách xí xô xí xào tiếng Tàu một hồi với người quản lý khách sạn, rồi một người bồi cầm chìa khóa dắt hai người lên phòng trên lầu...

Khép cửa phòng lại đàng hoàng, anh khách quăng nón và cặp da lên trên nệm giường rồi tiến đến gần Phấn tươi cười hỏi:

– Sao em Ba, em Ba coi chỗ này có được không? Đó, em Ba coi tôi nói có đúng boong hông? Tôi chỉ cần nói qua vài tiếng là mình có phòng ở liền khỏi mắc công mắc linh gì hết!

Phấn không trả lời mà đứng nhú mày nhìn các đồ vật bày biện trong

phòng: từ chiếc giường Hồng-kông rộng thênh thang có trải ra trắng đến cái tủ có kiếng soi nửa bên cánh, thau nước, cái ống nhổ... tất cả những món đó sao có vẻ lạnh lẽo, trơ trẽn và... dễ sợ làm sao!

Và bỗng nhiên Phấn rùng mình. Liếc mắt thấy thế, anh khách vội nghiêm nét mặt lại và dịu dàng bảo Phấn:

– Em Ba, em đưa gói quần áo đó cho tôi để tôi cất vô tủ chớ làm cái gì mà em ôm kè kè hoài vậy?

Phấn lẳng lặng trao gói đồ cho anh khách và đợi khi anh nãy quay ra, cô mới rụt rè hỏi:

– Anh Ba!... Hồng biết mình mở cửa ra đằng trước đứng được hông hả anh?

Anh khách nhăn mặt nhưng rồi lại sốt sắng đáp:

– Ý tôi quên nữa! Em Ba cứ mở cửa ra đại phía đằng trước đi. Mình đứng ở đó ngó xuống... dưới bến tàu thấy rõ lắm mà!

Phấn vừa đưa tay vặn cái hột xoài của thì anh khách vội chạy lại mở dùm...

Cửa mở hé, Phấn lách ra phía ngoài bao lơn rồi quay vào nói với anh khách:

– Thôi anh Ba vô nằm nghỉ đi! Anh để thầy kê tui ngoài nầy một mình được rồi!

Anh khách do dự một giây, rồi gật đầu:

– Được rồi, em Ba ở ngoài đi... mà em Ba nhớ đứng nép qua một bên nghen!

Vừa lúc đó, có tiếng tàu xúp-lê liên hồi. Anh khách ló đầu ra:

– Cha, không biết chiếc nào chạy mà xúp-lê dữ quá!

Phấn bồn chồn ngó mong xuống bến tàu:

– Ủ, hông biết chiếc nào chạy đó...

Anh khách lặng lẽ rút vào trong phòng và khép cửa lại.

Ở ngoài này, Phấn nhìn kỹ từng người một lên xuống dưới cầu tàu, nhưng cái mái nhà lồng ở khoảng đầu cầu che khuất rất nhiều và càng làm cho cô thêm sốt ruột. Bỗng Phấn thấy Tư Cầu từ dưới mái nhà lồng chạy ra leo lên xe lô:

– Ủa, anh Tư ảnh tính đi đâu nữa cà!

Cô dợm mở miệng reo tên Tư Cầu nhưng lại thôi, rồi cô vói tay định mở cửa phòng chạy tuốt xuống với Tư Cầu... nhưng vừa ngoái cổ nhìn lại, cô đã thấy

chiếc xe lôi chở Tư Cầu đi được một khoảng xa về phía nhà lồng chợ.

Cô chồm ra, nghiêng mình trên lan can lầu nhìn mút mắt theo hướng đi của Tư Cầu....

Đoạn cô tắt tả mở cửa chạy vô kêu anh khách:

– Anh Ba, hông biết anh Tư ảnh lên xe lôi chạy thẳng xuống chợ làm chi hả anh? Hay là ảnh đi kiếm tụi mình?

Anh khách đang nằm hút thuốc trên giường vội ngồi nhồm dậy:

– Chắc là vậy rồi! Nhưng... không sao đâu em Ba, không dễ gì ảnh mò ra chỗ này... Mà thôi, muốn cho chắc ăn, tôi đi xuống dưới lầu dặn trước mấy anh bồi hể có ai hỏi thì nói không biết. không thấy gì hết!

Nói xong, anh ta vội vã đi xuống dưới lầu, Phấn đứng chờ người ra đó một hồi rồi mở cửa ra phía trước lan can ngó chừng xuống phía cầu tàu.

... Tiếng tàu xúp-lê “tun, tun” từng chập càng làm cho Phấn thêm nôn nao, thêm bứt rứt, thêm xót xa trong lòng.

Cô lính quỳnh thò ra thụt vô, chạy tới chạy lui nội cái khoảng bé nhỏ trong lan can trước lầu... Cuối cùng, cô mở cửa định chạy xuống đường để kiếm Tư Cầu, nhưng vừa lúc cô lập cập bước xuống bậc thang lầu, thì anh khách cũng vừa ở dưới hồi hả đi lên...

Phấn ngơ ngác nhìn anh khách. Anh này chừng hững nhìn lại cô ta:

– Ủa, em Ba đi đâu đây?

Phấn thấy cứng họng nhưng cũng ráng đáp cho xuôi:

– Ờ... tui đi kiếm anh đây... Sao, anh xuống nói với họ xong chưa?

Anh khách vồn vã trả lời:

– Có cái gì đâu mà hổng xong! (rồi anh ta hỏi thêm) Tự nãy giờ em Ba có thấy cái gì... lạ không?

Phấn lắc đầu:

– Hổng có gì ráo anh à! Anh Tư ảnh đi đâu mà chưa thấy quay trở lại...

– Thôi để tui trở lên ra đằng trước canh chừng coi!

– Ủ phải đa!

... Phấn đứng ngóng chừng mười phút thì chiếc xe lô chở Tư Cầu cũng vừa quay trở lại.

Cô vội nép mình xích vô trong và nhón chân nhìn kỹ xem Tư Cầu xoay trở ra làm sao.

Và đứng trên này, Phấn nghe tiếng xúp-lê vang rền, máy tàu đã bắt đầu chạy xình xịch. Cô lại thấy người ta lằng xằng đi mở đôi tàu.

Trong lúc đó ở trên bờ, Tư Cầu còn lui cui đếm tiền trả cước xe và còn chỉ chỗ qua lại gì đó với bác xe lôi.

Phấn hồi hộp nói lẩm bẩm một mình: Trời đất ơi, tàu chạy bên đít mà sao ảnh cứ đứng cù cửa cù nhây ở đó hoài vậy kìa!

Vừa lúc đó, Tư Cầu ba chân bốn cẳng chạy ủa xuống dưới cầu tàu rồi nhảy phóc lên kíp trong lúc tàu đã đang ra khỏi bến hơn một thước tây...

Phấn vuốt ngực thở ra, rồi nhìn trần trời vào tầng trên chiếc tàu để ránh phân biệt Tư Cầu trong đám hành khách để tìm xem Tư Cầu đứng đâu, ngồi đâu, nhưng hoài công...

Chiếc tàu đảo một vòng để quay mũi chạy thang ra ngoài vàm, và khi nôo đi ngang trước nhà ngủ Tây Hồ, Phấn cảm thấy đau nhói trong lòng. Hai tay cô vịn chặt lấy thành lan can lầu. Cô muốn gào to lên “anh Tư, anh Tư”, nhưng mấy tiếng ấy nghẹn ừ nơi cổ họng..

Gần tới vàm và sắp chạy ra ngoài sông cái, chiếc tàu xúp-lê lên mấy hồi.

... Rồi Phấn chỉ thấy mấy ngọn đèn đỏ nhấp nháy sau lái tàu và đám tàn lửa lốm đốm thỉnh thoảng bay tủa ra theo từng bụng khói đen...

... Chiếc tàu đã ra ngoài sông cái mất

dạng nhưng còn rắng gỏi lại một hồi xúp-lê dài đặc và rên rĩ...

Đúng là tiếng xúp-lê của chiếc tàu có Tư Cầu đi! Tiếng xúp-lê quá quen thuộc mà cũng quá thê lương đối với Phấn...

Và vừa chống tay níu chặt lấy lan can lầu vừa nghe những tiếng xúp-lê cuối cùng còn vang vọng lại, tự nhiên Phấn nhớ trực mấy câu hát đưa em của một ngày xa cũ nào:

Tàu xúp-lê một còn mong còn đợi.

Tàu xúp-lê hai còn đợi còn chờ.

Tàu xúp-lê ba, tàu ra biển bắc,

Tay vịn song sắt, nước mắt chảy ròng ròng...

Phấn đứng yên không nhúc nhích, để mặc cho hai dòng lệ từ từ lăn trên má...

Anh khách đã mở cửa ra tự lúc nào.
Trước tình cảnh đó, anh ta đứng yên.

Một hồi lâu sau, anh ta lên tiếng tăng
hăng, rụt rè đưa tay ra nắm nhẹ lấy cánh
tay của Phấn rồi gọi nhỏ nhỏ:

– Em Ba! Thôi vô đi em, chớ đứng
hoài ở ngoài cảm sương đau chết...

Phấn vẫn đứng như trời trồng, cặp
mắt không rời nhìn về khoảng mù mịt
ngoài vòm sông cái. Anh khách lay nhẹ
cánh tay cô ta:

– Em Ba! Thôi đi em Ba! Như vậy mọi
việc kể ra cũng... êm thấm hết rồi. Bây
giờ có đứng đó thương tiếc cũng không
ích lợi gì cho ai hết em Ba à!

Phấn quay mặt lại, nước mắt đầm đìa.
Thấy vậy, anh khách móc khăn mùi xoa
đưa cho cô ta:

– Em Ba cầm lấy khăn này lau nước mắt đi.

Phấn không nói không rằng đưa tay áo lên quẹt mắt.

Anh khách thở dài dứt chiếc khăn vô túi quần trở lại.

Rồi bỗng nhiên Phấn nổi lên khóc tấm tức tấm tưới, xô mạnh cánh cửa chạy tuốt vô phòng.

Anh khách cũng te te chạy theo. Anh tiến đến gần Phấn, dìu cô ngồi xuống giường, rồi lại rút mùi-xoa ra chăm chút lau nước mắt cho Phấn.

Phấn như thêm mũi lòng, khóc mùi. Anh khách thấy vậy chắc lưỡi luôn miệng:

– Cha, cái điệu này thì khổ cho tôi quá! Thôi nín đi em Ba... Cái việc này

đầu dây mối nhợ gì cũng tại tôi hết..

Phần mếu máo chận ngang:

– Tại tui hết chớ hồng phải tại anh đầu! Tại tui nhẹ dạ yếu lòng... Tại tui hồng dám cùng chịu khổ với anh Tư...

– Coi, em Ba nói gì lạ vậy! Thiệt ra thì không tại ai hết, hay nếu có “tại” thì cũng tại... cả ba... Tôi đã nói với em Ba hoài: thà bây giờ mình chịu đau, chịu khổ đôi chút mà nữa rồi sẽ được xuôi cho thuận mái hết em Ba à! Thì thế nào anh Tư cũng... buồn phiền đôi chút, nhưng sau này anh suy nghĩ lại anh sẽ thấy... không có gì đáng trách cho lắm em Ba à. Tôi nói cái này thì hơi kỳ một chút: để nữa rồi anh Tư anh sẽ cho rằng cái việc này cũng có điều... hay riêng của nó (rồi anh ta ngó Phần, rụt rè nói thêm)... Luôn em Ba cũng vậy!

Phấn ngược mắt lên nhìn anh khách: nét mặt vừa sượng sùng, vừa lo âu của anh ta làm cho cô thấy tội nghiệp:

– Thiệt anh Ba anh đèo bổng tui làm chi cho thêm rắc rối, phiền lụy như vậy nè! Anh có tiền có bạc, có công ăn việc làm, một thân một mình như vậy hổng sượng, hổng khỏe hơn sao?

Anh khách cười giả lả:

– Ối biết sao mà sượng mà khỏe! Chắc là tại cái... số kiếp nó như vậy!

Và anh ta nghiêm nghị nói thêm:

–... Mà theo tôi, sượng hay khổ gì cũng do mình hết chớ không ai đâu chen vô đó được! Bởi vậy, mình phải... ráng em Ba à!

Phấn thở dài, cúi đầu xuống và buồn bã nói theo:

– Thì bây giờ mình phải ráng chờ biết sao!

Anh khách thấy Phấn khuây khỏa đôi chút, hí hửng đưa tay kéo Phấn đứng dậy:

– Thôi tạm dẹp cái chuyện đó qua một bên đi! Bây giờ em Ba có đói bụng hông.... Hay là tôi với em Ba thả rề xuống chợ kiếm đồ ngọt hay mì cháo gì ăn lót dạ đi, chờ còn trên hai giờ nữa mới có chuyến xe chạy lặn!

Phấn nghe nhắc đến chuyện ăn uống bắt nhớ lây sang việc sai Tư Cầu đi mua mấy ổ bánh mì.

Cô ngồi rì trở lại xuống giường chờ không chịu đứng dậy theo anh khách, rồi thần thờ lắc đầu đáp:

– Thôi anh Ba có xót ruột thì đi ăn một mình đi! Phấn tui thì... hết nuốt cái

gì vô nữa được. Anh Ba đi đi, để tui nằm nghỉ một mình ở đây cũng được mà!

Nghe Phấn nói vậy, anh khách ngồi phịch xuống ở bên cạnh:

– Em Ba không đi thì tôi cũng ở lại vậy! Thôi mình nằm nghỉ một chút để sáng mai còn có sức mà ngồi xe gần suốt ngày nữa chứ phải ít ỏi gì sao!

Nói xong, anh ta nằm lăn lên chiếc gối phía trong giường, rồi xô nhẹ một chiếc gối khác lại gần Phấn:

– Thôi nằm xuống nghỉ đỡ một chút đi em Ba!

Phấn ngó xuống mặt giường trải ra trắng tinh và không mấy gì rộng rãi cho lắm, e ngại hỏi anh khách:

– Bộ... nằm nghỉ luôn ở đây hết sao?

Anh khách ngóc đầu lên chống tay lên má và hơi mỉm cười đáp:

– Thì em Ba coi: nội trong phòng có một cái giường Hồng-kông này thôi thì mình cũng phải... nằm đỡ cho qua một vài giờ nữa vậy thôi, chớ chẳng lẽ tôi với em ai nhường cho ai bây giờ... hay là hai đứa cứ ngồi cú xụ đó cho tới sáng hay sao?

Phấn vừa dợm đứng dậy vừa nói:

– Hay là anh Ba mệt anh nằm nghỉ đi, để tui ngồi chơi đằng trước cũng được rồi, chớ thiệt ra tui ngủ nghê gì được nữa!

Anh khách vội nín cô xuống:

– Ấy, em Ba làm vậy coi sao được! Hay nếu em Ba muốn ngồi suốt đêm thì tôi cũng ngồi theo luôn!... Mà ngồi như vậy, muỗi cắn chết chịu gì thấu! Mình đã chịu tiền phòng thì tội gì phải đưa lưng

ra hành thân hành xác như vậy! Thôi... chịu khó nằm nghỉ một chút đi em Ba!

Phấn thở ra:

– Thì đành vậy! Nhưng kỳ quá...

Anh khách làm bộ cau mày:

– Coi có cái gì đâu mà kỳ! Ở đây, quanh đi quẩn lại chỉ có em Ba với tôi có ai đâu nữa chen vô mà em Ba cho rằng kỳ?

Rồi anh ta lấy tay vỗ vỗ xuống dưới nệm như để chỉ chỗ cho Phấn ngã lưng:

– Nằm xuống đây đi em Ba! Trước hay sau gì thì... cũng vậy chớ có cái gì khác nữa mà em Ba mắc cỡ hay ngại ngùng hồng biết!

Phấn rón rén nằm chò co một bên và đầu mặt lại với anh khách, rồi đồng đánh nói:

– Đó tui nằm rồi anh có vừa ý hông? Thiệt mới ràng ràng đây mà anh bắt ép tui đủ chuyện hết đó ghen!

Anh khách, mắt thì lim dim nhìn Phấn, còn miệng thì cười mím chi:

– Em Ba đừng có nói lố cho tôi quá đa ghen! Chưa có chút xíu gì hết mà “đủ chuyện” sao được?

Vừa nói xong, anh ta đưa tay qua quàng lấy cổ Phấn. Phấn vội thụt né ra sau làm cho chiếc nệm lò xo rung rinh như bị ai xô lắc. Cô hoảng hồn vội đưa tay chụp nít lấy mép giường, rồi xén lên nói:

– Cha, cái thứ giường nầy nằm thì êm, mà coi bộ không được vững chãi như mấy bộ ván dưới mình...

Anh khách cười lớn, nhún mình lên xuống trên nệm mấy cái rồi nói:

– Ý trời ơi, giường Hồng-kông của người ta mà em Ba dám chê chớ! Đó, thử thời em Ba nhào lộn ở trên cũng không hề hấn gì hết.

Phấn nghe nói vậy, uốn người lên xuống nhè nhẹ trên chiếc nệm như để thử xem sao, rồi quay đầu lại liếc nhìn anh khách và mỉm cười một cách bí hiểm.

Anh khách làm gan góc mình lên ôm nghiêng lấy cô và hôn một hơi lên má, lên cổ... Phấn ngồi vụt dậy vừa xô nhẹ anh ta ra rồi làm bộ bĩu môi nói:

– Kỳ quá... thì để thùng thùng hồng được sao? Tui có biến đi đâu mất được mà anh chộp rộp quá vậy?

Rồi cô lấy ngón tay xỉa vào trán anh khách:

– Xí! Làm như chết thèm chết khát

hồi đời nào vậy.

Anh khách ra vẻ nhăn nhó:

– Em Ba ác lắm nghen!... Cái điệu này thì chết còn sướng hơn!... Không thèm mà làm sao tôi lại bỏ công ăn việc làm qua một bên, để giờ phút này còn ở đây với em Ba như vậy hả!

Anh ta đặt bàn tay lên vai Phấn, rồi từ từ xoa nhẹ xuống cánh tay tròn lẳn.

Thấy Phấn ngồi yên, anh ta đâm ra lúng túng ngang... Anh ta ngược mắt lên nhìn bóng đèn điện trên trần nhà đoạn ấp úng hỏi:

– Tôi... tắt đèn nghen em Ba!... Mình ngủ để đèn... chói mắt lắm!

Nghe anh khách nói vậy, Phấn để ý nhìn lên ngọn đèn sáng trưng và gật gù đáp:

– Ủ phải, đèn khí sáng quá há!

Anh khách vội nhoi người lên vói tay nhận vào quả nút điện treo ở đầu giường. Phấn vừa nghe tiếng “cắc” là gian phòng tối om:

– Ủa, anh tắt đèn gì mau...

Cô chưa nói dứt lời thì anh khách đã ôm ghì lấy và lôi cô cùng nằm vật xuống. Phấn định tông ra, nhưng lại nằm yên: sớm hay muộn gì đảng nào thì cũng phải vậy, anh khách đã lo xằng vằng xéo véo vì mình đâu lẽ để cho anh ta... không ngờ!

Phấn bất giác thở dài, duỗi chân ra và cảm thấy bình tĩnh một cách lạ lùng.

Cô nghe rõ mồn một tiếng thở dốc của anh khách ở bên tai, tiếng trái tim của anh khách đập dồn dập như gõ liên lên trên ngực cô ta.

... Anh khách đã nâng niu, ôm ấp Phấn một cách đầy đủ và đậm đà như cô ta chưa từng được hưởng như thế bao giờ... Nhưng mắt cô vẫn mở trừng trừng nhìn lên khoảng nóc mùng và còn tự nhủ rằng: dẫu sao trong tương lai được gần gũi chung chạ với một người đàn ông như anh khách cũng không phải là một sự không ưng ý!

Phấn bỗng để ý lắng tai nghe tiếng gió thổi vi vu qua hàng dương dọc theo mé sông gần phía cầu tàu...

Và tự nhiên cô thấy nhớ lạ lùng một tiếng gió khác: tiếng gió thổi ào xào qua đám cây chũn bầu trên giồng vắng... với một Tư Cầu vụng về, nhưng cảm động hơn biết bao nhiêu!

...Anh khách luôn tay dưới nách Phấn ghì chặt lấy đôi vai của cô, rồi kề miệng sát tai hỏi nho nhỏ:

– Em Ba, em còn... ngủ hay thức?

Phấn định trả lời một tiếng “thức” gọn lỏn, khô khan nhưng rồi cô lại chỉ ừ hử ú ớ trong miệng...

Anh khách siết mạnh lay đôi vai ấy thêm một chút nữa... Và Phấn một tay đặt nhẹ lên lưng của anh ta, một tay quơ nítu lấy mép nệm giường.

Những tiếng xúp-lê của một chiếc tàu nào ở biệt mù ngoài sông cái vang vọng lại từng hồi một, những tiếng xúp-lê rời rạc, u hoài...

4.

Trời đã sáng rõ từ bao giờ.

Tư Cầu ngồi dựa lưng vào vách buồng tàu và gục đầu lên đầu gối, ngủ mê mệt.

Gió ào ào lùa vô trước mũi tàu làm Tư Cầu co rút thêm vì lạnh.

Sau một ngày đi xe mỏi mệt và một đêm đầy những xúc động, anh ta ngủ say đi lúc nào cũng chẳng rõ... Thêm vào đó

còn có tiếng máy tàu xinh xịch chạy đều, tiếng nước reo rào rào hai bên mũi tàu...

...Một bàn tay nắm lấy vai Tư Cầu lắc mạnh mấy cái liền:

– Ê nì! Thức dậy chớ!

Tư Cầu giật mình, buông vội chân xuống, ngừng đầu lên hỏi lại:

– Cái gì đó? Bộ tới rồi hả?

Những tiếng cười hô hố trả lời cho câu hỏi của anh ta.

Đó là hai anh khách đi bán giấy tàu: một người ôm cái hộp đựng tiền tròn dài hình dáng như một ngăn gào men bằng thau sáng nhoáng có nắp đậy chia hai ngăn, còn người kia chỉ cầm một tập giấy vé tàu và một cây viết chì. Cả hai đều vận xà rồng và mặc áo sơ mi trắng bỏ vô trong.

Anh ôm hộp tiền lên tiếng:

– Tới đâu mà tới!... Mua giấy tàu đi nì!

Tư Cầu ngồi ngay lại:

– Ủa, chú nói gì lạ vậy? Mua giấy tàu gì nữa hả?

Anh khách có vẻ bực mình:

– Thì nì đi, nì phải mua giấy tàu chớ cái gì mà hỏi! Bộ tính đi cộp hả?

Anh khách cầm xấp vé tàu cũng nói chêm vào:

– Thôi mua giấy đi cha nội để tui tui còn ra sau lái nữa!... Hay là anh mua rồi thì đưa tui coi đi!

Tư Cầu nhớ lại vụ ghế bố bị chiếm mất hồi tối nên sẵn dịp cự nự lại luôn:

– Hồi chiều, tui tui có mượn ba cái ghế bố trên từng trên... tui tui mới có đi lên bờ một chút mà dưới nầy mấy chú để cho người khác dành hết! Bị có... một mình tui đi chớ hai người kia... ở lợi, nên tui hông thèm nói tới vậy mà bây giờ mấy chú còn bắt tui mua giấy tàu nữa chớ!

Hai anh khách ngơ ngác nhìn nhau, lắc đầu.

Anh cầm tập vé tàu quay lại hỏi Tư Cầu:

– Anh nói vậy tui cũng hay vậy anh làm ơn cho tui coi giấy tàu rồi mới biết được.

Nghe hỏi đến vụ giấy tàu, Tư Cầu giựt mình tự nghĩ: “Chết cha! Chú Ba chú cất giấy tàu mà chú lại đi xuống trể bị kẹt trên chợ Cần Thơ bây giờ mình lấy đâu ba cái giấy mà đưa cho họ!”

Anh khách hỏi thêm:

– Sao, bộ hồng có giấy hả?

Tư Cầu lúng túng đáp:

– Có... chứ sao không! Nhưng bị chú Ba chú cất hết rồi...

– Chú Ba nào?

– Chú Ba đi với tui, chú Ba... cũng như hai chú vậy.

Anh khách ôm hộp tiền cự nự:

– Nị đừng giỡn nghen! Thôi hồng nói on đơ gì hết, nị có giấy thì đưa ra mà nếu chưa thì nị chịu khó mua đi!... Hay là nị đi tàu mà hồng có tiền trả, thì cũng nói thiệt để rồi tui tui tính?

Tư Cầu nổi cáu:

– Tui nói thiệt mà! Bộ mấy chú nói

tui hổng có tiền hả?

Anh khách cầm tập vé tàu giờ tay vỗ nhè nhẹ lên vai Tư Cầu như để vuốt giận:

– Thôi, nếu bây giờ anh có mua giấy tàu rồi thì chịu khó đưa ra cho tui tui coi, còn nếu chưa, thì sẵn anh có tiền đó, anh làm ơn mua giấy cho xong đi, để khỏi nói qua nói lại gì cho mất công.

Tư Cầu đành chịu:

– Bị chú Ba chú trể tàu, bây giờ tui mua giấy khác chớ sao...

Rồi Tư Cầu vừa móc túi lấy tiền vừa hỏi:

– Bao nhiêu tiền vậy chú?

– Anh đi đâu, anh nói tui mới biết mà tính chớ!

Tư Cầu thở dài rồi lẩm bầm:

– Thiệt cũng chẳng biết đi đâu bay giờ...

Anh khách nghe được, tròn xoe mắt hỏi lại:

– Coi, sao lạ vậy! Anh đi đâu anh hông biết sao?

Tư Cầu ngáp ngừng một hồi rồi nói:

– Thôi được, chú bán cho tui một cái giấy đi tuốt lên Sài Gòn cũng được...

Cả hai anh khách ngó sững nó và hỏi dồn một lượt:

– Nị đi Sài Gòn?... Anh đi Sài Gòn?

Tư Cầu thần nhiên gật đầu:

– Phải, tui đi Sài Gòn.

Rồi thoáng thấy vẻ mặt ngơ ngác của hai anh khách, anh ta hỏi thêm:

– Mà cái gì nữa đó?

Anh khách ôm hộp liền vọt miệng nói một hơi:

– Tàu nầy là tàu đi Nam Vang mà nị nói đi Sài Gòn hả? Bộ nị muốn phá tui tui hay sao chứ?

Anh khách kia ôn tồn hơn:

– Phải, anh à, tàu nầy chạy đường Nam Vang bộ anh hông biết sao?

Tư Cầu đứng phắt dậy, lấp bắp hỏi lại:

– Bộ đi Nam Vang thiệt sao hai chú?

Rồi không chờ câu trả lời, anh ta nhăn nhó kêu lên:

– Như vậy chết cha tui rồi! Cái điệu nầy tui lộn mẹ nó rồi còn gì!

Anh khách ôm hộp tiền cẩn thận:

– Bây giờ nị mới biết nị lộn hả? Nị lộn xộn hết cỡ mà. Hết kêu bị chiếm mất ghế bố, bây giờ lại đòi đi Sài Gòn, mà tàu thì chạy lên Nam Vang... Phải ngộ gặp mười người như nị thì có môn dẹp tàu sớm chớ làm ăn gì được!

Tư Cầu cầm xấp giấy bạc trong tay đứng như chết rồi.

Anh khách bán vé tàu gục gặc đầu ngó anh kia giảng giải:

– Thôi đúng rồi! Cha nội nầy đi trễ rồi chạy xuống nhắm mắt nhắm mũi phóng đại lên tàu của mình chớ không dè tàu chạy Nam Vang. Phải mà, hai chiếc đi Sài Gòn và Nam Vang đậu khít nhau, giờ chạy cũng xê xích nữa nên chả mới dễ bị lộn...

Rồi anh ta quay lại hỏi Tư Cầu:

– Bây giờ anh tính sao đây?

Tư Cầu ử rữ đáp:

– Thiệt tui bây giờ... hết biết rồi! Hay có chỗ nào tàu ghé lại để tui đi trở lại Cần Thơ, hay có đường nào khác lên Sài Gòn hông chú?

– Có thì cũng có rồi... nhưng anh có xuống thì cũng lông chông ở đó chớ có đi đâu được. Giắc nầy đâu còn xe cộ nào chạy nữa, anh phải đợi ít lắm là qua sáng ngày mai mới tính được.

Tư Cầu chắc lưỡi:

– Cha, như vậy kẹt cho tui quá há!

Anh khách ôm hộp tiền lại hối thúc:

– Bây giờ nị tính thế nào thì tính mau đi, để ngộ còn đi bán giấy cho hành khách nữa chớ bộ có mình nị đi sao?

Tư Cầu ngó tới ngó lui khoảng trước mũi tàu để tìm một người đồng hành

may ra họ có chỉ vẽ cho được chút gì chẳng, nhưng chung quanh anh ta trống trơn: hành khách sợ gió lạnh không một ai chịu ra đó ngồi hết.

Anh khách kia thấy vậy ái ngại nên lôi anh cầm hộp tiền đi:

– Thôi mình đi để cho ảnh suy tính khi nào bán giấy phía sau lái xong xuôi, mình hỏi lại ảnh cho chắc hơn...

Anh kia cắn nhả trong miệng một vài tiếng rồi cũng nghe lời bước đi, nhưng còn quay đầu lại dặn Tư Cầu:

– Nị muốn xuống đâu thì tính cho đảng hoàng đi, một hồi nữa ngộ trở lại nghen!

Tư Cầu đang xụ mặt nhìn ra mặt sông bỗng quay phắt trở vô vừa đưa tay ngoắc vừa kêu:

– Ê, hai chú? Trở lại đây bán giấy luôn cho tui đi!

– Gì nữa đó cha nội?

Tư Cầu sảng giọng:

– Bộ tính cho tui đi không hả?

Anh khách ôm hộp tiền te te chạy lại:

– Mà bạn nầy nị tính đi đâu mới được chớ?

Tư Cầu buông thông một câu:

– Tui đi Nam Vang.

Anh khách trợn mắt:

– Nị đi Nam Vang?

– Thì tàu của chú chạy Nam Vang thì tui đi lên Nam Vang chớ sao?

Anh khách cầm vé tàu hỏi chen vào:

– Như vậy anh nhứt định đi luôn lên Nam Vang chứ không quay trở lại chứ?

Tư Cầu gật đầu:

– Phải, đây nè tiền đây, (nó rút ra một tấm giấy hai chục) chú thối lại cho tui đi.

Anh khách liền lấy tiền trao cho anh kia và lấy bút chì biên vài chữ trên giấy tàu đoạn xé ra đưa cho Tư Cầu:

– Đây, anh cầm giữ cho kỹ giấy này (rồi anh ta ngáp ngừng hỏi thêm)... mà bây giờ anh tính lên Nam Vang làm chi đó?

– Ờ... tui lên trên đi... mần ăn. Hổng lên Sài Gòn thì lên Nam Vang vậy... chứ bộ chịu chết sao!

Anh khách thâu tiền đếm mấy tờ giấy bạc trao cho Tư Cầu, rồi như còn thắc mắc điều gì, anh ta lại hỏi thêm:

– Nị lên Nam Vang thiệt chớ?

Tư Cầu nổi nóng quắc mắt, hỏi lại:

– Ủ, tui đi Nam Vang đó rồi sao?

Anh khách vội kéo anh bán vé rảo bước đi:

– Nị đi thì... đi chớ ai nói gì đâu...

Tư Cầu thở ra như trút một gánh nặng, rồi cẩn thận cặp tấm giấy tàu vào trong xấp giấy bạc bỏ luôn vô túi áo.

Anh ta nhìn quanh quẩn một hồi bỗng chợt thấy mấy ổ bánh mì để trên băng cây gần gói quần áo.

Anh ta hăm hăm bước lại chụp bó bánh mì giơ lên tính dục luôn dưới sông, nhưng rồi như nghĩ ra cách trả thù... hợp lý hơn, anh ta đặt trở lại chỗ cũ, và xằng xái ngồi xuống băng mở phẳng gói thịt xá xíu ra ăn ngon lành một hơi hết gần

một ổ bánh mì dài...

Xong xuôi đầu đó, Tư Cầu móc túi nhái ra tấn mẩn vấn một điều thuốc lớn gần bằng đầu ngón tay cái, rồi khom lưng dùng hai bàn tay vừa bật quẹt vừa che gió đốt điều thuốc.

Đoạn anh ta đứng dậy ôm luôn gói quần áo và mớ bánh mì còn lại lên, lách cách đi về phía sau lái để kiếm nước uống.

Đi được vài bước, anh ta cúi xuống vói tay xách tuốt hai chiếc guốc mà Phấn mua cho anh ta dưới chợ Trà Ôn lên, rồi lại thông dong vừa đi vừa phì phà điều thuốc rê trên miệng...

*

Tàu chạy gần tới Nam Vang thì có một người hành khách đứng tuổi mon

men ra phía trước mũi tàu.

Tư Cầu thấy vậy cà rà lại làm quen:

– Chú cũng đi Nam Vang phải hông chú?

Người kia mau mắn trả lời:

– Phải, còn chú em cũng vậy chứ?

– Tui cũng đi Nam Vang... Chú lên trên để mua bán hay có việc chi?

– À, qua lên thăm người chị của qua buôn bán ở ngoài chợ Nam Vang... chỉ bán cơm dĩa, bánh hỏi, bánh đập cũng khá ớn...

Rồi người kia cười hỏi lại luôn:

– Còn chú em lên trên làm gì vậy? Nam Vang đi dễ khó dìa đó nghen!

Tư Cầu cũng gượng cười đáp:

– Có lẽ chú nói đúng. Tui đi phen này chắc ở biệt luôn chớ hết quay dìa được...

Nói xong, anh ta ngó mông ra ngoài sông và thở dài sườn sượt.

Người kia thoáng nghe thấy như vậy, tò mò quay lại hỏi:

– Coi sao vậy? Qua vui miệng nói chơi vậy mà chú em!... Hay là chú em có chuyện gì trắc trở chằng? Qua... hỏi như vậy kể ra cũng hông phải, nhưng qua thấy chú em mấy còn nhỏ tuổi...

Tư Cầu vội đáp:

– Ổi có gì đâu mà chú phải nói như vậy... Thiệt tình, tui hông dám nói giấu gì chú, chuyện này tui liều mạng đi càn vậy thôi chớ có tính lên trên này tế mỗ tế tổ gì... Dưới nhà tui công ăn việc làm đặng đặng đê đê đó chớ bộ rảnh rang gì sao mà tui phải bỏ xứ đi như vậy...

Người kia nghe Tư Cầu nói vậy ái ngại nắm lấy tay nó:

– Chú em có việc gì... trặc trẹo đó, chú em nói cho qua nghe có được chẳng? Chú em lên Nam Vang lạ nước lạ cái rồi biết xoay xử ra sao? Qua có bà con ở trên có bề gì qua chỉ bảo giúp cho... Qua thiệt tình nói ngay như vậy, chớ qua không sợ mịch lòng mịch bề gì hết! Dầu sao qua cũng trọng tuổi hơn chú em...

Tư Cầu cảm động để yên bàn tay mình trong bàn tay nắm nheo nhưng chai cứng của ông khách lạ rồi buồn bã đáp:

– Chú đừng nói vậy, chú tuổi tác cũng đáng bậc cha chú của cháu rồi (bây giờ Tư Cầu mới xưng là “cháu”)... câu chuyện của cháu thiệt cũng lắm éo le, chú có lòng thương thì cháu hồng giầu điểm nữa làm gì! Đầu đuôi nó như thế

này đây chú...

Rồi Tư Cầu ngấp ngừng kể lại chuyện đi của anh ta với Phấn cho đến lúc đi lộn tàu cho người khách lạ nghe không sót mấy may.

Ông khách nghe xong như thích chí điều gì cầm cái nón cối gỗ đánh cốp xuống bằng cây rồi cười ha hả:

– Thật sao giống cái chuyện của qua hồi xưa quá! Xin lỗi chú em... qua nhớ hồi qua trạc tuổi như chú em này, đã có lần qua lén bán gần cả trăm gạ lúa của ông già qua để qua dắt con mèo của qua dòng tuốt lên Châu Đốc...

Tư Cầu vội hỏi:

– Rồi sau ra sao chú?

Ông khách nhăn nhó rồi lại cười khì:

– Còn ra sao nữa? Mồ tổ cha nó, nó

ăn xài đã đòi rồi nó cho mình leo cây
thấy ông bà ông vải...

– Rồi sao chú?

– Còn sao nữa! Rồi chú cụp đuôi trở
địa thiếu điều bị ông già ổng cạo đầu, rồi
ổng bắt cưới vợ liền... Đó, thím của chú
em bây giờ đó (nói đến đây, ông khách
có vẻ mơ màng)... Thiệt con vợ của qua
bây giờ tốt hết sức, một tay bả lo liệu hết
chú em à! Chớ đừng nói ham mấy cô huê
dạng bóng dáng chú em ơi... Tốt mã thì
rã đám sớm đó chú em à!

Tư Cầu nghe ông khách lạ nói như
vậy ngồi làm thinh.

Ông khách ái ngại đến vỗ vai anh ta
nói thêm:

– Việc đòi nó như vậy đó chú em ơi,
hơi sức đâu mà mình buồn. Hồng có con
này thì còn con khác, làm thân con trai

mà sợ gì chú em nó!

Tư Cầu trầm ngâm một hồi rồi nói:

– Chú à... ý, cháu quên hỏi chú thứ mấy để cháu kêu cho tiện?

– Ồ, chú thứ bảy.

– Chú Bảy à, cái việc của cháu với con Phấn mà cháu nói hồi nãy đó, coi vậy chứ cũng còn có chỗ mập mờ, bán tén bán nghi...

– Cái gì mà mập mờ? Nó è è ra đó!

– Vì cháu đi lộn tàu, cháu sợ con Phấn lên chợ xuống kịp tàu đi tuốt lên Sài Gòn rồi, và hồng chừng bây giờ đang lóng ngóng hồng biết cháu lạc ngã nào rồi!

Chú Bảy xì một cái rồi hăng hái nói:

– Lóng ngóng cái khỉ khô họ! Chú

em sao thiệt thà quá đỗi... Cái con ngựa bà trời với thằng điểm bảy da đỏ sắp đặt đầu sẵn hết rồi: đứa đi trước, đứa còn lại bày đặt sai chú em mua bánh mì để khơi luôn cho có cặp... Mà lằm ngằm ra tụi nó coi vậy mà ăn ở cũng có nhơn lằm, nó còn để lại cho chú em sáu chục đồng để ăn đường dĩa xứ, chớ qua hồi đó lợi bộ thấy mồ... Mà sao chú em hồng trở dĩa nhà, chớ đông lên trên này làm gì ngang xương vậy?

Tư Cầu nhún vai:

– Cháu có ba đầu sáu tay cũng hồng dám trở dĩa dưới nữa chớ đừng nói như vậy. Với phần cháu đi lộn tàu, cháu tức mình đi tuốt luôn để coi tụi nó bỏ cháu như vậy mà cháu có chết hông!

Chú Bảy lại vỗ về Tư Cầu:

– Ôi thôi chú em ơi, tình đời nó chó

để như vậy đó, hơi sức đâu mình tức. Chú em đi chuyển nầy ráng lo làm ăn đi rồi coi đám nào tử tế chắm một đám... Tội mình đàn ông con trai đâu có sợ ế vợ!

Tư Cầu buồn bã đáp:

– Cái gì chớ cái chuyện vợ con hay đàn bà con gái đó, thì cháu tởn tới già rồi... Mà dẫu cho con Phấn nó bỏ cháu, cháu thể không ngó tới ai nữa hết...

Chú Bảy nhăn nhó xô nhẹ vai Tư Cầu:

– Coi, sao lạ vậy? Mất con nầy thì kiếm con khác, chớ bộ cần nó lắm sao! Có mợ thì chợ cũng đông, mà bằng không có mợ thì chợ cũng không thua gì... Bộ chú em tính ở vậy suốt đời để thờ nó sao?... Đó, hồi qua mới lâm vô cảnh như chú em bây giờ, ban đầu qua cũng nghĩ như vậy, nhưng thốn mỏn rồi cũng

êm ru hết! Dao chém còn để theo chó
thứ mắc toi đó hể nó đi qua là đi tuốt
luốt đó chú em ơi!

Tư Cầu nghe chú Bảy nói như vậy
không cãi lại, mà cũng... không tin,
nhưng anh ta buông thông một câu để
khỏi làm phật lòng ông khách mới quen:

– Dạ, chú Bảy nói vậy để cháu ráng
thử coi...

Chú Bảy gật gù:

– Ủ phải đa chú em! Chú em nghe
theo lời qua đi, con đường đó qua có trải
qua rồi nên mới biết. Hồng nói giấu gì
chú em, qua thấy chú em nhỏ tuổi hiền
lành nên qua cũng thương lắm! (rồi như
nghĩ ngợi đến một dự định gì chú Bảy
lắm bầm như nói một mình)... Phải chi
chú em chịu theo qua, sau khi qua lên
Nam Vang thăm bà con rồi cùng trở dìa

dưới Châu Đốc ở với qua... Thế nào má bây trẻ, con Thắm và mấy đứa nó ở nhà cũng... quý chú em như qua đây vậy.

Tư Cầu cảm động nắm nhẹ tay chú Bảy:

– Thệt cháu gặp chú Bảy đây cũng là do phước lớn ông bà để lại. Để yên rồi đây, thế nào cháu cũng hỏi thăm lần mò đến thăm chú, thím Bảy và mấy... anh chị ở nhà. Nếu chuyến này mà cháu hồng gặp được chú Bảy, lên tới Nam Vang cháu cũng lên ruột cả nùi chó phải chơi đâu!

Chú Bảy thương hại nhìn Tư Cầu:

– Có qua đây, chú em mấy đừng lo gì ráo trời. Để lên tới trên qua dắt chú em dìa luôn đàng nhà chị Năm của qua, rồi để thùng thỉnh qua nhờ chỉ kiếm chỗ hay chỉ cách cho chú em kiếm công ăn việc làm, thiếu gì! Hay là sẵn chỉ bán cơm đó,

chú em có muốn phụ giúp chỉ để qua nói vô cho.

– Cháu xin đội ơn chú Bảy. Bây giờ thiệt hông biết ra sao mà nói trước được, để lên tới trên rồi cháu sẽ tính. Mà có sao đi nữa, thì cháu cũng phải nhờ chú Bảy chỉ dẫn cho. Thiệt cháu gặp được chú Bảy đây kể ra là may hông biết đâu mà kể!

Chú Bảy đội lại chiếc nón cối lên đầu rồi vui vẻ đáp:

– Ở đời hể có ông Ác thì phải có ông Thiện chứ! Nếu ai cũng như nấy hết thì... qua đây với chú em làm gì có dịp... gặp nhau như vậy!

Chiếc tàu cất tiếng xúp-lê từng hồi rộn rã. Bến Nam Vang đã thấy trước mặt.

Chú Bảy nắm lấy cánh tay Tư Cầu:

– Tới rồi đó chú em! Chú em coi lại

đồ đạc, có quên sót lại cái gì không, để rồi mình cụ bị đi lên từng tầng trên trước.

Tư Cầu ôm gọn lỏn cái gói quần áo trong tay nhưng cũng ngó quanh một vòng:

– Xong rồi chú Bảy. Cháu chỉ có cái gói này thôi. Còn chú có đồ đạc gì nhiều hông để cháu xách phụ cho?

Chú Bảy lắc đầu:

– Thôi được rồi cháu! Qua chỉ có vài va-li mây nhỏ này thôi. Ờ, với thêm cái giỏ xách đựng mấy ổ trái mỗ gà, một buồng cau hòn... với lại đâu chục khô lóc vậy thôi... mấy thứ này ở trên thiếu gì, nhưng đó là những món “cây nhà lá vườn” đem lên cho chị Năm qua cho có vị vậy mà!

Tư Cầu nói vô:

– Ăn thua là ở cái lòng thành của mình đó chú Bảy! Thôi chú để cháu xách tiếp cho mấy thứ lật vật đó.

Chú Bảy ngấm nghĩa buồn cau và râu khô cá lóc một hồi rồi trao cho Tư Cầu:

– Đây, chú em xách dùm hai món này cho qua vậ... Thôi, tàu sắp cập bến rồi, mình lên tầng trên sẵn đi, để hông thôi hồi nữa chen lấn mất công lắm!

*

Chú Bảy bập bập vài hơi thuốc trong ống điều cỏi, tăng hắng lấy giọng rồi kêu Tư Cầu:

– Tư à!

Tư Cầu đang trầm ngâm nhìn ra dãy ghe hàng lỗ nhố dưới bến sông, quay đầu lại:

– Chi đó chú Bảy?

Chú Bảy hất hàm hỏi:

– Sao, tự hôm nay đi coi phố xá, chợ búa Nam Vang đã chưa?

Tư Cầu gượng cười đáp:

– Ý cha, ngán quá rồi chú! Loanh quanh có mấy con đường đây mà sao cháu đi muốn rã giò. Hồi còn ở dưới vườn, ngày nào cháu hồng lợi đồng, lợi ruộng, chớ đâu có được thông dong trên đường phẳng phiu, cao ráo như vậy, mà sao lại hồng có bết như ở đây vậy?

Chú Bảy gật gù:

– Chú em nói cũng phải... Lên trên này có mấy bữa mà sao qua thấy tù túng quá! Ăn ở, tắm rửa... cái gì sao cũng bó rọ... Đây, qua nói rồi thằng Tư mấy nghĩ coi có đúng hông: ở dưới mình nội cái

cầu tiêu vườn mát mẻ, rộng rãi... thấy cũng đủ sướng rồi. Chớ còn thú cầu tiêu máy, hay tệ lậu hơn nữa, thú ông nội cầu tiêu thùng... cái gì mà như ngồi trong hộp, rồi lớp nào gián, chuột, dòi, tủa... bò lén nghển trông phát gớm quá! Đó, qua lên trên này có mấy bữa mà... bón thấy cha cũng vì vậy.

Tư Cầu nghe chú Bảy nói như vậy cũng bắt tức cười:

– Thiệt cháu cũng nghĩ như chú vậy! Cái “chất” ở trên này coi bộ nó hồng hạp với mình chú à!

Chú Bảy ngó Tư Cầu hỏi:

- Vậy bây giờ chú em tính sao đây?
- Tính cái gì chú?
- Thì tính chuyện làm ăn ở trên này như thằng Tư mấy nói bữa hôm đó!

Tư Cầu “à” một tiếng rồi lặng thinh.

Thấy thế, chú Bảy nắm lấy tay anh ta, rồi ân cần nói:

– Hay là chú em tính dìa dưới qua ở thì hơn chú em à! Ở dưới qua, làm ruộng làm rẫy hay làm mắm làm cá gì cũng dễ chớ ở trên này qua coi bộ cũng khó lắm...

Tư Cầu buồn rầu đáp:

– Cám ơn chú Bảy có lòng tốt đối với cháu, nhưng hồng nói dẫu gì chú, cháu muốn đi sao cho biệt xứ luôn...

– Coi, sao lạ vậy? Có cái gì đâu mà thằng Tư mầy chán đời quá đổi... Hồng nên đâu Tư!

Tư Cầu nhích mép cười một cách chua chát rồi lắc đầu đáp:

– Không phải đâu chú Bảy à! Có gì đâu mà chán đời!... Hay nói cho đúng

hơn, cháu... tức đời. Phải, cháu tức đời, và cháu quyết đi tuốt luôn, để coi tội nó hại thằng này như vậy, thằng này có chết hông!

Chú Bảy đang đi bỗng dừng lại, chắc lười nhìn Tư Cầu nói:

– Thôi mà chú em! Cái chuyện đó nên dẹp qua một bên cho rồi, chớ hơi sức đâu mà tức nữa! Nếu như chú em nhứt quyết ở lợi trên này thì để qua nói với chị Năm qua kiểm coi ở ngoài quán bán cơm của chỉ có chỗ nào chú em chen vô giúp việc được không...

Tư Cầu vội ngắt lời chú Bảy:

– Thôi chú à! Tự hổng rày ăn dầm nằm dề ở nhà cô Năm như vậy cũng là quá rồi...

Chú Bảy chận ngang:

– Coi sao chú em mây nghĩ như vậy! Bể gì chú em cũng là khách của qua, qua mời tới nhà mà!... Thằng Tư mây đừng nói vậy, chị Năm nghe chỉ phiền lắm đa!

Tư Cầu do dự một hồi rồi nói:

– Nhưng dầu sao cũng... hổng được chú Bảy à! Cháu thấy quán cơm của cô Năm ngoài chợ đã có đủ người làm hết rồi. Bây giờ chú Bảy nói vô thì thế nào cô Năm cũng nể lời để cháu chen vô giúp việc nhưng như vậy... kỳ quá cháu hổng muốn...

Chú Bảy có vẻ không bằng lòng:

– Thằng Tư mây cứ nói cái điệu đó hoài! Có cái gì đâu mà nể với nang? Nói cho cùng mà nghe thì đó cũng là một cách chỉ giúp người đồng xứ lỡ bước trên đất lạ quê người chớ có gì là quá đáng đâu?

Tư Cầu thở dài:

– Đã đành rằng trong lúc này mà cháu nương tựa nơi cô Năm thì cũng đắp đổi qua ngày được. Nhưng cháu nói ra đây hồng phải để chê bai hay kén chọn gì: cháu đi chuyến này cháu hồng muốn nhờ một ai hết ráo!

Rồi như sợ chú Bảy không hiểu, anh ta tha thiết nói tiếp:

–...Cháu muốn thử với đời để coi cháu chịu đựng được đến mức nào! Thiệt tình thì cái chuyện không may vừa rồi của cháu như đã buông cháu từ chín tầng mây rớt xuống đất! Đó, chú Bảy coi: cháu bỏ dì nhà thì cũng được, bất quá bị ông già ổng cạo cho năm bảy bữa hay một tháng là cùng chớ gì! Hay là bây giờ cháu theo chú về dưới Châu Đốc ẩn thân một thời gian thì cũng khỏe. Nhưng cháu hồng thèm làm vậy chú Bảy

à! Cháu muốn sống... “bạt mạng cô hồn” một thời gian coi ra sao!

Chú Bảy lắc đầu như nói một mình:

– Cha, cái điệu này “lậm” dữ rồi đa!

Rồi chú lại nói tiếp:

– Thôi qua hiểu rồi Tư! Một là chú em mấy muốn hành xác, hai là muốn làm cho lợi gan con nhỏ mắc dịch đó phải hông Tư?

Tư Cầu cúi đầu lặng thinh.

Chú Bảy thân mật vỗ vai nó, rồi cười nói bông lơn:

– Thiệt thằng Tư mấy bánh tòn hơn qua hồi đó nhiều! Nhưng cái gì cũng nên giữ cho có chừng có mực chớ đừng đi quá lố... bẻ bạc hết! Ở đời mà hồng sợ chết là tài dách lắm rồi... Nhưng thiếu gì chuyện... đáng chết lại nè chết vì cái

lỗ... chơn trâu thì ẹ lằm ngen Tư!

Tư Cầu cũng cười đáp lại:

– Chú Bảy nói gì quá vậy! Cháu “dầu hèn cũng thể, dầu bể cũng còn... càn cách”, chớ bộ bỏ bê gì sao chú!...

*

Chiếc tàu Nam Vang đi về Lục Tỉnh xúp-lê inh ỏi và bắt đầu mở đôi, tách bến.

Chú Bảy đứng dựa lên lan can sắt tàu còn ráng nói với lên:

– Thôi tui dìu ngen chị Năm! Qua dìu ngen Tư! Chú em ở lợi mạnh giỏi, khi nào có dịp kiếm nhà qua ghé thăm chơi ngen!... Mà có còn nhớ chỗ qua dặn hông hả?

Tư Cầu nói lớn:

– Nhớ rồi! Thôi chú Bảy dìa mạnh giỏi, cháu gửi lời thăm thím và bà con cô bác ở dưới nhen!

Chú Bảy còn muốn nói vọng lên nữa, nhưng chiếc tàu đã trở lái quay mũi ra giữa sông để quanh trở lại rồi chạy thẳng...

Ở trên cầu tàu, cô Năm hỏi Tư Cầu:

– Thôi, cô cháu mình đi dìa đi Tư!

Tư Cầu “dà” một tiếng, ngoái cổ nhìn ra con tàu lần nữa rồi mới chịu cất bước đi theo cô Năm về nhà.

✱

Cô Năm ngồi trên bộ ván vừa tèm trâu vừa lên tiếng gọi Tư Cầu:

– Tư à!

Tư Cầu đang đứng xó rớ ngoài ngạch cửa ngó mông ra đường, vội chạy vô:

– Cô kêu cháu?

– Ngồi lại đây Tư! Sao, bây giờ chú em tính thế nào? Hay là ở lại đây phụ giúp ngoài quán cơm của qua?

– Dạ, chú Bảy cũng đã có biểu cháu như vậy, nhưng cháu xin với cô Năm cho cháu ngủ đỡ ngoài hàng ba một ít lâu để cháu đi kiếm công việc làm...

– Coi, sao kỳ vậy? Thì bây giờ vô phụ giúp cho qua hổng được sao?

– Cháu xin đội ơn cô Năm có lòng thương tới cháu, nhưng để cháu... cựa quậy một thời gian coi thế nào, và nếu hổng êm thì chừng đó, cháu xin nghe theo lời cô Năm vậy...

✱

Hằng ngày, Tư Cầu thả rê dọc theo bến sông để kiểm mỗi khiêng vác hàng hóa lên xuống cho các chủ ghe. Đến tối, anh ta trở về lật chiếc ghế bố ra ngủ ở trước hàng ba nhà của cô Năm.

Như vậy anh ta cũng tạm sống lây lất qua ngày.

Một bữa trưa nọ, sau khi phụ chất hàng lên bờ cho một chiếc ghe chở mắm ruốc, anh ta xin người chủ ghe một miếng mắm gói vô lá chuối, rồi rê lên hàng me trèo lên bẻ một mớ đem xuống ngồi dựa gốc cây chấm ăn ngon lành.

Cắn ăn được vài trái, Tư Cầu đã thấy ê răng và khi nó vừa với tay tính liệng xuống sông gói mắm ruốc thì có một thằng nhỏ xách hộp đánh giày tằm dưới sông lên đi trờ tới.

Thấy vậy, thằng nhỏ vừa chạy rút lại phía Tư Cầu, vừa la lên:

– Ê, khoan liệng anh Hai ơi! Để đó cho tui!

Tư Cầu để gói mắm xuống:

– Thì đây nè! Đó, mày ăn bao nhiêu cho vừa sức thì ăn đi!

Thằng nhỏ cầm một trái me lên, vừa nuốt nước miếng, vừa nói với Tư Cầu:

– Trời đất ơi, me chấm với mắm ruốc ngon lành như vậy mà anh tính vứt đi, uổng quá!

– Ối, thứ này ở đây thiếu gì. Tao thấy thèm thì ăn bậy vài mắt me chơi, chớ chờ nhiều nữa thì hỏng nổi!

Tư Cầu ngồi nhìn thằng nhỏ đánh giầy cắn ăn ngấu nghiến mớ me mà bắt ê rằng thêm. Anh ta tò mò kéo cái ngăn

hộp đánh giày ra xem xét một hồi, rồi nói:

– Cha, coi bộ mày làm ăn khá hơn tao đa! Mới hồi sáng tới giờ mà giấy bạc nằm xếp lớp ở trong này rồi!

Thằng nhỏ nhăn răng cười:

– Thì gặp bữa tổ đái nó vậy, chớ gặp bữa bị mã tà đá văng hộp đánh giày, ôm đầu máu chạy thì... khác hơn nhiều!

Tư Câu ngạc nhiên hỏi lại:

– Cái gì mà đá mình vậy? Mình mần ăn chớ bộ đi ăn cướp, ăn trộm gì sao?

Thằng kia vẫn thản nhiên vừa cắn thêm mắt me vừa đáp:

– Ồi, làm ăn như tui tui rắc rối như vậy là thường. Còn nhiều cái trật bảng hòng nữa chớ bộ thôi sao!

Rồi nó hỏi lại Tư Cầu:

– Còn anh Hai, anh làm cái gì đây mà coi bộ ung dung quá vậy?

– Mấy kêu tao thứ tư cho nó... đúng hơn, tao vác hàng lảng nhãng dưới bến sông này, mệt thấy bà chớ ung dung gì mậy!

– Có khá không anh Tư?

Tư Cầu lắc đầu:

– Thì cũng lây lất qua ngày vậy, nhưng hồng khá hơn mấy đâu!

– Hồng khá hơn cái nghề đánh giày này hả? Vậy anh muốn nhập bọn với tụi tui kiếm ăn thêm hông?

Tư Cầu cười vỗ vai nó:

– Kiếm thêm tiền ai mà hồng muốn,

nhưng tao... hồng quen mần cái nghề của tui bây.

Thằng nhỏ đánh giày sốt sắng nói:

– Hồng quen thì tui tui chỉ cho! Làm vương làm tướng, làm thầy làm bà thì khó, chớ làm thứ đánh giày này tui chỉ sơ sơ là anh biết liền...

Tư Cầu lắc đầu:

– Tao nói mấy chưa nghe ra... Tao nói tao hồng... khoái mần cái công việc đó, chớ tao có nói là khó hay dễ gì đâu! Hồng nói dấu gì mấy: tao thuộc cái hạng ôm cày vác bữa quen đi rồi. Mấy biểu tao mần cái gì nặng nhọc tao hồng ngán chút xíu nào hết, chớ bắt tao cầm cái bàn chải phui phui ba đôi giày của thiên hạ, hay bắt tao mần công việc lắt nhắt gì khác... tao chạy tét đa mấy!

Thằng kia chắc lưỡi than:

– Nói cái điệu như anh còn nghèo lâu!

Tư Cầu ngả lưng dựa vào gốc me đuổi churen ra và mỉm cười đáp:

– Thì nghèo thì ráng chịu chờ sao mậy!

Thằng nhỏ đánh giày đưa tay áo quẹt miệng, xách hộp đánh giày đứng dậy:

– Thôi tôi đi ghen anh Tư. Để hôm nào rảnh tôi xuống chơi... Mà anh có ở đây thường hông?

– Ừ khi nào rảnh mấy thả xuống đây chơi, tao đóng đô hà rầm ở bến sông này mà!

Thằng kia đi được mấy bước thì Tư Cầu kêu giựt ngược nó lại:

– Ê bồ! Mấy tên gì mà từ nãy giờ mắc

nói chuyện lằng xằng tao quên hỏi cho biết?

Thằng kia đứng lại:

– Ờ... tên tui hả? Anh kêu tui là thằng Năm Bò Bía cũng được. Hay là bữa nào anh muốn kiếm tui, anh cứ hỏi thăm mấy thằng đánh giày tên tui thì đứa nào cũng biết hết.

Tư Cầu nhú mày:

– Năm Bò Bía? Tên gì mà nghe trúc trắc quá vậy mậy? Từ thuở giờ tao ở ruộng, nội mấy thứ bò chỉ có bò hóng là hơi lạ một chút, chớ tao chưa nghe nói tới thứ... bò đó lần nào hết!

Thằng Năm Bò Bía cười... bò lăn:

– Thôi cha nội ơi, hông phải bò... có sừng đâu. Bò bía là một món đồ ăn, cái thứ... cuốn cuốn của mấy chú chệt đây

xe “cốc keng” bán đó mà! Để bữa nào dư tiền tui mời anh ăn thử một lần cho biết.

Tư Cầu xén lên hỏi thêm:

– Vậy hả! Mà sao cái tên của mày lại... dính lú đến cái món cuốn cuốn đó?

– Có gì đâu... tại có một bạn tui kẹt tiền xài quá giựt bậy cái hộp lon đựng tiền của thằng cha bán bò bía nên tui nó kêu riết rồi thành danh luôn...

– Cha sao mày dám liều mạng vậy hả?

Thằng Năm thản nhiên đáp:

– Ồi năm thì mười họa thì làm bậy có chút đỉnh đó chớ gì đâu anh Tư! Tui nó còn làm những chuyện động trời nữa!

Tư Cầu lắc đầu lia lịa:

– Thiệt tao phục mày sát đất! Mà mày làm chi vậy? Mình có nghề kiếm ăn đàng

hoàng chó bộ...

Thằng Năm hơi ngạc nhiên nhìn Tư Cầu một hồi rồi nhún vai đáp:

– Phải như anh nói vậy thì hồng có chuyện gì hết.

Tư Cầu tìm cách nói lảng:

– Thôi mấy có đi đâu thì đi đi! Ờ, tao thứ Tư tên Cầu, tao nói rõ thêm để cho mày biết, chứ hông thôi mấy thấy tao cho ăn mắm ruốc rồi mày “a thần phù” kêu tao là Tư Mắm Ruốc thì... bậy bạ lắm đó nghen!

Thằng Năm cười hể hể rồi bước đi.

Tư Cầu còn nói vói theo:

– Nhớ xuống dưới này nói chuyện chơi nghen mày Năm?

– Ủa!

Một buổi chiều nọ, trong lúc Tư Cầu hết mỗi vác hàng đang ngồi dựa lưng vô gốc me ở bờ sông nghĩ ngợi vẩn vơ, thì bỗng thấy thằng Năm Bò Bía hốt hơ hốt hải chạy từ phía đường Quai Picquet xuống mé sông, và nó nhìn dớn dác bốn phía như muốn tìm ai.

Tư Cầu đứng phắt dậy kêu lớn:

– Ê Năm!

Thằng Năm xăm xăm chạy lại hào hển nói:

– Anh Tư! May quá tui đương kiếm anh đây nè!

– Kiếm tao chi mậy?

Rồi khi nhận thấy cái áo của thằng Năm rách toạc ba bốn chỗ, còn mặt mày thì chỗ bầm tím chỗ sưng vù, Tư Cầu hốt hoảng hỏi dồn một hơi:

– Trời ơi, sao kỳ vậy vậy? Bộ mới quánh lộn với đứa nào hả? Hay là mấy vừa đi... chụp giựt cái gì nữa để cho chúng đập đó phải hông?... Còn cái hộp đánh giày của mấy mất tiêu rồi hả?

Tháng Năm lấy tay vuốt vuốt lên mấy chỗ bị thương trên mặt, rồi định thần lại nói:

– Nguy quá anh Tư ơi! Tui bị cái thằng ôn hoàng dịch lệ vật đó đập tui một trận quá xá!

Rồi như nghĩ ra điều gì nó đâm ra tức ngang, cung gân cổ nói tiếp:

– Nó ỷ nó lớn hơn tui, chớ phải nó bằng trạc tui thì quánh tay đôi, tui biệt có ngán thằng nào!

– Mà thằng nào quánh mấy? Tại sao nó quánh mấy mới được chớ?

Cái thằng Châu Tiếp đầu gà đít vịt ở Chợ Lớn mới trở lên trên này, anh hồng biết đâu! Nó tính làm ông hoành ông trấn bắt tui đánh giày phải đóng thuế cho nó để nó giữ gìn cho thằng nào ở mé nào thì làm ăn ở mé đó, chớ hồng được chọn rợn gì hết.

– Bộ tui bây chịu sao?

– Tui nó chịu rằng rắc hết, chớ hồng chịu thì... mang đầu máu như tui vậy nè! Nó còn đập mẹ cái thùng đánh giày của tui rồi nữa!

– Còn mấy sao lại hồng chịu?

– Tui nó, thằng nào thằng nấy cu-ky một mình thì phải ráng mà bóp bụng chia chác cho nó để yên thân kiếm cơm ăn chớ tui biết có sợ nó! Bị hồi này tui... kẹt đường rút lui dìa cho chị Ba tui hay...

Tư Cầu lấy làm lạ hỏi chận:

– Mấy về mét với chị Ba mấy thì ăn nhằm khi mốc gì hả?

Thằng Năm nghinh mặt lên đáp:

– Thằng Châu Tiếp nó đụng tui như chọc đến ổ ong vò vẽ mà nó hồng hay! Chị Ba tui chỉ làm trời cả một khu nhà lồng chợ cũ, em út rần rần, phen nầy tui cho chỉ hay thì bà hú thằng mắc toi đó!

– Vậy sao mấy hồng dĩa cho hay đi còn chạy xuống đây chi vậy?

Thằng Năm hơi sượng nói:

– Bị nó rượt ví tôi... kẹt quá tui tông chạy càng xuống đây, và khi nhớ trực lại có anh ở dưới nầy tui cũng hơi vững bụng.

– Bây giờ mấy tính sao đây?

– Thì để chờ coi yên yên bò dĩa phía chợ cũ, chớ tui mà vác mặt lên bây giờ

nó thấy nó mần thịt nữa chớ hồng phải chơi đâu! Nó cấm tiệt hồng cho tui lảng vảng đến các tiệm cơm nhà hàng nữa...

Tư Cầu nghe nói vậy nổi nóng:

– Tui gì ngang như ông kẹ vậy? Mấy đánh giày kiếm cơm ăn cũng đổ mồ hôi xót con mắt, nhà nước hồng lấy thuế gì thôi chớ mắc mớ gì nó mà nó đòi nạp tiền cà?

Rồi anh ta nghi ngờ hỏi lại thằng Năm:

– Mà có thiệt như vậy hông, hay mây... quơ quào bậy bạ ở đâu bị chúng đập rồi bày đặt nói cho xuôi vậy thôi! Có lý nào ai mần nấy ăn rồi có thằng chơi cha vậy được?

Thằng Năm tức tối đáp:

– Coi, tui bày đặt bày điều làm gì?

Anh hồng tin, anh thử hỏi mấy thằng đánh giày khác coi có như vậy không?

Tư Cầu xuống giọng nói:

– Thì thôi, mấy nói vậy tao hay vậy! Hay là mấy để tao đưa mấy đi chợ cũ cho. Để rồi tao có gặp cái thằng đầu gà đít vịt đó, tao nói phải quấy với nó để yên cho tụi bây miễn ăn chớ như vậy coi sao được!

Thằng Năm lùi lại một bước, nhìn Tư Cầu từ đầu xuống chân rồi chậm rãi nói:

– Cái chuyện này hồng ăn nhập gì lời anh hết mà anh xía vô làm gì... dám bị họa lây lắm anh à! Tui coi bộ anh cũng bị con và thân thể liên lạc lắm nhưng... đụng với nó hồng nổi đầu!

– Coi, cái gì mà “đụng” chớ? Phải nói phải quấy cho nó biết chớ? Tao hỏi mấy rui mai chiều gì đây có thằng nào

đó cũng đòi “bao” trọn cái bến sông này như kiểu mấy nói đó, rồi tao cũng chịu êm luôn hay sao?

Thằng Năm đứng suy nghĩ một hồi rồi thở dài nói với Tư Cầu:

– Anh Tư nói như vậy cũng phải, nhưng để tới đâu hay tới đó thì... chắc ăn hơn! Bề gì thì cái việc này cũng là chuyện riêng của tui chứ hổng can dự gì tới anh hết ráo. Tui chịu thua nó keo này, nhưng để vài bữa nữa nó sẽ biết tay!

Tư Cầu đứng thẳng người lên, cau mặt nhìn thằng Năm:

– Coi, việc của mấy cũng là việc của tao. Vậy chứ tao với mấy quen biết với nhau làm khỉ gì? Nói cho cùng mà nghe thì cái “việc” của mấy cũng là cái “việc” của những thằng muốn yên thân kiếm cơm ăn mà bị ba cái đũa trời ơi đất hỡi

đó cản mũi cản lái hoài!

Thằng Năm nghe nói bùi tai cũng gật đầu theo:

– Ủ phải đa anh Tư!

– Đó mấy coi, nếu để cho ba cái thằng cà phách chó đó lừng lên thì có nước rửa nhau đi cạp đất mà ăn chó còn mần gì nữa được! Tao nghĩ nội có bao nhiêu đó mà tao cũng đủ nóng mũi rồi đa Năm?

Rồi Tư Cầu nắm lấy tay thằng Năm lôi đi:

– Đi mấy Năm! Mấy dắt tao đến chỗ bị quánh hồi nãy, để tao coi mặt cái thằng du côn đó rần ri như thế nào mà nó tính mần cha nội người ta vậy!

Thằng Năm giựt tay lại:

– Ý hồng được đâu anh! Thôi tui xin anh vuốt giận. Anh có thương tui thì nên

để bụng, chớ anh mà làng chàng lại đó...
hổng nên đâu! Thằng Châu Tiếp đó có
võ Tiểu, võ Hẹ chớ hổng phải chơi đa!

– Tao đây cũng có võ... rừng chớ bộ
lơ mơ sao vậy! Thôi đi vậy!

Thằng Năm tò mò hỏi lại:

– Võ rừng có phải là võ Thiếu... Lâm
không anh? Tui nghe nói “lâm” là rừng...

– Thì... chắc cũng đâu đó!

Thằng Năm vẫn chưa chịu đi:

– Hay là khoan đi anh Tư à! Để tui
địa nói với chị Ba tui chỉ sắp đặt tui nó
ở trong chợ rồi mình “chơi” với nó cho
chắc ăn hơn...

Tư Cầu «xì» một tiếng:

– Nói như vậy vậy thì mình cũng là
một thứ... ăn hiếp chó chớ có khác gì nó

đâu!... Mà mấy khỏi lo gì hết: tao chỉ đến đó để nói phải quấy với nó vài lời vậy thôi mà!

Thằng Năm lắc đầu ngần ngại:

– Mình “phải quấy” mà nó hổng chịu “phải quấy” với mình rồi làm sao?

Tư Cầu lôi mạnh nó đi:

– Mấy sợ vậy thì dắt tao tới xem cho biết mặt nó một chút thôi!

Thằng Năm do dự đáp:

– Thì anh để bữa khác hổng được sao? Bữa nay có... huông rồi, lỡ nó làm bậy thì mệt lắm anh Tư à!

Tư Cầu buông tay thằng Năm ra, xằng xái bước đi:

– Mấy hổng chịu dẫn tao đi thì thôi. Để tao lên trên hỏi thăm ra vậy!

Thằng Năm thấy vậy nhăn nhó chạy theo:

– Nếu vậy để tui dẫn anh đi còn có ích hơn. (rồi nó van lơn) Mà anh ráng đừng có nói năng lộn xộn gì hết nghen!

Tư Cầu nhìn nó cười nói:

– Ủ mà!

...Đi gần tới vũ trường Rex, thằng Năm đứng lại chỉ cho Tư Cầu nhìn kỹ:

– Nó còn đứng kia kìa! Đó, cái thằng bạn đồ “các chú” đứng dựa cột đèn đang nói chuyện với một thằng đánh giày! Anh thấy chưa anh Tư?

– Ờ... ờ... tao thấy nó rồi. Cha, cái thằng coi bộ cũng bặm trợn quá há?

– Nó đó anh! (rồi nó lôi Tư Cầu quay

trở lại) Thôi, như vậy cũng đủ mãn nhãn rồi, tội mình trở dìa bờ sông đi.

Tư Cầu đứng khựng lại:

– Được rồi, mầy dìa trước đi, để tao lại hỏi thăm nó một chút.

Thằng Năm rút cổ, nhăn mặt nói:

– Thôi đi cha nội! (rồi nó dợm chạy đi) Chết cha rồi! Nó chỉ chỏ về phía tội mình kìa! Đố cho khỏi nó đến sanh sự...

Tư Cầu chẳng nói chẳng rằng xô thằng Năm trở lui rồi xăm xăm đi thẳng về phía vũ trường Rex.

Thằng Năm kêu trời, định chạy theo níu Tư Cầu lại, nhưng rồi không biết nghĩ sao nó đứng dang ra xa một chút, hồi hộp vừa nhìn theo từng bước đi của Tư Cầu, vừa ngóng đằng phía có thằng Châu Tiếp đứng...

Đi gần tới, Tư Cầu khoan thai bước từng bước một để rộng thì giờ sắp đặt lời lẽ đem ra “ăn nói” với Châu Tiếp.

Thấy có người đi thẳng lại phía mình, Châu Tiếp sẽ đưa tay vuốt lại mớ tóc hớt theo điệu “bom bê” có ngọn vắt lên hai bên mép tai.

Rồi nó đứng chống nạnh, nửa như chờ đợi, nửa như khiêu khích.

Còn chừng ba bước nữa tới nơi, Tư Cầu đứng lại nhìn kỹ “đối thủ”.

Châu Tiếp vóc vạc cũng cỡ Tư Cầu nhưng hơi gầy ốm một chút: nó mặc một bộ đồ xá-xẩu thứ hai da muốt rượt, mấy khuy áo không gài ở phía trên để hở một khoảng ngực có xăm hai hàng bùa Miên ngoằn ngoèo.

Châu Tiếp đeo lưng lẳng ở nơi cổ một sợi dây chuyền lòì tói vàng có tượng Phật

nhỏ xíu bằng ngà chạm.

Khói của điều thuốc ngậm méo một bên mép bay xông lên làm cho nó nheo nheo cặp mắt.

Tư Cầu đứng lại, tăng hắng rồi lên tiếng chào:

– Mạnh giỏi “boòn”, (anh)!

Châu Tiếp làm thình.

Tư Cầu lại nói tiếp:

– Tui muốn nói với anh câu chuyện này...

Châu Tiếp khoan thai đưa tay lên lấy mẩu thuốc lá trên mép xuống, búng văng ra xa rồi hỏi lại:

– Chuyện gì đó mậy?

– Chuyện của thằng Năm đánh giày hồi nãy đó mà!

– À!... Nhưng nó có ăn thua gì đến mây hông mà mây xía miệng vô chớ?

– Thằng Năm nó là... bạn của tui, nên tui muốn kiếm anh để phân trần với anh...

Châu Tiếp mỉm cười đắc chí:

– Bộ nó chịu phép rồi hả? Nó nhờ mây nói với tao vậy hả?

Tư Cầu vội đáp:

– Hồng phải vậy đâu! Thằng Năm hồng có nhờ nhờ tui gì hết. Tui thấy tình cảnh nó tui tội nghiệp nên lợi đây nói với anh... đừng làm như vậy coi kỳ quá. Mình là người lớn mà!

Châu Tiếp đang chống nạnh nghe Tư Cầu nói vậy buông tay xuống, rồi vừa tần mẩn xắn tay áo lên vừa chậm rãi hỏi lại Tư Cầu:

– Vậy té ra mầy đến đây để nạp mạng luôn phải hông?

Tư Cầu nhú mày:

– Coi, tui nói chuyện với anh tử tế quá mà!

– Tử tế thì kệ tía nội mầy, chớ công chuyện của tao làm ăn thì mầy đừng có thọc mỏ vô đó ghen!

Thằng nhỏ đánh giầy ban nãy đứng nói chuyện với Châu Tiếp còn đứng xớ rớ ở đó, thấy hai người có vẻ găng với nhau bèn xách hộp bước dang ra xa.

Tư Cầu cũng nóng mũi dờ tay chỉ vô mặt Châu Tiếp và bắt đầu “mây tao”:

– Ê, từ nãy giờ tao nói chuyện với mầy đàng hoàng quá mà!... Mầy cũng còn tay chun đầy đủ hết chớ bộ cùi què gì đâu, mà bắt mấy thằng nhỏ nai lưng ra mần

nuôi cho mấy ăn mập thây như con trâu
chương đó hả?

Châu Tiếp ngạc nhiên trợn mắt nhìn
Tư Cầu một hồi rồi phá ra cười, và nói
như phân bua với thằng nhỏ đánh giầy
còn đứng gần đó:

– Ê ta, bộ thằng nầy khùng ba trợn
rồi sao mà? (rồi nó quay qua Tư Cầu)
Mấy hồng biết ông nội mấy đây là ai hả?

– Mấy là thằng đánh nào mà bắt tao
phải biết chớ! Tao nói thiệt với mấy: mấy
phải bỏ cái mừng cũ đi, bằng không thì...

Tư Cầu chưa nói hết câu thì nhanh
như chớp. Châu Tiếp tổng nó một thoi
xéo qua cảm nghe cái bốp, Tư Cầu té bật
ngửa ra sau, đầu óc quay mòng mòng...

Anh ta vừa lồm cồm chống tay ngồi
dậy thì bị Châu Tiếp thuận chân bồi luôn
một đá nữa...

Bị đòn đau, Tư Cầu tức như điên lên. Anh ta lăn mình lùi lại phía sau, rồi vùng dậy phóng người thẳng lại phía Châu Tiếp và cứ bám sát lấy địch thủ.

Anh ta nghiêng rằng dùng hết sức thoi càng đâm bừa tới tấp vào người Châu Tiếp, bất kể trúng trật và bất kể những cú đầu gối và cùi chỏ như trời giáng của thẳng này!

Không dè bị Tư Cầu liều mạng sẵn riết tới như thế, Châu Tiếp đâm ra lúng túng và lui dần vào mé tường.

Rồi không biết Tư Cầu thoi trúng chỗ ghệt nào, mà chỉ nghe nó “hự” lên một tiếng, ôm lấy bụng và từ từ quỵ chân xuống nghiêng người về phía đằng trước.

Như hăng máu, Tư Cầu tổng một đập vào lưng Châu Tiếp làm cho tên này té nhúi xuống mặt lề đường và nằm gục luôn ở đó...

...Tư Cầu đưa tay vuốt mồ hôi trán, phúi phúi đất cát dính trên quần áo, đoạn đứng nhìn Châu Tiếp “bèo nhèo” một đồng dưới đất.

...Rồi một tiếng chửi thề đầu tiên tuôn ra xuôi rớt từ cửa miệng của Tư Cầu:

– Đ.m. cho mấy giỏi làm tàng nữa đi! Thôi ngồi dậy đi chớ, bộ tính nằm vạ luôn sao bồ?

Vừa nói tới đó thì thằng Năm cũng vừa chạy tới níu vạt áo sau của anh ta giựt giựt.

Tư Cầu quay lại thấy, mỉm cười và vừa chỉ xuống phía Châu Tiếp nằm vừa nói:

– Đó, mây thấy hông? Có cái gì đâu mà ngán nó!

Thằng Năm không trả lời mà cúi

mình xuống Châu Tiếp xem xét, rồi nó bỗng kêu hoảng lên:

– Chết cha rồi anh Tư ơi! Tui coi bộ nó... hết thở rồi anh à!

Nghe nói vậy, Tư Cầu giựt mình nhưng làm tỉnh hỏi lại:

– Cái gì mà chết? Mầy coi ba chớp ba nháng rồi nói bậy hoài!

Thằng Năm chắc lưỡi:

– Anh hổng tin tui thì nguy đa! Chắc anh đá nó đập lá mía hay bể bông đài gì rồi...

– Coi, rõ ràng là tao đập lên lưng nó mà mậy!

Thằng Năm chụp lấy câu nói đó:

– Như vậy đúng rồi, chắc anh đá bể phổi nó chớ gì!

– Bậy nà!

Tuy nói vậy chớ Tư Cầu bắt đầu lo quynh không biết phải làm sao bây giờ, anh ta không dám cúi xuống để xem thằng Châu Tiếp đã chết thật hay chưa, mà cũng không chịu bỏ tránh đi chỗ khác...

Tháng Năm ngó dáo dác xung quanh rồi nhón chân kể tai Tư Cầu thì thầm:

– Coi bộ hông êm anh Tư à! Thằng Châu Tiếp nó “ngủm cù đèo” rồi, thiên hạ bu lại coi rần rần mà tụi mình còn đứng xớ rớ ở đây thì kệt lắm đa anh!

Nghe thằng Năm nói vậy, Tư Cầu liếc nhìn ra bốn bên thì thấy lớp thì bọn đánh giày, lớp thì khách đi đường hiếu kỳ đứng bao quanh chỉ chỗ, xầm xì bàn lán...

Anh hỏi nhỏ lại thằng Năm:

– Bây giờ tính sao đây mậy?

– Thì đông mẹ đi chớ còn tính gì nữa!

Rồi hai đứa nó lách đám đông đi ra.

Bỗng nhiều tiếng “tu hít” vang lên cùng với tiếng giày đinh chạy lộp cộp trên lề đường.

Tư Cầu đứng lại nghe ngóng:

– Cái gì mà om sòm vậy Năm?

Thằng Năm lòi anh ta đi:

– Thôi chạy cho mau đi cha nội ơi! Lính “phú-lích” tới rần rần đó? Tụi nó mà chớp được mình thì ở tù rục xương...

Vừa nói thằng Năm vừa co giò phóng nước đại về phía bờ sông.

Tư Cầu thấy vậy cũng lao mình theo...

Đến nơi, hai đứa nó ngồi núp sau một đồng nôi chất dọc theo mé để... thở dốc!

Một lát sau, Tư Cầu ló đầu lên ngóng về phía Quai Picquet rồi nói với thằng Năm!

– Tao coi bộ êm rồi Năm à!

Thằng Năm cũng nghenh cổ lên:

– Hồng biết êm thiệt hay êm chơi đó! Rủi mã-tà, phú-lích nó canh chừng đầu đó, mình lơ ngơ dẫn lên nạp mạng cho nó thì... đời tàn đa anh Tư!

– Bộ mấy ngán ở tù sao chớ? Mà tao lỡ tay làm cho nó chết chớ phải mấy sao?

Thằng Năm nắm lấy tay Tư Cầu:

– Thì cũng tại tui mới có chuyện rắc rối này! Còn cái việc tù rạc ăn cắp ăn trộm năm ba tháng là cùng thì tui biệt có ngán... Ở tù như vậy kể số gì! Còn

cái chuyện thằng Châu Tiếp... “xây” đây khác anh à...

– Gì khác mậy?

– Ở tù rục xương chớ cái gì nữa!

Tư Cầu cúi đầu ngẫm nghĩ một hồi rồi nói:

– Cha, cái số của lao năm nay sao xui cùng mình! Hết chuyện nợ lại xọ vào chuyện kia...

Thằng Năm cự nự:

– Thì hồi nãy tui nói anh hông chịu nghe?

– Coi, nếu tao hông quánh nó thì phe của chị Ba mấy cũng “mần” nó chớ bộ tha luôn sao?

Thằng Năm chắc lưỡi:

– Thì phải vậy rồi. Nhưng quánh dần mặt nó thôi chớ ai biểu anh nện cho nó... bể phổi đâu!

Tư Cầu ngồi làm thình.

Thằng Năm thấy vậy ái ngại nói:

– Thiệt ra việc này cũng tại tui hết!

Tư Cầu buồn bã lắc đầu:

– Hồng phải đâu mây! Cái việc nó như vậy thì phải... như vậy. Mây hay thằng khác... tao cũng hồng thể làm ngơ được. Thôi mây liệu đi dìa đi, để đó cho tao, chớ ngồi đây chết cả chùm sao?

Thằng Năm còn đứng lựng khựng đó chưa chịu đi.

Thấy vậy Tư Cầu hỏi nó:

– Thôi đi đi mây! Mây đứng ở đây có ích lợi gì đâu!

– Ủa... nhưng anh liệu giữ thân, để tui đi dìa nghe ngóng coi ra sao rồi tui trở lại cho anh hay...

– Ủa!

Thằng Năm lủi thủi bỏ đi về phía đường Ang-Dong để quanh về phía chợ cũ.

*

Tối đêm đó, Tư Cầu ngủ luôn dưới bến sông chớ không dám về nhà.

Anh ta nằm chò co giữa hàng hũ đường chảy chất thành từng chồng dọc theo một khoảng gần mé sông.

Mắt anh ta mở trao trao trong đêm và lúc nào cũng tưởng chừng như có lính tráng sắp tới bắt mang đi.

Đôi ba lần tiếng cười nói của mấy anh

lái buồn đi chơi về khuya làm cho anh ta hoảng kinh nín thở nằm sát xuống đất.

Bầy muỗi đói xông vào cắn đốt mà anh la chỉ lấy tay quơ quơ chớ không dám đập mạnh...

Mãi đến gần sáng anh ta thỏn mồn ngủ thiếp đi lúc nào không hay...

Bỗng một con chuột cống bò lên gậm vào ngón chân út của Tư Cầu làm anh ta giật mình la ú ớ, ngồi vụt dậy lão liên nhìn ra bốn phía...

Đến khi nhận thấy con chuột lủi thủi bò về phía miệng cống, Tư Cầu mới yên tâm và đưa tay xoa bóp ngón chân đau...

...Lối chín giờ sáng hôm sau, trong lúc Tư Cầu đang ngồi khuất trong mui của một chiếc ghe hàng quen để ngóng chừng lên bờ, thì anh thấy thằng Năm lững thững đi xuống mé sông.

Tư Cầu ló cổ ra ngoài đưa tay ngoắc ngoắc cho thằng Năm thấy, rồi thụt vô trong mui ngồi chờ.

Anh ta ngạc nhiên khi thấy thằng Năm không có vẻ gì lo sợ hết mà lại quơ chân múa tay, cười hớ hớ, nghinh ngang đi xuống...

Tư Cầu nhón chân ló đầu ra, hất hàm hỏi thằng Năm:

– Sao vậy? Bộ mấy hồng ngân sao mà đi xà nghinh xà ngang đó?

Thằng Năm nhảy tót xuống ghe cười đáp:

– Cái gì mà ngân? Dân nầy bánh mà?

Tư Cầu nắm lấy tay nó lôi vô trong mui:

– Thôi đi tí non! Chuyện nầy đâu phải chuyện chơi mà mấy nói cà rồn

hoài hả?

Thằng Năm nhìn lại nó, rồi làm bộ cự nự:

– Tôi có nói chuyện chơi hồi nào đâu?

Nhưng khi thấy vẻ mặt của Tư Cầu vừa cáu kỉnh, vừa lo sợ, nó vói tay vỗ nhẹ lên vai Tư Cầu, rồi cười nói:

– Tui phá anh chơi đó! Êm hết rồi anh Tư à.

Tư Cầu vội hỏi lại:

– Êm rồi hả? Mà êm ra làm sao mấy nói lợi cho tao nghe coi Năm?... Bộ người ta đem chôn nó rồi hả?

Thằng Năm cười rộ lên rồi nói:

– Ôi cái thằng Châu Tiếp đó, thiên lôi đá nó bảy búa cũng hỏng chết nữa, mấy cái đá của anh mà ăn thua gì...

Tư Cầu chụp lấy vai thằng Năm, vừa lắc lắc mấy cái vừa hỏi dồn:

– Sao, bộ nó chưa chết hả? Nó còn sống thiệt hả mấy?

Thằng Năm mỉm cười gật đầu.

Tư Cầu xô mạnh nó ra rồi thở khi một cái dài như trút hết mọi nỗi lo âu.

Rồi anh ta cự lại thằng Năm:

– Đó mấy thấy hông? Tao nói nó hông chết mà một hai gì mà cũng nói nó “ngủm” hết... Tao đập nó một cái lên đằng sau lưng nhẹ xều mà!

Thằng Năm nghinh mặt cãi lại:

– Thôi đi, anh đập nó một cái long phối chứ nhẹ cái con khỉ họ! Nó không chết luôn nhưng lúc đó nó chết giấc. Anh nghĩ lại coi, lúc đó gấp bên đít, mình có thời giờ đâu mà đứng đó chờ xem kỹ coi

nó chết thiệt hay chết giả... Mình thử trước cho chắc ăn thì hơn.

Tư Cầu nghe thằng Năm nói vậy cũng xuôi tai nên gật đầu nói:

– Mấy nghĩ vậy cũng phải... (rồi anh ta lo ngại hỏi thêm) nhưng bây giờ nó ở đâu? Nó chết thì cũng nguy, mà nó còn sống thì cũng rầy rà cho tui mình đa!

– Cái gì mà rầy rà hả anh?

– Thì thế nào nó cũng kiếm chuyện trả thù, rồi mình hồng lẽ nhịn nó! Như vậy mà sanh chuyện rắc rối hoài...

– Ồi tưởng chuyện gì chớ chuyện đó anh vững bụng đi! Thằng Châu Tiếp nó cuốn gói đông tuốt xuống Chợ Lớn rồi!

– Vậy hả? Nếu vậy thì êm...

Thằng Năm vênh vào nói:

– Thì êm... Nhưng thử thời nó còn ở lợi trên này, bộ ngán nó sao? Tụi này đủ sức chơi hết mình với nó mà!

Tư Cầu xoa tay:

– Thôi mấy ơi! Nó làm quá quắt lắm thì mình buộc lòng phải... lên tiếng một chút vậy thôi. Mình cốt được yên thân kiếm ba hột cơm cho qua ngày ba buổi, chớ tranh bá đồ vương gì đó mậy!

– Phải ai cũng nói như anh vậy thì làm sao sanh chuyện được (rồi nó nắm tay lôi Tư Cầu đi lên bờ) Thôi đi lên chợ chơi một chút anh Tư, bữa nay tụi tui bao anh ăn cơm đó đa!

– Thôi đừng bày đặt ra nữa mậy! Để tao còn phải dìu nhà cô Năm cho cổ hay, chớ hồi tối tao hông có ngủ ở nhà chắc cổ mong lắm!

Thằng Năm không nghe cú lòi bừa
Tư Cầu đi:

– Thì anh cứ lên chợ với tui một chút,
rồi lát nữa trở địa nhà cũng được mà.
Đằng nào cũng trễ thì cho nó trễ luôn,
với lại cũng gần đến giờ cơm nước rồi,
bộ anh hồng đi ăn cơm hay sao?

Tư Cầu thở dài:

– Thiệt tao cũng ráng theo mày một
lần nữa!

Thằng Năm nhăn răng ra cười:

– Anh cứ nói vậy hoài!... Mà chuyện
này vui vẻ lắm chứ hồng có cái gì mà rắc
rối nữa đâu mà anh ngại. Hồng nói giấu
gì anh: chị Ba tui chỉ muốn gặp mặt anh
để cảm ơn anh đó.

Nghe nói vậy, Tư Cầu thêm ngần
ngại:

– Thôi để bữa khác Năm à!

Thằng Năm không nghe lời tuột nó đi:

– Bữa khác sau được anh Tư! Cốt mời anh đi hôm nay cho nó sốt dẻo vậy mà!

Tư Cầu đành chịu thua. Anh ta vừa lắc đầu vừa nói với thằng Năm:

– Thiệt tao gặp may là có chuyện rắc rối hoài! Thôi đi mây!

Thằng Năm cũng cười đáp lại, rồi xăng xái xông đi lên trước...

✱

Thằng Năm dắt Tư Cầu đi sâu vào trong một con đường hẻm chật hẹp, dơ bẩn.

Gần đến một cái chái ngăn che bằng ván thùng, giấy dầu và tôn bể, thằng Năm đưa tay chỉ cho Tư Cầu thấy:

– Nhà của tui đó anh Tư!

Tư Cầu nheo mắt như để nhìn kỹ thêm rồi hỏi:

– Ý trời, cái chái nhỏ bằng bụm tay mà mấy kêu là “nhà” của mấy đó hả?

– Chớ sao anh! Giữa châu thành mà kiếm được một cái như vậy ở cũng bảnh lắm rồi!

Tư Cầu trề môi:

– Bánh mốc xì họ?... Thiệt hông bằng phân nửa cái chòi chẵn vệt của tao ở dưới đồng...

Nói đến đó Tư Cầu nín bật.

Những kỷ niệm cũ bỗng nhiên dựng

dậy làm Tư Cầu mất hứng trong câu chuyện đang nói dở với thằng Năm, và xụ mặt xuống.

Thằng Năm thấy vậy thiết tha hỏi:

– Sao khi không đang vui mà mặt mày anh bí xị vậy? Bộ nhớ nhà hả anh Tư?

Tư Cầu ủ rũ gật đầu:

– Ủ.

– Ồi, thì anh coi như là hồng có nhà ở đâu hết như tui tui đây thì... hơn hết! Mà ở đâu riết rồi cũng quen đó, hơi sức đâu nhớ hoài cho mệt đó anh Tư!

Tư Cầu gượng cười nhìn nó đáp:

– Thì để tao cũng ráng quên lần lần... Nhưng cái chuyện này tao thua mấy xa đà!

...Thằng Năm nắm tay Tư Cầu dẫn vô “nhà” của nó:

– Tới rồi anh Tư! Anh chịu khó cúi đầu xuống đi vô cửa hông thôi vập trán đa anh!

Tư Cầu ké né làm theo lời thằng Năm dặn, khẽ lách nhẹ mình vô cửa. Anh có cảm tưởng nếu mình đi đứng, xoay trở mạnh dạn trong cái chái nhà nầy thì tất cả sẽ đổ ập xuống hoặc xiêu vẹo đi!

Thằng Năm lại lên tiếng giới thiệu:

– Đây chị Ba tui đây anh Tư... Chỉ muốn gặp anh để cảm ơn anh về cái chuyện hôm qua đó mà!

Tư Cầu chớp mắt mấy cái liền để nhìn kỹ vì vừa ở ngoài sáng chói mắt nay chui đầu vô trong nhà tối om om... Anh ta thấy trước mặt một người con gái mặc áo xảm, để tóc xõa lên hai bên vai và

đang thản nhiên ngồi trên sạp ván cầm một khúc trái ô môi cạp ăn ngon lành.

Thằng Năm quay lại phía chị Ba nó:

– Anh Tư lợi đó chị Ba à!

Chị thằng Năm vẫn ngồi vừa cạp ô môi ăn như không, vừa đưa mắt ranh mãnh nhìn Tư Cầu như để... ước lượng con người đang đứng trước mặt mình.

Còn Tư Cầu, một khi quen với bóng tối trong nhà, cũng đứng yên nhìn người con gái mà trong một vài câu chuyện thằng Năm đã cho nó biết đó là tay... không vừa.

Tư Cầu để ý ngay đến đôi mắt sắc như dao sáng ngời ngời đang nhìn mình, như cạp con mắt của một con thú dữ đang rình mồi, kể đến đôi hàm răng đang nhe ra cạp cạp lấy mấy mắt ô môi.

Tư Cầu tưởng tượng như là đôi hàm răng ấy nhọn lều, bén lẹm và trắng bóng một cách lạ thường...

Phải rồi, đứng trước chị thằng Năm, Tư Cầu có cái cảm giác như là đứng trước một con cạp cái tơ...

Thằng Năm thấy hai người, không ai mở miệng ra nói năng lời nào hết nên chạy lại gần Tư Cầu níu tay nó lôi đến gần sạp ván và nhắc lại:

– Chị Ba tui đó anh Tư!

Tư Cầu đâm ra luống cuống và như để làm tỉnh, anh ta nói nho nhỏ một câu bông lơn với thằng Năm:

– Cha, chị Ba mấy lớn xộn há!

Rồi anh ta tăng hăng lên tiếng chào chị thằng Năm:

– Cô Ba... mạnh giỏi...

Con Ba điếm nhiên cạp thêm một miếng ô môi nữa, dẫu môi mút mút ngon lành, rồi cầm liệng mạnh khúc ô môi còn lại vào góc nhà nghe cái “xạc” làm Tư Cầu dợm muốn né qua một bên.

Xong xuôi nó phúi tay đưa lên chùi miệng rồi ngoắc Tư Cầu lại:

– Lợi đây anh... (nó day qua hỏi thằng Năm)... anh Tư phải không mấy?

Thằng Năm gật đầu.

– Ngồi đây chơi anh Tư!

Tư Cầu rề lại đứng gần bên sạp ván rồi ấp úng đáp:

– Dạ... cô Ba để đó tui...

Con Ba cười ngất bỏ chân xuống đất đứng dậy:

– Mèn đét ời! Dạ với thưa gì hổng

biết!... Mà anh kêu tui bằng cô nghe chỏi tai quá! Lần đầu tiên tui mới nghe có người kêu tui bằng “cô” nên... tức cười thấy bà!

Thằng Năm cũng chen vô:

– Phải đa anh Tư! Tụi này nghe chửi và nghe thiên hạ kêu bằng thằng kia con nọ quen rồi, bây giờ anh... sửa đổi cách kêu như vậy nghe sao nó... lạch cạch kỳ lắm!

Tư Cầu chưa gì bị hai chị em thằng Năm đồn cho một hồi như vậy, đứng xụi lơ rồi cất giọng thở than:

– Cha, ở trên này cái gì cũng... lộn đầu lộn đít ráo, thiệt tui hết biết đường đâu mà rờ!...

Chị thằng Năm nghe Tư Cầu nói như vậy cười ngất, còn thằng Năm thì chắc lưỡi:

– Anh phải tập cho nó... quen chó! Anh cứ kêu là con Ba, hay Ba Xá-Lị cũng được (rồi nó day qua hỏi chị nó) Phải hông chị Ba?

Con Ba mỉm cười gật đầu.

Còn Tư Cầu nghe nói đến mấy tiếng “Ba Xá-Lị” thì nghĩ thầm rằng... danh hiệu ấy cũng do một cái “tích” gì đây, nhưng thấy không tiện hỏi và chỉ tìm cách trả lời cho xuôi:

– Được rồi, để thùng thỉnh tao sẽ kêu như vậy... chó mới nóng hỏi đây mấy bắt tao theo liền thì ngại miệng quá mà!

Con Ba bước lại đứng gần một bên Tư Cầu, vừa vói tay bới lại tóc vừa nheo nheo mắt nhìn anh ta từ đầu đến chân rồi ngừ ngừ trong miệng và kêu thẳng Năm nói:

– Năm à! Mấy coi anh Tư ảnh liền lạc khỏe mạnh như vậy chớ tui bây cứ lo ăn hút hoài nên đứa nào đứa nấy ốm tong ốm teo như cò ma, rồi đến khi lâm chuyện có môn đứa lưng cho chúng đập hay là chạy tét hết như mây mới rồi đó!

Tư Cầu vội đỡ lời cho thẳng Năm:

– Dạ... tui là dân mần ruộng nên nó phải như vậy đó, cô Ba à! Tui mà ở đây thét rồi da thịt gì cũng bệu ra hết!... Còn thẳng Năm nó phải chạy... là vì thẳng kia cao lớn dính dàng sắp đôi nó. Đến như tui đây mà thiếu chút nữa cũng bị nó... nuốt trọng rồi chớ phải chơ sao!

Thẳng Năm cũng hăng hái nói thêm:

– Phải chị có ở đó chị mới ngán! Nếu hông có anh Tư đây, tui chắc ba bốn đứa trong đám tui mình có hạ được thẳng Châu Tiếp thì cũng trầy vi tróc vảy chớ

hổng phải chơi! Còn anh Tư đây, ảnh liều mạng xông vô như con trâu cui...

Con Ba cười chận lời thằng Năm:

– Sao mấy nói anh Tư vậy mậy!

Tư Cầu cũng cười theo:

– Được mà cô Ba! Tui là dân mần ruộng, thằng Năm ví như vậy cũng hạp ý tui lắm...

Còn thằng Năm như nhớ trực ra điều gì, kêu rầm lên:

– Thôi, tui đói bụng thấy bà đây nè! Đi ăn cơm đi chớ!

Tư Cầu ngó quanh quần rồi lên tiếng hỏi thằng Năm:

– Ủa, bộ trong nhà chỉ có hai người thôi sao Năm?

– Ủ, có hai chị em tui thôi. Anh Hai tui thì nghe nói đi mần trên sở cao su của Tây, còn anh Tư tui thì ảnh đi... nghỉ mát rồi!

– Đi nghỉ... mát?

Con Ba cười nói vô:

– Đi... ăn cơm gạo lúc đó anh Tư! (rồi thấy Tư Cầu vẫn còn ngờ ngác, nó nói thêm)... Đi nằm khám đó mà.

– Vậy hả? Mà tại sao kỳ vậy?

Thằng Năm vội trả lời:

– Thì.. cái nghề tui tui nó vậy đó, anh Tư à!

Tư Cầu nhăn mặt:

– Cha, như vậy... hông nên đa Năm!

Con Ba mỉm cười, lắc đầu nhìn Tư Cầu:

– Thì mình dư biết là hồng nên, nhưng rồi cũng bắt buộc phải nên! Cái gì riết rồi thành quen hết anh Tư à!

– Cha, quen cái điệu đó... ớn quá?

Rồi Tư Cầu hỏi thêm:

– Còn hai bác ở đâu cô Ba?

Con Ba thản nhiên trả lời:

– Ối, ông già tui ổng chết đâu hồi đời cổ lũy nào rồi; còn má tui thì nghe nói đi lấy chồng khác... Tui cũng hồng biết bây giờ bà xiêu lạc ở đâu nữa!

Tư Cầu ngạc nhiên:

– Ủa, sao lại “nghe nói”?

Con Ba nhún vai:

– Thì hồng “nghe nói” sao được, hồi ông già tui chết tui nầy còn nhỏ xíu, rồi

mạnh ai nấy bò... sống cù lằn cù lốc cho tới bây giờ...

Tư Cầu chép miệng than:

– Cha, như vậy khổ quá há!

Con Ba nhìn nó cười:

– Coi, cái anh nầy mới thiệt kỳ! Tự nầy giờ, chuyện của tui tui mà nghe anh than luôn miệng... Có gì khổ đâu? Tui tui cũng sống sờ sờ vậy!

Tư Cầu ái ngại nhìn lại con Ba:

– Nói như vậy thì hết chuyện rồi! Bộ mấy người tính sống... bạt mạng cô hồn như vậy tới già sao?

Con Ba giơ tay đập nhẹ vào vai Tư Cầu, rồi vừa liếc xéo nó vừa hỏi trêu:

– Mấy người nào hả? Anh cứ hỏi bá vợ hoài tui hông thèm nói nữa đâu!

Tư Cầu ấp ứng:

– Tui... thiệt tình, tui nghĩ sao nói vậy...

Con Ba vôi nói:

– Tui nói cà rồn chơi, đừng có để bụng ghen anh Tư!

Rồi nó rầu rầu nói thêm:

– Thì anh nghĩ coi: tui tui hổng thể chọn cách sống nào khác được nữa anh Tư à! Với lại thét rồi nó quen đi... Tui cũng chẳng biết sống như vậy là sướng hơn hay cực hơn, là phải hơn hay là quấy hơn nữa!

Tư Cầu và thằng Năm đứng lặng thinh nhìn nhau...

Con Ba bỗng tươi nét mặt lại, nhanh nhẹn bước ra cửa và ngoắc Tư Cầu:

– Thôi đi kiếm cơm ăn chó! (rồi nó làm bộ xụ mặt nói giọng như trách móc)... Cũng tại anh khơi ba cái chuyện mắc dịch đó ra... mất vui đi!... Còn thằng Năm, bộ mấy hồng đỏi hả? Sao hồi này mấy hồi nong hồi nả lên vậy?

Thằng Năm ừ một tiếng bước theo ra cửa.

Tư Cầu đứng xớ rớ rồi lên tiếng hỏi:

– Ủa, bộ ở nhà hồng có nấu cơm hay sao?

Thằng Năm vọt miệng hỏi lại:

– Ai nấu bây giờ?

– Thì... chị Ba mấy chi?

Thằng Năm ngó chị nó rồi cười đáp:

– Ý trời, chỉ nhúm lửa cũng còn chưa cháy nữa, chứ nấu cơm khỉ gì được!

Con Ba chạy vụt lại cú trên đầu thẳng Năm một cái nên thân:

– Cái thẳng dịch bắt nầy, mầy đổ tề cho tao quá vậy mầy!

Rồi nó quay qua phía Tư Cầu cười xěn lển:

– Thôi đi anh Tư! Hơi sức đâu mà ở đó nghe cái thẳng mắc toi đó nói bá láp! Tụi tui ở đây quen... ăn cơm quán, cơm tiệm cho nó tiện... Dân ăn quán ngủ... thớt thớt mà!

Tư Cầu cũng nói xuôi theo;

– Thì tui đây cũng vậy...

Rồi anh ta theo hai chị em thẳng Năm bước ra khỏi cửa...

Thẳng Năm còn dừng lại lấy chân khều tấm căng-tăng kẹp nẹp tre dùng làm cửa, rồi tổng mạnh cho nó đóng ập

vào nghe một cái xình...

Thấy vậy, Tư Cầu thắc mắc hỏi:

– Bộ mây hồng có khóa cửa lợi sao?

Thằng Năm giơ tay nín thở anh ta đi và đáp:

– Ôi, trong nhà có khỉ khô gì mà sợ bị ăn cắp! Mà tui tui là dân... tổ sư về cái vụ đó thì còn ai mà vô đó nữa!

Tư Cầu lắc đầu rồi rào bước theo chị em tháng Năm...

...Đi qua đám đông ở chợ, con Ba lách người nầy, tránh người kia, lẩn người nọ... vóc mình bó sát trong bộ đồ xắm uốn éo dẻo dẻo và gọn bần làm Tư Cầu đi theo sau phải để ý trầm trồ thầm: “Con gái ở chợ dầu sao cũng không ô dề kịch cộm như con gái ở đồng!”

Nghĩ vậy, tự nhiên nó mỉm cười và nhìn kỹ từ mái tóc xúc dầu muối rượt bởi hơi trên lưng của con Ba, đến cánh tay trần, tuy không được mấy no tròn nhưng trắng hồng và loang loáng lông măng mịn nhuyễn, đến cườm tay bên trái có đeo một chiếc vòng bạc to tướng làm bằng nhiều hình vũ nữ Aspara chạm dính liền lại...

Rồi bỗng nhiên, như nhớ trực lại điều gì, Tư Cầu lắc đầu mấy cái liền, thở dài, đoạn rảo bước vượt qua con Ba để tiến lên đi cặp kè với thằng Năm ở phía trước...

✱

... Cả tháng nay, Tư Cầu thôi không đi bắt mỗi vác hàng cho mấy chiếc ghe buôn dưới bến sông nữa.

Cô Năm bán quán cơm ở ngoài chợ vì có người làm công xin thôi nên kêu Tư Cầu vô giúp việc.

Làm chỗ đó, tuy tiền nong có khá hơn và có đều đều hơn, nhưng Tư Cầu vẫn không thấy thích, vì anh ta vẫn ngại sự ràng buộc.

Đi vác hàng dưới bến sông, tuy bữa đói, bữa no, nhưng được cái muốn đi dọc đi ngang gì cũng được, vui thì làm, buồn thì thôi... chẳng ai kèm cặp hay rầy la quở trách, tiếng nặng tiếng nhẹ gì đến mình hết.

Nhưng chỗ cô Năm là chỗ ơn nghĩa: hồi anh ta mới chân ướt chân ráo lên đây thì cũng nhờ nơi đó, và sau này anh ta vẫn ngủ đậu ở hàng ba nhà cô Năm. Hơn nữa, thiệt ra thì ý cô Năm cũng thương tình muốn giúp đỡ cho anh ta công ăn việc làm vững chắc một chút.

Tuy vậy, đối với Tư Cầu công việc làm mới này cũng chỉ có tính cách tạm bợ.

Anh ta biết rằng từ đây mình có thể bươn chải được với cuộc sống ở thị thành, nhưng đồng thời cũng hiểu rõ rằng: mình chỉ có thể tìm được sự thanh thoi giữa chốn ruộng đồng quen thuộc mà thôi...

...Thường thường mỗi đêm, vào khoảng mười hai giờ rưỡi khuya, Tư Cầu và mấy người làm công trong quán của cô Năm mới bắt đầu dọn dẹp để về nghỉ.

Một đêm nọ, trong lúc Tư Cầu đang lui cui lo xếp cất mấy chồng đĩa bàn thì nghe tiếng hút gió... “ám hiệu” quen thuộc của thằng Năm.

Anh ta vội quay đầu ra nhìn thì thấy, ngoài thằng Năm ra còn có con Ba và một gã thanh niên nữa cũng trạc tuổi như nó.

Thằng Năm đã te te chạy lại:

– Rồi chưa anh Tư?

Tư Cầu chỉ mấy chồng đĩa chén:

– Còn có chút đỉnh nầy nữa là phần của tao kể như xong đêm nay.

– Nếu vậy thì anh làm xăng xăng lên đi. Có chị Ba tui và thằng Sáu Cầu chờ ngoài kia kìa!

Tư Cầu ngược mắt nhìn ra rồi hỏi lại:

– Thằng Sáu Cầu nào đó mây?

– Ổi, cũng bỏ nhà hết mà! Nó cũng ở trong bọn tui...

Tư Cầu mỉm cười:

– Hèn chi tao thấy cái bộ vó của nó tao nhận ra liền..

Thằng Năm làm bộ nói lấy:

– Thôi đi anh! Anh cứ nói cái điệu móc lò đó hoài... (rồi nó hỏi Tư Cầu) làm mau đi cha nội, chị Ba chỉ kéo tui tui tấp vô đây để rủ anh đi chơi đó!

Tư Cầu đang bung chông dĩa vội đặt xuống:

– Rủ đi chơi? Mày biết bây giờ mấy giờ hông mà còn kéo nhau thả rề ngoài đường nữa! Thôi mày ơi, mày làm ơn ra nói với chị Ba mấy để khi khác... Mình mệt thấy bà trông mau mau dìu nghỉ cho khỏe cái xương sống mà nó còn rủ rê đi chơi chứ!

Thằng Năm đứng chống nạnh và làm mặt nghiêm:

– Ê, chị Ba tui chỉ.. mời anh chớ hổng phải tui đa nghen! Mà tui nói cho anh biết: nội cái chợ cũ này, hể chị Ba tui chỉ ra lệnh thì từ già đến trẻ cũng phải nghe

răng rắc hết nghen! Đến lính mã-tà, phú-lích còn chạy tét chỉ nữa chớ đừng nói ai...

Tư Cầu cười rộ lên:

– Mấy khối quảng cáo tao cũng nghe đồn rồi! Cái điệu này thì chị Ba của mày còn bảnh hơn... bà Chúa Xứ ở dưới tao nữa.

Thằng Năm nguyền nó:

– Thôi đi anh! Đừng có nói tầm xàm hổng nên đa!

Rồi nó xuống giọng năn nỉ:

– Nói chơi vậy chứ anh ráng làm mau mau đi chớ chị Ba tui chỉ đợi ngoài kia kìa. Với lại còn có thằng Sáu Cầu nữa.

– Hứ, mày nói chị mày chờ thì tao nghe còn lọt tai... Mười Cầu nữa tao cũng

hổng ngán chớ đừng kể là thứ Năm, Sáu
Cầu gì đó!

Thằng Năm chắc lười:

– Cha nội nầy sao bữa nay sanh chứng
quá cỡ vậy cà!... Mà thôi, anh muốn nói
gì cho sướng miệng thì nói, chớ cũng
phải đi với tui tui mới được!

– Mà đi đâu? Gần một giờ khuya mà
còn đi chơi nổi gì?

– Chị Ba tui tính lợi rủ anh đi kiếm
chè cháo gì ăn chơi đó mà! Tui tui mới đi
coi hát bóng ra rồi đi thẳng lại đây.

– Vậy hả!... Thôi tao cũng ráng đi, chớ
hổng lẽ chị Ba mây và mây mất công lại
đây mà tao để... xách xe dìa không thì coi
cũng kỳ.

Thằng Năm thở hắt ra:

– Dĩ hông!

Tư Cầu vội dọn dẹp rút, rửa tay lau mặt qua loa rồi lên tìm cô Năm cho hay để theo ra đi với thằng Năm.

...Vừa thấy Tư Cầu ló ra tới, con Ba đã lên tiếng trước:

– Cha làm gì lâu dữ vậy anh Tư!

Rồi nó nhỏng nhảnh nói tiếp:

– Anh bắt người ta đợi mỗi chân thấy mồ!

Tư Cầu ấp úng đáp:

– Dạ...

– Dạ, dạ... hoài! Thiệt thấy ghét anh quá!

– Bị mắc lo dọn dẹp nhiều quá cô Ba à...

Con Ba lắc đầu tỏ vẻ thương hại:

– Tội nghiệp dữ hông!

Rồi nhận thấy Tư Cầu đưa mắt nhìn về phía Sáu Cầu, con Ba vội giới thiệu:

– Ý quên chớ! Đây là thằng Sáu anh em trong bọn tui tui... (rồi day qua Sáu Cầu) Anh Tư đó Sáu, anh Tư đã hạ thằng Châu Tiếp mà tao nói với mấy bữa hôm đó?

Để trả lời cho sự giới thiệu đó, Sáu Cầu thọc hai bàn tay vô túi áo bi-ra-ma sọc, lườm lườm nhìn Tư Cầu và ngừ ngừ trong miệng, còn Tư Cầu cũng đứng xổng lưng “ngình” lại nó một hồi rồi khẽ gục gặc đầu, nửa như để chào, nửa để đánh giá... thăm người đối diện. Đoạn, anh ta mỉm cười nói:

– À ra đây là... anh Sáu... Mạnh giỏi anh!

– Ờ... cũng như thường...

Con Ba thấy cái không khí... kém thân mật giữa hai người nên vói tay kéo Tư Cầu đi:

– Thôi mình đi kiếm cái gì ăn chứ!

Thằng Năm vọt miệng nói:

– Đi kiếm cháo ăn đi chị Ba.

Tư Cầu thiết tha bàn vô:

– Thôi đi mầy, tao mần ở quán cơm, nên nghe nói tới cơm cháo là tao đủ ngán rồi. Theo tao thì mình nên đi kiếm ba cái chè hay đồ ngọt gì đó ăn cho nó nhẹ bụng dễ ngủ...

Con Ba vội nói xen vào:

– Ừ phải, mình đi ăn cho nó... khỏe nghen mầy Năm?

Nhưng Sáu Cầu lại xía vô:

– Tui ăn cháo hè! (rồi nó lên giọng cần nhần) Đói bụng thấy mồ mà đi ăn chè thì ăn thua gì!

Con Ba vừa đi vừa nhìn lại nó và nói sảng:

– Thì mấy muốn ăn cháo thì ăn chó ai cần. Tao nói với... thằng Năm chó bộ nói với mấy hả?

Sáu Cầu ấp úng đáp:

– Thì mình đi chung với nhau nên tui cũng bàn vô như vậy...

– Bàn đánh gì vậy mà bàn! (nói đến đây con Ba đứng lại nhìn thẳng vào mặt Sáu Cầu rồi chậm rãi nói tiếp)... Anh em với nhau, tao nói với mấy hoài: với tao thì cái gì cũng phân minh đâu đó hết. Tao cho mấy cái gì thì mấy cứ biết hưởng cái đó đi, chó đừng lằng nhằng đòi hỏi lôi thôi rắc rối gì khác nữa. Tội mình đâu

phải là thứ hạng đàn bà con gái, đàn ông con trai bắt buộc phải sống cho có đầu có đuôi, có luật có lệ như thiên hạ vậy được... Tao nói sơ sơ vậy chắc mấy dư hiểu rồi. Tụi mình ở chung với nhau lâu quá mà!

Sáu Cầu xụ mặt:

– Nhưng cái chuyện này đâu phải chuyện... làm ăn đó Ba? (nó định nói thêm nữa nhưng lại thấy có Tư Cầu nên lại thôi)

Con Ba cười vang lên:

– Thiệt tao không dè mấy già đời rồi mà còn nói cái giọng... công tử bột đó. Với tao cái gì cũng là chuyện... mần ăn hết ráo!

Rồi nó nghiêm mặt nói tiếp:

– Đây, tao nói cái này mấy thử nghĩ

coi: khi mây lắc hầu bao của một anh lái buôn, hay khi mây xí gạt một người con gái lỡ bước bơ vơ ở miệt tỉnh mới lên để đoạt tiền bạc, nữ trang của người ta... như vậy có phải là chuyện mần ăn hay không?

Sáu Cầu gật đầu.

Con Ba lại tiếp:

– Đó, mây coi là chuyện mần ăn! Nhưng nếu mây nghĩ rằng: mây đoạt tiền của người ta như vậy, ông lái buôn có thể đâm đầu xuống sông tự vận rồi để khổ cho cả gia đình vợ con ở nhà, cô gái vườn mới lên có thể sa chùn vô xóm điểm rồi ở rết trong đó cho tới chui vô nhà thương thí nằm... Nếu mây nghĩ như vậy thì có phải là chuyện mần ăn không mây?

Sáu Cầu nhăn nhó đáp:

– Ôi ai hơi sức đâu mà nghĩ... bây bạ như vậy để rồi chết đói hết cả đám hả?

– Đó cái chuyện của tao với mày thì cũng tương tự như vậy!

– Chuyện của tui với Ba... khác.

Con Ba cười thương hại:

– Đó, cái gì mày cũng “cái nọ xọ vô cái kia” hết nên mới sanh ra rắc rối!

Thằng Năm với Tư Cầu đã đi vượt lên trước vài bước cũng đứng lại chờ.

Thằng Năm bèn nói:

– Thôi để tui với anh Sáu đi ăn cháo, còn chị với anh Tư đi ăn chè là êm hết.

Tư Cầu cũng chen vô nói:

– Thôi, tui ăn cháo luôn cũng được, như vậy cho chắc bụng...

Nghe Tư Cầu muốn “hòa” theo cho êm chuyện như vậy, con Ba càng thêm bực mình với Sáu Cầu.

Nó vùng vằng bước đi và kêu Tư Cầu:

– Thôi mình đi anh Tư! (rồi nó hướng về phía Sáu Cầu để nói lấy thêm)... Tự nãy giờ tui nói là nói vậy, chớ chề với cháo gì cũng ở gần một bên đó, ai muốn ăn thứ gì thì cứ việc xể qua ăn thứ nấy khỏi phải lòi thoi gì hết!... Thiệt mấy cha nội này rắc rối quá!

Sáu Cầu lui thủi bước theo sau...

✱

Sau khi ăn uống xong xuôi, cả bọn bốn đứa: con Ba, Tư Cầu, thằng Năm và Sáu Cầu thả về trên đường Boon để đi xuống phía bờ sông.

Tư Cầu thấy mỗi mệt và buồn ngủ nên lên tiếng nói với con Ba:

– Thôi khuya rồi, cô Ba và... anh em để tui đi dìa nghỉ vì sáng mới tui còn đi mần công chuyện...

– Mới có gần hai giờ mà khuya khỉ gì anh Tư!

– Ý trời, gần hai giờ sáng mà cô Ba còn cho là sớm nữa sao?

Con Ba cười đáp:

– Ờ phải... bị tui tui quen sống như vạc ăn đêm nên hết biết giờ giấc gì ráo! Mà thôi, mai anh Tư còn mắc đi làm, vậy để tui với anh Tư cùng đi lợi đặng đặng rồi tui dìa sau cũng được.

Tư Cầu lắc đầu lia lịa:

– Thôi cô Ba... Như vậy mắc công lắm! Đây với đó có mấy bước, cô Ba để

tui đi dìa một mình cũng được mà!

Con Ba không trả lời Tư Cầu mà quay sang phía thằng Năm và Sáu Cầu nói:

– Sáu à, mầy với thằng Năm cùng đi dìa bước đi để tao đi với anh Tư... có chuyện một chút.

Sáu Cầu năn nỉ:

– Thì Ba để tui với thằng Năm đi theo để một lát dìa chung một lượt hổng được sao?

Con Ba sẵn giọng:

– Coi, sao tao nói cái gì mầy cũng “cài” hết vậy Sáu? Tao đi với anh Tư có... công chuyện chớ bộ chơi sao hả?

Sáu Cầu nhăn nhó và ráng nói thêm:

– Thì sẵn dịp tui với thằng Năm đi theo luôn cho nó... vui chun vậy mà.

Con Ba chận ngang:

– Tao đã nói tao đi để bàn tính công chuyện mần ăn với anh Tư, tui bây theo rần rần như vậy lính tráng thấy nó để ý rình mò thì có phải “hôi ố” hết hông?... Sáu à, mấy lớn rồi chớ phải còn con nít đâu mà đòi theo tao nhèo nhèo hoài vậy hả?

Sáu Cầu xuống nước ấp úng nói:

– Bề gì tui với Ba cũng đã...

Con Ba cướp lời nó và gằn gằn từng tiếng một:

– Thôi tốp tốp lợi ghen Sáu! Hổng phải có lúc tao... rộng rãi với mấy rồi mấy được mợ đòi hỏi nhiều quá ghen mậy!

Thằng Năm thấy vậy vội lôi Sáu Cầu đi:

– Thôi mình đi dìa trước ngủ sớm

cho khỏe anh Sáu à! Mà anh còn dìu nhà ở xóm dưới nữa mà!

Sáu Cầu biết không thể làm gì khác hơn được nên đành đi theo thằng Năm và nói xui lơ:

– Đi thì đi...

Nãy giờ thấy con Ba và Sáu Cầu lời qua tiếng lại, Tư Cầu bèn rút ra đứng xớ rớ cách đó vài bước và giả bộ như ngừng đầu đếm sao trên trời...

Thằng Năm và Sáu Cầu đi rồi, con Ba hớn hở chạy lại nắm cánh tay Tư Cầu kéo đi:

– Thôi mình đi anh Tư!

Tư Cầu rị nhẹ lại và nói:

– Cô Ba làm như vậy... mịch lòng anh Sáu... coi kỳ quá!

Con Ba háy nó:

– Hứ, kỳ khỉ gì hông biết! Lâu lâu tui mới gặp anh một lần mà!...

Tư Cầu vừa đi vừa căn nhắc:

– Thì đã đành như vậy rồi... Nhưng thế nào rồi anh Sáu ảnh cũng sanh thù sanh oán với tui cho mà coi! Tui thiệt ngán cái chuyện đó thấy trời...

Con Ba cự lại nó:

– Cái gì mà anh nói là sanh thù sanh oán hả?

Tư Cầu ngậm ngừng đáp:

– Thì tôi với cô Ba... đi như vậy...

Con Ba vánh mặt lên:

– Ở lãnh nhách!... Đi như vậy rồi có làm sao hông? Có gì hông?

Tư Cầu lúng túng đáp:

– Thì tui nói... giả tử, nói... phòng xa vậy mà?

Con Ba bồng luồn tay cặp ghệt lấy cánh tay của Tư Cầu, rồi đong đa đong đánh nói:

– Nói chơi vậy chứ, dầu cho... có gì đi nữa thì cũng kệ mỗ nó!

Tư Cầu vội rút tay lại:

– Đâu có được cô Ba!... Bề gì cũng chỗ anh em với nhau...

Con Ba làm bộ giận lẫy xô nó đang ra:

– Mại hơi hoài! Hồng phải ai cũng được tui cặp kè đi như vậy ghen!

Tư Cầu nhăn nhó đáp:

– Thì tui biết rồi! Và cũng vì chỗ đó mà tui râu thúi ruột đây nè!

Con Ba lại núu lấy tay nó:

– Xối ơi, anh sao dỡ khệt! Bộ anh ngán thằng Sáu Cầu hả?

Tư Cầu cười mũi:

– Cô Ba đừng nói giỡn chứ! Đến thằng Châu Tiếp kia tui còn hồng đém xỉa tới nữa là thằng Sáu Cầu! Nhưng thiệt tình thì tui hồng muốn đụng chạm tới nó... Cô Ba nghĩ coi: trong đời này, bộ hồng còn chuyện nào cho xứng đáng hơn một chút để... đập lộn với nhau sao chứ!

Con Ba lớn tiếng cự nự:

– Cha, anh nói cái điệu đó, bộ anh chê tui đây là đồ bỏ chắc?

Tư Cầu vội nói chừa:

– Hồng phải vậy đâu! (rồi nó cười mím chi ngón con Ba từ đầu đến chân) Cô Ba cao ráo... ngon lành như thế này, còn đòi tiên sa phụng lộn gì nữa, nhưng tui... ngán lắm cô Ba à!

– Coi, anh ngán cái gì hả?

Tư Cầu thở dài làm thinh.

Con Ba lại hỏi thêm:

– Thì có cái gì anh nói đại đi! Bể gì tui với anh cũng là chỗ quen biết nơi xứ lạ...

– Hồng nói giấu gì cô Ba, tui mà trôi giạt lên đây cũng tại một con đàn bà. Tui bị một lần đó cũng đủ tổn tới già rồi!

Con Ba nghe nói cười rộ lên.

Tư Cầu ngơ ngác nhìn nó hỏi:

– Coi, sao cô Ba cười dữ vậy?

Con Ba cố nín cười lại:

– Thấy cái điệu bộ anh như vậy, rồi nghe anh nói bị... thất tình, ai mà hổng tức cười! (rồi nó tò mò hỏi thêm) Sao anh, chắc chỉ ngộ lắm phải hông anh?

Tư Cầu gượng cười đáp:

– Ủ... kể ra thì cũng coi được được.

– Chắc hơn tui phải không anh, nên mới dễ câu anh như vậy?

Tư Cầu cười xòa:

– Hơn gì nổi! Nhưng thiệt ra thì khó... so sánh quá! Nó mặn mòi, còn cô Ba thì sắc sảo.

– Hú, anh nói dóc tổ! Mà đầu đuôi câu chuyện ra sao anh kể lại cho tui nghe coi.

Tư Cầu lắc đầu:

– Ôi, cái chuyện nó cũng rắc rối lắm cô Ba ơi! Mà nó qua rồi kể lại làm gì cho thêm phiền.

Nhưng con Ba nằng nặc đòi nó thuật lại, nên cuối cùng Tư Cầu cũng phải chịu theo.

Anh ta nhìn ra khoảng tối mịt mù ngoài sông như để hồi tưởng lại cuộc tình duyên cũ, rồi chậm rãi kể sơ lại từ khi nó với Phấn mới thương nhau cho đến lúc bị bỏ rơi và đi luôn lên Nam Vang...

–... Đó cô Ba, cô Ba tính coi như vậy mà biểu tui hồng cạch tới già sao được!

Con Ba gật gù rồi chắc lưỡi nói:

– Phải mà, tại anh gặp con ngựa sút chuông đó...

– Ý, đừng nói bậy nà!

– Cha, bây giờ còn binh nó nữa hả?

– Binh khỉ gì hổng biết? Nhưng cô Ba nói như vậy làm chi!

Con Ba gân cổ nói:

– Thì tui tức cho anh nên tôi mới nói! (rồi nó nắm lấy tay Tư Cầu và dịu giọng xuống) Nhưng anh đừng tưởng con đàn bà nào cũng vậy nghen! Tui khác đa!

Tư Cầu mỉm cười đáp:

– Cái đó còn để... hỏi lợi coi!

Con Ba lắc tay nó hai ba cái:

– Tui nói khác thiệt chứ không phải tính chuyện mà con mắt anh đâu! Đòi tui như vậy, tui hổng cần rù quên ai hết, tui vừa ý ai và ai khoái tui thì... ráp nhau lại chứ hổng nói on đờ gì hết, rồi khi nào muốn dang ra thì... mạnh ai nấy đi chứ hổng ai cột buộc với ai gì ráo!

Tư Cầu lắc đầu:

– Nói như cô Ba vậy nghe coi dễ quá!
Bộ cô hồng tính tới chuyện chồng con
ăn đời ở kiếp với nhau sao?

Con Ba xì một tiếng:

– Cảnh sống như tui mà chồng con
lùm đùm lê đề... coi sao được!

– Thiệt tui cũng... chạy tét cô Ba!

– Coi, vậy mới hồng có chuyện rắc
rối, mới hồng khóc lên khóc xuống...
như anh vậy!

– Cô Ba cứ kêu ngạo tui hoài... Chuyện
của tui cô làm sao hiểu được!

Con Ba cười đáp:

– Hiểu làm đánh gì cho mệt! (rồi nó
đưa tay ôm lấy ngang hông của Tư cầu)
Mà thôi, bây giờ có tui đây để tui mắc
đền đỡ cho anh một thời gian có được
hông hả?

Tư Cầu sẽ gỡ tay con Ba ra:

– Ý cha, tui bị một lần cũng xác bất xang bang rồi, bây giờ cô “mắc đèn” nữa thì chắc sụm luôn quá!

Con Ba cứ ôm ghệt lấy nó và vừa kè nó đi vừa thì thầm bên tai:

– Anh sao thấy ghét quá! Người ta mắc đèn cho, chớ bộ ai đòi hỏi cái gì hay... rủ rê anh trốn đi đâu nữa mà anh sợ!

Nghe nói vậy, Tư Cầu vừa mắc cở, vừa thăm ý giờ tay chọc lét con Ba, làm nó vừa kêu ái ái, vừa cười sặc sặc, rồi vùng ra chạy lên trước.

Nó đứng bối lại đầu tóc và nói với Tư Cầu:

– Thôi, tui hổng giỡn nữa nghen!

Tư Cầu rảo bước đến gần:

– Ai biểu cô Ba nói tầm bậy chi?

Con Ba vánh mặt lên:

– Cha, nói tầm bậy mà trong bụng khoái chí tử!

Tư Cầu nắm lấy tay nó lôi đi:

– Thôi hồng nói đến chuyện đó nữa!

– À, anh hồng nói thì thầy kệ anh chờ tui nói hoài hoài...

– Tính làm trận làm thương chắc?

– Thì cũng đâu đó!

Tư Cầu chắc lưỡi thở hắt ra.

Nghe vậy, con Ba quay đầu lại hỏi:

– Bộ tui quấy rầy anh hả?... Hay là tui hồng được vừa mắt anh hả anh Tư?

Tư Cầu vội đáp:

– Hồng phải vậy đâu!

– Chớ anh làm gì mà coi bộ bệu rệu quá vậy?

Tư Cầu mỉm cười nhìn con Ba:

– Thiệt tui cũng chạy cô? Cái gì cô cũng hay hỏi tới quá!...

– Thì tui có thương, có quý anh tui mới hỏi, chớ phải thằng nào khác, tui hỏi làm đách gì cho mệt!

Tư Cầu cảm động ngập ngừng nói:

– Tui biết như vậy rồi... và cũng tại chỗ đó mà tui hồng... yên trong bụng.

Con Ba trố mắt hỏi lại:

– Coi, tại chỗ đó... làm sao? Anh nói rõ cho tui nghe đi!

– Thì... cô Ba quen biết thiếu gì người

khác bảnh tởn gấp bội tui, sao cô Ba lại...

– Lại chấm anh, phải hông?

...Rồi nó cười rộ lên và đưa tay véo má Tư Cầu:

– Hứ, có vậy mà cũng hỏi tới hỏi lui! Thì tại anh có chỗ... khác người ta nên tui mới thương anh đó! Chớ nếu anh cũng... xen kẹt như tui nó, thì thử thời anh rờ tới cái móng chùn tui cũng hồng cho!

– Cha, sao kỳ quá há!

– Con nầy vậy đó?

Nhưng Tư Cầu còn thắc mắc hỏi lại:

– Cô Ba nói tui “khác” là “khác” ở chỗ nào?

Con Ba đâm ra lúng túng:

– Thì anh khác là ở chỗ anh hồng

giống tui nó. Anh thiệt bảnh, mà bề ngoài anh... như thường. Anh hồng có lắc các nè, anh hồng làm tàng nè, anh thiệt thà nè, anh tốt bụng nè, anh... nghĩa là anh... ngon lành mà hồng giống chút xíu nào cái tui... đá cá lặn dưa của tui. Tui khoái anh là ở chỗ đó!

Tư Cầu cũng bắt tức cười và nói chọc con Ba:

– Chắc cô Ba muốn... đổi món ăn để trở bữa chớ gì!

Con Ba véo anh ta một cái đầu đổng:

– Bà vật anh. Anh dám nói vậy hả?

Rồi nó phụng phịu làm bộ bỏ đi. Tư Cầu vội te te chạy theo níu lại:

– Người ta nói có... chút xíu đó mà giận hả?

Con Ba lên giọng hăm he:

– Được rồi, để tui cho anh... biết tay tui!

Tư Cầu vượt vượt lấy cánh tay trần mát lạnh của nó:

– Thôi mà, vượt giận đi... em cũng...

Con Ba bỗng nhảy xổ lại ôm chầm lấy anh ta và thủ thủ bên tai:

– Tụi mình dìu thẳng nhà... em đi anh Tư!

Tư Cầu sẽ gỡ tay con Ba ra:

– Thôi khuya trễ quá rồi... Mời tui còn đi mần công chuyện nữa.

Giọng nói âm ỉm của con Ba vẫn phều phào bên tai Tư Cầu:

– Thây kệ nó anh! Em hông biết đâu... Đi anh...

Tiếng “em” ngọt xót của con Ba làm Tư Cầu thấy mát ruột. Anh ta như ngây ngất vì bóng đêm, vì mùi dầu bông lải từ mái tóc của con Ba xông lên, và vì cái thân mình gọn nhỏ nóng hôi hổi kia...

Bỗng một hồi còi tàu vọng lại từ nơi xa xa... Tiếng xúp-lê tàu rền rĩ, u hoài và dư âm của nó như mắc dính vào màn sương khuya mỗi lúc mỗi thêm dày đặc...

Tư Cầu ngẩn ngơ nhìn về phía khoảng tối mịt mù ngoài sông...

Con Ba thấy lạ khẽ đưa tay đập nhẹ vào vai anh ta:

– Gì vậy anh Tư?

Tư Cầu giật mình luống cuống đáp:

– Ờ... có cái gì đâu...

– Anh làm cái gì mà giống như ai hốt hồn anh vậy hả?

Tư Cầu thở dài rồi gượng cười nói:

– Hồng biết tại sao, mỗi khi nghe tiếng tàu xúp-lê... anh bắt nhớ ông bà ông vải gì đâu á!

Con Ba ôm ngang lưng anh ta lôi đi:

– Chắc anh nhớ nhà chớ gì! Thôi lợi đảng em nói chuyện chơi cho đỡ buồn đi anh!

Tư Cầu quay trở người lại, xuống giọng năn nỉ:

– Để anh dìu em à!

Mãi đến bây giờ con Ba mới để ý đến hai tiếng xưng hô «anh, em» của Tư Cầu, và nó cảm thấy hơi dạ được một phần nào.

Nhưng nó cũng phụng phịu nói thêm:

– Thì anh lợi đảng em ngủ cũng vậy...

cũng nhà cửa, cũng giường chõng chớ bộ khác gì sao!

Tư Cầu mỉm cười lắc đầu:

– Khác chớ sao hồng khác? Nhưng bị bữa nay anh... nhức đầu và sao thấy đau bụng lắm nhảm nữa... Như vậy có lợi chăng em ngủ cũng hồng... sướng ích gì!

Con Ba tát một cái vào miệng anh ta:

– Dịch bắt anh! Người ta rủ anh dìu nhà cho có bạn chớ bộ... (rồi nó lo lắng hỏi thêm) Mà anh đau thiệt phải hông?

Tư Cầu tay bóp trán, tay xoa bụng:

– Đau thấy bà đây nè!

Con Ba vội móc túi lấy ra một hộp cù là nhỏ trao cho anh ta:

– Anh chịu khó lấy dầu sức đỡ đi. Coi chừng trúng gió đó ghen! Anh đừng

quá ỷ y không nên đa!... Thôi để em đưa anh dìu để anh nằm nghỉ cho khỏe.

Tư Cầu xúc qua loa vài quệt dầu rồi cùng con Ba rảo bước về phía nhà cô Năm...

Tới nơi, Tư Cầu trao trả hộp dầu lại cho con Ba:

- Thôi em Ba dìu đi kéo trễ lắm rồi!
- Sao, anh thấy có dễ chịu hơn chút nào hông?
- Ờ... coi bộ cũng bớt bộn.
- Anh cất hộp dầu để phòng hờ, ở nhà tui có hộp khác thiếu gì...
- Cám ơn em Ba, em dìu đi!

Con Ba còn đứng lựng khựng ở đó chớ chưa chịu cất bước.

Thấy vậy, Tư Cầu làm mặt nghiêm hỏi nó:

– Ủa, cái gì nữa đó?

Con Ba ngược mắt ngó anh ta, rồi ngập ngừng đáp:

– Có gì đâu... Hay là anh cho em... ngủ đỡ lại đây với anh nghen...

Nghe Tư Cầu chắc lưỡi liên hồi, con Ba đâm ra bực mình ngang và cự lại anh ta:

– Hừ, cho người ta ngủ đỡ một chút mà cũng làm bộ!

Tư Cầu vội nắm lấy tay nó năn nỉ:

– Ý trời, em nói nhỏ nhỏ nó chớ! Đâu phải anh cản đảng gì em, nhưng nhà cô Năm là chỗ người ta mần ăn... hai đứa mình... ngủ trong nhà trong của người ta như vậy hổng nên em à!

– Gì mà hồng nên?

– Em hồng biết, chớ ông già bà cả cho rằng: trai gái bậy bạ như vậy... xui xẻo lắm! Mần ăn lụn bại, cất đầu hết nổi đa em!

– Mốc xì họ!

Nói xong, con Ba thở dài sườn sượt.

Tư Cầu cũng thở ra rồi nắm chặt lấy hai bàn tay của nó, lắc đầu nói:

– Thiệt tình thì đàn bà con gái, dầu cho chín xe mười vàng, bà hoàng, bà chúa, hay là... xếp bót như em Ba đây nữa, thì cũng giống nhau một thứ hết!... Thôi em Ba dì đi, hai đứa mình còn gặp gỡ nhau nhiều mà...

– Anh nói thì phải nhớ nghen!... Anh kiếm chuyện xí gạt con nầy hồng được đa!

– Biết rồi mà!

Con Ba rút tay ra rồi đưa vôi lên ôm chặt lấy đôi vai hơi hở ra ngoài vì chiếc áo xắm cụt ngắn.

Nó vừa co ro người lại, vừa xuýt xoa nói:

– Lạnh thấy mồ mà bắt người ta đi dìa một mình!

– Thì để anh đưa em đi cho.

Con Ba vôi đáp:

– Nói chơi vậy chớ anh vô nằm nghỉ đi! Cui chùng đau đó ghen!... Thôi em dìa ghen anh Tư!

Đoạn nó quay mình, vừa ôm chặt lấy đôi vai vừa chạy lúp xúp về nhà.

Tư Cầu vôi nói với theo:

– Hồng thẳng đi chớ làm gì chạy vậy?
Coi chừng ma chặn đường đó nghen!

Con Ba quay đầu lại cười phá lên:

– Mã-tà, phú-lích cũng biết có sợ nữa
là thứ ma cỏ! (rồi nó lớn tiếng dặn lại
Tư Cầu) Nhớ qua thăm em gấp gấp đó
nghen!

Tư Cầu vừa nhón chân nhìn theo vừa
gật đầu:

– Ủa mà!

Chờ cho con Ba đi khuất dạng ở góc
đường, Tư Cầu mới lững thững đi vô
phía hàng ba nhà cô Năm...

Tự nhiên nó mỉm cười một mình, rồi
thuận chân đá mạnh vào một nhánh cây
bông búp de ra ngoài lối đi...

✱

Tư Cầu xô nhẹ tấm căng-tăng chắn trước cửa “nhà” của con Ba...

Tiếng kêu kệt kệt làm con Ba vội quay đầu ra hỏi lớn:

– Ai đó hả?

– Anh đây... Tư Cầu đây mà!

Con Ba la rộ lên:

– Dữ hông! Tự hôm nay đâu mất biệt, bây giờ mới vác cái mặt lại vậy!

Tư Cầu tươi cười bước vô:

– Ờ... mắc công chuyện nhiều quá, hông có ở không em Ba à!

Con Ba cũng hớn hờ chạy ra, vồn vập hỏi thêm:

– Ủa, sao hôm nay anh nghỉ sớm vậy?... Bây giờ chừng gần chín giờ tối chớ gì!

– Ủ bữa nay rằm nên khách tới ăn uống trong quán cũng không có là bao, nên anh xin phép cô Năm nghỉ sớm để lợi thăm em một chút....

Con Ba nắm tay nó lôi tuột lại bộ ván:

– Ý, đêm nay bắt cóc anh ở lợi đây chớ «một chút» khỉ khô gì! Anh nói sao dễ nghe quá!

Rồi không đợi Tư Cầu kịp trả lời, nó nói dồn thêm:

– Bây giờ còn sớm... trước hết hai đứa mình đi coi hát bóng nè, rồi đi ra kiếm chè cháo gì ăn nè, rồi dìu thẳng đây ngủ nè!

Và nó nhảy xổ lại một tay câu quặp lấy cổ Tư Cầu, một tay bụm lấy miệng không cho Tư Cầu nói năng gì hết:

– Mà tui cấm hồng cho anh cái! Anh

có chịu hông thì nói tiếng một?

Tư Cầu vừa ú ớ trong miệng vừa gật gật đầu và vùng vẫy... chiếu lệ trong hai cánh tay của con Ba.

Con Ba buông anh ta ra.

Tư Cầu vội chạy sệt lùi và nói lớn:

– Mà bây giờ tui hông chịu đó có sao hông?

Con Ba đứng chống nạnh nhìn nó rồi bĩu môi:

– Hông chịu cái mớ xì họ! Nội cái việc anh đến đây sớm bưng, tóc tai lảng cọt, quần áo ướt rượt như thế kia... cũng đủ biết anh ở hay hông ở rồi!... Nói như vậy có trúng tim đen anh hông hả anh Tư?

Tư Cầu cười xěn lén:

– Giỏi đũa!

– Giỏi thì lợi đây cưng!

Tư Cầu tìm cách nói lảng:

–... Mà anh hồng đi coi hát bóng đàu!... Chóng mặt thấy mờ, rồi nghe tây đầm nó nói xí xô xí xào đã, rồi ôm hun chụt chụt dị... hợm quá!

– Xời ời, nói như anh vậy thì chết một cửa tú!... Tại anh ngồi hạng cá kèo nên mới chóng mặt chớ ngồi mấy hạng trên đàu có sao! Anh phải tập xem riết cho nó quen đi chớ!... Để em dắt anh đi coi tuồng này: tuồng “lính kín, ăn cướp” hay gắt củ kiệu à anh!

Tư Cầu nói xụi lơ:

– Thì ráng coi thử một chuyến vậy! Cha, phải chi có hát cải lương thì đỡ khổ biết mấy!

– Ủ... nhưng ở trên này có hát quảng, hát dù kê, chớ cái lương thì năm tthuở mười thì mới có gánh ở Sài Gòn lên một chuyến anh à!

Nói xong nó ôm chầm lấy Tư Cầu và ngược mặt lên nhõng nhẽo nói:

– Hun em một cái rồi đi anh Tư!

Tư Cầu nhăn mặt hôn phớt lên má nó.

Con Ba cự nự:

– Hun gì như... phui bụi, hông ăn nhằm gì hết! Có hun lợi hông thôi chết với tui bây giờ!

Tư Cầu kể mũi đặt lại lên má của con Ba, rồi... thận trọng hít một hơi nhè nhẹ...

Con Ba cười rộ lên, xô nó ra:

– Thiệt anh hông biết khỉ gì ráo!...

Vậy mà hồng chịu đi coi hát bóng cho thường! Thôi, để em sửa soạn mặt mũi, tóc tai qua loa một chút rồi đi coi cho kịp suất chín giờ ghen anh.

Nói xong, con Ba vội bung đèn lại đặt trên một cái thùng cây kê gần sạp ván, rồi lấy kiềng lược ra chải đầu.

Không biết làm gì, Tư Cầu rề lại đứng gần một bên ngắm nhìn...

... Con Ba vuốt vuốt cặp lông mày nhỏ tía nhỏ rút, lấy cây son thoa nhẹ một lớp trên môi, rồi mím mím để cho đều màu. Thấy vậy, Tư Cầu nhớ lại hồi còn ở dưới vườn, anh ta từng đứng rình xem mấy đứa con gái lấy áo nhang thoa môi son, đánh má hồng đỏ chót...

Con Ba chợt bắt gặp cặp mắt của Tư Cầu phản ánh trong mặt kiềng và tự nhiên nó đâm ra mắc cỡ, quay phắt đầu lại hỏi:

– Anh nhìn gì dữ vậy?

Tư Cầu cười chúm chím:

– Thì coi em sửa soạn vậy mà!... Lịch sự lắm đa!

... Vậy mà lời khen ngô nghê của Tư Cầu cũng làm cho con Ba thấy thích. Nó nguẩy đầu đi, “hứ” một cái rồi trở lại xăm xoi trước mặt kiếng một hồi nữa.

Xong nó đứng dậy kéo vạt áo cho ngay phẳng...

Lần đầu tiên, Tư Cầu tự nhiên để ý nhìn đến khuôn ngực nhỏ gọn nhưng tròn vun như vừa đủ rướn căng lên dưới lớp vải bông xanh đậm của chiếc áo xăm bó sát eo... Nhưng rồi anh ta quay đầu đi và lên tiếng hỏi con Ba:

– Thôi đi chớ em!

Con Ba thối tắt đèn rồi hí hửng nắm lấy tay anh ta dắt ra cửa. Vừa bước đi, Tư Cầu bỗng nhớ trực đến thằng Năm nên lên tiếng hỏi con Ba:

– Ủa, còn thằng Năm đâu nãy giờ hồng thấy nó?

– Ồi anh hơi sức nào mà lo cho nó: nó lang bang suốt ngày suốt đêm hồng có giờ giấc gì ráo. Tụi tui thường thường là như vậy đó anh à!

Tư Cầu chép miệng than:

– Khổ quá há!

Con Ba làm mặt giận giậm chân mạnh xuống đất:

– Nữa! Khổ hay không gì thây kệ mỗ tụi tui, ai biểu anh rên la hoài vậy! Từ rày sắp lên, anh mà còn kêu như vậy nữa thì... nghỉ chơi anh đa!

Tư Cầu vội đáp:

– Ủ mà! Anh nhớ rồi!

Con Ba đưa tay vuốt má nó:

– Vậy phải được hông!... Tụi mình đang vui đang sướng mà cưng...

*

... Sau khi tan hát bóng ra, con Ba và Tư Cầu còn ghé qua quán bán đồ ngọt rồi mới lững thững đi về nhà.

Đến hẻm vô nhà con Ba, bỗng nhiên Tư Cầu đứng lại:

– Thôi tui đưa tới đây, tui dìu nhen em Ba!

Con Ba đứng phắt lại, trừng mắt nhìn anh ta rồi lôi tuột anh đi vô hẻm:

– Anh đừng có giỡn chớ? Đừng có để em phải nói hoài hồng được đa!

Tư Cầu thở dài một cách... cam phận.

Vào đến nhà, con Ba bảo Tư Cầu:

– Anh đứng yên đó nghen, để em đốt đèn lên cái đã!

Ánh đèn dầu vàng vàng như làm tăng thêm vẻ ấm cúng của căn nhà vốn đã nhỏ bé.

Tự nhiên, Tư Cầu đâm ra lúng túng. Anh ta hết rờ cái này mò cái kia, rồi bẻ mấy lóng tay nghe răng rắc. Sau cùng anh ta tìm ra một câu để hỏi con Ba:

– Bộ thằng Năm chưa dìu sao em Ba?

Con Ba vừa lấy cây quạt lá kè phui phui sạp ván vừa đáp:

– Ồi, anh hơi sức đâu mà hỏi nó!

Thường thường tối nó tấp vô thớt thịt hay hàng ba nào đó ngủ, chớ có mấy khi nó dìa đây... Thôi, anh cởi áo ra đi rồi lên đó nằm nghỉ.

Tư Cầu buông một tiếng “ờ” rồi cứ đứng xớ rớ ở đó.

Thấy vậy, con Ba chạy lại dựa vào ngực anh ta vừa đưa tay cởi hàng nút áo:

– Thôi để em cởi cho... anh sao khó biểu quá!

Tư Cầu thụt lùi lại mấy bước nhưng con Ba vẫn đeo dính theo và tấm vách nhà làm cho anh ta hết đường thối lui nữa.

Con Ba mỉm cười ranh mãnh rồi hỏi:

– Chịu trận rồi phải hông?

Tư Cầu nhún vai thờ dài...

Con Ba đưa tay nắn nắn hai bả vai của anh ta rồi xòe tay xoa nhẹ lên hai bắp thịt ngực và chắc lưỡi khen:

– Cha, da thịt anh chắc nịch há!

Tư Cầu hỏi dạ nói liền:

– Ý, phải em thấy anh hồi còn ở dưới ruộng... anh mập mạnh như con trâu cui! Bây giờ xẹp bớt rồi đó!

Rồi anh ta nhìn con Ba cắc cớ nói thêm:

– Cũng tại mấy bà mà tui thành thân tàn ma dại như vậy đó!

Con Ba nguyền dài:

– Hứ, tại ai thì anh biết, chớ hổng phải tại con nầy đâu nghen!

Tư Cầu cười:

–... Thì để rồi coi!

Nói xong anh ta đi lại sạp ván ngồi xuống, cởi tuốt áo ra rồi thò tay vô túi móc gói thuốc rê ra vắn hút.

Con Ba thấy vậy chạy lại chụp lấy gói thuốc giấu đi ra sau lưng.

Tư Cầu chưng hửng hỏi:

– Bộ cấm hồng cho hút thuốc nữa sao? Người ta đương thèm thấy mồ đây nè...

Con Ba nghen mặt hỏi lại:

– Bộ anh thèm thuốc hơn thèm... em hả?

Tư Cầu nhăn nhó:

– Thèm cái gì thì thèm chớ cũng để người ta mần vài hơi cái đã!

– Nhưng anh hút thứ thuốc rê mắc dịch đó khét nghệt ai chịu nổi! Để em lấy thuốc thơm cho anh hút ngen!

Tư Cầu chắc lưỡi:

– Trời đất ơi, thuốc thơm lạt nhách ai mà hút được!

Con Ba không nói năng gì hết, chạy lại đầu nằm moi ra một gói thuốc ách chuẩn, rút một điếu động động lên móng tay cái, kê vô đèn đốt hút vài hơi, rồi đem lại nhét vô miệng Tư Cầu...

Tư Cầu buộc lòng bập bập vài hơi, rồi rút ra cầm chăm bằm nơi tay và nói như than thở một mình:

– Thiệt còn quá bà nội người ta nữa!

Con Ba nghe vậy cười hăng hắc rồi đưa tay ra mở mấy cái khuy áo xẩm cởi tuột ra...

Tư Cầu vội đứng nhồm dậy giờ tay ra đằng trước như để cản ngăn và kêu lên:

– Coi...

Con Ba cầm cái áo xẩm quây quây trong tay, đôi chân thì nhún nhảy như theo một điệu nhạc tưởng tượng, rồi nó khẽ hất hàm nhìn Tư Cầu... nửa như thách thức, nửa như hỏi han.

Tư Cầu luống cuống quay mặt tránh đi nhìn vô phía vách. Trên vách... cây đèn dầu đặt dưới thấp rọi nghiêng một bên người của con Ba và in lên thành một cái bóng đen to lớn lồ lộ những đường cong kiêu hãnh.

Tư Cầu bối rối ngồi xuống lại trên sạp ván và rít liên bốn năm hơi thuốc phà khói mịt mù...

Thấy vậy con Ba lại cười rộ lên... Những tiếng cười lạnh lạnh càng làm

cho Tư Cầu thêm mướt mồ hôi trán và đánh trống ngực thành thịch.

... Và không biết có phải vì say thuốc hay vì quá hồi hộp, Tư Cầu bấu chặt mười đầu ngón tay xuống dưới mặt chiếu.

Con Ba chậm rãi bước lại gần anh ta đưa tay giựt lấy điều thuốc liệng xuống đất lấy guốc chà lên, rồi ôm ghì lấy cổ anh ta và âu yếm hỏi nhỏ:

– Cái gì mà khớp quá như trai tơ mới lớn lên vậy?

Tư Cầu cười gượng:

– Bậy nà...

Con Ba kê mặt sát lại mặt của Tư Cầu và đôi bàn tay thì mân mê lấy chân tóc của anh ta...

Ánh đèn chiếu lên làm Tư Cầu chú ý nhìn đến đôi mắt mở to và ngời sáng của

con Ba, đến đôi môi ướm hé mở để lộ hai hàng răng trắng bóng... và nhứt và một chiếc răng lòi xỉ chìa ra... Tự nhiên Tư Cầu muốn cắn vô lấy chiếc răng quá có duyên ấy.

Con Ba ú ớ trong miệng rồi phều phào nói qua một hơi thở dài:

– Dĩ hông...

Rồi nó nằm trườn lên trên ván đang một cánh tay ra kêu Tư Cầu:

– Nằm gối đầu lên đây cưng!

Tư Cầu ngần ngại ngó ngọn đèn dầu rồi ập úng nói:

– Anh thôi tắt đèn ghen em...! Để chong suốt đêm như vậy... hao dầu và chói mắt chớ ích gì...

Con Ba ngóc đầu dậy nói chận ngang:

– Để đèn y nguyên đó đa!

Tư Cầu chắc lưỡi:

– Bộ ăn cơm ăn cá gì sao mà sợ mắc xương hổng biết!

Con Ba bò rột dậy:

– Cha, chớ hổng phải tại anh nhát đèn hả!

Và không đợi Tư Cầu nói thêm một câu gì nữa, con Ba nhaoi mình tới ôm ghìt lấy cổ anh ta vạy mạnh xuống.

Bị mất thăng bằng một cách bất ngờ, Tư Cầu té ngựa xuống chiếu và để yên cho con Ba ngồi lên trên. Tư Cầu chịu thua một cách... thú vị.

Dưới ánh đèn dầu vừa đủ sáng, anh ta tò mò nhìn lên: đôi mắt con Ba long lanh một cách dị thường, mái tóc đen nhánh của nó xổ tung vất lên đôi vai trắng nõn,

rũ cả xuống ngực Tư Cầu... và Tư Cầu càng nhìn kỹ càng thêm hoa mắt vì cái ức không gì ràng buộc kia...

Phần con Ba, tự này giờ nó vẫn rình sát Tư Cầu. Nó mỉm cười đắc ý rồi từ từ rướn mình lên áp lấy mặt của người yêu...

... Bên ngoài mặt trăng rằm đã xế về tây.

Tiếng guốc kéo lê trên đường vắng của một anh “tắm quất”, cũng như tiếng kêu lẹt lẹt từng hồi của xâu tiền thiếc nơi tay anh ta, vang lên một cách mỗi một trong đêm tàn...

✱

Tư Cầu đi lại với con Ba đã trên một tháng.

Khi thì con Ba đến rủ anh ta đi chơi, khi thì anh ta có thì giờ rảnh rang thả rế lại gian nhà bé nhỏ nằm khuất sâu trong ngõ hẻm quen thuộc.

Tư Cầu tuy không mê mệt lắm với cuộc tình duyên mới mẻ này nhưng rất bằng lòng con Ba và vẫn thầm phục đó là một cô gái sỏi đời biết tránh những cái gì phiền phức thường tình và không đòi hỏi những sự săn sóc lật vạt của người đàn ông.

... Tối nay, rảnh việc sớm nên Tư Cầu ăn diện sạch sẽ thả bộ lại thăm con Ba như mọi khi.

Anh ta vừa rảo bước đi, vừa khoan khoái ngược mắt lên nhìn mấy vì sao lấp lánh trên mà ánh đèn điện của thành phố không lấn át đi được.

Anh ta khẽ hút gió một bài hát quen

thuộc, một bài hát Nhặt buồn buồn mà mấy đứa làm chung đẳng quán cơm của cô Năm ngheu ngao hát suốt ngày làm cho anh ta nghe riết rồi cũng quen điệu.

Thấy còn rộng thì giờ, Tư Cầu quẹo ra ngã bờ sông vì nơi đó gió lộng mát và nhứt là Tư Cầu có nhiều kỷ niệm lúc mới đặt chân lên sống trên đất lạ quê người này.

Ra đến chỗ thoáng gió, Tư Cầu đưa thẳng hai tay lên trời vung vai một cách khoái trá...

Vừa lúc đó, một tiếng quát to ở phía sau: “Ê, thằng kia đứng lại!” làm cho Tư Cầu giật mình đánh thót và quay phắt lại.

Tư Cầu bật cười:

– Ôi, anh Sáu mà tui tưởng ai chớ!
Anh làm tui hết hồn hết vía!

Đó là thằng Sáu Cầu, và Tư Cầu rất đổi ngạc nhiên khi nhận thấy nó không nói không rằng mà cứ găm găm đi thẳng tới... Tiếng “cắc” của lưỡi dao sáng giới bật ra khỏi tay Sáu Cầu làm cho Tư Cầu hoảng kinh nhảy lùi ra sau một bước.

Anh vội khoát khoát tay và lắp bắp nói:

– Ê ta, đừng giỡn gì kỳ vậy chứ!

Sáu Cầu cười gằn:

– Tao mà giỡn với mày hả! Tao đâm thấy mẹ mày bây giờ đây nè!

Tư Cầu nghe nói vậy đâm ra bực mình “mày tao” hỏi lại:

– Bộ mày điên hả? Tao làm gì mà mày đâm tao hả?

– Làm gì thì mày biết đó!

– Coi, mấy nói mờ ớ như vậy bà nội tao đoán cũng hông ra nữa.

Sáu Cầu sấn lại gần thêm một bước:

– Mấy muốn biết hả! Được, vậy tao hỏi mấy đi đâu giờ này đó?

Tư Cầu khoanh tay trước ngực đứng yên và cười lại đáp:

– Tao đi đâu thầy kệ tía tao, mắc mớ gì đến mấy chớ?

– Thứ đồ thô đế! Mấy có gan mấy nói thiệt mới bảnh chớ!

Bị Sáu Cầu chê là nhát, Tư Cầu không thấy tức mình mà chỉ bắt buồn cười và nói trống không:

– Bộ thằng này nó tính nói cho sướng miệng sao mà! (rồi anh ta mỉm cười nhìn thẳng vào mặt Sáu Cầu thân mật hỏi) Bộ người anh em nghi tui phá khuấy công

việc mần ăn, đi mạch cho tây tà lính tráng gì sao chứ?

– Hứ, mầy mà làm vậy thì mầy đã chết nhần rằng năm bấy đời vương rồi!

– Ủa, vậy chớ chuyện gì mà mầy tính sanh sự với tao đây? Hay là... hay là mầy phiền tao về cái việc tao... đi thăm chị thằng Năm chắc?

Sáu Cầu găm lên:

– Té ra mầy cũng biết như vậy nữa hả?

Và nó sẵn lại dí mũi dao nhọn hoắc vào chí ngực Tư Cầu, rồi nói gằn từng tiếng:

–... Bởi vậy, tối nay đời mầy mới tàn!

Tư Cầu chỉ đi thụt lùi được vài bước thì đụng lưng vào một đồng củi chất dọc theo mé sông.

Mũi dao của Sáu Cầu vẫn chĩa thẳng vô bụng tới ngực Tư Cầu và anh ta đã thấy đau đau.

Không nghe Tư Cầu nói lại, Sáu Cầu cười đắc ý:

– Bộ mấy sợ quá rồi á khẩu luôn hả? Bây giờ mấy có lạy tao, tao cũng quyết không tha!

Tự nãy giờ Tư Cầu nín thinh để nghĩ cách đối phó, nay nghe Sáu Cầu nói như vậy đâm ra nổi “sùng” lên:

– Mấy thiệt là thứ đồ cà-xốc chó! Hèn chi con Ba nó đá đít mấy cũng phải lắm!

Sáu Cầu tức giận đigg người ấn mạnh con dao thêm một chút nữa và hét lên:

– Mấy nói một tiếng nữa, tao đâm mấy liền!

Tư Cầu cũng quát lại:

– Mấy đăm tao kêu mấy bằng cha! Đừng nói gì tao chết cho mắc công, thử thời tao bị trầy da một chút xiu thôi, con Ba nó hay được thì trời cứu mấy đa Sáu!

Nghe Tư Cầu nói vững như vậy, Sáu Cầu cũng đăm ra chột dạ và nó làm bộ hỏi thêm:

– Đêm nay chỉ có tao với mấy ở đây thì ai mà vô biết được mấy?

Tư Cầu “xì” một tiếng rồi đáp:

– Thứ đồ gì mà u mê ám chướng quá! Óc trong đầu của mấy đem chiên mỡ ăn thì may ra còn được, chớ mấy hồng biết dùng để suy nghĩ đánh gì hết! Tao hỏi mấy: hể tao mà biến đi thì con Ba nó còn nghi cho ai vô đây nữa? Chỉ có mấy thôi!

– Sao lại tao?

– Mấy cũng là tay anh chị mà sao hồng có... mở mang gì hết! Hồi tao mới gặp mấy, tao thấy bộ vó của mấy xằng xái, phùng xòe một bên con Ba là tao biết liền... sau đó, tao đã nói với con Ba rằng tao hồng muốn để cho có chuyện mịch lòng mịch bề với mấy...

– Mấy biết vậy sao mấy còn lớn mật...

Tư Cầu chận ngang:

– Để tao nói hết cho mà nghe! Con Ba nó nói hể nó khoái ai thì nó chấm người nấy, chớ hồng có thằng nào được lộn xộn gì ráo... Còn cái chuyện hể tao có rủi ro bề gì thì con Ba nó ăn thịt mấy liền... chuyện đó tao tưởng mấy biết nhiều hơn tao. Tụi bây kết bè kết đảng mần ăn, thì đâu phải thằng nào muốn mần ông mần cha gì cũng được hết!

Nói tới đó, Tư Cầu để ý thấy Sáu Cầu vẫn nín thinh và mũi dao đã bắt đầu run run trên ngực của anh ta chớ không có ấn sát như lúc ban đầu.

Nhanh như chớp, Tư Cầu vừa hót mình cong lại phía sau, vừa đánh vệt cánh tay cầm dao của Sáu Cầu ra...

Con dao văng rớt trên đá lót đường kêu loảng xoảng, và trong lúc Sáu Cầu còn đang loạng choạng chưa kịp định thần lại thì Tư Cầu đã phóng tới quất thêm một đá nữa vào bả vai làm cho nó té bật qua một bên.

Cho rằng như vậy cũng đủ rồi, Tư Cầu đứng yên.

Sáu Cầu lom côm bò vội về phía chỗ con dao rớt xuống, Tư Cầu liền nhảy tới lấy chân hất con dao ra xa, rồi cúi xuống lượm lên, bẻ cái lưỡi quặp vô cán.

Đoạn anh ta từ từ đi lại chỗ Sáu Cầu đang còn ngồi xồm dưới đất hai tay chống lấy bộ để tung người lên.

Tư Cầu đưa tay mặt ra và dịu dàng nói:

– Thôi đứng dậy anh Sáu!

Sáu Cầu ngạc nhiên ngó sững Tư Cầu một hồi, rồi thận trọng lui một bước đứng phắt dậy.

Tư Cầu lên tiếng:

– Đây, tui trả lợi cho anh con dao.

Vừa nói Tư Cầu vừa liệng con dao bỗng lên về phía Sáu Cầu.

Sáu Cầu vội chụp lấy, rồi hết ngó con dao nằm trong lòng bàn tay đến nhìn sang Tư Cầu. Nó lấp bắp trong miệng:

– Ủa... bộ anh...

Tư Cầu cười tiếp lời:

– Phải, con dao của anh thì tui trả lại anh chớ có gì đâu!... Cha, con dao coi bộ tốt đa, để khi nào rảnh tui phải nhờ anh kiếm mua cho tui một cái giống như vậy mới được!

Nghe Tư Cầu nói lảng ra chuyện khác một cách tỉnh khô, Sáu Cầu đâm ra cảm động và lúng túng:

– Anh Tư! Tui xin lỗi anh... Tại tui nóng quá...

– Ồi, ai mà hông có lúc nóng... ngang xương (và Tư Cầu cười nói tiếp)... Nhưng hễ có nóng thì phải có nguội, chớ hè nhau nóng ráo thì... hư bột hư đường hết anh Sáu à!

Sáu Cầu vội gật đầu:

– Phải đó anh.

– Chắc anh Sáu dư biết, ở dưới thiếu gì chuyện đáng để... mần thọt nhau, bởi vậy mình hồng nên vì con đàn bà mà để cho nhẹ thể đó anh!

Sáu Cầu cũng thở dài:

– Cố nhiên rồi!

Tư Cầu nhìn ra phía bờ sông rồi chậm rãi nói tiếp:

– Thiệt ra, cái chuyện vừa rồi làm cho tui áy náy lắm anh Sáu à! (liếc thấy Sáu Cầu định mở miệng. Tư Cầu vội giơ tay như để tốp lại) Ày, anh để tui nói cho hết đã! Tui nói đây có Bà Cậu mần chúng, hồng phải tui muốn tranh dành con Ba với anh Sáu đâu...

– Ai... nói anh tranh dành hồi nào?

Tư Cầu gượng cười nói thêm:

– Anh nói vậy, chớ trong bụng anh

sao khỏi hồ nghi này nọ! Nhưng tui nói thiệt với anh Sáu: Tui đã từng bị chết lên chết xuống vì một con đàn bà rồi thì còn ham mê gì nữa mà nghĩ đến chuyện tranh giành của thiên hạ anh Sáu?

Sáu Cầu vỗ nhẹ tay Tư Cầu:

– Chuyện đó thì tui đã có nghe thằng Năm kể lại rồi!

Tư Cầu vội nói:

– Đó, anh Sáu chắc đã hiểu rõ bụng tui rồi!

Sáu Cầu cười đáp:

– Tui hiểu rồi mà và tui phục anh nữa!

– Cha, phải chi anh nhập bọn với tui thì ngon lành quá! Thêm một tay của anh nữa, tui mình làm vua một cõi, biệt có sợ thằng nào làng chàng ở chợ Nam Vang nầy nữa!

– Ý thôi đi cha nội! Tôi ngán cái chuyện đó lắm! Hồng phải tui sợ chết yếu hay sợ mang theo gì, nhưng tui nói hoài: ở đời thiếu gì chuyện đáng để cho mình... ăn thua đủ! Anh hồng thấy lông rày trong nhứt trình người ta đang chuyện đánh giặc, bỏ bom lung tung đó sao? (rồi nó hạ giọng xuống) Người ta còn nói: Nhứt-bốn nó qua đây đi lên khên ngoài đường đó, là sắp có chuyện lớn đa anh!

– Ủ tui cũng có nghe thiên hạ xâm xì dữ lắm...

– Thì đó thế nào cũng có chuyện đánh giặc đánh giã và chừng đó thiếu gì dịp để... sanh tử một phen như tui nói với anh hồi nãy!

Sáu Cầu lắc đầu:

– Ồi anh hơi sức nào tính chuyện bao đồng hồng biết! Tây Tàu hay Nhứt gì đó

họ có quánh nhau thì cũng ở trên trời hay dưới biển, hay ở tí mú nào đó chớ ăn nhập gì đến tội mình!

– Coi, nói như anh vậy sao được! Đánh rằng mình hồng ăn nhập gì, nhưng rủi đến chùng đó nói họ hồng nghe, họ “nhập” đại mình vô rồi mới tính sao đây!

Sáu Cầu cười rộ lên:

– Nhập vô để tế mỗ họ hay để làm gì chớ? Tui cho rằng nếu có lộn xộn gì đi nữa thì cũng chẳng ai cần đến cái thứ tội mình. Thiên hạ dầu cho ai làm ông làm cha đi nữa thì... Sáu Cầu này vẫn hoàn là Sáu Cầu!

– Nói điệu.. chìm xuống như anh vậy thì hết chuyện rồi! Đã đánh rằng mình hồng mần ông hoành ông trấn gì hết, nhưng nếu có chuyện thì mình cũng bị dính chùm theo ráo anh Sáu à?

Sáu Cầu vẫn cãi lý:

– Coi, tui sống sao thầy kệ tía nội tui chớ mắc mớ tới ai mà “dính chum” vô đó?

Tư Cầu lúng túng cắt nghĩa:

– “Dính” chớ sao hồng “dính”!... Đây, nội cái chuyện con mèo cũ của tui trước đây cũng vậy: tui có muốn “dính” vô nó đâu! Tui muốn ở yên chần trâu, chần vịt hè!... Nhưng rồi đó anh coi: ý là tui khẳng khẳng một mực như vậy mà hồng muốn đeo bông gì ráo trọi mà rớt cuộc rồi cũng xác bất xang bang, trôi giạt lên tới trên này đó?... Còn như cái nghề của anh – tui nói đây xin anh cảm phiền đừng để bụng nghe! – tui nghe người ta kể: một khi Nhựt nó ở đâu, hể ai ăn cắp ăn trộm gì mà tui nó bắt được thì... a lê, lấy gươm chặt cái tay nào lấy đồ đó liền! Như vậy anh có chịu hông!

Sáu Cầu cự nự:

– Như vậy đâu có được ta! Nó mà chơi cái mừng đó, tui rình đâm thấy bà cổ nó, chớ bộ giỡn sao?

Tư Cầu đắc ý vỗ vai Sáu Cầu:

– Thì đó anh nghĩ lại coi có “dính” như tui nói hông?

Sáu Cầu cười xòa:

– Thì cũng có “dính” chút đỉnh... Nhưng cái này là đụng chạm đến chuyện mần ăn của mình mà!

– Đúng đạ!... Nhưng ở đời này, ai muốn sống mà hông mần ăn đó anh Sáu? Có ai há họng lên trời hứng sương hay cúi xuống kê mỏ cạp đất mà sống được đâu!

Sáu Cầu nín thinh một hồi rồi thở khì ra đưa tay cặp kè Tư Cầu lôi đi:

– Thôi dẹp cái chuyện đó qua một bên... chớ nói riết tới nó đi lung tung tui nghe nhức óc lắm! Bây giờ tui rủ anh đi lợi đảng quán cóc gần đây uống bậy một cái đờ-mi với tui cho vui, rồi kể đó... (nói đến đây, Sáu Cầu mỉm cười nháy nháy Tư Cầu) tui thả cho anh muốn đi đâu thì đi...

Tư Cầu xô nó ra:

– Bậy mà! Đi uống chút đỉnh la-ve với anh cho có bạn thì được, chớ sau đó tui dìu thẳng chớ hông đi đâu nữa hết!

Sáu Cầu níu tay nó lại:

– Tui nói thiệt, chớ hông phải lấy đương gì đâu anh Tư à! Thằng nầy coi lơ mơ vậy chớ cũng điệu lắm, hông phải e như người ta đâu! Trước đây, tui tưởng anh tranh giành con Ba và muốn làm tay tổ với tui nên tui mới... hơi bực mình

một chút vậy thôi! Bây giờ tui mình hiểu nhau quá xá rồi thì xin anh đừng ngại gì hết! Đối với con Ba... chim trời cá nước ai bắt được nấy hưởng, hổng tui thì anh, hổng anh thì thằng khác. Tui nói thiệt đa anh Tư, anh cứ lợi đảng con Ba như thường đi!

Tư Cầu đáp bằng một giọng vừa chí tình vừa quả quyết:

– Được rồi! Nhưng đêm nay tui buồn ngủ quá, để đi nhậu với anh ba sơi rồi dìu ngủ thẳng cẳng một giấc cho sướng thân!

Sáu Cầu vội đưa tay ra chụp lấy bàn tay của Tư Cầu gục gặc lên xuống mấy cái liền:

– Thiệt anh mới là tay bánh hổng ai qua mặt nổi! (rồi nó thiệt thà hỏi thêm Tư Cầu) Hồi nãy, rui tui lỡ đâm anh một

dao chết tiệt đi... rồi sao anh Tư?

Tư Cầu mỉm cười độ lượng:

– Bậy nà! (rồi nói đùa thêm) mà tui có gồng Xiêm thì anh đâm lủng khỉ gì được! Thôi, anh bao tui đi nhậu chớ bộ tính lơ ra rồi sao!

Sáu Cầu vội đáp:

– Ý, mần lơ sao được anh Tư! Mấy cái dịp này mà hổng có rượu thì còn hay ho gì nữa!

Nói đoạn, nó cặp kè Tư Cầu đi thẳng lên phía chợ...

✱

Thấm thoát Tư Cầu ở trên Nam Vang được hơn một năm. Số tiền công của anh ta làm cho cô Năm dành dụm trước sau

gần cả ngàn đồng bạc.

Mỗi tháng anh chỉ lấy một ít tiền để xây xài lặt vặt, hay khi nào có cần mua sắm món gì mới lãnh ra thêm, chớ bao nhiêu tiền lương đều gửi cho cô Năm cất giùm hết. Tư Cầu có ý định là khi nào được một số tiền kha khá anh ta xin nghỉ để trở về xứ.

... Mấy hôm nay, gió cuối năm ào ào thổi làm cho Tư Cầu khắc khoải nhớ nhà hơn bao giờ hết. Mấy chiếc ghe chở dưa hấu tấp nập dưới bờ sông càng làm cho anh ta động lòng nhớ cố hương.

Hơn nữa, Tư Cầu tính nhẩm số tiền gửi cho cô Năm cũng khá bộn rồi nên định bụng sẽ hỏi cô Năm lãnh hết ra và xin nghỉ làm để quay trở về nhà.

Số tiền ấy kể ra cũng là một số vốn khá quan trọng mà Tư Cầu hằng mơ ước

và nay đã được mãn nguyện. Với số tiền ấy, anh ta có thể vững tâm trở về gặp tía má mình và mở mặt cùng bà con trong chòm xóm để vớt vát lại tiếng “bỏ nhà ra đi lưu linh” lúc trước.

Anh ta nhớ lại từ hồi nào tới giờ, gia đình mình chưa hề biết mặt biết mũi một số liên lớn như vậy ở trong nhà.

Một bữa tối nọ, sau khi dọn dẹp và đóng cửa quán xong về nghỉ. Tư Cầu bèn vào nhà trong tìm gặp cô Năm để nói rõ cái ý định mà anh ta đã tính đi tính lại cả trăm lần suốt cả một tuần lễ nay.

Cô Năm đang ngồi trên bộ ngựa gỗ giữa nhà ăn trâu xĩa thuốc, thấy Tư Cầu cứ đứng xơ rợ gần đó như muốn nói điều gì, cô Năm bưng ống nhổ nhỏ bằng đồng lên chậm rãi nhổ cốt trâu, lấy cái khăn vải tây điều lau hai bên vành miệng rồi ngược mặt lên hỏi anh ta:

– Ủa, tối nay bộ mấy hồng thả rêu đi chơi sao Tư?

Tư Cầu vội tiến đến gần bộ ngựa và đáp:

– Dạ, lâu lâu mới đi chơi một lần chớ đêm nào cũng vậy hết chịu sao nổi cô Năm?

Cô Năm cười nói:

– Vậy mà tao lường mấy cà rà ở đó để hời lấy chúi đỉnh tiền dần túi đi chơi chớ!... Bữa nay nghỉ sớm, bộ mấy không lại thăm con nhỏ gì mà thường hay lại đây nọ lòi mấy đi chơi mọi khi đó? Tao tưởng tụi bây mèo chuột với nhau khấn khít lắm mà!

Tư Cầu cũng cười đáp:

– Ối, thú con nhỏ quý đó mà kể số gì cô Năm! Thì cũng... lảng nhăng cho qua

ngày vậy chó ăn đòi ở kiếp gì!

– Cha, tao coi bộ mày nói bảnh đa!
Hết chết vì con nhỏ gì... à con Phấn phải
hông mày?

Tư Cầu thở dài:

– Thì cô Năm nghĩ coi: thét rồi nó
cũng... chai đi (rồi nó ngập ngừng nói
thêm)... Dạ thưa cô Năm, cháu muốn
xin cô một việc này...

– Việc gì thì mày nói phứt đi! Sao bữa
nay coi bộ mày lừng khừng quá vậy?

Tư Cầu bẻ bẻ mấy móng tay:

– Dạ... cháu muốn xin phép cô Năm
cho cháu trở dìạ xứ...

Cô Năm đang xỉa thuốc ba ngoe vội
ngừng tay lại:

– Coi làm gì mà gấp vậy? Mày dìạ

dưới hồng sớ tía mây sao? Rồi công việc mua bán đặng đặng đê đê ngoài quán cơm ai vô đây thay thế cho mây?

– Dạ... cháu đã nhứt định như vậy rồi.

Cô Năm vói tay níu Tư Cầu xích lại gần và dịu dàng nói:

– Cháu Tư à, chắc cháu cũng dư biết là hồi nào tới giờ cô đối đãi với cháu hồng phải giống như mọi người làm công khác. Cô coi cháu cũng hồng khác chi ruột thịt và có việc này cô tính để thùng thặng rồi bàn tính với cháu, nhưng sẵn có dịp đây cô cũng nói luôn cho cháu rõ...

Tư Cầu ngạc nhiên hỏi lại:

– Có chuyện chi vậy cô Năm?

Cô Năm dịu dàng đáp:

– Chắc cháu cũng dư biết rằng: nhà cô trước sau hieu quạnh chỉ có một mình

cô thôi, bởi vậy từ lâu cô thấy cháu hiền lành dễ thương, chịu khó mần ăn và cũng cui cúc có một mình, cô tính nhận cháu làm con nuôi..

Tư Cầu nhìn sững cô Năm:

– Dạ thưa cô, cháu...

– Ấy, để cho cô nói hết cái đã?... Phải, cô muốn nhận cháu làm con nuôi chớ cô càng ngày càng trọng tuổi, công việc mua bán ngoài chợ bẽ bẽ ra đó nếu hổng có người tin cậy coi sóc thì cô khó lòng kham nổi đó cháu!

Tư Cầu cảm động đáp:

– Thiệt cháu không dè cô Năm thương cháu như vậy, cháu hổng biết nói sao để cảm ơn. Nhưng cô Năm còn có em, cháu ở dưới Châu Đốc thiếu gì...

– Thì đã đành như vậy rồi, nhưng tụi nó ở xa lắc xa lơ và cũng hổng rảnh công việc mua bán trên nầy bằng cháu được. Hơn nữa, tụi nó đứa nào đứa nấy cũng có đất đai vườn tược đời nào nó chịu bỏ xứ lên trên nầy.

– Nhưng cháu bề gì cũng là người đứng và cháu khi không nhảy vô như vậy tránh sao cho khỏi tiếng đời dị nghị...

– Coi, cháu để ý làm gì chuyện đó! Ăn thua một mình cô đây là đủ rồi. Mai kia mốt nọ cô có nhắm mắt buông tay thì phải có người lo cúng quảy giỗ chạp cho cô chớ! Và rủi khi trái gió trở trời, cô có nằm xuống thì cũng có người lo thuốc men và nhứt là trông nom công chuyện mần ăn cho nó chạy như thường chớ!

– Cô nói vậy cũng phải nhưng...

Cô Năm gạt ngang:

– Hồng nhưn nhị gì hết, cháu phải nghe lời cô!

Tư Cầu vội nói mau:

– Dạ thưa cô Năm, cháu dư hiểu cô Năm thương cháu lắm, nhưng cháu đã nhứt quyết trở dìa xứ...

Cô Năm thở dài:

– Thiệt cô đã nói với cháu hết lời mà cháu hồng chịu nghe! Nhưng nếu cháu muốn về xứ thì cô cũng hồng dám cản gì. Có điều theo cô nghĩ: sao cháu hồng đợi làm ăn kha khá rồi hãy tính cái việc đó, như vậy nó... êm đẹp hơn! Và cũng vì chỗ ấy mà cô nghĩ đến chuyện gây dựng cho cháu đó cháu à!

– Cô Năm nói như vậy càng làm cho cháu khó nghĩ. Nhưng cháu bỏ nhà ra đi thiệt có lỗi vớt tía má cháu ở nhà, bởi vậy cháu rất nóng lòng...

Cô Năm chận ngang:

– Thì cháu dìu thăm hai anh chị ở dưới năm mười bữa rồi trở lên vậy!

Tư Cầu nói gượng:

– Dạ, như vậy cũng kẹt lắm cô Năm à, phần đường xa cách trở, phần thì... lần nầy cháu có dìu nhà thì thế nào ông già cháu ông cũng giữ riết ở dưới chớ đâu để xổng ra nữa...

Cô Năm nhú mày nhìn Tư Cầu:

– Đâu có dữ vậy cháu! Thiệt cô hông biết cháu nghĩ sao mà cứ nằng nặc đòi dìu như vậy. Cháu tính kỹ lại đi cháu, cái gì cũng vậy nếu mình hớp tộp thì sau hồi lại không kịp đa!

Tư Cầu quả quyết đáp:

– Dạ cháu cũng đã suy nghĩ tới lui nát nước hết rồi... Và cháu định xin cô cho

cháu lãnh lợi số tiền mà cháu nhờ cô cất giùm tự bấy lâu nay. Cháu muốn đi cho kịp cái Tết sắp tới đây để đem chút ít tiền đó dìa cho tía má cháu mừng... Hồng nói giấu gì cô, ở dưới nhà cũng túng thiếu lắm.

– Như vậy cháu càng nên ở nán lợi đây ráng mần thêm cho được mớ nhấm nữa mới phải!... Hay là cháu ra nhà dây thép mua măng đa gửi tiền dìa lần lần đi!

– Dạ chỗ cháu ở nhấm nơi trong ngọn cùng trọ đường đi hết nên thơ từ hồng để gì vô tới được cô Năm à... Dầu sao cháu cũng phải dìa dưới cho kịp cái Tết này, chớ nếu không, cháu ở trên này cứ khắc khoải hoài thì rồi cũng hồng mần ăn cái gì cho nên thân nên hình được. Cháu biết cháu tính như vậy là phụ tấm lòng tốt của cô Năm lắm. Cô Năm có giận thì cháu cũng xin chịu chớ hồng biết nói sao...

Cô Năm thở dài đưa tay kéo lấy ô trầu lại gần để thêm một miếng khác và nói:

– Thôi được, cô đã nói hết lời mà cháu hồng chịu nghe thì biết làm sao! Vậy chừng nào cháu định chắc ngày dìa, cháu cho cô biết để cô tính tiền trả lợi cho.

Tư Cầu mau miệng đáp:

– Dạ, cháu tính mãn hết nửa tháng này...

– Cha, cái gì mà nôn quá vậy? Mà thôi để gần tới đó cháu nhắc chừng cho cô ghen cháu!

Tư Cầu mừng rỡ nói:

– Xin cảm ơn cô Năm! Cô Năm đi nghỉ kéo khuya rồi.

– Ờ, cháu cũng đi ngủ đi. Cô còn ăn miếng trầu này đã! (rồi cô buồn bã than

tiếp)... Thiệt cô có tuổi rồi, đêm nào cũng vậy, cứ thức trộm lơ đến hai ba giờ sáng chớ có ngủ nghê gì mấy đâu?

Tư Cầu ái ngại nhìn cô Năm một hồi rồi lặng lẽ đi ra hàng ba ngoài lật ghế bố ra ngủ.

Nói là đi ngủ chớ thật tình Tư Cầu năm thao thức gần hết đêm để... suy tính quanh quẩn nội cái chuyện trở về xứ...

*

Tư Cầu vừa đi tới ngạch cửa của nhà con Ba là lên tiếng kêu vọng vô:

– Ba ơi, em có ở nhà hông em?

Con Ba đang nằm dài lên sạp ván xem tiểu thuyết nghe tiếng Tư Cầu gọi, liền liệng cuốn sách xuống và ngoái vội đầu ra phía ngoài:

– Vô đây cứng! Sao tự hôm nay mất biệt hồng thấy mặt mày đâu hết vậy?

Tư Cầu tươi cười bước vô:

– Thì người ta đây nè!

Con Ba ngồi nhồm dậy vừa đưa hai tay lên bới lại tóc vừa hỏi:

– Sao, bộ hôm nay đến để từ biệt hả? Nghe anh nói anh sắp đi xứ mà!

Tư Cầu không trả lời vội mà đứng lặng nhìn hai cánh tay trắng xanh, dịu nhiễu, nhìn cái ức quá quen thuộc kia...

Con Ba lại hỏi thêm:

– Bộ cam hả? Ai hớp hồn anh mà anh đứng như trời trồng đó? Em hỏi mà anh hồng nghe sao?

Tư Cầu bỗng nhiên như nghĩ ra một điều gì quan trọng lắm, vội nắm chặt lấy

tay con Ba lấp bắp nói:

– Hay là... hay là em theo anh dìa ở dưới luôn! Phải đa em, em nên nghĩ đến mai sau này... đời em đâu có thể... lằng nhằng như vậy hoài được! Tụi mình kéo nhau dìa dưới đi, rồi tính chuyện mần ăn thế nào cũng khá em à!

Con Ba cảm động rưng rưng nước mắt và ngenh lời. Tư Cầu thấy vậy tưởng nó thuận chịu nên hăng hái chêm vô thêm:

– Tụi mình đi một lượt ngenh em! Em khôn ngoan lanh lợi, anh thì chịu khó, chịu cực được, như vậy tụi mình phát lên mấy hồi.

Con Ba khẽ lắc đầu, rồi mỉm cười thương hại đáp:

– Hồng được đâu anh à!

Tư Cầu trợn mắt hỏi lại:

– Coi, sao lại hồng được? Bộ có cái gì cản trở hả?

Con Ba đưa tay vỗ nhẹ nhẹ vào vai anh ta:

– Hồng phải đâu!... Nhưng tội mình hồng có hợp nhau anh à, mặc dầu em rất thương yêu anh, quý mến anh.

Tư Cầu chắc lưỡi than:

– Thiệt em nói cái gì mà trặc trẹo quá! Thương nhau mà hồng chịu sống với nhau? Cha, cái này mới thiệt là... kỳ đời đa!

Con Ba chậm rãi nói:

– Có cái gì rắc rối đâu mà anh kêu là kỳ chớ! Đó anh coi: em quen sống như... con ngựa sút xiềng ở giữa chốn thị thành, rồi dĩa dưới làm sao xoay trở

được? Đây nè: đi cấy, đi gặt gì em cũng... bù trất, xuống ruộng thì sợ địa, còn nấu cơm, nấu nước gì cũng không ngo, ăn nói thì lụp chụp, tánh tình lông bông... như vậy làm sao em có thể làm dâu, làm con hai bác ở dưới được! Em nói thiệt tình như vậy chớ hồng phải em dám chê bai gì đâu... chắc anh dư rõ bụng em!

Tư Cầu thất vọng lặng thinh. Thấy vậy, con Ba xề lại ôm ghịt lấy cổ anh ta và nói giỡn:

– Mà thân phận anh mê mê ra đó, anh lo chưa xong lại còn tính đèo bông thêm em dìu dưới nữa cho chết dính chùm với nhau hả? Anh dìu chuyển nầy hồng đủ cho ông già ổng mần thịt anh, vậy mà anh còn tính dẫn xác em theo nữa để cho ổng... cạo đầu luôn một lượt phải hông!

Nghe con Ba nói có lý, Tư Cầu cụt hứng, không biết nói năng ra sao chỉ

ngồi thừ mặt ra đó thở dài...

*

Tư Cầu cùng với con Ba, Sáu Cầu và thằng Năm kéo nhau ra bến tàu. Hôm nay là ngày Tư Cầu rời Nam Vang về xú, nhưng nét mặt anh ta có vẻ đăm chiêu chớ không hớn hởi vì sắp tái hợp với gia đình sau một thời gian xa cách khá lâu và sau một khoảng đường đời biến đổi khá nhiều...

Bốn đứa nó cứ lặng thinh bước đi đều đều. Một hồi lâu sau, để phá tan cái không khí nặng nề ấy, con Ba lên tiếng hỏi Tư Cầu:

– Bộ cô Năm cổ hồng ra đưa anh xuống tàu sao anh Tư?

Tư Cầu như sực tỉnh vội đáp:

– Cô Năm hả? Cổ mắc lo trông coi mua bán đâu có rảnh mà đi! Anh đi rồi thế nào cô cũng mệt lắm đạ! Tội nghiệp, hồi nãy thấy cổ sụt sịt khóc căn dặn anh dìa rồi nhớ lên mau, làm anh cũng cảm lòng không đậu...

Con Ba nói theo:

– Cha, tội nghiệp cô quá há!

Nghe con Ba than phiền cho cô Năm, Tư Cầu buồn bã nói:

– Thiệt anh chỉ gây phiền lụy cho những người thương mến anh..

Con Ba tiếp liền theo:

– Thì cũng như... người mà anh thương mến đã để phiền lụy cho anh vậy!

Tư Cầu cười đáp:

– Cũng đâu đó!

Thấy Tư Cầu hơi vui trở lại, con Ba nheo mắt ngắm nghía anh ta từ đầu đến chân, rồi day qua nói với Sáu Cầu và thằng Năm:

– Cha, bữa nay tao coi bộ anh Tư “xi-kên” lại bánh tòn quá tụi bây!

Cả Sáu Cầu cùng thằng Năm quay đầu lại nhìn: hôm nay Tư Cầu mặc quần tây xanh dài, áo sơ-mi trắng dài tay, trên đầu đội một chiếc nón tây lợp vải ka-ki, tay xách chiếc va-li nhỏ và chân thì đi dép da...

Tư Cầu nghe con Ba trầm trồ và bị hai đứa kia nhìn soi mói nên đâm ra mắc cỡ. Anh ta quơ quơ chiếc va-li như để khóa lấp vẻ ngượng nghịu rồi cười nói:

– Sao mấy người coi tui có... được hông?

Sáu Cầu lạnh miệng đáp:

– Ý, bảnh giàn trời chó “được” khỉ gì!
Cha, chuyện này anh dìu dưới thiếu gì cô
đâm đầu vô chết mệt ghen!

Tư Cầu nghe nói vậy lắc đầu lia lịa:

– Thôi, cái gì thì được chó chuyện đó
thì tui tổn luôn rồi!

Con Ba cười rộ lên rồi hỏi lại:

– Có chắc hông?

– Hổng chắc gì nhưng bây giờ thì
tui... cũng bóng vía lắm rồi. Có vậy thôi!

Thằng Năm cũng nói chen vô:

– Ờ, tui coi bây giờ anh Tư ảnh khác
xa với hồi tui gặp ảnh ở bến sông. Cái
hồi tui đến xin me với măm ruốc của
anh đó, anh Tư!

Tư Cầu trù mền nhìn thằng Năm:

– Mấy nhớ dai quá há! Thiệt mới đây mà mau quá... Tao nhớ hồi nào tao lơn tơn ôm gói quần áo lên trên nầy... (anh ta nhìn xuống chiếc va-li rồi nói thêm) Ủ gói quần áo bọc trong tờ giấy dầu cũ mềm, chun thì mang đôi guốc vòng lẹp kẹp, mình mặc bộ bi-ra-ma sọc bèo nhèo, tóc tai chôm bôm, cổ thì quấn chiếc khăn tẩm lên nước hôi rình...

Con Ba lại lên tiếng:

– Đó anh thấy hông, hồi nãy em nói với tui nó là anh mới “xi-kên” lại mà! Như vậy chuyến nầy anh có dìa dưới thì thiên hạ cũng có phần... ngán đa!

Tư Cầu mỉm cười đáp:

– Ngán khỉ gì! Lo ông già ông quánh tuột xác đây nè! Nhưng cũng được cái là chuyến nầy anh dìa cũng hông đến nỗi như... con chó đói cụp đuôi xụ tai! Em

hổng biết chớ hồi anh ra đi chỉ có một bộ đồ bà ba đen phèn và hổng có một xu teng dính túi! Bây giờ thì... cũng đỡ rồi.

– Em đã nói, bánh tòn và ngon lành chớ “đỡ” khỉ gì! Để anh coi, anh dìa chuyễn nầy êm ru bồng ai động tới cái lông chùn anh nữa.

– Em nói sao quá lố!

Tuy nói thế nhưng Tư Cầu vẫn thấy khoan khoái trong lòng...

... Xuống tới dưới tàu, Tư Cầu lo đi mượn sẵn một chiếc ghế bố để nghỉ lưng cho khỏe trong suốt chuyến đi.

Xong xuôi đầu đó, anh ta cùng với con Ba, Sáu Cầu và thằng Năm kéo nhau đứng dựa vào lan can sắt tàu nói chuyện để chờ giờ tàu mở đò...

Con Ba tháo chiếc vòng bạc chạm

đeo nơi lay trao cho Tư Cầu:

– Nè anh Tư, anh cầm lấy chút vật mọn này để... làm kỷ niệm.

Tư Cầu giữ lấy bàn tay của nó, xô nhẹ trở lại:

Coi, em đừng mần như vậy... kỳ lắm. Anh mang ơn em nhiều lắm rồi, em đưa cho anh rồi lấy gì mà đeo?

– Ồi, thì kiếm cái khác thiếu gì! Anh cầm đi, hông thôi em giận đa!... Mà nếu anh hông chịu lấy, chút nữa tàu chạy, em cũng quăng đại xuống dưới này.

Tư Cầu nhăn nhó:

– Mà anh lấy cái vòng này tể mỗ anh hay để mần chi? Nhè đàn ông con trai mà em đưa cái thứ đó rồi biểu lấy, thì lấy sao được?

Con Ba mỉm cười đáp:

– Anh sao thiệt thà quá cỡ! Em muốn trao cho anh chiếc vòng đó là để mai một gì đây anh có cưới vợ, anh sẽ tặng lại cho vợ anh... và như vậy mỗi lần anh thấy chiếc vàng bạc nẩy trên cườm tay của chỉ, thế nào anh chẳng nhớ chút đỉnh tới em!

Tư Cầu không ngờ con Ba nghĩ tới việc xa xôi như vậy. Anh ta cảm động nắm chặt lấy chiếc vòng trong bàn tay, nghẹn ngào nhìn sống con Ba...

Một hồi lâu sau, Tư Cầu mới thốt ra được hai tiếng “cám ơn” cụt ngủn, rồi vội vã rút chiếc bóp da trong túi quần sau ra, thận trọng đặt chiếc vòng bạc của con Ba tặng vào một ngăn còn trống.

Con Ba mỉm cười đứng yên nhìn những cử chỉ của Tư Cầu và có vẻ hài lòng. Nó đưa tay vuốt nhẹ má của Tư Cầu, một người đàn ông mà nó yêu thương

một cách đặc biệt hơn ai hết mặc dầu nó vẫn dư biết không thể nào sống chung với nhau được như một cặp vợ chồng...

Sáu Cầu tự nãy giờ đứng lặng thinh chứng kiến cảnh tượng cảm động đó bỗng tảng hắng lay giọng rồi lên tiếng:

– Phần của Ba rồi, bây giờ tới phiên tui chớ!

Tư Cầu lẫn con Ba đều quay đầu nhìn lại. Sáu Cầu móc trong túi quần ra một gói nhỏ có buộc dây đàn tràng hoàng và trao cho Tư Cầu:

– Đây, phần của tui đây, anh cầm lấy... thảo anh Tư?

Tư Cầu làm bộ cự nự:

– Gì nữa đó cha nội? Cha, bữa nay anh nầy cũng bày đặt quá ta!

Sáu Cầu hơi phật ý:

– Coi, anh nói vậy mịch lòng lắm đa ghen! Tui với anh, tui mình coi vậy chớ cũng có nhiều tình nghĩa với nhau mà... Anh hông nhớ có lần tui mình tính giết nhau đó sao?

Tư Cầu vội siết chặt lấy tay Sáu Cầu và cười đáp:

– Sao hông nhớ! Vậy chớ anh tính cho tui gói gì đó?

Sáu Cầu có vẻ vừa ý nên hấp tấp nói:

– Thì có gì đâu... anh dìu xú, Ba nó tặng anh chiếc vòng bạc đeo tay để anh dành cho chỉ sau này, còn phần tui, tui xin gửi anh em một chiếc xà rồng tơ nầy (vừa nói Sáu Cầu vừa nhét gói đồ vào tay Tư Cầu) để đem dìu cho bác trai ở dưới nhà... Xà rồng tơ Nam Vang xài bền lắm đó anh, chắc ở dưới cũng hiếm lắm!

Tư Cầu tay cầm lấy gói đồ, tay đặt lên vai sáu Cầu, tha thiết nhìn người... bạn Nam Vang và nói:

– Tui không dè anh có lòng nghĩ đến tía tui như vậy. Thiệt tình, nếu anh có cho tui bạc muôn tui cũng hồng quý bằng chiếc xà rồng tơ nầy. Cha, chắc ông già tui ổng khoái chí tử đa!

Con Ba cũng cười và chen vô nói:

– Thôi như vậy là đủ hết rồi đó hén! Với chiếc vòng của tui gửi anh và chiếc xà rồng của thằng Sáu tặng, bên tình bên hiếu bên nào cũng có hết phải hông anh Tư?

Tư Cầu lườm nó:

– Em sao nói bậy hoài! “Hiếu” thì được chớ “tình” có cái con khỉ gì đâu mà em nói hồng biết!

– Ôi, cái chuyện đó... mấy hồi anh

Nhưng vừa lúc ấy, thằng Năm ở phía ngoài chen vô đứng gần một bên Tư Cầu và nói to lên:

– Thôi chớ, mấy người ai cũng có phần nấy xong xuôi hết rồi, bây giờ đến phiên tui!

Tư Cầu nín lấy tay nó kéo lại gần thêm một chút nữa và vui vẻ nói:

– Phải rồi, bây giờ tới phiên thằng em nuôi của tui! Sao, trước khi tụi mình chia tay, mày có cái gì cho tao phải hông Năm?

Thằng Năm xăng xái đáp:

– Thì lẽ dĩ nhiên rồi! Bộ anh khi thằng này... không ngờ đối với anh hả? Ê, coi vạ của tui cũng bảnh hồng chịu thua mấy người kia đâu ghen!

Con Ba thấy nó dài dòng như vậy nên nạt ngang:

– Thôi đi mây! Mây có cho ảnh cái gì thì đưa phứt mẹ nó đi, chớ cứ đứng đó nói năm trên năm dưới hoài, tàu chạy mất đất bây giờ!

Thằng Năm bị chị nó xía vô phá đám như vậy đâm ra bực mình:

– Cha, chị nói chuyện với ảnh ỉ ôi cả giờ đồng hồ thì được hén, còn tui mới thọc mỏ vô là chị dẹp qua một bên liền! Chị khôn quá há! Thử hỏi chị: nếu hông có tui quen với anh Tư đây trước thì chị khỏi có biết đi!

Con Ba bật cười:

– Thì thôi, anh Tư của mây đó, mây làm gì đó thì làm đi!

Tư Cầu cũng hỏi lại nó:

– Sao Năm, mầy tính cho tao cái gì đây hả?

Thằng Năm móc trong túi ra một cái ống điếu cối trịnh trọng cầm nơi tay và nói:

– Tự nầy giờ, chị Ba thì cho vợ... hồng biết chừng nào cưới của anh một chiếc vòng đeo tay, còn anh Sáu thì cho bác dưới nhà chiếc xà rồng tơ... quanh đi quanh lại anh chưa được hưởng món gì ráo vậy thì thằng em anh xin lạng anh cái ống vố nầy...

Tư Cầu cầm lấy cái ống điếu mân mê trong tay rồi vỗ vai thằng Năm: Cha, cái ống điếu lên nước mun ngời tốt quá! Tao ưng ý lắm đa Năm. Rồi đây, khi dìa dưới mỗi khi tao ngậm cái ống vố nầy... tao chắc nhớ mầy ghê làm đó Năm à!

Thằng Năm nghe nói vậy cũng mát

ruột. Nó lấy ngón lay chỉ vào khoảng giữa cán ống điều và bảo Tư Cầu:

– Anh coi kỹ nè anh Tư: ống điều này thứ thiệt ở bên tây chớ hổng phải thứ rẻ tiền, tiện ở bên này đâu... có cái chiếu sáng chói đó anh.

Tư Cầu nhìn kỹ một hồi rồi trợn mắt hỏi nó:

– Cái này mấy “thối” của ai chớ làm gì mà có tiền mua nổi?

Thằng Năm lúng túng đáp:

– Thì phải rồi... tui xí được của một ông Tây ngồi đánh giày đó mà...

Con Ba cũng nói chen vô:

– Ồi thôi anh Tư ơi, anh hơi sức đâu mà thắc mắc mấy chuyện đó hổng biết! Anh cứ cầm lấy đi cho thằng Năm nó... vừa bụng!

Tư Cầu nhìn thẳng Năm lắc đầu rồi cười nói:

– Cha rồi đây có bạn tao đang ngậm cái ống vố nầy có ông Tây nào đến nhìn ra của ổng, ổng đập tao bể họng thì nguy quá!

Thằng Năm thiết tha đáp liền:

– Ổi, anh đừng lo chuyện đó: anh dìa ở tít mù đâu đâu, còn thằng Tây nầy tui biết nó ở biệt trên Xiêm Rệp lặn mà!

Một hồi lâu sau, thằng Năm nín tay Tư Cầu và ngược mắt lên hỏi nó:

– Anh Tư à, anh dìa dưới rồi bao giờ nữa anh mới trở lên anh Tư?

Câu hỏi bất ngờ của thằng Năm làm cho Tư Cầu vừa cảm động vừa lúng túng. Anh ta vịn lấy vai của thằng Năm rồi lập cập đáp:

– Tao dì chuyển này... chắc cũng hơi lâu ã Năm! Nhưng thế nào tao cũng trở lên...

Nói ã đây, Tư Cầu chợt bắt gặp cái nhìn ãu xót của con Ba và vẻ mặt ủ rũ của Sáu Cầu nên nín bật.

Mấy hồi còi tàu vang lên làm cho Tư Cầu thêm xót trong lòng. Con Ba, Sáu Cầu và thằng Năm ãng lạng thỉnh nhìn anh ta như ã cố thâu vào tâm khảm một hình bóng sắp ra ãi, rồi chẳng mấy chốc sẽ phai mờ trong cách biệt và trong những biến ãi của cuộc ãời.

Tư Cầu ghen ngào nói:

– Thôi em Ba, anh Sáu và thằng Năm ãi lên trên bến ãi, tàu sắp chạy rồi ãa!

Nhìn thấy kẻ lên người xuống nườm nượp chỗ cửa tàu, Sáu Cầu cũng ãay qua nói với con Ba:

– Mình lên đi Ba, chớ để chút nữa mất công chen lấn lắm.

Con Ba thở dài:

– Ừ lên thì lên... (rồi nó nói với Tư Cầu) Thôi, để tui tui lên trên cầu tàu đứng ghen anh Tư?

Tư Cầu khẽ gật đầu.

... Tiếng xúp-lê tàu lại vang lên nồn nả!

Những tiếng xúp-lê tàu quen thuộc cũ, mà khi ra đi cũng như lúc trở về, Tư Cầu vẫn cảm thấy sao nặng trĩu u hoài...

Mấy người phu tàu bắt đầu mở đôi. Máy tàu đã chuyển động xình xịch làm át cả những tiếng nói chuyện ồn ào của hành khách.

Tư Cầu ểnh người ra khỏi lan can sắt, đưa tay ngoắc ngắc bọn con Ba:

– Thôi, tui dìu nhen em Ba, anh Sáu!
Tao dìu nghe Năm!

Ba đứa nó đứng trên cầu tàu cũng
bước xích lại gần mé cầu thêm chút nữa
và cùng đáp lại:

– Anh Tư dìu mạnh giỏi!

Và thằng Năm còn chêm thêm một
câu:

– Nhớ lên mau nhen anh Tư! Tụi
nầy mong anh dữ lắm đa!

Tàu đã bắt đầu tách bến...

Tư Cầu lần lượt với nắm lấy tay của
thằng Năm, của Sáu Cầu và của con Ba...

Anh ta giữ rất lâu bàn tay nhỏ nhắn và
ấm ấm của con Ba. Hai đứa nó yên lặng
nhìn nhau: con Ba hơi mỉm cười còn Tư
Cầu thì như sắp khóc đến nơi được.

Thấy tàu đã tách khỏi bến non một thước, con Ba chớp mắt liền mấy cái như để dồn nén những xúc động rồi gượng cười bảo Tư Cầu:

– Thôi... anh đi mạnh giỏi nhen anh Tư. Khi nào tiện anh nhớ viết thư lên em nhen! Anh gửi thư chỗ cô Năm rồi em đến hỏi thăm chừng chừng cũng được...

– Ủ anh nhớ mà!

Con tàu chậm rãi rời khỏi bến và bàn tay của con Ba cũng theo đó mà từ từ tuột nhẹ ra khỏi bàn tay của Tư Cầu.

Chợt nhìn thấy Sáu Cầu ái ngại đứng nhìn mình với con Ba, Tư Cầu vội đưa tay quệt mũi rồi ráng nói giỡn với Sáu Cầu một câu:

– Ê anh Sáu! Bây giờ tui giao em Ba đây cho anh đó.

Sáu Cầu đang buồn xo cũng bắt tức cười:

– Được rồi! Mà sao... giao trễ quá vậy cha!

Con Ba nghe nói vậy cũng cười xòa.

.. Chiếc tàu đã chạy ra giữa sông và mỗi lúc mỗi cách xa thêm bến sông Nam Vang. Tư Cầu vẫn tựa người vào thành lan can nhìn trôn trời lên phía cầu tàu.

Bọn con Ba, Sáu Cầu và thằng Năm vẫn đứng yên trên ấy...

Tư Cầu vẫn không rời mắt khỏi hình dáng mảnh khảnh của con Ba, một hình dáng mà nó quá quen thuộc qua biết bao giờ phút mặn nồng hình dáng ấy, nó dư biết, rồi đây nó không bao giờ gặp lại được, không bao giờ còn ôm ấp lại được nữa nhưng đó lại là một hình dáng không dễ gì quên...

5.

Tư Cầu về đến Trà Ôn bình yên vô sự...

Đáng lẽ ra nó theo tàu Phước Châu đi thẳng một mạch cũng được, nhưng vì chuyến đi về của nó ở dưới nhà không có ai hay biết, mà tàu thì chỉ có thể ngừng tạm ngoài giữa sông cái. Hành khách muốn xuống phải dặn trước người nhà chức sẵn tam bản hay xuống gì đó để xông ra rước vào khi tàu tới.

Tư Cầu xuống tàu đi một vòng chợ Trà Ôn. Đối với một người từng sống trên chợ Nam Vang thì chợ Trà Ôn bây giờ nhỏ xíu, đâu có những cái gì hấp dẫn đủ để cho Tư Cầu phải đi ngắm nhìn. Nhưng Tư Cầu vẫn muốn xem qua cảnh cũ, qua những nơi mà Phấn đưa anh ta đi tới để bắt đầu cho một cuộc phiêu lưu quá bất ngờ...

Anh ta trầm tĩnh xách va-li đi trong một vài đường phố như... một du khách muốn đi chiêm ngưỡng một vài di tích cổ thời: kia là tiệm hớt tóc, nọ là quán cơm khách trú và xa đằng kia là bậc thạch ở mé sông... bao nhiêu kỷ niệm cũ bỗng dựng sống dậy.

Tư Cầu thấy lòng buồn vô cùng và hơi ngạc nhiên khi tự nhận thấy: nó không nôn nao hay lo âu chút xíu nào khi trở về gần tới nhà.

Vừa đi, Tư Cầu vừa thần thờ nghĩ đến con Ba, đến Sáu Cầu, thằng Năm: không biết giờ này bọn chúng làm gì ở trên Nam Vang... và nhớ đến con Phấn nữa! Ở không biết số phận của Phấn bây giờ ra sao... bẽ gì thì Tư Cầu cũng yên thân trở về nhà và trở về một cách khá... đàng hoàng nữa, nhưng còn Phấn? Tư Cầu lo ngại không biết Phấn gặp may gặp rủi thế nào trên bước phiêu lưu...

... Tư Cầu ghé vô nhà lồng chợ mua một cân thịt heo quay, mấy ổ bánh mì. Khi nghĩ tới tí anh ta hay nhậu nhẹt, anh ta trở lại mua thêm một cái giò heo quay con vàng lườm, rồi tiện đường bước qua tiệm trà hời mua thêm mấy gói Nghi Bôi Nhâm, Trung quốc kỳ chưởng, một cân vừa thèo lèo vừa bánh tai heo rồi xách tòn ten đi xuống mé sông kiếm mướn đò về nhà dưới Rạch Chiếc...

Khi chiếc đò chèo từ ngoài vàm sông cái vô tới trong rạch, Tư Cầu bò ra đứng trước mũi ngăm nhìn lên hai bên bờ.

Đến giờ phút này anh ta mới thấy hồi hộp trong lòng và nghĩ lung tung về cái phải ăn nói khi tới nhà, nhứt là khi đụng đầu với tía mình... Tuy vậy anh ta cũng thấy vững bụng một phần nào khi nhìn đến... bộ vó của mình, đến chiếc va-li, đến mấy gói bánh... và bỗng nhiên anh ta đưa tay sờ nhẹ qua túi quần sau, nơi có cái bóp căng phồng lên.

Trẻ con hai bên bờ rạch thấy có chiếc đò chèo trên chợ chở một người khách lạ nên rủ nhau chạy dọc theo trên mé để xem khách ghé nhà ai, vì ngọn rạch cũng gần nút rồi.

Tư Cầu quay ra sau bảo người lái đò:

– Thôi tới nơi rồi chú! Chú ghé chỗ cây cầu dừa đó cho tui.

Bọn trẻ con trên bờ thấy chiếc đò tấp vô nên reo ầm lên:

– Nhà của thằng Năm Kiều có khách trên chợ xuống tụi bây ơi!

Từ nãy giờ vẫn chưa có đứa con nít nào nhận được Tư Cầu, một Tư Cầu mặc quần tây xanh áo sơ mi trắng bóp với chiếc nón tây trên đầu. Phải mà, Tư Cầu bây giờ không giống một chút xíu nào với Tư Cầu bận bộ đồ bà ba đen lên phèn, đội nón lá rách teng beng... một Tư Cầu đen thui đen thui của cái thời chăn vịt giữ trâu ngoài đồng trống.

Thằng Năm Kiều (em của Tư Cầu) ở trong nhà nghe tụi con nít lao xao ngoài mé và nghe chó sủa vang rân, cũng tắt

tửu chạy ra:

– Đâu, khách trên chợ nào đó tụi bây?
Ừa, ai như anh Tư vậy cà?

Vừa lúc đó Tư Cầu cũng trông lên thấy em nó, và vội kêu lên:

– Ê Năm! Tao đây nè mậy! Coi, bộ mầy nhìn hồng ra sao?

Thằng Năm Kiều dừng trở mắt nhìn sững Tư Cầu một hồi lâu như không tin là... có thật, rồi nó chẳng nói chẳng rằng gì hết chạy tọt vô nhà.

Nó vừa cầm đầu chạy vừa la bài hời:

– Anh Tư dì! Anh Tư dì!

Tía nó đang cầm móc vót tre đương lơ trước thềm nhà nghe thằng Năm kêu lên như vậy vội liệng cái móc xuống đất đứng phắt dậy hỏi liền một hơi:

– Sao? Mấy nói thằng Tư nó dìu hả? Nó dìu hồi nào? Mà dìu ở đâu? Có thiệt hông hay mấy thấy ba chùm ba cháng...

Thằng Năm vừa thở hào hển vừa trả lời:

– Thiệt mà tía! Tui thấy ảnh rõ ràng mà! Ảnh còn kêu tui nữa... ảnh đi dò dìu tới dưới mé rạch kia tía! Tía hông tin đi ra coi...

Bác Hai, tía của Tư Cầu, vừa dợm chân bước đi nhưng không biết nghĩ sao bác lại đứng khựng lại, mặt mày bỗng nhiên cau có... rồi bác ngồi xếp xuống chỗ cũ vớ lấy cái móc vót lấy vót để một nan tre xù xì.

Thằng Năm Kiểu thấy vậy ngạc nhiên hỏi:

– Ủa, bộ tía hông ra coi anh Tư dìu sao tía?

Bác Hai nạt ngang:

– Nó dìu thì thầy kệ mồ nó, tao ra coi làm gì hả? Ừ... để rồi tao cho nó biết tay!

Thằng Năm nghe nói nó chứng hửng, nhưng rồi nó lại len lén rút lui về phía mé rạch để đón Tư Cầu. Vừa lúc đó, bác Hai gái đang nấu cơm ở nhà sau cũng te te chạy lên và réo thằng Năm Kiếu lại:

– Năm ơi, có phải thằng Tư dìu thiệt không mậy?

Thằng Năm Kiếu quay đầu lại đáp bằng hai tiếng “thiệt mà”, rồi đông tuốt ra mé rạch...

Bác Hai gái chợt thấy bác Hai trai ngồi vót tre như không có việc gì xảy ra hết nên lấy làm lạ bước vội lại hỏi:

– Coi, thằng Tư nó dìu tới kìa, bộ ông hồng hay sao?

– Hay chớ sao không! Mà nó dìu thầy kê mỗ nó, bà nói với tui làm chi cho mệt!

Bác Hai gái phật ý nói sảng lại:

– Hứ, nói như ông vậy thì hết chuyện rồi. Con mình nó đi biệt gần hai năm trời, nay nó dìu ông cũng phải ra hỏi thăm hỏi nom nó coi ra làm sao chớ! Ông có giận chín xe mười vàng gì thì cũng dẹp qua một bên để thùng thẳng rồi mình sẽ nói với nó...

Bác Hai trai cười lạt:

– Tui hông dám giận ai hết... mà sao thẳng chết dầm đó nó hông đi biệt luôn đi còn xách đầu dìu đây làm gì nữa! Nó đi đã rồi tính dìu đây để ăn hại nữa phải không?

– Ông sao kỳ quá...

Bác Hai gái chưa kịp nói hết câu, thì

Tư Cầu tay xách va-li bươn bả đi lên tới, còn thằng Năm thì lễ mễ vừa xách mấy gói thịt, trà, vừa ôm mấy ổ bánh mì, hí hửng chạy lúp xúp theo sau.

Thấy có đông đủ tía má ở đó, Tư Cầu vội kêu lên:

– Thừa tía má con mới dì!

Bác Hai gái thấy Tư Cầu khác hẳn lúc ra đi và có vẻ... phong lưu nên không giấu được sự ngạc nhiên và vui mừng:

– À, con, con mới dì tới hả con! Dữ hông, tao mong mấy hột hơi hết sức... Tía mầy, ông giận mầy lắm đa Tư!

Vừa nói tới đó bác Hai gái liếc mắt nhìn sang bác Hai trai để xem xét vẻ mặt của chồng như thế nào.

Tư Cầu lúng túng để va-li xuống lột nón ra và tiến lại gần tía anh ta:

– Tía... vót tre đương chi đó tía?

Bác Hai trai đặt cái mác xuống từ từ đứng dậy nhìn Tư Cầu từ đầu đến chân. Những nét cau có trên mặt của bác dịu đi lần, nhưng bác cũng hất hàm hỏi:

– Sao, mầy đi biệt ở đâu bây giờ mới vác mặt dìa đây? Còn con Phấn đâu? Mầy dụ dỗ con gái người ta đi để ở nhà họ đào mồ cuốc mả ông bà ông vải mầy lên hết, mầy có biết không?

Bác Hai gái và thằng Năm đứng dang ra hồi hộp chờ đợi câu trả lời của Tư Cầu. Tư Cầu vừa lần lần cái vành nón trong hai bàn tay vừa ấp úng đáp:

– Dạ... con dụ dỗ ai đâu tía. Con muốn đi xa mần ăn, sẵn dịp con Phấn nó đi đó, con... quá giang theo, rồi lên tới Cần Thơ... mỗi người đi mỗi ngã...

Bác Hai gái vội ngo ngo chồng và nói chen vô:

– Đó ông coi, nó nói đúng mà! Nó có mần cái gì quấy đâu? Nó đi mần ăn bây giờ khá giả rồi nó dĩa thăm nhà (bác day qua Tư Cầu) có phải vậy hông Tư?

Nghe má mình nói vậy, Tư Cầu ngạc nhiên đứng trố mắt nhìn, đến chừng bác Hai gái hỏi tới, anh ta giật mình ấp úng đáp:

– Dạ... phải... nhưng... bộ con Phấn...

Bác Hai gái chặn ngang:

– À con Phấn hả? Bây giờ nó có chồng ở Chợ Lớn khá lắm, nó có dĩa đây thăm bà con một lần rồi. (thấy Tư Cầu chưa hết vẻ ngạc nhiên, bác lại tiếp) Chắc mây hồng hay biết gì ráo, vậy để thùng thảng tao sẽ kể rõ lại đầu đuôi ngọn ngành cho mây nghe.

Tư Cầu nghe sơ qua như vậy nên cũng vững tâm. Anh ta thở phào ra rồi tươi cười nhìn bác Hai trai hỏi:

– Tía má ở nhà chắc được mạnh giỏi? Còn hai vợ chồng anh Hai, anh Ba ở đâu mà con hồng thấy?

Bác Hai gái hốt trả lời trước:

– Ồi, tao với tía mấy cũng mạnh cùi cùi vậy hoài. Vợ chồng anh Hai mấy thì ra ở riêng, còn anh Ba mấy thì đi chơi đâu trên lối xóm... Cha, bà con dưới này ai ai cũng hỏi thăm tới mấy dữ lắm nghen!

Tư Cầu quay qua hỏi thẳng Năm:

– Mấy còn đi học không Năm? À, bây vệt và con trâu Sấm trong đồng... ra sao mậy?

Bác Hai gái cũng đáp thế liền:

– Thằng Năm thi tiểu học đậu rồi đó! Tía mày ông cũng ráng cho nó đi học tới, chớ hông lẽ con cái ba bốn đứa để... “Quốc trì cung” hết hay sao! Còn bầy vịt thì tía mày ông bán mất đất đi rồi, con trâu Sấm thì anh Hai mày bắt nuôi ở bên. (rồi bác nhìn thẳng vào mặt Tư Cầu chậm rãi hỏi thêm) À, chuyến này, mày đi đây thăm nhà rồi chừng nào đi hay tính ở luôn?

Tư Cầu cười đáp:

– Dạ, chắc ở luôn.

Bác Hai gái mừng rỡ khều bác Hai trai nói:

– Đó, ông có nghe hông: nó nói nó ở nhà luôn...

Bác Hai trai này giờ cũng thấy vui lây cái không khí đoàn tụ, nhưng bác cũng làm bộ cự nự bác gái:

– Thì bà làm gì mà lằng xằng vậy! Để tui hỏi nó coi chớ bà cứ hót hót hoài...

Bác Hai trai làm bộ cự nự bác gái nhưng rồi bác cũng lúng túng đứng đó nhìn Tư Cầu.

Tư Cầu thấy vậy lên tiếng hỏi lảng ra:

– Thừa tía, công việc ruộng nương ra sao tía?

Bác Hai trai nhún vai thở dài:

– Thì cũng nai lưng ra mần đầu tắt mặt tối năm này qua tháng nọ, nhưng cũng lằng nhằng như hồi mấy còn ở dưới này. Khổ hơn nữa là anh Hai mấy lại ra ở riêng, anh Ba mấy thì cứ suốt ngày đầu trên xóm dưới hổng chịu lo mần ăn gì hết. Tao với má mấy la rầy nó riết rồi cũng như nước đổ lá môn, chúng nào vẫn tật nấy! Nay mấy dì rồi... thiệt cũng đỡ lắm, chớ tao với má mấy một ngày

một già, em mầy thì mắc đi học...

– Vậy chớ nhà mình còn nợ nần gì hông tía?

Bác Hai chép miệng than:

– Sao hông mậy! Thì hồi nào tới giờ có chút trăm đồng bạc tiền lúa góp mà mùa lúa nầy qua mùa lúa nọ, trả hoài vẫn hồng hết! Mầy nghĩ coi: mình mần chỉ đủ lùm chớ có dư dả đâu, vì vậy mà trả hồng dứt được số vốn cho người ta.

– Hồng nói giấu gì tía má, con dìu đây cũng có đem theo chút đỉnh tiền riêng, tía má để con lo món đó cho rồi mình tính công chuyện mần ăn lại...

Bác Hai gái hỏi chen vô:

– Mầy có tiền dư hả Tư? Bao nhiêu vậy mậy?

Tư Cầu chưa kịp trả lời thì bác Hai trai lườm vợ và rầy liên:

– Bà sao kỳ quá! Chưa gì mà bà hỏi phăng tới! (rồi như để tránh sự ngượng ngịu, bác Hai trai vừa nhìn về phía thằng Năm vừa hỏi Tư Cầu) À mây mua cái gì đem dĩa mà thằng Năm nó xách lữ khũ đó Tư?

Tư Cầu vui vẻ đáp:

– Dạ có chút đỉnh trà bánh và thịt heo quay con mới mua trên chợ Trà Ôn. (rồi nó day qua bảo em nó) Thôi Năm, mây xách đồ vô trong nhà đem cất đi chứ!

Bác Hai trai cũng hối vợ:

– Thôi, bà vô lo cơm nước đi! Xế chiều rồi chớ bộ còn sớm lắm sao!

Bác Hai gái quay qua hỏi Tư Cầu:

– Mây ăn cơm chưa Tư?

– Chưa má à?

– Ý chết, vậy mây đói meo rồi chờ gì?

Tư Cầu cười đáp:

– Hồng có đầu má... Hồi sáng nầy con đã ních một bụng hủ tiếu, bánh bao trên chợ Cần Thơ rồi dì ghé qua Trà Ôn con làm sơ qua hết hai tô hoành thánh mì nên cũng lửng dạ...

Bác Hai trai lại chen vô cự nự vợ:

– Bà hồng lo đi nấu cơm đi chờ cú đứng đó hỏi tằm ruồng hoài! Thằng Tư nó quen ở chợ ở búa đầu có ăn cơm sớm như mình mà bà sợ nó đói! Mà từ Cần Thơ dì đây còn qua chợ Trà Ôn: quán cà phê, tiệm cao lầu thiếu gì, nó muốn ăn uống giờ nào hồng được!

– Hứ, ông nói làm như ông rành lắm vậy!

Bác Hai trai quay qua phân bua với Tư Cầu:

– Tao nói mà có phải y như vậy không Tư?

Tư Cầu cười đáp:

– Dạ phải đó tía!

Bác Hai trai hỏi dạ đưa tay vuốt mấy sợi râu mép rồi ân cần bảo Tư Cầu:

– Thôi mấy cũng cắt va-li đi Tư, rồi tắm rửa nghỉ ngơi để chút nữa ăn cơm.

Tư Cầu “dà” một tiếng rồi vừa nhồm xách va-li lại đặt vội xuống và kêu lên:

– Ý, còn chút nữa con quên mất! Con có mấy món hàng... Nam Vang đem dìa cho tía má đây nè!

Bác gái chúng hừng kêu lên:

– Ý trời, bộ mày đi tới Nam Vang lận hả?

– Đà phải.

– Mèn đét ơi, đi chi dữ vậy mậy? Hèn chi con Phấn nó dìu đây, tao hỏi mậy ở đâu nó cũng nói mờ ở chớ hông biết rõ là đâu đâu hết!

Bác Hai trai cũng lên tiếng:

– Tao tưởng mày đi ló quố đâu ở mấy tỉnh miệt trên chớ có dè đâu mậy bung xa quá vậy! Cha, thằng nầy coi lù khù vậy mà dữ đạ!

Từ Cầu cười tùm tùm cúi xuống mở va-li ra... nhưng má anh ta lại cầm lấy cánh tay anh ta lôi lên:

– Mầy đem vô trong bộ ngựa mở ra hông được sao chớ làm gì mà như bày hàng ngoài nầy vậy!

Tư Cầu nghe theo lời má mình xách va-li vô đặt trên bộ ván giữa rồi rút chìa khóa ra lạch cạch mở nắp...

Lúc đó, bà con lối xóm nghe tin Tư Cầu về kéo nhau qua thăm đầy nhà, nhút là mấy đứa con nít chen lấn nhau xem Tư Cầu mở va-li... Trước cảnh tượng đó mặt của thằng Năm Kiều... vác hất.

Tư Cầu rút ra cái xà-rông tơ và cái ống vố trịnh trọng đưa ra trước mặt của tía nó:

– Dạ thưa tía, con có chút đỉnh này đem dìa cho tía... Dạ, của mấy đứa bạn con cho đó tía à!

Có tiếng ai trầm trồ gần đó:

– Cha, bạn của Tư Cầu bảnh quá há!

Bác Hai trai cầm lấy hai món đồ xăm xoi một hồi rồi hỉ hả day qua nói với Tư Cầu:

– Mấy món này tao coi bộ mắc tiền
đá Tư!

Tư Cầu thần nhiên đáp:

– Dạ phải, toàn là thứ thượng hảo
hạng đó tía! (rồi tự nhiên Tư Cầu mỉm
cười khi nghĩ tới bọn con Ba và nó nói
tiếp) Tụi bạn con ở trên biết... lựa đồ lắm
tía à!

Bác Hai trai gật gù nói:

– Chắc mấy người đó cũng thuộc dân
xài sang đa!

Tư Cầu nghe tía nó nói vậy không nín
được cười, nhưng rồi nó vội cúi xuống
va-li lấy ra một xấp lãnh mang lại đưa
cho má nó:

– Đây má, cái này của con xuất tiền
túi mua để đem dìa cho má may quần...
ăn Tết đây!

Bác Hai gái vội chùi tay lia lia vào vạt áo túi trước khi cầm xấp lãnh:

– Trời mệt ời, mây mua chi thứ này cho tốn tiền quá vậy Tư? (rồi bác rưng rưng nước mắt, hết ngó bác trai đến nhìn Tư Cầu và nghẹn ngào nói tiếp) Hồi nào tao với tía mây cưới nhau, tao cũng có cái quần lãnh như vậy... nhưng thứ lãnh mặc nửa chớ hong phải trơn, phải hong ông nó?

Bác Hai trai cảm động vội đáp:

– Phải, mà sao bà nhớ dai quá cỡ vậy!

Vừa lúc đó, mấy bà ở lối xóm chạy ra lại lôi bác Hai gái ra ngoài mé hàng ba, chỗ có nhiều ánh sáng hơn, để cùng xăm xoi và trầm trồ xấp lãnh.

Thằng Năm Kiều thấy trống người nên bước rề lại gần chiếc va-li và lên tiếng hỏi anh nó:

– Còn phần tui, anh Tư?

Tư Cầu đang sắp xếp lại quần áo phải ngừng tay lại nhìn thẳng Năm rồi cười đáp:

– Phần của mày, tao hông quên đâu, nhưng để bữa nào rảnh tao dắt mày đi chợ rồi mày muốn cái gì đó tao mua cho!

Thằng Năm cười lớn lên:

– Ý trời, nếu anh để tui muốn thì tui muốn đủ thứ hết; nhưng thôi, anh mua cho tui một cây viết máy cũng được...

Bác Hai trai nghe nó đòi như vậy, nói chen vô:

– Thôi đi mày! Mày chữ nghĩa bao lăm mà đòi mua viết máy cho uống tiền hông biết!

Nhưng Tư Cầu đã vội lên tiếng:

– Được mà tía, để con sẽ lựa mua cho nó một cây “kaolo” ngồi chai. (rồi nó day qua thằng Năm) Mấy chịu thứ đó hông Năm?

Thằng Năm gật đầu lia lịa:

– Chịu! Ý chà, có thứ đó bánh lăm nghen!

Bác Hai trai lại gọi bác gái:

– Bà ơi, bà có vô lo cơm nước không hay là cứ đứng đó ngó xấp hàng mới mà no bụng được?

Bác Hai quày quả trở vô:

– Ông nầy kỳ quá! Làm cái gì ông réo tui giựt một giựt hai hoài vậy! Miễn có đủ cơm nước kịp cho ông ăn thôi mà!

Bác Hai trai cười trừ:

– Ủ thôi... tui biết bà giỏi mà!

Rồi như để đánh trống lảng, bác kêu thẳng Năm:

– À Năm, mấy chạy ra quán chú Ừng mua cho tao một xị rượu... mấy hỏi má mấy coi có... tiền lẻ hông đưa cho mấy vài đồng...

Bác Hai gái “hú” một cái nhưng rồi cũng móc tiền ra, nhưng Tư Cầu đã vội chặn lại:

– Thôi má, con có tiền lẻ đây.

Bác vừa bước đi xuống nhà dưới, vừa ngoái cổ lại buông thõng một câu:

– Mấy có đưa thì đưa ít ít nó, chớ đưa nhiều cho ổng uống đã rồi ổng nói cà nhựt hoài nhứt xương nhứt cốt chớ hông ích lợi gì đâu!

Bác Hai nhìn Tư Cầu rồi trề môi, nhún vai như không thèm chấp nhứt

làm gì:

– Má mày thì... giỏi có bấy nhiêu đó...

Tư Cầu mỉm cười rồi móc bóp ra kêu thẳng Năm:

– Đây nè Năm, mấy cầm năm đồng đây ra biểu chú Ừng chú lựa bán cho một chai rượu thuốc thứ thiệt ngon đó nghen!

Tía nó giơ tay cản lại:

– Thôi đi Năm, mấy mua cho tao rượu công-xi cũng được...

Tư Cầu ngạc nhiên hỏi lại:

– Sao mọi lần tía khoái uống rượu thuốc lắm mà?

– Nói gì rượu thuốc thì... nhứt hạng rồi! Nhưng... hao quá mấy à!

– Ồi lâu lâu... vui một chuyến, có tốn hao là bao nhiêu! (anh ta móc tiền đưa cho thằng Năm) Tiền đây Năm, mày chạy đi mua như tao dặn hồi nãy đó.

Bác Hai trai cũng dặn với theo:

– Mày hỏi mua thứ rượu thuốc hiệu “con bò nằm” á Năm!

Rồi bác đứng nhìn thằng Năm tất tưởi chạy đi và chép miệng liền mấy cái như thưởng thức trước một bữa rượu ngon vậy.

Thấy lũ trẻ con hàng xóm còn đứng bu xung quanh đó, Tư Cầu chạy đi lấy gói bánh mở ra phát cho mỗi đứa một chiếc bánh tai heo. Y như một bầy sê tha mồi, lũ trẻ chạy tứ tán về nhà để... khoe và Tư Cầu nghe chúng nó reo lên tíu tít:

– Chú Tư Cầu cho tao bánh bầy ơi!

– Chú Tư Cầu giàu lắm bây ơi!

Tư Cầu mỉm cười một mình, rồi bỗng để ý đến tiếng “chú” mà tụi trẻ con gọi mình... Tự nhiên, anh ta đưa tay sờ sờ cảm rồi cúi xuống nhìn từ ngực đến chân và tự hỏi: “Có lẽ mình già rồi chẳng? Hay tụi con nít mới lớn lên thấy mình... lạ mắt nên gọi như vậy?!”

... Tối hôm đó, bác Hai trai kêu nấu sẵn nước để mời vài ông bạn già bên hàng xóm qua uống nước trà với thèo lèo mà Tư Cầu mới mang về hồi xế trưa. Lại một phen nữa, Tư Cầu phải trả lời những câu hỏi thăm hỏi lom về sự sanh sống ở trên Nam Vang! Anh ta trả lời đẩy đưa cảm chừng chớ nóng ruột muốn đi ra nhà sau tìm má mình hỏi thăm rõ thêm về chuyện của... Phấn, mà Bác Hai gái mới có nói sơ qua lúc anh ta mới về tới nhà.

Đợi cho bác Hai trai và mấy ông khách bắt chuyện với nhau như bấp rang, Tư Cầu lén rút êm đi. Tư Cầu đi thẳng xuống dưới bếp và thấy bác Hai gái đang lui cui bên mấy chiếc cà ràng ông táo, dưới ánh đèn dầu lù mù.

Anh ta cất tiếng hỏi:

– Má còn mần gì ở trong bếp đó má?

Bác Hai gái quay đầu lại:

– Thằng Tư đó hả? Sao mày hồng ở trên tiếp khách vậy?

– Ôi, mấy ông cứ nói chuyện trên trời dưới biển hoài... nghe ngán thấy mồ! Mà sao má không lên uống nước trà cho vui?

Bác Hai phúi tay đứng dậy bưng cây đèn đặt lên trên bộ ván rồi đáp:

– Tao đời nào biết uống nước trà vậy! Hễ có khát thì ực đại một tô nước lạnh

cho xong chớ hơi sức đâu mà ngồi cà rề ở đó nhâm nhi hết chén này đến chén khác, đã chát quánh mà còn mất thời giờ nữa!

Tư Cầu cười nói:

– Nếu ai cũng như má thì mấy chỗ bán trà... xập tiệm hết. (rồi nó ngồi xuống bộ ván và hỏi thêm) Mà má hơ cái gì trên bếp đó má?

– Ồ, tao sấy mớ cau... hồi chiều phơi nó chưa được ráo, sẵn có chút than dư bỏ uổng.

Tư Cầu từng có dịp thấy những bà ở chợ suốt ngày chỉ biết đi đông đi dài để ăn hàng vặt hay đậu chến, chớ không biết làm gì cho động đến móng tay, nay thấy má mình đã có tuổi mà còn tham công tiếc việc như vậy, lòng xót thương vô cùng. Anh ta chép miệng thở dài:

– Má hơi sức đâu mà mần cùi cùi suốt ngày suốt đêm như vậy hồng biết! Sao ở nhà má hồng lo cưới vợ cho anh Ba để có thêm người đỡ đần đôi chút hả má?

Bác Hai gái đang tằm trâu bỗng dừng tay lại:

– Lo chớ sao hồng lo mậy! Nhưng mà lo... hồng nổi! Phần tiền nong đâu có dư đã gì, phần anh Ba mầy nó cứ lông bông hoài chẳng biết chí thú mần ăn gì ráo, thét rồi tao với tía mầy cũng bỏ trôi xuôi chuyện ấy luôn. (nhưng rồi bác gái lại tươi tỉnh nét mặt, trở Tư Cầu và nói tiếp) Chuyển nầy mầy dìa đây, thế nào tao với tía mầy cũng phải tính chuyện vợ con cho mầy gấp đạ!

Tư Cầu cười lắc đầu:

– Tía má lo cho anh Ba trước đi! Phần của con đang... mê mê đây nè, gấp gì má!

Bác Hai gái hăng hái nói thêm:

– Ý, đâu có được mậy! Phải lo vợ để nó cầm chүн buộc cẳng mậy lợi chớ!

Tư Cầu cười xòa:

– Chuyện đó thì má khỏi lo: con bây giờ... bỏ neo luôn ở nhà rồi má à!

Nhưng rồi như nhớ trực lại điều gì, Tư Cầu bỗng nghiêm mặt lại và rụt rè lên tiếng hỏi bác Hai gái:

– Má à... hồi xế má nói để rảnh má kể lại cho con nghe cái chuyện ấy đó má!

Bác Hai gái chạy đi nhổ cốt trầu vào góc nhà rồi vội trở lại hỏi:

– Coi, chuyện gì mậy?

– Chuyện... của con Phấn đó mà!

Bác Hai gái thở hắt ra:

– Dĩ hông! Thì mấy nói phứt ra hông được sao lại cứ nói chuyện đó, chuyện đó hoài... tao biết đường đâu mà rờ. (rồi bác mỉm cười nhìn Tư Cầu một hồi lâu rồi nói tiếp) Thiệt mấy liều mạng hết sức! Tại sao mấy dám cả gan theo ngang con Phấn vậy hả, vậy mà hồi đó mấy hông chịu nói thiệt với tao...

Tư Cầu hơi mắc cỡ nên xén lên đáp:

– Ổi, chuyện đó... cũ xì má nhắc lại làm gì hông biết! (nhưng anh ta bỗng đâm tức ngang) Mà thử thời hồi đó con có nói thiệt với má... cũng ăn trét hết!

Bác Hai gái cũng bực mình với nó:

– Cha, mấy nói cái giọng nghe coi sướng hông! Chớ hồi đó mấy ra đi như vậy, bên nhà con Phấn, người ta qua đào mồi cuốc mả lên, biết ai ở nhà mà nghe cho hết đây?

Tư Cầu đành xuống nước vuốt giận má mình:

– Thôi mà má! Chuyện đã dĩ lỡ ra rồi... bộ má nói con hồng rõ cái khổ đó sao, nhưng... bây giờ êm hết rồi.

Bác Hai gái còn nói lầy:

– Ờ nếu êm hết thì thôi... vậy chớ mày còn muốn hỏi tao chuyện gì nữa cho mất công.

Tư Cầu ấp úng:

– Con muốn hỏi má... chuyện con Phấn đó mà!

Bác Hai gái xem Tư Cầu còn nhớ con Phấn, nên bác cũng thấy cảm động và không nỡ rầy rà cự nự thêm nữa:

– Phấn nó cũng... thuận chèo mát mái chớ hồng có sao hết, mày khỏi lo.

– Con Phấn có trở dìa đây nữa hả má?

– Ủ, sau đó gần một năm nó có dìa đây... và có bông theo một đứa con trai đầu lòng được bốn năm tháng gì đó... Đứa nhỏ cũng ngộ lắm, mà sao tao coi bộ nó... giống mấy đó Tư?

Tư Cầu giựt mình la hoảng lên:

– Ý trời... trời, má đừng để “án tử” như vậy hồng nên?

Bác Hai gái giơ tay như muốn kềm nó lại và hạ thấp giọng xuống bảo nó:

– Mấy làm cái gì mà la bài hãi vậy! Tao đã nói êm hết rồi, con Phấn nó đã chịu thiệt với tao như vậy.

– Con gì ăn nói ẩu tả quá! Rủi cho ai hay biết có phải thêm lùm tùm lên hông?

– Ấy, tao đã nói hồng sao mà! Vợ chồng của nó ăn ở để huề với nhau lắm

chớ hổng có cái gì cắn lẫn nhau về việc...
đứa nhỏ ấy đâu? Mấy nghĩ coi: ngoài nó,
tao và mấy ra thì còn ai vô đó mà biết
được chuyện đó?

Tư Cầu cãi liền:

– Phần con thì mới nghe má nói đây
chớ chẳng biết ất giáp gì ráo và hổng có...
dính lúu gì vô cái chuyện ấy hết!

Bác Hai gái trợn mắt:

– Coi, thằng này ăn nói ngang ngược
vậy mà nó nghe được chớ! Mấy nói mấy
hổng dính lúu gì hết... vậy chớ chớ nó vô
đó hả? Ai mắc đền mắc bồi gì đâu mà
chưa gì mấy chối leo lẻo hổng biết!

Tư Cầu cũng ráng nói thêm:

– Nhưng rui con của nó ăn ở với
thằng chồng bây giờ, rồi nó... hô là của
con, đâu có được!

Bác Hai gái xì một tiếng:

– Thằng gì ăn nói lằng òm! Tao hỏi mày: nó “hô” là con của mày để gỡ vàng gỡ bạc gì đây chứ! Đằng này nó còn thương còn nhớ mày nên gặp tao nó mới thú thiệt như vậy...

Tư Cầu gái đầu suy nghĩ:

– Nhưng có lẽ nào... mau vậy cà? Nó... có hồi nào sao con hồng biết cà?

– Xời ơi, hồi đó mày là con trai mới lớn lên u mê ám chướng, “nhảy a thần phù” đâm đầu vô chứ biết đánh gì... mà bây giờ mày bươi óc ra cho mắt công hồng biết!

Nhưng Tư Cầu vẫn còn thắc mắc:

– Mà sao hồi nó rủ con đi, nó hồng nói thiệt cho con biết?

– Nó thương mày, nó hồng muốn nói

ra sợ mây lo quỳnh đít lên, rồi đổ bể tùm lum hết. Nó muốn giữ kín để sau này yên bề yên phận rồi nói ra cũng không muộn gì.

Tư Cầu bỗng nổi nóng:

– Cha, nó nói leo lẻo cái miệng như vậy chớ tại sao nó cho con... leo cây dọc đường để theo cái thằng chó đó?

Bác Hai gái chắc lưỡi:

– Mây hồng biết: tại nó thương mây đó Tư à!

Tư Cầu hỏi vặn lại:

– Nó nói hay má vẽ duyên ra như vậy?

– Coi, tao bày đặt bày điệu tế mỗ tế tổ gì tao hả? Mà tao nghĩ lại cũng phải Tư à: nó thương mây, nó không muốn cho mây phải lao đao vì nó.

– Nó tốt quá há!

Bác Hai gái như không thèm để ý đến câu mỉa mai của Tư Cầu, nói tiếp:

– Nó nói: nó cũng đứt ruột bầm gan chó bộ vui sướng gì sao... Nó nghĩ đến đứa con của mày trong bụng. Phải làm sao cho nó nên người sau này, chó chẳng lẽ khi đẻ nó ra rồi để cho nó sống cù bơ cù bắt đầu đường xó chợ hay sao? Phần mày, nói thiệt tình mà nghe, mày cũng quá thiệt thà, như vậy hai đứa bây đầu có muốn đeo đẳng với nhau nữa, thì liệu mày xoay trở làm sao khi lên tới Sài Gòn? Còn con Phấn nó tưng thế phải bỏ nhà đi càn như vậy... Tuy nó có nhà bà con trên Cầu Ông Lãnh nhưng thử hỏi ai dám chứa tụi bây! Mày phải biết: hể là đàn bà thì hay... tính toán thiệt hơn, nên sẵn có dịp... quen biết với thằng chồng nó bây giờ, nó đành... tính như tao nói

với mây đó Tư!

Nghe Tư Cầu cười gằn, Bác Hai gái thở dài nói tiếp:

– Nghĩ cho cùng nó làm như vậy cũng hơi... ngật. Nhưng nó tưởng mây quay trở lại dưới này cho được yên thân: đến chừng mẹ con nó dìu đây thăm bà con nó mới chừng hững khi hay tin mây biệt vô âm tín....

– Phải con chết bờ chết bụi chắc nó mát ruột lắm!

– Đừng nói bậy nà! Mây hồng biết chớ lúc nó dìu đây gặp tao, nó khóc bù lu bù loa, nó thề bán mạng rằng: nó thiệt tình chỉ muốn lo cho mây... mà không dè mây lại đông luôn!

Tư Cầu nghe má mình nói như vậy hả dạ một phần nào, nhưng nó cũng ráng chêm thêm một câu cay đắng:

– May mà nó lo cho con có bấy nhiêu đó, chớ phải chi nó lo nhiều nhiều nữa chắc con bỏ xác luôn trên Nam Vang quá!

Bác Hai gái kiểm cách nói cho xuôi theo:

– Thôi Tư à, dầu sao phần nó cũng như phần mây, ai nấy thấy đều êm thấm hết, thì mây cũng nên... xính xái cho rồi.

Thấy Tư Cầu lặng thinh, bác Hai gái lại nói tiếp:

– Tao thường nghĩ rằng: chắc duyên số của hai đứa bây như vậy... Mà có lẽ như vậy tốt hơn Tư à!... Ý, tao quên nói việc nầy nữa: hồi con Phấn nó dìu đây, trước khi trở lên Chợ Lớn nó có đưa cho tao một trăm đồng bạc, tội nghiệp... tao hồng chịu lấy mà nó cứ nài ép hoài... Nói nào ngay, nhờ có số tiền ấy mà hồi tía

mấy ống đau liệt giường liệt chiếu mới có chút đỉnh để lo thuốc thang cho ông, hông thôi cũng chịu chết!

Tư Cầu không biết nói năng gì thêm, nên chỉ hỏi lại cầm chừng:

– Vậy hả! À má, hồi nó dìu đây có chồng nó đi theo hông má?

– Hai mẹ con nó đi một mình hè! Thằng chồng của nó mắc trông coi công chuyện mần ăn ở trên đầu có bỏ ra được. Nghe nói chồng của nó mở một tiệm bán cây khá lớn mấy à! Nó có viết thư cho con vợ nó cầm dìu đưa cho anh Năm ở bến.

– Có phải bác Năm của con Phấn hông má?

– Ờ phải, nó viết thư dìu ăn nói đàng hoàng lắm! Thằng đó tuy là thằng khách trú, mà lời lẽ của nó có lễ nghĩa

mực thước lăm chớ hồng phải theo điệu phang ngang bữa củi như mấy cha bán thịt heo dưới nầy đâu!

Tư Câu mỉm cười đáp:

– Tưởng cái gì chớ cái đó con... dư biết rồi.

Bác Hai gái lại nói tiếp:

– Nó cũng có đem cái hình thằng chồng nó ra cho bà con lối xóm dưới này xem mặt nữa... Cha, cái thằng mặt mũi coi cũng... bánh trai lăm chớ phải chơi đâu!

Tư Câu lại cười:

– Cái đó thì con cũng... biết rồi nữa!

Rồi nhớ trực lại đứa con của Phấn, anh ta tò mò lên tiếng hỏi bác Hai gái:

– À má, về vụ... đứa con của con Phấn,

bộ thẳng chồng nó... hổng soi mới nọ kia gì hết sao?

Bác Hai gái cười xòa:

– Ồi, sao thẳng nầy nó hay lo từng chút hổng biết! Soi mới cái gì mới được chớ?... Mấy nghĩ coi: nó cũng... xê xích đâu đó chút đỉnh thì làm sao mà biết được!

Tư Cầu gật gù:

– Ờ, cũng phải... (rồi anh ta lại hấp tấp hỏi thêm) à má, má coi thẳng nhỏ đó thế nào hả má?

– Thế nào là sao hả?

– Má coi nó có... khá hông, có... giống ai hông vậy mà!

Bác Hai nắm vội lấy tay của Tư Cầu và hạ giọng đáp:

– Trời ơi, phải mấy thấy coi, nó giống mấy y như đúc, tao trông thằng nhỏ là tao nhận ra liền... Nhứt là cái miệng y hết miệng mấy! Nó dễ thương lắm mấy à!

Tư Cầu nghe vậy cũng thấy nao nao trong lòng. Anh ta cảm động hỏi bác Hai gái:

– Như vậy, con đây cũng... có con rồi à?

Bác Hai gái không nhin cười được:

– Chớ sao! Bộ có cái gì lạ lắm sao mà mấy hỏi?

Tư Cầu cũng lắc đầu cười:

– Không má! Nhưng... khi không mà mình có con, nên cũng... kỳ kỳ!

– Thôi đi mấy! Cái gì mấy cũng nói “khi không” hết!

Vừa lúc đó bác Hai trai ở trên nhà trên đi xuống lên tiếng hỏi:

– Má bây trẻ mần cái gì ở dưới đó?

– Lo nấu nước cho ông uống trà, rồi sấy ba mớ cau chớ mần gì nữa!

– Coi, bà nầy kỳ hông! Tui hỏi vậy thôi chớ có nói gì đâu mà bà cự nự chớ? Tui xuống mời bà lên trên nầy uống nước chơi.

– Bữa nay ông tử tế quá há!

Bác Hai trai như không để ý đến lời nói chanh chua của vợ, day qua bảo Tư Cầu:

– Tư à, mấy mời má mấy lên uống nước Tư, rồi cầm siêu nước theo luôn.

Bác Hai gái hỏi lại:

– Mà ở trên bạn bè của ông rần rần ra

đó, tui lên mần cái gì?

– Bà khỏi lo, họ dìu ráo rồi!

Nhưng bác Hai gái còn tìm cách thoái thác:

– Nhưng tui hông quen uống nước trà mà! Uống vô đây rồi thức trộm lơ suốt đêm ai mà chịu nổi!

Bác Hai trai nhìn Tư Cầu cười hề hề:

– Ổi dẫu có thức đến sáng cũng hông sao! Lâu lâu mới có dịp vui mừng như vậy chớ bộ ngày nào cũng có sao bà nó! Bà lên đây uống bậy một vài chén rồi tui bàn tính với bà một chuyện nầy.

– Chuyện gì thì ông cứ nói phứt ra cho tui nghe hông được sao mà còn bày đặt...

Thấy tía má mình cứ nói cù cưa với nhau hoài, Tư Cầu bèn lên tiếng:

– Thôi, má lên trên uống nước ăn bánh một chút để coi tí nói cái gì đó...

Bác Hai nghe con trai nói vậy đành thở dài bước lên nhà trên...

– Má nó ngồi xuống đây... Còn thằng Tư, mày cũng xáp vô uống nước chơi chớ đứng xó rớ đó làm gì! Chuyện này cũng là chuyện của mày nữa...

Tư Cầu vừa ngồi xuống một bên mép ngựa vừa ngạc nhiên hỏi tí mình:

– Thừa tí, cái gì mà có con ở trong nữa vậy?

Bác Hai trai đặt chén trà xuống khay nước:

– Thì để thùng thảng tao nói tới rồi mày biết... Cái thằng gì sao mà nóng nảy quá!

Bác Hai gái thấy vậy cũng bực mình:

– Có cái gì thì ông nói phăng ra hổng được sao? Tánh ông cứ khề khà hoài tui thấy xốn con mắt quá!

Bác Hai trai bị vợ cự nự nên cũng nổi dóa:

– Sao bà hay xía vô quá hổng biết! (rồi không biết nghĩ sao, bác lại dịu giọng nói tiếp) Tui kêu bà với thằng Tư lên đây là để bàn tính chuyện lo vợ con cho nó đó!

Tư Cầu vội nói:

– Việc gì chớ việc đó... tía để thủng thỉnh rồi tính hổng được sao? (rồi nó nhìn sang bác Hai gái) Như hồi nãy con đã có nói với má: con dìu đây ở luôn chớ đâu có đi nữa...

Bác Hai trai chận ngang:

– Thì đành rằng vậy rồi... nhưng tao muốn lo vợ cho mấy, trước là để có người

đỡ dần má mảy một tay, sau là nó... buộc chun mảy lại. (bác quay sang hỏi vợ) Tui tính như vậy, má nó nghĩ coi có được hông?

Lần đầu tiên, bác Hai gái hăm hờ tán thành:

– Tía mảy nói phải đa Tư!

Tư Cầu hơi bực mình:

– Vậy tía má lo cho anh Ba trước hổng được sao?

Bác Hai trai vội đáp:

– Ồi thằng chết dầm đó mà kể số gì! Nó có nên thân nên hình gì đâu mà mảy biểu tao lo!

Bác Hai gái nói chêm vào:

– Nè Tư, mảy phải cưới vợ đi rồi mới tính chuyện mần ăn lâu dài được chớ

nếu mấy cú một thân một mình hoài thì đâu có biết lo xa dành dụm để gây dựng cơ nghiệp như người ta được!

Liếc nhìn thấy tía mình vừa nhâm nhi uống trà, vừa gật gù ra vẻ vừa lòng về những lời của má mình, Tư Cầu bắt tức cười vì sự... tương đặc hiếm có của song thân:

– Thôi được... nếu tía má đã nhứt định lo kiếm vợ cho con thì con đâu dám cãi, nhưng con xin tía má để ra giêng rồi hãy tính kỹ lại, bây giờ tới đó, tía má lo... chọn lựa đám nào đó cho có sẵn đi thì vừa.

Bác Hai trai đặt chén nước xuống:

– Coi, cái chuyện vợ con là chuyện quan hệ cả đời chớ bộ chơi sao, mà tao thấy mấy có vẻ xui lơ vậy?

Tư Cầu cười đáp:

– Thì tía biểu con cưới vợ, con chịu cưới vợ chớ có cái gì đâu...

– Thôi đi mây, tao từng tuổi này hông biết sao mà mây tính mà con mắt tao chớ? Thói thường, trai mới lớn lên nghe nói tới chuyện vợ con thì mừng rơn hay mắc cỡ, rồi đòi chọn lựa cho xứng đôi vừa lứa... còn đảng này, tao thấy mây lơ lơ lửng lửng như không...

– Thì con chịu cưới vợ đó, tía hông thấy sao?

– Mầy “chịu” cái điệu đó tao nghe sao... xốn lỗ nhĩ quá vậy?

Tư Cầu dịu giọng phân trần:

– Thì tía má nghĩ lợi coi: con tuy chưa có già gì nhưng đời của con kể cũng như chán chê lắm rồi. Nay tía má muốn kiếm vợ cho con để yên bề gia thất lo tu chỉnh mần ăn với người ta... thì con xin vưng

lời, chớ tía má biểu con chọn canh kén cá hay làm eo làm sách gì nữa!

Nghe Tư Cầu nói vậy, hai vợ chồng bác Hai yên lặng nhìn nhau. Một hồi lâu sau, bác Hai gái mới lên tiếng:

– Tư à, mầy nói như vậy cũng phải, nhưng tuy rằng tao với tía mầy lo kiếm chỗ đàn hoàng để hỏi vợ cho mầy, nhưng dầu sao mầy cũng phải xem coi có vừa mắt, hợp dạ hông, chớ mầy hông chịu ngó ngang gì tới hết sao được! Rủi sau này dìa ăn ở với nhau có điều gì hông vừa ý rồi mầy đổ thừa này kia nọ, hay hất hủi người ta thì... kỳ lắm nghe!

Tư Cầu gãi đầu cười đáp:

– Má hay lo xa quá! Con cam đoan là hông có như vậy đâu! Hể tía má ưng chỗ nào thì con ưng chỗ nấy chớ khỏi có lộn xộn gì hết! Đó bây giờ tới Tết, tía má

cũng còn rộng thì giờ để đi... coi vợ cho con.

Bác Hai trai chép miệng than:

– Thiệt tánh của mấy thằng lù khù như thằng Tư cũng khó chịu lắm chớ phải chơi đâu: hễ nó búống lên thì can hồng nổi, mà nó có xuôi theo thì nghe cũng hồng... êm! Tư à, bộ mấy hết ham chuyện vợ con sao hả mậy?

Tư Cầu chắc lưỡi trả lời:

– Thừa tía, ham cưới vợ thì chắc hồng ham, nhưng... cần cưới vợ thì chắc là cần rồi.

Bác Hai trai Tư Cầu nói như vậy, nhìn vợ cười:

– Thằng này, bây giờ nó ăn nói trạc trẹo quá phải hông bà!

– Sao bà, bà có chấm chỗ nào để hỏi vợ cho thằng Tư chưa?

Nghe bác Hai trai hỏi vậy, bác Hai gái ngừng tay xỉa thuốc đáp:

– Cái đó thì tùy ông, chớ tui biết đâu là đâu!

– Coi, cũng phải hỏi qua bà mới được chứ!

– Vậy ông đã để ý đến đám nào chưa?

Bác Hai trai trầm ngâm một hồi rồi đáp:

– Kể ra thì cũng có nhiều nơi ngấp nghé muốn gả con cho thằng Tư lắm, nhưng tui chỉ chấm có nhà này...

– Coi, nhà nào mà tui hổng biết cà?

Bác Hai trai cười đáp:

– Tui chưa nói ra mà làm sao bà biết được! Với lại năm này qua tháng kia, bà cứ lúc thức ở nhà hoài thì biết ai là ai. Cái đám nầy ở gần bên La Ghì, đứa con gái của vợ chồng anh Bộ Ngõi đó mà!

Bác Hai gái ngạc nhiên:

– Ủa, sao ông lại chọn đám đó? Có phải con đó là đứa con gái Miên lai mà hai vợ chồng anh chỉ xin đem về nuôi từ hồi còn bú đó hông?

– Phải đa bà!

Bác Hai gái chắc lưỡi:

– Bộ hết nơi rồi sao mà ông lại nhè lựa cái con ấy cho thằng Tư?

– Cui con nhỏ ngộ lắm chứ bộ tẹ sao? Tuy nó gốc người Miên nhưng bây giờ thì nó cũng y như mình.

Bác Hai gái cần nhằn:

– Thiếu gì đứa khác coi được mà sao ông lại chấm chỗ đó hồng biết!

– Ấy, bà để tui nói hết cái đã! Ban đầu tui cũng nghĩ như bà, nhưng tính đi tính lại tui thấy chỗ đó là được hơn hết. Nhà người ta cũng thanh bạch như mình và từ trước tới giờ ăn ở có nhơn có đức, nhứt là con nhỏ đó nó chất phác thiệt thà.

– Thiệt thà quá rồi dì đây nó biết mần ăn khỉ gì!

– Ý trời, con gái bây giờ nó tinh ma quỷ quái lắm nếu gặp đứa hồng nên nét dì đây nó ngựa suốt ngày rồi bà có chịu đựng nổi hông? Nó thiệt thà quá thì có bà đó chi? Bà chỉ dẫn dạy bảo nó lần lần rồi quen chớ gì!

– Cái gì cũng tui hết!

– Coi, bà... giỏi thì tui mới nhờ cậy

bà! Thôi bà ráng chịu khó đi bà! Bà hồng biết chớ sở dĩ tui lựa con đó cho thằng Tư là cũng có duyên cớ khác chớ hồng phải tui điên khùng gì đâu!

Bác Hai gái ngạc nhiên hỏi lại:

– Duyên cớ gì nữa? Ông này sao bữa nay sanh chứng rắc rối quá vậy cà?

– Bà thiệt hồng suy tính gì ráo! Cái gương sờ sờ trước mắt đó mà chưa tởn! Bà phải biết thằng Tư nhà mình là một thằng hay đại gái, cái thú đàn ông con trai mà coi lù khù như vậy thì thường hay u mê ám chướng vì đàn bà. Tui hỏi bà: nếu mình muốn kiếm vợ cho nó mà lại nhẹ lựa một con sắc sảo, khôn lanh, tui đổ khỏi rồi đây nó bị con vợ nó xỏ mũi cho mà coi! Và chẳng sớm thì muộn, cửa nhà tan nát hết, tui nói như vậy bà nghĩ coi có phải hông?

Thấy vợ ngồi làm thính, bác Hai trai lại nói tiếp:

– Thằng Tư nó đã có cái “huông” đó rồi thì bây giờ mình phải... chặn trước mới được, và cũng vì vậy mà tui tính bàn với bà để mình đi qua bên coi vợ cho nó.

– Ông nghĩ như vậy cũng phải...

Bác Hai trai thở phào một cái rồi cười nói:

– Dĩ hông! Hồi nào tới bây giờ tui mới nghe bà nói câu đó!

Bác Hai gái cũng vui vẻ đáp:

– Thì ông phải... tui nói phải chớ có cái gì đâu mà ông kêu rêu như vậy! (rồi bác nghiêm giọng hỏi thêm) Còn về cái việc vợ con cho thằng Tư, theo ý tui, kể ra như ông đã.. coi vợ cho nó rồi còn định

ngày định giờ gì nữa cho rắc rối thêm nữa!

Bác Hai trai nhíu mày:

– Bà nói như vậy sao được! Cái chuyện vợ chồng ăn đời ở kiếp với nhau chớ bộ chơi sao mà lòi thoi được! Bể gì mình cũng phải hẹn ngày sang gặp hai anh chị ở bên để nói với người ta một câu cho phải lễ, với lại để cho thằng Tư nó sang chào hỏi người ta và xem mắt sơ qua con vợ nó sau này nữa chớ!

Bác Hai gái ngập ngừng nói:

– Nhưng... rui thằng Tư nó... xem con đó hồng hạp nhần thì sao?

– Ối, việc đó bà khỏi lo! Tui cũng đã nói... mí với nó rồi. Nó trả lời xui lơ, nhưng mà tui biết là được.

Bác Hai gái thắc mắc:

– Ông coi chừng đa, rủi sau này có chuyện gì thì... ông lãnh chớ tui hồng có dính vô đó ghen!

– Bà khỏi lo chuyện đó! Nó nói vợ Miên, vợ Lèo gì cũng được hết. Cái thằng coi bộ chán đời dữ đa!

Bác Hai gái thở dài:

– Thì thôi, ông liệu sao đó cho xong thì liệu...

✱

Sáng hôm mừng bầy, Tư Cầu mặc bộ đồ bà ba trắng, đầu đội nón tây, tay xách một cặp vịt đi theo tía má nó sang bên nhà ông Bộ coi vợ.

Nhà ông Bộ tuy ở gần chợ La Ghì, nhưng nếu đi theo mấy bờ mầu băng đồng thì chỉ cách xa nhà Tư Cầu độ bốn cây số là cùng.

Bác Hai trai, áo dài vắt trên vai, tay cầm dù che đi trước, hai chiếc guốc cây thì móc vào chỗ cái ngoéo cán dù, bác Hai gái mặc chiếc áo dài the đen, đầu đội khăn rằn đỏ, tay xách giỏ mây nhỏ đựng trầu cau, còn Tư Cầu lững thững đi phía sau như... một kẻ bàng quan. Đôi vịt bị xách động đầu xuống đất, thỉnh thoảng kêu lên “cáp cáp” làm cho Tư Cầu nhớ đến bầu vịt khi xưa của mình...

... Ở, cũng chính theo mấy bờ mầu nầy mà mình và Phấn dắt tay nhau lội băng qua đến đường cái để đón xe trồn lên Trà Ôn đây.

– Tư à, chừng qua tới bến rồi mấy liệu lời mà ăn nói thưa gửi với anh chị Bộ ghen Tư!

Tiếng của bác Hai trai kêu dặn làm cho Tư Cầu giật mình và vội đáp:

– Dà...

– Anh chị Bộ ở bên cũng đã nghe nói sơ sơ về mây và người ta cũng chịu mây lắm, vậy mây cũng ráng giữ gìn cho đảng hoàng một chút chứ cứ lù khù, lờ khờ hoài hồng có... lợi đa Tư!

– Dà.

Tư Cầu cứ dà dà hoài làm cho tía anh ta cũng bắt bực mình, và không biết nói năng sao nữa, bác Hai trai đành hậm hực rảo bước...

Đến nhà bác Bộ, hai bên ông bà suôi tương lai chào hỏi nhau rồi rít. Tư Cầu tay cầm cái nón tây, tay xách cặp vịt đứng lững khựng ở đó, lúng túng trả lời mỗi khi hai ông bà Bộ hỏi đến.

Chưa gì mà anh ta liếc thấy phía sau tấm màn che cửa đi vào nhà trong có bóng người lấp ló chen lấn nhau để nhìn

trộm ra phía mình, rồi lại có tiếng cười khúc khích. Tư Cầu dự đoán đó là đám con cái của bác Bộ tò mò muốn xem mặt chú rể tương lai, và cảm thấy lúng túng, ngượng ngịu thêm lên.

Bác Bộ gái bỗng lên tiếng gọi vọng vào phía nhà trong:

– Con Thơm đâu rồi, bụng nước ra cho anh chị Hai và thằng Tư uống nhen con!

Tiếng gọi của bác Bộ gái dẻo nhẹo mà tiếng của con Thơm (ý chừng đã chực sẵn đâu phía sau màn) “dạ” vọng ra cũng... dẻo dẻo. Nghe tiếng dạ trong trẻo và kiểu cách ấy, tự nhiên Tư Cầu bắt mím cười và nói thầm: “À té ra con đó tên Thơm, cái tên nghe cũng hay mà chẳng biết mặt mũi ra thể nào!”

Vừa lúc đó con Thơm vén màn bụng

khay nước ra. Nó cúi đầu chào tía má Tư Cầu, nhưng làm bộ như không thấy có Tư Cầu đứng như trời trồng ở gần đó. Tư Cầu liếc nhìn nhanh về phía người vợ tương lai cả mình: ờ, kể ra cũng... coi được, trong ngày trọng đại nầy con Thơm... tóc tai láng mượt, quần áo sát rạt, Tư Cầu để ý nhứt đến đôi mắt to và hơi sâu, đến nước da bánh ít, đến mái tóc hơi dợn sóng của nó... những nét đặc biệt của một thiếu nữ gốc Miên.

Bác Bộ gái lại kêu con gái nuôi:

– Coi, sao con không mời thằng Tư uống nước vậy Thơm! Còn cháu Tư, ngồi xuống đó cháu!

Con Thơm bưng một tách nước cúi gằm mặt xuống đi lại phía Tư Cầu, khi đến nơi nó để cái tách xuống bàn trước mặt anh ta nghe một cái “cộp” rồi quày quả đi vô nhà trong.

Tư Cầu vẫn còn đứng xớ rớ chớ chưa ngồi xuống. Anh ta đang lúng túng không biết để cặp vịt vào đâu vì này giờ tí má anh ta mãi lo ngồi trò chuyện với hai vợ chồng bác Bộ ở trên bộ tràng kỷ nên cũng quên khuấy đi mất vấn đề đó.

Tới chừng nghe tiếng vịt kêu cáp cáp bác Hai trai mới vội vàng nói:

– Ý chết, có cặp vịt tui kêu thằng Tư nó xách qua đây để cho anh chị... nấu cháo ăn chơi...

Bác Bộ gái vội đỡ lời:

– Thiệt anh ở bên bày đặt chi mắc công quá vậy hồng biết!

Bác Bộ trai thật thà hơn, vội đứng dậy gọi con gái:

– Con Thơm đâu rồi, sao mày hồng ra đem cặp vịt xuống nhà sau đi, chớ để

cho thằng Tư nó xách hoài mỗi tay chết nó sao!

Rồi bác chép miệng than:

– Bậy quá! Từ nãy giờ tui cũng sơ ý!

Tư Cầu chờ con Thơm... xông ra nhưng chẳng thấy đâu hết mà mãi một lúc sau mới có một đứa bé trai (ý chừng là em của nó) cười ngỏn ngoẻn đi ra xách cặp vịt mang vào... Tư Cầu thở hắt ra, nhẹ nhõm cả người.

Trong lúc tía má anh ta và hai vợ chồng bác Bộ ngồi nói chuyện như không bao giờ... rút ra được ở phía bộ trang kỷ, thì Tư Cầu ngồi một mình bên này bàn, thơ thẩn hết nhìn con cu cườm đang gù gù trong chiếc lồng tròn treo dưới mái hiên. Bỗng Tư Cầu để ý đến tấm màn che cửa trong... một hàng bàn chân, lớn có nhỏ có ló ra phía mép dưới. Thỉnh thoảng lại

có bàn tay khế vạch he hé vải màn qua một bên để dòm ra ngoài, và mỗi khi Tư Cầu quay phắt đầu lại, thì người ở phía trong cũng buông vội mép màn xuống như cũ...

Chẳng mấy lúc mà cơm nước đã dọn lên. Tư Cầu lại đành miễn cưỡng phúi chân ngồi lên bộ ngựa để... ăn cầm chừng. Rất may là con Thơm không có ngồi cùng mâm mà chỉ lo chạy tới chạy lui trông chừng bữa ăn.

Hai bác trai ngồi đối diện nhau, chén chú chén anh như hai người bạn cố tri, còn hai bác gái xầm xì nói chuyện nhà cửa, chuyện đầu trên xóm dưới.

Tư Cầu thấy không ai chú ý đến mình nữa nên cảm thấy dễ chịu và không còn lúng túng hoặc sượng sùng như khi mới đến. Nó thản nhiên ngồi nhìn, cố nhiên là bằng một cách kín đáo, con Thơm chạy

đi chạy lại... và riết rồi anh ta cũng thấy con nhỏ... hay hay.

Sau bữa cơm, thừa lúc đi rửa miệng ở dãy lu nước phía bên hông nhà, Tư Cầu lén luôn ra phía sau vườn để... xả hơi một chút. Hồi sáng tới giờ ở riết trong nhà bác Bộ nên anh ta thấy tù túng vô cùng.

Đứng một hồi mỏi chân, Tư Cầu ngo quanh ngo ngoắt thấy có cây rơm mới chất ở gần gốc mấy cây măng cụt rợp bóng mát, nên anh ta rề lại trèo lên, ngồi nhún nhún trên lớp rơm một vài cái rồi ngả lưng xuống. Anh ta duỗi thẳng hai chân và thở hắt ra một hơi dài khoan khoái. Mấy con cò trốn nắng trong bụi tre kế cận nghe động cát cánh bay vụt lên và kêu “cò cò” vang dậy...

Gió thổi hiu hiu làm cho Tư Cầu buồn ngủ nhướng mắt lên hết nổi. Anh ta ngáp mấy cái liền rồi ngoẻo đầu ngủ

quên đi chẳng biết từ lúc nào...

... Mấy tiếng chó sủa phía trong nhà làm cho Tư Cầu giật mình tỉnh giấc. Anh ta dụi mắt lia lịa và lấy làm ngạc nhiên sao mình nằm ngủ trên đồng rơm. Anh ta bỗng nhớ trực lại... ờ, phải rồi lúc nãy mình trèo lên dây để nằm nghỉ lưng chơi một lát không dè ngủ quên đi một giấc khá lâu... Bóng nắng rọi qua các cành cây đã xế xế rồi còn gì.

Tư Cầu ngồi nhòm dậy, và bây giờ anh ta mới để ý đến một chiếc mền ai đem đắp ngang bụng trong lúc anh ta ngủ quên. Anh ta đảo dác nhìn bốn phía và bắt gặp con Thơm và đứa em trai của cô ta đang đứng lấp ló sau gốc dâu để... rình mò mình. Tư Cầu vừa mắc cỡ vừa tức mình.

Con Thơm chạy vụt vào trong nhà còn đứa em trai của nó thì đứng lững

khụng lại đó. Thằng nhỏ vói tay bức mấy cái lá dâu ngắt năm ngắt bảy và xem ra bộ... muốn... làm quen.

Tư Cầu dơ tay ngoắc nó lại:

– Em ơi, lợi đây qua hỏi thăm chút em!

Thằng nhỏ cười lỏn lỏn rồi đi về về lại phía cây rơm.

Tư Cầu tuy nổi dóa trong bụng lắm, nhưng cũng ráng lấy giọng dịu dàng hỏi nó:

– Chắc qua... ngủ quên tự nãy giờ cũng hơi lâu lâu phải không em?

Thằng nhỏ gật đầu. Tư Cầu làm bộ thản nhiên hỏi thêm:

– Ai đem cái mền nầy đắp cho qua vậy em há?

Thằng nhỏ lại cười, rồi vừa quay đầu nhìn vô phía trong nhà vừa đáp:

– Chị Hai tui đó!

Tư Cầu nghe vậy giựt mình và nửa như hỏi thêm, nửa như cần nhắc:

– Mà khi không đắp mền cho người ta làm chi vậy hồng biết!

Thằng nhỏ láu táu trả lời:

– Chị Hai chỉ thấy anh ngủ quên, sợ anh lạnh rồi bị trúng gió bất tử nên chỉ lấy mền ra đắp cho anh đó!

Tư Cầu nghe thằng nhỏ trả lời như vậy cũng cảm thấy mát ruột. Và anh ta mỉm cười nhìn thằng... em vợ tương lai:

– Vậy hả! Thôi em đem cất nó dùm qua cái em! À, em coi có còn cọng rơm cọng rạ nào dính ở trên hông để tối ngủ xót chết!

Tư Cầu vói lấy cái mền trao cho em con Thơm, và bỗng nhiên nó nghi ngờ hỏi thêm:

- Mà cái mền nầy của ai vậy em há?
- Của chỉ chớ của ai!
- Vậy hả! Hèn chi...

Tư Cầu bỏ lửng giữa câu, rồi giữ cái mền lại trong đôi bàn tay thêm một lúc nữa, đoạn mới trao hẳn cho em con Thơm.

Thằng nhỏ vừa quay lưng đi thì Tư Cầu kêu giựt ngược lại:

- Nè em ơi! Khoan vô đã, để qua hỏi thăm cái này chút xíu coi!
- Gì vậy anh?
- Ông già bà già của qua mần gì ở tròng vậy em?

Thằng nhỏ vội đáp:

– Hai bác dìa mất đất rồi!

– Ý trời, thiệt sao em?

Không đợi thằng nhỏ trả lời, Tư Cầu tuột cái rột xuống đất và chạy lại níu vai nó hỏi dồn một hơi:

– Dìa hồi nào vậy? Mà tại sao lại đi dìa ngang xương vậy cả?

Thằng nhỏ đâm hoảng, ấp úng trả lời:

– Dìa cũng có cả tiếng đồng hồ rồi... Tui tính ra kêu anh nhưng hai bác nói để anh... ở bên này chơi... chiều mát trời dìa cũng được...

Tư Cầu chắc lưỡi liền miệng:

– Ông bà muốn trát mình đây mà! Chơi khỉ khô gì mà chơi!

Rồi bỗng nhớ trực lại còn có em con Thơm đứng đó Tư Cầu vội nói gương:

– Thôi em đi vô đi, để qua đi rửa mặt rồi qua cũng dì luôn...

– Ủa bộ anh hồng ở lợi ăn cơm chiều rồi hãy dì sao?

Tư Cầu lắc đầu:

– Thôi em à, để qua dì cho sớm...

Thằng nhỏ thở dài:

– Vậy mà chị Hai chỉ lo vô nấu cơm rút lên cho anh ăn chớ!

Tư Cầu nhăn nhó chắc lưỡi:

– Ai biểu lo cơm nước làm chi cho mất công hồng biết!

Nói xong anh ta vùng vằng đi vô nhà, còn thằng em con Thơm thì lố cốc ôm

cái mền rảo bước theo sau...

Tư Cầu đi thẳng lên nhà trên lấy cái nón tây. Đến nơi nó đụng đầu với bác Bộ trai đang ngồi hút thuốc ở bộ tràng kỷ.

– Ủa Tư, cháu lấy nón đi đâu nữa đó?

Tư Cầu lần lần cái vành nón trong tay và ấp úng nói:

– Dạ... cháu xin bác... cho cháu dì.

– Coi, làm gì gấp dữ vậy? Ở đây ăn cơm chiều rồi hãy dì. Còn sớm bưng mà!

– Dạ... cảm ơn bác, cháu phải dì liền vì có chút công chuyện...

– Ồi công chuyện gì cũng dẹp qua một bên hết. Mấy thuở cháu qua đây chơi! Với lại hồi nãy hai anh chị Hai ở bên có dặn cháu ở bên này đến sẩm tối dì cũng được...

– Dạ... để khi khác... thưa bác cháu dì!

Vừa nói Tư Cầu vừa rút đi xuống phía nhà dưới để tìm bác Bộ gái. Thấy vậy bác Bộ trai cũng tốc đứng dậy đi theo sau. Bác Bộ gái đang lui cui nấu nướng bên bếp nghe động vội quay lại và khi thấy Tư Cầu xách nón đi thẳng về phía mình, bác vội hỏi:

– Ủa, cháu tính dì sao Tư? Ở nán một chút đi cháu, cơm nước con Thơm nó nấu cũng gần xong rồi!

Tư Cầu chưa kịp trả lời, thì bác Bộ trai ở phía sau đi trờ tới và nói hốt:

– Thằng Tư nó nằng nặc đòi dì đó bà, tui cầm giữ hết sức mà nó cũng không nghe.

Tư Cầu vội xuống giọng khẩn thiết để tìm cách thoái thác:

– Xin hai bác đừng bắt lỗi... thiệt tình thì cháu có chuyện cần lắm nên mới phải đi gấp như vậy... Chiều nay, cháu có hẹn với người quen về công chuyện buôn bán mần ăn... Dạ, muốn mần ăn lâu dài mà mới có lần đầu mình ăn nói sai chạy với người ta thì... coi cũng kỳ.

Bác Bộ trai vừa ý gật gù:

– Phải đa cháu... chơi bời là chơi bời, còn mần ăn là mần ăn, cái nào cái nấy phải cho rành rẽ đàng hoàng! Thôi, nếu cháu hồng có rảnh như vậy thì bác đây cũng chẳng nài ép làm gì.

Tư Cầu lúng túng “dà” một tiếng, nhưng rồi bác Bộ trai lại hỏi:

– À cháu Tư, còn cái việc... vợ con của cháu... cháu nghĩ như thế nào vậy cháu?

Bác Bộ gái tự nãy giờ đứng yên, đến chừng nghe chồng hỏi Tư Cầu câu đó,

bác cười nói chen vào:

– Để thùng thỉnh chờ ông! Chưa gì ông hỏi... nôn như vậy làm sao thằng Tư nó trả lời cho được?

Nhưng Tư Cầu đã vội đáp:

– Dạ thưa hai bác, cháu thì... sao cũng được!

Bác Bộ trai ngừng thẳng đầu lên nhìn anh ta:

– Coi, cháu nói mờ ớ như vậy sao được! Ừ hay không thì cháu nói một tiếng... Bác hồng nói giấu gì cháu: con Thơm, tuy nó là con nuôi nhưng hồi nào tới giờ hai vợ chồng bác đây coi nó như con ruột, vậy cháu có thuận cùng không thì cháu cũng nên nói qua cho bác biết để bác còn liệu...

– Dạ, thiệt tình thì đối với cháu... sao

cũng được hết. Phận của cháu như vậy, cháu đâu có dám kén cá chọn canh gì nữa! Dạ tánh cháu cũng... dễ lắm hai bác à!

Bác Bộ gái lại chen vào:

– Thằng Tư nó nói vậy là nó chịu rồi đó ông à! (rồi bác quay qua Tư Cầu) Phải vậy hông cháu Tư?

Tư Cầu bắt tức cười:

– Dạ... dạ phải đó bác!

Bác Bộ trai hớn hờ vỗ nhẹ vào vai... chàng rể tương lai:

– Vậy thì cháu dìu thừa lại với hai anh chị ở bên rằng: mọi việc kể như xong xuôi hết, hai anh chị lo coi ngày tốt lần đi thì vừa...

– Dạ... thôi cháu thừa hai bác cháu dìu.

– Ủ, cháu dì đi... Mà nhớ lời bác dặn dò đó nghen cháu!

Bác Bộ gái cũng niềm nở bảo Tư Cầu:

– Bữa nào rảnh cháu lội qua đây chơi... bên đó với bên này cũng gần xích chó xa xiếc gì. Cháu đừng ngại chi hết, nói cho cùng mà nghe: bây giờ thì kể ra... cháu đâu còn là người dưng kẻ lạ gì nữa! Nhớ nghen cháu, bác trông lắm đa!

– Dà...

Bác Bộ gái lại quay ra gọi con Thơm đang rửa rau ngoài sàn nước ở cạnh nhà bếp:

– Thơm a... anh Tư mầy dì nè Thơm!

Con Thơm xách rổ rau dền chạy vô nhưng rồi lại đứng khựng lại ở ngưỡng cửa bếp.

Tư Cầu lần lượt chào hai vợ chồng bác

Bộ, và khi đi ngang qua chỗ con Thơm đứng, anh ta khẽ cúi đầu. Con Thơm háy anh ta một cái rồi làm ra tuồng giận lấy ngoe nguẩy xách rổ bỏ đi ra ngoài sà nước...

Thế là xong một chuyến đi coi vợ của Tư Cầu.

✱

Hôm nay là ngày đám cưới của Tư Cầu.

Anh ta chẳng thấy vui chút nào, và lại hơi bức mình là đằng khác, vì suốt từ sáng tới khi rước dâu xong anh ta luôn luôn bận rộn tiếp khách. Ông bà khách nào gặp anh ta cũng hỏi chuyện dằng dai, chuyện nọ xọ qua chuyện kia và khổ nỗi... toàn là những thứ chuyện mà Tư Cầu không muốn ai nhắc tới nữa...

Trong không khí ồn ào rộn rịp của đám cưới, đôi lúc Tư Cầu cảm thấy lòng mình băng khuâng như thế nào ấy... Anh ta như nhớ như tiếc, như không vừa ý một cái gì...

... Tư Cầu thở phào ra rồi nằm lăn ra trên chiếc chõng cây mới đóng rộng thình thang và có trái một chiếc chiếu Cà Mau cũng mới tinh. Tất cả đồ đạc gì trong buồng... tân hôn cũng đều mới cắt chỉ cả: từ cái mùng, cặp gối, cái mền đến tấm vải màn màu hường che ở cửa buồng cũng vậy.

Nhìn những đồ đạc ấy, tự nhiên Tư Cầu bắt mím cười. Ngọn đèn dầu ống khói trứng vịt treo ở cây cột dựa vách tỏa ra một thứ ánh sáng vàng vàng càng làm cho gian buồng mới tinh ấy thêm vẻ ấm cúng đặc biệt.

Giờ nầy những khách khứa thuộc vào hạng đến làm giúp đã rủ nhau về hết. Tía má Tư Cầu và một vài người bà con gần nhứt cũng lo sửa soạn đi ngủ vì mấy ngày rày bận lo cho đám cưới nên ai nấy cũng đều thấm mệt hết. Cô dâu mới thì lo sắp dọn lại mớ chén bát, và tuy công việc cũng xong xuôi hết rồi, con Thơm vẫn ráng cà rà mãi ở dưới bếp. Sau khi bác Hai gái hỏi nó tắt đèn đóng cửa lại đến năm lần bảy lượt, nó mới chịu thu xếp để lên nhà trên... Và khi lên đến nhà trên nó cũng còn quanh quẩn riết ở đó cho đến khi mọi người vô mừng hết, nó đành chịu phép... đi lần vô buồng riêng.

Thấy con Thơm vén màn bước vào Tư Cầu vội ngồi nhòm dậy hỏi trống không:

– Bộ công việc xong rồi hết hả?

Con Thơm “ùa” một tiếng trong cổ họng rồi đứng lụng khụng ở đó.

Tư Cầu ngồi vắn một điều thuốc rồi đứng lên bước lại kê vô đèn đốt. Xong xuôi anh ta lên tiếng bảo con Thơm:

– Thôi đi ngủ đi chớ cũng khuya rồi đã!

Con Thơm chẳng nói chẳng rằng quay lưng đi ra phía cửa buồng. Tư Cầu vội hỏi:

– Coi, đi đâu nữa đó?

– Đi... uống nước!

Nói xong nó vội vã đi thẳng y như là khát nước từ tám mươi đời vương nào vậy. Tư Cầu thấy vậy nhún vai rồi ngồi lên mép chõng.

Độ mười lăm phút sau con Thơm mới lộ mặt lên. Tư Cầu mỉm cười hỏi:

– Cha, uống nước gì lâu quá vậy?

Chắc đi lên tới chợ mới có nước uống phải hông?

Con Thơm “hứ” một cái rồi ngồi phịch xuống ở đầu nầy chõng. Tư Cầu ngáp liền mấy cái dơ tay dán đuôi thuốc vào kẹt cột rồi hỏi con Thơm:

– Thôi đi ngủ đi, chớ bộ tính ngồi vậy hoài tới sáng sao!

Con Thơm ngó lên nóc nhà đáp:

– Ai buồn ngủ thì ngủ trước đi, tui còn thức!

– Thức chi vậy?

– Thức... chơi, bộ hông cho sao?

Tư Cầu “xì” một tiếng rồi đứng lên đi lại chỗ treo cây đèn dầu và nói:

– Tui tắt đèn ghen!

Con Thơm vội cản liền:

– Thôi thôi... để đó cho tui!

– Để chi vậy?

– Tối thui... tui ngủ hồng quen!

Tư Cầu thở dài:

– Thì thôi! Muốn để đèn thì... để đèn!

Rồi không biết nghĩ sao nó dụ giọng bảo con Thơm:

– Thôi em đi nghỉ đi, suốt ngày hôm nay mần hồng hở tay mệt hụt hơi còn gì!

Đó là lần đầu tiên Tư Cầu dùng “em” để gọi... vợ mới cưới. Anh ta dùng tiếng “em” không phải vì muốn tỏ vẻ âu yếm với vợ, mà chính vì muốn làm lạnh cho... êm chuyện.

Con Thơm nghe anh ta nói như vậy

cũng dịu giọng đáp:

– Tui chưa buồn ngủ... Anh đi ngủ trước đi!

Tư Cầu vói tay buông hai cửa mùng xuống rồi nằm ở phía ngoài và dặn con Thơm:

– Chút nữa em có ngủ, em vô nằm ở phía trong nghen!

– Ủa.

... Tuy vậy, khi Tư Cầu thấy con Thơm cứ ngồi lì ra nên cũng sốt ruột:

– Thôi em đi nghỉ đi, chớ ngồi ở đó hoài muỗi cắn chết còn gì!

Thấy con Thơm vẫn ngồi làm thinh, Tư Cầu chắc lưỡi ngồi rọt dậy. Anh ta vén mùng chui ra ngồi bỏ thông hai chân xuống đất, chống hai tay lên thành chõng để ý xem con Thơm làm gì. Con Thơm

ngiên đầu như mãi mê nhìn theo bàn tay của mình đang tước tước một cọng lác ló ra ngoài mép chiếu. Tư Cầu lắc đầu mỉm cười. Và khi anh ta ngắm nghía cái cườm tay tròn lẳn của con Thơm, anh ta bỗng nhớ trực lại món quà của con Ba tặng cùng những lời dặn dò cảm động khi anh ta xuống tàu để rời khỏi Nam Vang. Anh ta vỗ “bách” vào đùi rồi vội vã đứng dậy và kêu lên:

– Chết cha, còn chút nữa quên lú cái này!

Con Thơm ngược mặt lên nhìn nó như để hỏi han. Nhưng Tư Cầu đã bước thẳng lại chỗ để va-li và mở nắp lục lọi lấy ra chiếc vòng bạc chạm.

Anh ta tươi cười nắm chặt lấy chiếc vòng trong tay một hồi lâu: Thật ra không phải Tư Cầu vui thích vì sắp tặng một món nữ trang cho người vợ mới cưới của

mình mà chính thật ra anh ta hài lòng vì đã thực hiện đúng lúc, kịp thời lời căn dặn đầy chân tình của con Ba trong lúc vĩnh biệt...

Tư Cầu hí hửng cầm chiếc vòng bạc đến gần con Thơm và ngồi xuống bên cạnh:

– Đây tui cho riêng em cái này đây!

Con Thơm tuy thấy rõ chiếc vòng bạc trong lòng bàn tay của Tư Cầu nhưng nó cũng làm bộ hỏi lại:

– Cái gì đó nữa?

Tư Cầu thận trọng cầm lấy chiếc vòng trên mấy đầu ngón tay ra:

– Chiếc vòng bằng bạc chạm chớ cái gì? Em đưa tay ra để tui đeo cho.

Con Thơm tuy thấy thích trong lòng nhưng vẫn ngồi ì ra đó. Thấy vậy, Tư Cầu

mở khóa vòng ra, rồi trịnh trọng đeo vào cườm tay trái của con Thơm. Đeo xong, anh ta buông tay ra, hơi ngửa đầu ra phía sau một chút để ngắm nghía:

– Tui đeo cho rồi đó! Sao, em coi có được hông?

Con Thơm chúm chím cười và gật đầu. Đoạn nó giơ tay lên phía có ánh đèn để nhìn kỹ lại món nữ trang ấy:

– Vòng này là vòng kiểu Miên phải hông... anh?

– Ủ.

Con Thơm dần dà hỏi thêm:

– Sao hôm lễ hỏi cho đồ bên đàn gái anh hồng đưa luôn?

Tư Cầu ấp úng đáp:

– Ờ... tại... cái này là của... riêng của tui...

Con Thơm cau mày:

– Vậy hả! Mà sao anh biết sắm thứ này? Anh sắm hồi nào vậy?

Tư Cầu gãi đầu:

– Ồi thứ này thiếu gì... hồi tui đi Nam Vang... mần ăn, tui thấy ngộ nên mua để sẵn chơi vậy mà!

Rồi Tư Cầu hỏi lảng ra:

– Mà sao em biết vòng này kiểu Miên?

Con Thơm cười đáp:

– Anh khéo quên thì thôi! Tui gốc người Miên mà!

– Ờ phải... lúc qua bến rước dâu, có tía má ruột của em đến nữa mà tui quên

chớ! (rồi anh ta hỏi thêm) Nghe nói tía má ruột của em cũng ở gần đó phải không?

– Phải, hai ông bà ở trong sóc cách đó lối non hai cây số... hồi còn ở bên tui dìu thăm hoài!

– Em đi lấy chồng như vậy chắc hai ông bà nhớ lắm!

Con Thơm rầu rầu nét mặt đáp:

– Ông bà thương tui lắm, nhưng vì nghèo quá nên để tui ở luôn với tía má tui bây giờ cho được sống tấm thân hơn...

Tư Cầu chép miệng than:

– Tội nghiệp quá há!

Rồi nhận thấy con Thơm đã quên khuấy không hỏi phăng tới về... gốc tích của chiếc vòng bạc nữa, và giữa hai người

cũng đã có không khí... quen quen nhau hơn, Tư Cầu bèn đứng dậy đi lại bên cây đèn rồi kê miệng vô thối tắt ngóm.

Con Thơm vội kêu lên:

– Coi, ai biểu anh tắt đó hả?

Tư Cầu vừa lần mò lại phía chõng vừa nói nhỏ nhỏ:

– Em mà la om sòm như vậy, ở ngoài người ta tưởng tội mình... cãi lộn thì kỳ lắm đạ!

Con Thơm ý chừng cũng chột nhận thấy mình đã quá to tiếng nên hạ giọng căn nhắc:

– Tui đã nói đừng có tắt đèn mà! Quẹt ống quẹt lên đốt lại đi anh!

Tư Cầu ngồi lên chõng và xì xạo nói:

– Thì đảng nào mình cũng phải đi ngủ

cho nó xong cái đêm nay đi, chớ chẳng lẽ tui với em cứ lằng nhằng như vậy đêm này qua đêm nọ... đến suốt cả đời được hay sao! Thôi nằm xuống ngủ đi em...

Vừa nói Tư Cầu vừa luồn một tay qua bên hông con Thơm để kéo nó chui vô trong mùng. Con Thơm vội hất tay nó ra ngồi nhồm dang ra xa thêm một chút nữa. Nhưng rồi không biết nghĩ sao nó lại vén mùng lên chun tọt vào rồi bò mau về phía trong cùng chõng nằm xuống, y như là sợ bị Tư Cầu... vớ ngang bắt tử vậy.

Tư Cầu cũng vô mùng nằm ở đầu ngoài chõng.

Trong nhà, ai nấy đều đã ngủ say. Tư Cầu lắng nghe rõ tiếng ngáy rõ rõ như tiếng máy xay lúa của tía nó ngoài bộ ngựa giữa, tiếng nghiền răng ken két từng chập của thằng Năm và đôi lúc tiếng lụp

cup lạc cạc của ba con chuột lục lọi nơi
giàn bếp...

Chiếc đồng hồ trứng dái ngựa cũ kỹ
treo trên vách buồng ngoài bỗng kêu lên
xè xè mấy tiếng như để lấy hơi, rồi khàn
khàn đổ kiểng từng tiếng một như có vẻ
cố gắng lắm mới đánh lên...đủ số giờ!

Và trong này, Tư Cầu kiên nhẫn đếm
từng tiếng... một, hai... ba... cho đến tiếng
thứ mười hai. Tư Cầu nghe đồng hồ gõ
đúng mười hai tiếng nên càng thêm bực
mình. Thật ngủ cũng chẳng yên mà thức
cũng chẳng xong.

Một hồi lâu sau, anh ta lên tiếng hỏi
con Thơm:

– Ngủ hay thức đó em?

Không nghe con Thơm nhúc nhích
hay trả lời gì hết, Tư Cầu vói tay qua vừa
lắc nhẹ vai nó vừa hỏi lại:

– Em ơi, còn thức hay ngủ hả?

– Ngủ rồi! (Con Thơm vừa trả lời vừa dùng vai hất mạnh bàn tay Tư Cầu ra).

Tư Cầu bắt tức cười và nghĩ thầm: “Cha, làm bộ e lệ, mại hơi hoài!” Và anh ta lại đưa tay qua xoa nhẹ lên vai con Thơm...

Con Thơm vội nép mình sát vô thành chống phía trong vách và cự nự:

– Anh này kỳ quá! Bộ anh hồng để tui ngủ hả?

Tư Cầu ngạc nhiên hỏi:

– Coi, em nói thiệt hay nói giỡn đó?

– Nói thiệt!

Nghe giọng nói của con Thơm có vẻ sảng, Tư Cầu đâm ra nổi nóng. Anh ta vội đưa tay qua nắm lấy vai con Thơm

lật mạnh trở về phía mình... con Thơm vùng lại, rồi nhanh như chớp nó quơ lấy cái mền rũ ra, quấn chặt lấy người và lăn qua sát phía trong thò tay níu chặt thành chống hâu lấy thế rì lại một khi Tư Cầu còn muốn lôi kéo nữa...

Tư Cầu rất bức mình: đêm càng khuya mà hai đứa nó cứ xô qua kéo lại như thế này thì biết đến bao giờ mới chợp mắt ngủ được. Không phải anh ta ham muốn hay rạo rực gì cho lắm ở cái đêm tân hôn này, nhưng trước đây, anh ta không muốn cưới vợ mà rốt cuộc cũng phải cưới vợ thì cái đêm có vợ đầu tiên này cũng phải cho nó.... rồi đi, chớ cứ để mưa mưa như vậy hoài... thật khó mà yên tâm được. Nhứt là khi Tư Cầu nghĩ đến những lần đầu tiên con Phấn rồi con Ba ôm ấp lấy mình... Thiệt sao mà dễ dàng quá đổi! Giờ đây, hồi tưởng lại những giây phút ấy, Tư Cầu vẫn thấy

còn hồi hộp trong lòng...

Còn bây giờ với con Thơm thì sao lại... rắc rối, trục trặc như thế này? Ờ, Tư Cầu mới nghĩ ra: đàn bà thiệt là khó hiểu, thiệt không biết đâu mà rờ. Đứa dễ đứa khó... đứa nào cũng làm cho Tư Cầu, nếu không sợ sệt, không lo âu thì cũng phải bực mình.

Mà Tư Cầu thuận lấy vợ đây cốt là để cho được rảnh trí yên thân...

Nghĩ đến đó, anh ta càng thêm nổi nóng. Và không thềm suy tính gì nữa anh ta bỏ gối lăn qua ôm ghệt lấy con Thơm kéo lôi ra phía giữa chõng... Nhưng mặc cho anh ta kéo, con Thơm nằm cứng lấy thành chõng và hai chân nó còn chòì đập nghe rầm rầm. Tư Cầu tức mình lấy chân quặp chặt lấy chân của con Thơm không cho nó cựa quậy gì nữa...

Bổng con Thơm buông hai tay nín thành chõng ra để chụp lấy bàn tay của Tư Cầu. Tư Cầu định giật ra nhưng con Thơm đã lẹ làng quay đầu ra cắn mạnh một cái vào cườm tay của anh ta. Tư Cầu vừa kêu “ái” vừa thuận chân đạp luôn con Thơm một cái. Anh ta quay về nằm ở chỗ cũ và vừa xoa xoa trên chỗ bị cắn đau vừa hít hà liền miệng.

Đoạn anh ta vùng ngồi dậy định chuyển nây làm cho lại gan với con Thơm, nhưng vừa lúc đó anh ta nghe có tiếng tăng hắng của tía mình ở ngoài nhà trên, rồi tiếp theo những tiếng ho, tiếng trở mình của mấy người khác ở trong nhà... Đúng là ai nấy đều thức hết rồi. Tư Cầu lẩm bẩm: “Ở trong nây con mắc dịch nây nó làm rầm rầm như vật lộn vậy, mà ở ngoài người ta không thức hết sao được!”.

Anh ta lại nằm trở xuống lại, thở dài sườn sượt rồi lăm bắm:

– Ừ hự, bậy bạ lằng nhằng cũng hỏng xong mà cưới hỏi đàn ông cũng hỏng... êm!

Đoạn anh ta lăn mình quay mặt ra phía ngoài...

Trời về khuya càng thêm lạnh. Tư Cầu quơ tay định tìm cái mền để đắp, nhưng anh ta nhớ trực lại con Thơm đã lấy cái mền ấy quấn chặt lấy mình rồi còn đâu!

Tư Cầu lắc đầu quay ra, nằm chò co đánh một giấc luôn cho tới sáng....

*

Sáng hôm sau, cả Tư Cầu lẫn con Thơm đều có vẻ xên lén nhút là khi mọi người trong nhà, ai ai cũng đều liếc nhìn

hai vợ chồng anh ta như để dò xét, để tò mò muốn tìm hiểu một cái gì...

Con Thơm thì cứ cúi gầm mặt xuống suốt ngày. Thừa những lúc rảnh rang hay vắng vẻ, Tư Cầu tính mon men lại để hỏi han làm lành với vợ, nhưng lần nào cũng bị con Thơm tìm cách lánh mặt trước, hoặc ngoe nguẩy bỏ đi sau một vài cái nguýt, cái háy!

Và sau mỗi lần như vậy, Tư Cầu chỉ biết đứng sững ở đó, chép miệng than:

– Con này sao... lạ quá vậy cà!

Tối đêm đó vẫn cái cảnh lôi kéo giằng co để rồi mạnh ai nấy ngủ quay mặt đưa lưng lại với nhau... Và Tư Cầu càng thêm ngơ ngác, càng thêm vững tin rằng đàn bà vốn thật khó hiểu, y như là trước đây đã có mấy lần anh ta nhận xét như vậy.

Qua đêm sau nữa, Tư Cầu vào buồng

để đèn y nguyên, leo lên chõng nằm đúng vào chỗ cũ mọi khi rồi thản nhiên nằm ngủ như không biết có con Thơm bên cạnh.

Con nầy nằm yên một hồi, nhưng sau đó, khi nó thấy Tư Cầu có vẻ muốn ngủ thật chớ không đá động gì đến nó hết, nó lại dậm ra... bực mình trở ngược lại. Tuy rất bực mình nhưng con Thơm không biết làm gì khác hơn là: hết trở mình đến bẻ mấy ngón tay kêu răng rắc, rồi giơ tay đập muỗi... tưởng tượng nghe bôm bốp...

Tư Cầu vẫn không nhúc nhích và con Thơm lắng tai để ý còn nghe rõ hơi thở của anh ta đều đều y như là sắp sửa ngáy đến nơi vậy. Tuy vậy, con Thơm vẫn tin rằng Tư Cầu chưa ngủ và đó là điều làm cho nó thêm... tím ruột bầm gan. Nó day qua trở lại một hồi, rồi kê mặt lại gần lưng Tư Cầu hỏi nho nhỏ:

– Bộ anh ngủ rồi hả anh Tư?

Tư Cầu bắt đầu ngáy đều đều...

Con Thơm tức quá nói lớn:

– Thôi! đừng có làm bộ ngủ... cha, bộ dễ gạt con này lắm há!

Tư Cầu lăn trở mình qua, nói ú ớ trong miệng những gì không rõ... thật y như là một người đang mơ ngủ vậy.

Con Thơm hết nhịn nổi. Nó kê sát vào lỗ tai Tư Cầu nói... gần như là la lên:

– Bà bán dưa nào làm bộ ngủ!

Tư Cầu suýt bật cười, nhưng ráng giữ lại kịp và làm như rên ư ư trong miệng rồi day mặt ra phía ngoài chống nằm chèo queo lại ngủ.

Con Thơm hết biết nói sao nên đành nằm về chỗ cũ. Nó thở dài sườn sượt rồi

vớ lấy cái mền liệm tung vào phía dưới chõng.

*

Tờ mờ sáng hôm sau, Tư Cầu còn nằm lim dim trên chõng thì nghe có tiếng rột rạt ở phía tử. Anh ta nhòm đầu dậy nhìn ra thì thấy con Thơm đang sắp xếp quần áo để gói vào trong một chiếc khăn bàn lông to.

Anh ta vội tốc mừng ra hỏi:

– Làm cái gì mà mới mở con mắt ra em lo gói ghém quần áo vậy hả?

Con Thơm hứ một tiếng rồi hỏi lại:

– Bộ... cấm hả?

Tư Cầu chắc lưỡi:

– Ai mà nói cấm cản gì đâu... nhưng thấy kỳ nên tui hỏi cho biết vậy mà.

Con Thơm ôm gói quần áo lên rồi cười lạt:

– Anh muốn biết... tui cho biết luôn: tui dìu bền đây!

Tư Cầu trợn mắt hỏi lại:

– Em nói thiệt hay nói chơi đó? Cái gì vợ chồng cưới nhau còn mới ràng ràng, còn nằm chưa đủ ấm chỗ, mà em lại đòi dìu... là dìu làm sao hả?

Con Thơm lại cười mũi:

– Ờ... bị còn mới ràng ràng nên mới dìu gấp đó!... Hứ bộ anh nói con này cần đến ai lắm hả? Có chồng hay hông có chồng thì thôi, chớ bộ chết hay sao mà sợ!

Tư Cầu biết vợ mình giận lấy, nên xuống nước phân trần:

– Coi, em nói vậy sao! Bể gì tui với em cũng thành vợ chồng do cha mẹ đôi bên đặt để, bây giờ em bỏ đi ngang xương như vậy... coi sao phải!

Con Thơm không biết trả lời sao khác hơn là tìm cách nói xiên nói xéo:

– Chớ người ta... hồng phải với tui thì được hả?

Tư Cầu bắt tức cười:

– Coi, cái gì mà phải với hồng phải xen vô đó nữa?

– Cái đó thì... anh dư biết, anh cần hỏi tui làm chi cho hao hơi tổn tiếng vậy!

Tư Cầu lắc đầu:

– Coi, em nói vậy sao được! Em nghĩ kỹ lại xem: đâu phải cái gì cũng tại tui hết ráo trọi! Em có làm sao mới sanh ra rắc rối như vậy...

Con Thơm vội chận ngang:

– Thôi, thôi, bây giờ khỏi nói gì nữa cho mất công, tui đi dìa đây!

– Em nghĩ cho chín chắn chớ làm như vậy... kỳ lắm đã nghen! Thiệt tình thì đối với tui... hổng ăn thua gì hết nhưng còn tí má ở bên cũng như ở bên này, và bà con cô bác xóm giềng nữa!

– Ồi, ai giỏi nói thì nói chớ trời cản tui cũng đi... (rồi nó nói gằn thêm...) Ờ, đối với anh hổng ăn thua gì hết há! Cha, anh nói cái giọng đó nghe bảnh đa! Anh hổng ăn thua gì hết... thì tui cũng hổng cần gì hết! Thôi, tui đi dìa đây.

Tư Cầu vội chạy ra chận cửa:

– Em có muốn đi tui không cản, nhưng... em chịu khó vô nói qua với tía má một tiếng...

Con Thơm xô tay nó qua một bên:

– Thôi, để tía má nghỉ... anh chịu khó anh nói lợi dùm tui đi!

Nói xong, nó xăng xái ôm gói quần áo đi ra.

... Tư Cầu ráng đi theo vợ ra tới ngoài sân:

– Bộ em đi thiệt hả?

– Thì đi đây nè, còn thiệt với giả gì nữa!

Tư Cầu đứng khựng lại:

– Mầy đi thầy kệ mầy, bộ nói tao cần lắm hả! Thứ đồ làm bộ...

Con Thơm cười lạt rồi... đồng đa đồng đánh đi luôn.

*

... Chiều hôm đó, Tư Cầu đang ngồi xe sợi nhợ để sửa soạn đi câu rê ở bờ đập trong ngọn kinh, thì nghe má anh ta gọi ở dưới nhà:

– Tư ơi, mầy xuống đây tao nói cái này một chút coi!

Tư Cầu còn nán xe xong sợi nhợ để tóm lưới câu rồi mới đứng dậy lững thững đi xuống nhà dưới:

– Má kêu con có chuyện chi vậy má?

Bác Hai gái thở ra:

– Thì còn chuyện gì lọt vô đây! Mầy phải ráng làm sao chớ bắt tao lo hoài sao?

Tao chạy đi cưới vợ cho mày rồi, bây giờ đến phiên mày... ăn ở làm sao cho êm thuận với con chó!

Tư Cầu tuy không dám cự nự lại nhưng cũng cần nhắc:

– Đó má nhớ kỹ lại coi: chuyện cưới vợ này đâu phải do con đòi. Tía với má sắp đặt đâu đó hết phần con con chỉ biết... nhắm mắt đi theo; thiệt tình thì con cũng muốn cho nó xuôi rót hết cho rồi, nhưng bây giờ nó trắc trở như vậy thì biết làm sao?

Bác Hai gái đành nói lảng ra:

– Nói cho cùng mà nghe thì việc này cũng do tía mày hết.

– Vậy tía đi đâu mất mà hồi trưa tới giờ con hồng thấy hả má?

– Ồi thôi, hơi sức đâu mày hỏi ông!

Ông thấy con nhỏ bỏ dìu bên, ông nói lấp giáp một hồi rồi cũng kiếm chuyện đi mất... Con dâu quý của ông do ông lựa chọn mà! Và cũng vì vậy mà ông mới đi gấp chớ sợ ở nhà bị tao moi móc đổ thừa... Cha, cũng may mà tao hổng dính dáng gì tới chuyện lựa vợ cho mày hết, chớ không thôi ông cần nhằn nhúc xương nhúc cốt chịu gì thấu!

Tư Cầu nghe má mình nói một thôi như vậy cũng bắt tức cười và tìm lời đẩy đưa cho xuôi theo:

– Má nói như vậy... kể ra cũng đúng! Nhưng thôi má ơi, tại cái phần của con... đừng đâu cũng hư đó. Bây giờ thì... thầy kệ mỗ nó!

Bác Hai gái cau mày:

– Coi, bộ mấy tính... bỏ luôn sao chớ?

– Vậy má tính phải làm sao nữa bây giờ?

Bác Hai gái nói hơi lớn tiếng:

– Tía mấy ổng kêu mấy qua bến rước nó dìà đó!

Tư Cầu vênh mặt lên:

– Ủa sao lạ vậy! Con có xua có đuổi nó hồi nào đâu mà biểu con đi rước đi đón nó dìà cà?

Bác Hai gái liệng phăng cục thuốc rê đang xỉa xuống đất:

– Mấy nói như vậy có chó nó nghe được! Nó là vợ của mấy thì mấy đi rước nó dìà, chớ bắt tao với thằng tía của mấy đội mâm trầu rượu đến đón nó dìà cho mấy sao hử?

Tư Cầu thấy má mình nổi nóng la rầy nên trả lời xụi lơ:

– Đâu phải con nể hà gì chuyện đi rước nó dìa nhưng cũng tại nó hết, nó kiểm chuyện giận lấy, chớ con có dám gây sự đâu! Con cũng chưa đụng tới mình nó nữa!

Bác Hai gái cũng dịu giọng lại:

– Tao cũng biết vậy rồi... nhưng mây làm sao mà dở khệt, cái gì vợ chồng mới ăn ở với nhau có hai ngày hai đêm là có chuyện rồi hả? Chớ hồi mây với... con Phấn leo tẹo nhau, sao tao coi bộ nhấp nháy vậy?

Tư Cầu gân cổ lên cãi:

– Con Phấn nó... dễ, còn con nầy sao nó rắc rối quá... hay tại nó gốc người Miên nên như vậy hả má?

Bác Hai gái xì một tiếng rồi nói gạt ngay:

– Đừng nó bá láp mầy! Người nào bây giờ thì cũng vậy hết. Tại mầy dốt quá hồng rõ tánh ý đàn bà. (rồi bác hạ thấp giọng xuống) Nè, tao hỏi thiệt mầy: mầy có cãi lộn với con cái gì hông?

Tư Cầu lắc đầu một cách thiếu não:

– Trời ơi, má nghĩ coi: mới cưới nhau có một hai bữa thì có chuyện gì đâu mà cãi hả má!

Bác Hai gái chắc lưỡi:

– Hồng có chuyện gì hết chớ tại sao nó giận lấy bỏ đi dìa bên chớ?

– Cái đó má... hỏi nó chớ con... chịu thua rồi!

Bác Hai gái nín thinh ngẫm nghĩ một hồi rồi chăm chú hỏi lại Tư Cầu:

– Mầy nghe kỹ đây: chớ tự hồi cưới dìa tới giờ hai đứa bây có... ngủ chung

với nhau hông, tao muốn nói là... tụi bây có như... các cặp vợ chồng khác vậy hông mà?

Tư Cầu xẻn lên trả lời:

– À cái đó thì chưa...

– Coi, sao lại chưa?

Tư Cầu lúng túng đáp:

– Con nầy nó... kỳ lắm má à! Con thú thiệt với má: cái chuyện... đàn bà thì con cũng có trải qua rồi, nhưng con thấy hông ai giống như vợ con bây giờ hết. (Tư Cầu nhíu mày rồi hỏi lại bác Hai gái)... Mà cái chuyện đó có ăn nhập gì đến chuyện nó giận lẫy bỏ đi dìa bến hả má?

Bác Hai gái thở ra như trút một gánh nặng, rồi ái ngại nhìn Tư Cầu nói:

– Tao đoán có sai đâu! Tao nói mày không biết chút xíu nào hết về tánh ý của

đàn bà con gái... Đâu phải đứa nào cũng giống như con Phấn hết! Mấy phải hiểu: đứa vầy đứa khác, mình phải... tùy theo mà ăn ở cho nó êm thấm mới được!

Tư Cầu chắc lưỡi than:

– Cha, con có dè đâu nó rắc rối quá đôi như vậy! Cái điệu này chắc con... chịu phép, chớ rước nó dìa rồi mới chiều gì đây nó bỏ đi nữa thì biết làm sao!

Bác Hai gái ân cần nói với nó:

– Cái gì mà mấy rên rỉ quá vậy! Tại mấy hồng biết rành: tánh con nhỏ nầy nó nhút nhát, thứ con gái mới lớn lên suốt ngày bó rọ ở trong nhà có biết khỉ mốc gì đâu (đến đây bác Hai gái mỉm cười nhìn nó rồi nói tiếp)... Bộ mấy tưởng đứa con gái nào cũng lông lên như ngựa sút chuồng... giống điệu con Phấn, hễ động tới là xách gói dông liền! Hay như thứ....

đứng đường nào khác ở trên Nam Vang mà mấy nói mấy có trải qua rồi đó!

Tư Cầu cất tiếng cự nự:

– Má nói bậy hoài... mấy chuyện đó ăn nhập gì đâu hồng biết!

– Nè Tư, tao nói thiệt chớ hồng phải vui miệng rồi nói tầm xàm đâu! Bởi vậy, đốì với con vợ của mấy, mấy phải... dịu lời, dịu tiếng, khéo tay khéo chơn lằm lằm mới được, chớ mấy cứ bộp chộp quá hồng xong đâu. Mấy chịu khó nghe lời tao rồi thử coi... có êm không!

Tư Cầu nín lặng một hồi rồi thở ra:

– Má nói nghe cũng phải, để con ráng một keo nầy nữa coi ra sao! Thiệt bị ba con đàn bà nầy mà hết mần ăn gì được!

– Thôi lát nữa mấy chịu khó lội qua nói với anh chị ở bên cho rước con vợ

mấy dìà...

– Chớ má hồng đi sao?

– Coi, vợ của mấy thì mấy đi rước chớ bắt tao vô đó làm gì! Mà tao có đi qua bến cũng hồng tiện: bên đàng trai mình có lằm lỏi gì đâu mà bà suôi bên này phải qua bến để cầu lụy chớ!

Tư Cầu cần nhần:

– Thiệt có chuyện hoài! Hồi đó con đã nói khoan cưới vợ cho con mà tía với má cứ làm tới... Bây giờ đây cũng bắt một mình con chịu trận chớ ai vô nữa đây!

Bác Hai gái như không để ý đến những lời “oán trách” đó, dạn dò tiếp luôn theo:

– Mấy có qua bến thì cũng liệu lời ăn tiếng nói sao cho nó đàng hoàng một chút, chớ đừng có ỷ y là con vợ mấy quấy

rồi mấy cự nự tứ tung ngũ hoành làm
mích lòng mích bề đến người lớn đó
nghe!

Tư Cầu thở dài:

– Má khỏi lo điều đó. Con đi tới đâu
thì cũng... tam tứ bát tới đó, chớ đời nào
con dám cự nự ai đâu! Vậy mà còn hổng
êm thay!

✱

... Tư Cầu vừa mới ló đầu ra khỏi hàng
rào me keo trước nhà thì gặp ngay bác
Bộ gái xằng xái đi trở tới và con Thơm
thì ôm gói quần áo lúc thúc đi theo sau
cách đó chục bước.

Tư Cầu chưa kịp mở miệng thì bác
Bộ gái đã chụp hỏi liền:

– Sao, hai đứa bây làm cái gì mà mới

còn... nóng hổi đó đã lục đục, cắn đần với nhau rồi?

– Dạ thưa má mới qua! Dạ việc đó...

Tư Câu chưa hết lời thì bác Bộ gái đã hỏi tiếp:

– Có ảnh chỉ ở nhà hông con?

– Dạ, tía má con đi khỏi hết rồi má à.

Bác Bộ gái tỏ vẻ thất vọng:

– Đi khỏi hết rồi! Cha, tao nôn nả đi gấp qua đây để giáp mặt ảnh chỉ rõ, kéo có chuyện hiểu lầm nhau thì mất cái thân tình giữa hai bên suôi gia đi!

Tư Câu ấp úng:

– Dạ... mời má vô nhà uống nước.

Bác gái như không nghe thấy lời mời của con rể, tiếp tục phân trần:

– Ồi thôi, con vợ mây mới vác mặt đìa tới bến là bị ông già nó rầy quá cỡ... tao cũng có nói: việc đâu còn có đó, chớ chưa gì xách gói bỏ đi như vậy thì tao với tía mây ở bến còn ăn nói làm sao với hai anh chị bên này! Cái con vợ của mây coi lớn chồng ngồng như vậy mà còn đại lắm Tư à!

– Đà...

Vừa lúc đó con Thơm cũng đi tới và lụng khụng đứng nép sát bên hàng rào me keo.

Bác Bộ gái lại nóng nảy hỏi thêm Tư Cầu:

– Sao, có chuyện gì giữa hai đứa bây vậy con?

Tư Cầu gượng cười đáp:

– Dạ... có chuyện gì đâu má!

– Coi, bây đừng có giấu tao!

– Dạ, má hỏi con vợ con xem sao chớ phần con thì không ngờ... không có chuyện gì hết!

Bác Bộ gái gật gù như nói một mình:

– Ờ... nếu vậy thì đúng rồi, tao đoán có sai đâu! Cái thứ vợ chồng mới cưới. (rồi bác nói to lên) Được rồi, để tao lo cho!

Tư Cầu nghe nói vậy đúng cười mủm mủm và liếc nhìn con Thơm... Con này đứng quay vô hàng rào mặt mày chăm chăm như là còn hờn lấy chuyện gì dữ lắm vậy.

Bác Bộ gái lại hỏi nữa:

– À, nè Tư, con vợ mày nó dìa bên, nó có hỏi qua hai anh chị ở bên này hông con?

Nghe má hỏi câu nầy, con Thơm quay đầu lại nhìn về phía Tư Cầu như để chờ đợi câu trả lời. Tư Cầu liếc mắt nom thấy, và nó mỉm cười đáp:

- Dạ, thưa má... có.
- Thôi, thôi, mầy đừng bình nó!
- Dạ thiệt như vậy à má!

Tư Cầu vừa nói đẩy đưa với bác Bộ gái vừa nhìn xéo con Thơm... Thấy vậy con nầy làm ra vẻ tỉnh khô nhưng cũng không giấu được nụ cười chúm chím làm hơi lúm đồng tiền trên má...

Tư Cầu lại cất tiếng mời:

- Thưa má, má vô trong nhà nghỉ chơn...

Tới chừng đó, bác Bộ gái như nhớ trực đến con Thơm, vội quay đầu lại gọi:

– Còn con chết dầm kia, sao hồng vô nhà đi còn đứng đó làm gì nữa hả?

Con Thơm vói tay bút bút mấy đọt me keo và đáp:

– Má vô trước đi!

– Coi, nhà nầy cũng là nhà của mây chớ bộ nhà lạ sao mà mây đốc thúc tao vô trước!

Con Thơm vò nát mấy cái đọt me liệng xuống đất rồi vùng vằng bước đi vô sân....

Bác Bộ gái và Tư Cầu nổi bước đi theo sau.

Con Thơm ôm gói quần áo đem cất trong buồng rồi đi thẳng xuống nhà bếp ở riết dưới đó.

Bác Bộ gái ngo ngo quanh ngo quất một hồi rồi hỏi Tư Cầu:

– Nè Tư, dẫn má vô buồng của hai đứa bây để tao xem qua một chút coi!

Tư Cầu do dự:

– Dạ, chi vậy má?

– Ày, mây cứ dắt tao coi rồi hãy hay!

Tư Cầu đành miễn cưỡng tuân lời.

... Đến cửa buồng, Tư Cầu đứng lại:

– Dạ buồng riêng tụi con đây má.

Bác Bộ gái nhìn kỹ rồi gật gù khen:

– Được lắm! Bốn bề kín mít như vậy còn muốn gì nữa!

Nói đoạn bác bước vô trong buồng. Tư Cầu cũng lúc thúc theo sau. Bác Bộ gái đi thẳng lại đứng kế trước cái chõng, chõng nạnh, nhú mày quan sát hết bốn bề ngang....

Thấy vậy, Tư Cầu ngạc nhiên lắm lắm: “Cái chõng đó mình đóng bằng cây thường và đóng vôi đóng vữa, thì có gì quý giá hay khéo léo đâu mà bả đứng xăm xoi dữ quá vậy cà?”

Bác Bộ gái bỗng quay lại hỏi Tư Cầu một câu gọn lỏn:

– Ở nhà có sẵn đồ nghề thợ mộc hông Tư?

– Đồ nghề thợ mộc... dạ có. Mà chi vậy má?

Bác Bộ gái như không để ý đến câu hỏi của Tư Cầu mà lại nói:

– Được rồi, mày đi lấy đem vô đây cho tao!

– Đem vô đây! Mà đem vô làm chi vậy má?

Bác Bộ gái đáp một cách tỉnh khô:

– Thì mấy cú đi lấy đem vô đây rồi sẽ biết mà!

Tư Cầu đứng lụng khụng ở đó rồi cũng đành tuân theo lời sai bảo của bà mẹ vợ.

... Một lát sau, anh ta trở lên xách hộp đồ nghề thợ mộc để nghe một cái “cộp” xuống đất:

– Dạ thưa má, con đem đồ nghề lên đây...

Bác Bộ gái nhìn sơ qua một lượt rồi hỏi:

– Bộ ở nhà không có cái cửa sao Tư?

– Dạ... có, (và nói hỏi tiếp thêm bằng một câu xui lơ)... có cần con đi lấy lên liền hông má?

Bác Bộ gái vội lắc đầu:

– Thôi khỏi! Để chút nữa mây lấy đem ra cũng được... (rồi bác nghiêm trang bảo Tư Cầu như là... truyền lệnh) Bây giờ mây chịu khó cuốn mùng đẹp chiếu, rồi tháo hết cái chõng nầy ra cho tao!

Tư Cầu trở mặt hỏi liền một hơi:

– Má nói sao má? Tháo cái chõng nầy ra phải hông má?... Mà tháo làm chi vậy má?... Cái chõng nầy tuy con đóng vội nhưng cũng tốt chắc lắm chứ có gì đâu...

Bác Bộ gái chặn ngang:

– Ấy tao biểu mây tháo ra thì mây cứ nghe lời tao đi!... Tao từng tuổi nầy mà hông biết suy nghĩ chín chắn sao mậy! (rồi bác dụ giọng) Hổng phải tao chê mây đóng vụng về cái chõng nầy đâu, nhưng có chuyện khác rồi mây sẽ rõ mấy hồi đó Tư!

Tư Cầu thở dài leo lên chõng cuốn mùng, dẹp gối, cất chiếu, dỡ hai miếng vật dựng xuống đất, đoạn lấy búa nện mạnh vào mấy thành chõng để tháo cho rời mấy cái mộng ra... Tư Cầu vừa làm vừa liếc nhìn bác Bộ gái như muốn tìm hiểu, muốn dự đoán ý định của bác nhưng nét mặt của bác vẫn thản nhiên như không...

Thấy Tư Cầu đã tháo xong cái chõng, bác Bộ gái liền lên tiếng:

– Bây giờ mấy chịu khó vác nó ra đằng trước sân cho được sáng sủa và rộng rãi hơn ở đây, rồi tao sẽ chỉ cho mấy cách thức làm.

Tư Cầu chịu thua không thể nào hiểu nổi dự tính của bà mẹ vợ nên chẳng nói chẳng rằng vác luôn mấy cái thành chõng đi thẳng ra phía sân trước nhà. Bác Bộ gái thì xăng xái rảo bước sát theo sau...

Ra tới sân, Tư Cầu quăng mớ cây ván xuống đất nghe cái rầm. Bác Bộ gái như không để ý đến và thản nhiên bảo con rể:

– Bây giờ mày vô đi lấy cây cửa đem ra đây!

Tư Cầu đứng xống lưng ngó mẹ vợ một vài giây, rồi quay lưng lụng khụng đi trở vô nhà.

... Một lúc sau, Tư Cầu xách lồng thông cây cửa đi ra:

– Có cửa rồi đây nè má!

Bác Bộ gái chỉ đồng cây ván dưới đất:

– Bây giờ mày chịu khó cắt thâu lại bề ngang cái chõng này lỏi năm bảy tắc gì đó cho tao!

Tự nãy giờ, Tư Cầu cố gắng nín thinh để cho bà mẹ vợ sai đâu làm đó, nhưng khi nghe bác Bộ gái “hạ lệnh” như thế,

anh ta cũng phải vọt miệng hỏi lại:

– Coi, dạ thưa má... khi không cắt thân bớt lại cho hẹp làm chi vậy má? Hồi đóng cái chõng nầy, con chặt mọt, lựa chọn từng khúc cây, miếng ván một để cho nó được rộng rãi... bây giờ má lại kêu cửa bớt đi...

– Ấy, mầy cứ nhắm mắt nghe theo lời tao một chuyến nầy coi! Không phải tao ngu dại gì mà hổng biết điều đó, nhưng mầy để cho tao... sửa sang ni tắc cái chõng nầy lại thì hai vợ chồng tụi bây mới hòa thuận êm ấm với nhau được, (rồi bác dịu giọng nói tiếp) Tư à tao có qua... cái cảnh của tụi bây hiện nay nên tao biết: con Thơm nó cũng thương mầy chứ hổng phải không, nhưng ngặt cái vợ chồng tụi bây mới cưới ràng ràng, con nhỏ chưa quen. Mầy hổng biết chứ ông già bà cả hồi xưa thường nói chỗ ăn chỗ

nằm cũng có điều kỳ diệu hấp ghê lắm đó Tư à!

– Đà...

Bác Bộ gái lại hỏi:

– Thôi mấy làm xôm xôm lên đi Tư để tao còn trở dìa bến cho kịp.

Tư Cầu không biết nói sao đành lui cui lo cửa, đục thâu bớt bề ngang của cái chõng lại.

Sau khi thử mấy cái mộng cho ăn khớp với nhau. Tư Cầu chất gọn lại đồng cây ván và phủi tay nói với bác Bộ gái:

– Dạ thưa xong xuôi hết rồi má.

– Bây giờ mấy vác vô ráp lại như cũ đi Tư!

Tư Cầu vác mớ cây lên nhưng còn đứng lại hỏi:

– Có vậy thôi... hay còn có gì nữa hông má?

Bác Bộ gái mỉm cười đáp:

– Vậy là đủ hết rồi... mọi chuyện kể như êm hết rồi đó Tư

Tư Cầu xốc lại mớ cây ván trên vai, chắc lưỡi:

– Má nói êm là êm làm sao thiệt con hồng hiếu nổi!

Bác Bộ gái lại cười:

– Thì để rồi mây sẽ biết... Tao biểu mây làm như vậy cũng gần như là người ta... đốt phong long xỏ xui vậy!

Tư Cầu lắc đầu kêu trời đoạn vác mớ cây vô buồng ráp chõng lại.

Bác Bộ gái đợi cho anh ta làm xong xuôi đâu đó hết rồi mới trở xuống nhà

dưới tìm con gái.

Tư Cầu đoán chừng mẹ vợ muốn gặp con gái để dặn điều gì nữa chẳng, nên không theo xuống.

Độ năm phút sau, bác Bộ gái quày quả trở lên:

– Thôi má đi dìu bển đây con!

– Má hồng ở chơi một chút nữa, tí má của con cũng sắp dìu bây giờ má à!

Bác Bộ gái vẫn bước ra phía cửa:

– Thôi được, lát nữa ảnh chỉ có dìu mấy nhớ nói lại có tao đưa con vợ mấy qua. Đáng lẽ tao phải giáp mặt hai ảnh chỉ để nói qua một lời nhưng sợ tối trễ ghen Tư?

– Đà.

Bác Bộ gái nhìn Tư Cầu cười nói tiếp:

– Với lại cái việc tao qua bên này cũng chỉ có một chút đó. Bây giờ thì xong xả hết rồi thì đến lượt hai đứa bây phải làm sao cho... êm thấm hết đó thì làm!

Vừa lúc đó, con Thơm ở sau bếp lò mò đi lên để tiễn má nó về.

Bác Bộ gái liền nói lớn với con gái như để phân bua cùng Tư Cầu:

– Nè, Thơm, tao đã dặn kỹ thằng chồng mấy rồi đó nghen! Mấy mà còn lộn xộn xách gói dĩa bển chuyển nữa thì mấy chết với tao... Tao nói mấy có chịu nghe không hả?

Con Thơm chù ụ cái mặt nói ú ớ trong hòng:

– Con nói con có nghe mà!

– Cái con gì thiệt dị hợm! Con gái gì mà hồng biết tiếng dụ tiếng dăng, hể hỏi

tới nó là nó trả lời giựt một giựt hai.

Rầy con gái một hồi, bác Bộ gái như nhớ trực lại chuyện đi về, nên vội vội vàng vàng đội khăn lên, day qua nói với Tư Cầu:

– Thôi má dìu đây con! À, nhớ thưa lại với anh chỉ về cái việc hồi nãy má dặn đó nghe!

– Dạ, má dìu...

Tư Cầu đưa bác Bộ gái ra tới ngoài đường rồi lững thững quay vào. Thấy con Thơm đứng dựa vai ở ngưỡng cửa, Tư Cầu vừa đi xốt ngang qua vừa mỉm cười nói bông lông:

– Cha, dìu bền sức quá há!

Con Thơm háy xéo anh ta một cái rồi ngoe nguẩy bỏ đi một mạch xuống nhà bếp để lo bữa cơm chiều.

Tối hôm đó, thấy người trong nhà rục rịch đi ngủ. Tư Cầu bèn vô buồng để nghỉ lưng vì hồi chiều phải “vật lộn” với cái chõng nên cũng hơi oải gân oải cốt.

Tư Cầu nằm phịch xuống dang tay ra có vẻ dễ chịu lắm... bỗng anh ta để ý nhận thấy đầu chót bàn tay mặt mình cũng gần chí mép chõng phía bên trong, và tự nhiên anh ta cười phá lên và kêu lên một mình:

– Hèn chi...

Vừa lúc ấy, con Thơm vén màn đi vào buồng. Nó đi thẳng lại tú quần áo làm bộ lục lọi, sắp xếp một hồi lâu cho đỡ xén lén khi giáp mặt lại với Tư Cầu. Và khi không còn việc gì khả dĩ để nó mó tay mó chân nữa, nó mới chịu đi về lại gần phía chõng nhưng mắt vẫn tìm cách ngo xiên ngo xéo làm như... không để ý đến Tư Cầu nằm ở đó.

Tư Cầu vội nhồm người nằm gọn lại qua một bên bìa ngoài chõng để nhường chỗ cho vợ. Con Thơm cau mày nhìn chỗ nằm của mình một hồi lâu, môi mấp máy như muốn cự nự, muốn cắn nhả một cái gì...

Thấy vậy, Tư Cầu bèn lên tiếng:

– Thôi em vô ngủ đi em...

Con Thơm nhìn chăm bẵm vào cái chõng nói như giận dỗi:

– Chật thấy mồ!

Tư Cầu cười đáp:

– Má đó à!

Con Thơm không biết nói sao nên chỉ buông thông hai tiếng “kỳ quá”! rồi ngồi lên mép chõng. Tư Cầu vội co quắp chân lại để nhường chỗ. Thấy thế, con Thơm có vẻ yên tâm và thong thả nhai người

bò vô nằm ở bên trong.

Tư Cầu tìm cách gợi chuyện:

– À em, em dĩa bên có ai... cự nự gì hông?

Con Thơm cười lạt:

– Sao không!

Tư Cầu nín thình một hồi rồi tìm cách hỏi lại:

– Ở bên có gì... lạ hông em?

– Mới có mấy ngày mà có cái gì “lạ” được!

– Vậy hả!

Tư Cầu chỉ “vuốt đuôi” bằng hai tiếng “vậy hả” rồi hết biết nói thêm gì nữa. Thời may đến lượt con Thơm hỏi lại anh ta:

– Nè anh, tui... đi như vậy ở bên này có... ai nói gì hông?

Tư Cầu cười đáp:

– Ổi, em hơi sức đâu lo chuyện đó! Ba má bên này đâu có lạ gì chuyện... chuyện lật vạt như... kiểu đó! Ông bà cũng dư biết là hai đứa mình... kị chút đỉnh vậy thôi chớ ăn thua gì!

Con Thơm quay mặt qua tò mò hỏi:

– Dư biết là dư biết làm sao, anh giỏi thử nói cho tui nghe coi?

Tư Cầu lúng túng nên nói lảng ra:

– Ổi chuyện... chút đỉnh đó vậy mà!

Con Thơm hỏi riết tới:

– Mà tui hỏi chuyện gì?

Tư Cầu vừa cười lỏn lỏn vừa vắn vẹo mấy ngón tay:

– Thì chuyện... hai đứa mình lục đục với nhau trong hai đêm liền mà hồng... ăn thua gì hết tội đó mà!

Con Thơm mắc cỡ quay ngoắt mặt trở vô trong:

– Quỷ đầu! Anh nói bậy không hề!

– Coi, bậy cái gì mà bậy? Chớ tui hỏi em: tụi mình mới ăn ở với nhau có hai ba bữa chớ nhiều nhỏi gì đâu, thì còn có chuyện gì vô đó nữa, để cho hai đứa mình phải sanh ra rầy rà với nhau hả?

Con Thơm nóng nẩy quay mặt trở ra:

– Mà anh chắc có như vậy hông?

Tư Cầu nhìn nó cười:

– Phần tui thì chắc mềm rồi còn phần em thì tui... bất biết!

Con Thơm quơ cái mền đắp lên ngực:

– Hứ, lãng òm! (nhưng rồi nó lại hỏi tiếp) Mà tía hay má có nói thêm gì không anh?

– Ví dầu ông già ổng biết ổng cũng hông nói, chỉ... chỉ có má để ý đến thôi.

– Mà má nói sao anh?

– Thì còn nói cái gì nữa bây giờ! Má biểu ráng ăn ở cho êm thấm với nhau hông thôi thiên hạ người ta cười cho thúí óc! Còn má em chắc cũng có... dặn dò em cái gì chứ?

Con Thơm ngáp ngừng một vài giây rồi nói:

– Thì má cũng dặn... giống như vậy!

Tư Cầu cười rộ lên:

– Nếu như vậy thì... đúng rồi!

Con Thơm lại quay mặt vô trong:

– Anh nói tầm xàm hoài!

Tư Cầu không trả lời gì hết mà góc đầu hỏi nhỏ con Thơm:

– Tui tắt đèn ghen em, chớ để chong suốt đêm... hao dầu lắm!

Con Thơm quay đầu lại:

– Ai làm gì được đó thì làm!

Tư Cầu cười thâm và khoan thai ngồi dậy đi thối tắt ngọn đèn treo trên cột rồi trở vô nhẹ nhàng nằm gọn vào chỗ cũ.

Thấy yên yên, anh ta đưa tay qua lôi nhẹ vai con Thơm:

– Nằm xích lại đây em, chớ em để tay sát mùng muỗi chích chết!

Con Thơm hất tay anh ta ra:

– Hồng thềm đâu!

Rồi nó toan nhồi mình định lăn ra xa nhưng đành chịu phép vì cái chõng đã không còn rộng thênh thang như trước để nó có thể dễ... có cơ xoay trở, lăn qua lộn lại được nữa. Thêm vào đó, con Thơm cũng thấy nóng hổi ở sau lưng, vì dư biết Tư Cầu nằm sát bên cạnh tuy nó quay mặt vô trong vách.

Con Thơm không thấy bức mình như mấy lần trước, mà chỉ thấy hơi khó chịu như khi nó thử ăn chơi một miếng trầu... Và nó tự nghĩ: “Phải mà cái chõng chật thì Tư Cầu, chõng mới cưới của mình nằm sát khít một bên chớ sao!” Còn Tư Cầu cũng nhận thấy con Thơm không quá vùng vàng như trước nữa, tuy con này vẫn còn cự nự đôi chút, nhưng đó là một thứ cự nự không làm phật ý Tư Cầu! Trái hẳn lại, Tư Cầu còn thấy thêm... khoái khoái và thậm mang ơn bà mẹ vợ: “Bà già ở bên mà hay đa!”

Thật ra, cũng chẳng có gì lạ lùng chung quanh việc sửa bớt ni tắc chiếc chõng mà bác Bộ gái cho là giống như “đốt phong long”. Đó chẳng qua là một thứ... tác động tâm lý mà ông già bà cả ngày xưa chỉ biết đem ra áp dụng, vì kinh nghiệm, để mong... xỏ xui và cho mọi việc được tốt lành.

Tư Cầu thấy con Thơm nằm im nên lên tiếng hỏi:

- Em ngủ rồi hả em?
- Ai mà ngủ yên được với anh!

Cũng thời một câu nói “không ngủ” nhưng câu nói lần này, trong cái đêm nay, nghe không có chút xíu gì chói tai mà lại có vẻ hơi trách móc một cách thật dễ thương.

Tư Cầu mỉm cười trong bóng tối và nói giỡn:

– Hồng ngủ được thì tội mình thức với nhau vậy!

– Hứ, ăn nói coi dễ nghe hông!

Tư Cầu không đáp mà chỉ quay mình qua, đưa tay đặt một cách nhẹ nhàng lên vai con Thơm. Thơm không hất mạnh ra như mọi khi mà chỉ nhích vai vô phía trong vách để tránh, nhưng... lần này bàn tay của Tư Cầu không rơi tuột xuống chiếu mà chỉ theo cái đà vai của con Thơm từ từ chuỗi về phía trước...

Con Thơm cắn nhả nhỏ:

– Anh này thiệt...

Nhưng rồi nó lại nín thinh rồi nói ú ớ cái gì trong miệng không rõ và co quắp người lại. Một lát sau, Tư Cầu se sẽ dìu Thơm nằm nhích ra bên ngoài...

